

<https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105>

ĐẠI GIẢI TỔNG

IR

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 34.2</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 35.2</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 36.2</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	

Chương 40.2
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 43.2
Chương 44
Chương 45
Chương 45.2
Chương 46
Chương 47
Chương 47.2
Chương 48
Chương 49
Chương 49.2
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 66: Phiên Ngoại 1
Chương 59

Chương 1

Cuối tháng năm, xưởng may Đỗ Hoa nhận được một đơn đặt hàng lớn từ trại giam ở tỉnh Phúc Kiến.

Trại giam này rất lớn, nằm gần sông Chương Giang, trong tù có mấy ngàn người. Vì vậy cấp trên đều đem trọng trách giao cho Lô Nhân. Cô là phó thiết kế của Đỗ Hoa, khởi điểm tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang chuyên nghiệp ở đại học Hoa Đông. Những ai đạt bằng tốt nghiệp ở trường này đều có thể xin vào công ty tốt, thế nhưng cô vẫn chịu thiệt làm ở đây.

Cô vứt bỏ cơ hội để được đào tạo chuyên sâu chỉ với mơ ước an phận kết hôn cùng Lưu Trạch Thành.

Vào buổi sáng ngày hôm sau, Lô Nhân dẫn theo hai phụ tá đi đến bờ sông Chương Giang. Tường đồng vách sắt ngăn cách hai thế giới, thiết kế ngột ngạt, đáng sợ.

Sau khi đăng ký và bị kiểm tra nghiêm ngặt, ba người bọn họ mới vào được bãi đất trống bên trong. Rào chắn hình thoi ở phía bên kia là nơi nhốt các phạm nhân, bọn họ dựa người vào lan can, sắc mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác, tinh nhuệ giống như loài sói.

Lô Nhân run rẩy, cảm giác phía sau cổ tóc gáy đều dựng hết lên. Cô cố trấn an bản thân, thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào một cánh cửa phía trước.

Sau cánh cửa là một dãy hành lang dài, trống rỗng, bầu không khí này quá mức trang nghiêm và lạnh lẽo. Rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gót giày của

cô đang bước trên mặt đất. Lô Nhân không khỏi nhón chân, vô cùng hối hận vì hôm nay mang giày cao gót.

Ba người tiến vào cánh cửa sắt. Căn phòng rất lớn, chỉ có một cánh cửa sổ ở phía trên cùng của bức tường, thô thép dày đặc. Căn phòng tối mờ, hai ngọn đèn chân không rọi vào bức tường trắng bạch, hơi thở nặng nề khó thở.

Hai phụ tá bình thường hoạt bát nói nhiều, lúc này không buồn hé răng đứng sau lưng cô vẫn không nhúc nhích.

Lô Nhân tự khuyên nhủ mình bình thản, cô hướng về phía sau nở nụ cười an ủi: “Tay chân lạnh lẽo một chút, mặc kệ chuyện khác, đo xong chúng ta liền đi.”

Hai phụ tá gật đầu đồng ý, chuẩn bị công cụ.

Mười lăm phút sau, cửa sắt bị đẩy ra, một vài tiếng động sột soạt vang lên, đầu tiên là có hai gã cảnh ngục bước vào. Bọn họ mặc bộ đồng phục màu xanh, đai lưng buộc bên hông, mặt trên là một số trang bị, trong tay còn có dùi cui thật dày.

Theo sau bọn họ là một đám đàn ông, kẻ sát bức tường.

Lô Nhân nhìn lướt sơ qua, những người đó toàn mặc áo đen và quần thể thao, cao thấp mập ốm đều có đủ.

Cô đứng tại chỗ, một hồi lâu mới động chân.

Cảnh ngục nói: “Đây là những người được lựa chọn dựa theo tiêu chuẩn thể trọng sàng lọc để may đo quần áo, nam nữ ở riêng, lát nữa cô theo tôi qua trại giam nữ.”

Lô Nhân cầm lấy thước đo: “Dạ.”

“Phiền cô rồi.”

Lô Nhân hào phóng cười: “Không ạ.”

Cô dẫn đầu đi qua, mơ hồ liếc mắt, tổng cộng có hai mươi người, nhanh lắm cũng phải nửa tiếng mới có thể đo xong.

Bọn họ xếp thành hai hàng, Lô Nhân đi về phía sau, để phía trước cho hai phụ tá trợ giúp. Đi qua một đám người, trừ bỏ những mùi mồ hôi đặc thù cũng không có gì đặc biệt. Cái mùi này rất giống với lúc động vật phát dục, khơi gợi để hấp dẫn người khác phái, quá đặc biệt ngược lại không thể nào hình dung.

Những người này đều đã ở trong đây nhiều năm, tường cao kín cổng nên khó tiếp xúc phụ nữ, càng miễn bàn chạm đến. Mặc dù ánh mắt bọn họ làm càn, rục rịch, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi.

Lô Nhân tay chân lạnh lẽo, rất nhanh đã đo được hai người, cô đem thước đo để trên gáy, cúi mắt nhìn số liệu trên vở, thuận tiện lắm bấm, chuẩn bị đo người kế tiếp.

“Cánh tay.” Cô cúi đầu nói.

Cô di chuyển động tác, dường như có một hơi thở phả trên đầu cô, cảm giác sâu sắc khiến bầu không khí xung quanh trở nên ảm đạm. Cô dời tầm mắt, ngòi bút đang đặt trên vở thủng một lỗ nhỏ, người đàn ông cũng theo bản năng lui về phía sau nửa bước..... Đập vào trước mặt cô là một hình xăm quái vật đang mở miệng to...

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, Lô Nhân ổn định tâm tình, tiến lên một bước, lặp lại: “Thẳng tay.”

Vài giây sau, đối phương lại lười biếng giang hai cánh tay.

Lô Nhân né tránh ánh nhìn của đối phương, liếc mắt thấy cơ ngực của anh ta rất đẹp, ẩn hiện trên đó là một hình xăm con rồng màu đen, to lớn in bên phải bả vai, đầu rồng kéo dài đến trước ngực, thoát nhìn giống như đang bay lượn, trườn mắt dữ tợn. Vảy rồng phân bố tầng tầng lớp lớp, chính thể hình xăm được khắc họa bởi màu đen và xám, còn màu xanh lục nằm rải rác trông cực kỳ tàn bạo.

Hình xăm sống động như thật, dường như con rồng đó có thể từ trên thân thể anh ta lao ra vồ vào đối thủ.

Lô Nhân hiển nhiên không còn giữ được bình tĩnh, trình tự hỗn loạn. Cô cảm giác được dường như có một đôi mắt đang tuần tra khắp thân thể mình, chỉ khác là, có một loại ánh mắt cực kỳ hung hãn.

Vòng eo, ngực, vai, cổ, tầm mắt không khỏi theo phía sau cô, cuối cùng cô nhìn thấy khuôn mặt của anh ta. Ánh mắt thẳng thừng đối diện với cô, biểu cảm mang theo ý vị đùa nghịch, miệng khẽ cong.

Đập thẳng vào mắt cô là mi mắt, lông mày của anh ta kéo dài gần đến huyệt thái dương, gần đó còn có một vết sẹo mờ nhạt, đối lập với làn da màu đồng của anh ta. Hốc mắt lõm sâu, hai hàng lông mày bằng phẳng, mũi dọc dừa, đôi môi mỏng cùng với ánh mắt sắc bén, mang theo vài phần hoang dã khôn tả.

Tóm lại, nhìn thế nào cũng đều thấy anh tuấn..... Điểm trừ duy nhất chỉ có thể là tính cách hung hãn.

Lô Nhân nhanh chóng dời đi tầm mắt, hơi cúi người đo phần hông của anh ta.

Hai tay cô mở ra, thông qua thân thể và cánh tay của anh ta dùng thước để đo. Vài giây ngắn ngủi trôi qua, cô người được mùi phát dục như ban nãy, so

với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

Lô Nhân nhẹ nhàng hắng giọng, xoay tầm mắt.

Thước đo vòng qua cái hông của người nọ, trên đầu phút chốc truyền đến một giọng nói: “Này, chặt quá rồi.”

Người nọ ngử điệu thông thả, lười nhác, thanh âm giống như cát đá nghiền răng một cái, sột soạt.

Lô Nhân run lên, thước đo trong tay cầm càng chặt hơn. Các phạm nhân còn lại cười vang thành tiếng, có người còn nói: “Đại ca, tay anh đút vào chỗ đó chặt quá sao?”(1)

(1) Đoạn này là nói bậy, kiểu như làm tình bằng tay.

Theo sau là một trận cười to, bầu không khí ảm đạm nhẵn nại trong nhà tù từ nãy đến giờ rốt cuộc cũng bùng phát.

“Câm miệng.” Cảnh ngục hét lên, quát mạnh dúi cui vài cái vào cửa sắt: “0852, đứng ngay ngăn lại cho tôi.”

Một chút yên tĩnh, sau đó vẫn có phạm nhân xì xào bàn tán.

Người nọ liếm môi dưới, cúi đầu, trước mặt là người con gái với đôi gò má ửng hồng, lông mi khê chớp, cúi đầu thở hỗn hển.

Tay cô vẫn dang rộng, động tác cứng ngắt, trong lòng lại ấn nhẫn không dám phát ra tiếng, thấp giọng: “Thả lỏng quần.”

Giọng cô rất nhỏ, người nọ lại nghe thấy, rầu rĩ cười thành tiếng.

Lô Nhân đứng dậy, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, chỉ hướng về phía anh ta trừng mắt, sau đó cô quay đầu đi chỗ khác. Đo xong quần dài liền

nhANH chóng chuyển qua những người khác, không thềm ngắNG đầu nhìn anh ta.

Ba người làm việc rất nhanh, 20 phút sau đã hoàn thành mọi việc, Lô Nhân dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài, cô không dám quay đầu, lại nhin không được nhớ đến hình xăm kia, uy phong lẫm liệt, kiêu ngạo cực kỳ, nhưng lại giống như súng vật bị anh ta thu phục, ghé vào đầu vai rộng rãi, chờ đợi thời cơ hành động.

Lô Nhân lắc đầu, địa ngục quỷ quái gì thế này, đánh chết cô cũng sẽ không đến đây lần thứ hai.

Mấy người ở xưởng may Đỗ Hoa đi rồi, lão Lai tiến đến bên cạnh anh ta nói nhỏ: “Đại ca, cô bé vừa rồi xem ra rất được, đáng người kia khi “làm tình” chắc là phê lắm, nếu.....”

Chưa nói đi xong, lão Lai lại nhướng mày, trong lòng thầm hiểu cười xấu xa.

Lục Cường khẽ nheo mắt lại, xoa xoa bả vai, vừa rồi đầu ngón tay của Lô Nhân lướt qua làn da của anh, xúc cảm lạnh lẽo dường như còn phảng phất đâu đây, anh nở nụ cười, chỉ cảm thấy thú vị.

Anh cúi đầu nhìn nhìn trước ngực, cô bé kia luôn liếc trộm hình xăm này, rõ ràng là nhát như chuột đồng còn giả vờ bình tĩnh, ánh mắt dao động nhưng lộ ra bướng bỉnh, ngây thơ và buồn cười như vậy, đột nhiên anh rất muốn trêu chọc.

Bên trong cuộc sống lao tù, dù sao cũng phải tìm chút thú vui.

Chương 2

Ngày đó Lô Nhân đã quên.

Phần tiếp theo là do bộ phận liên quan kiểm tra về chất liệu và số lượng để bắt đầu sản xuất, nơi quý quái kia cô không còn ghé đến nữa.

Lại là thứ hai, cuộc họp thường kỳ diễn ra.

Cô cầm bút vẽ tranh, tính toán chi phí tân trang phòng tân hôn cùng chi tiêu trong tương lai. Mua xong căn hộ là sẽ nợ nần, đồ trang trí trong nhà hầu như phải trả bằng tiền mặt, từng chi tiết nhỏ đều được Lô Nhân ghi rõ.

Trong mớ hỗn độn bòng bong này lại khiến cho cô cảm thấy vui sướng.

Lô Nhân lấy điện thoại cầm tay ra, chụp một bức ảnh, gửi tin nhắn cho Lưu Trạch Thành.

Lãnh đạo vẫn còn đang nói chuyện, Lô Nhân lơ đãng, ngón tay gõ gõ, màn hình chột sáng chột tắt, tin tức đã được gửi đi.

Cuộc họp kết thúc, mọi người tản đi, Lô Nhân từ trong dòng người đi ra.

Giám đốc Đỗ gọi to: “Lô Nhân, đến văn phòng của tôi một chút.”

Lô Nhân ngẩn người, vội vàng đáp ứng.

.....

Từ văn phòng đi ra, cô lại gửi một tin nhắn cho Lưu Trạch Thành.

Lô Nhân tựa người vào cạnh tường, cúi đầu, mãi cho đến khi màn hình chuyển sang màu đen, mới đem di động cất vào túi.

Lúc tan việc, Lưu Trạch Thành cũng gọi điện tới, nói khuya nay sẽ về phòng trọ ăn cơm. Lô Nhân đi đến siêu thị gần đó, thuận theo sở thích của anh ta nên mua rất nhiều nguyên liệu tươi ngon, lại tiện đà mua thêm hai tá bia.

Lúc vào tiểu khu, bảo an gọi cô lại: “Tiểu Lô, có hàng chuyển phát nhanh đây.”

Cánh cửa ở tiểu khu là cửa sắt chạm rồng kiểu cũ, còn vách tường đã ố màu vàng nhạt, góc tường loang lỗ, rêu xanh mọc đầy.

Lô Nhân dừng bước, chìa cánh tay ra: “Cám ơn.”

Bác Lý nói: “Gần đây cháu nhận được nhiều hàng chuyển phát nhanh thế?”

Lô Nhân cười cười: “Tài liệu chuẩn bị phòng tân hôn, cháu mua trên mạng để tham khảo.”

“Muốn chuyển nhà sao?”

“Còn phải chờ ít thời gian nữa ạ.” Lô Nhân đi về phía trước: “Nhà mới còn chưa hoàn công..... Phiền bác rồi, bác Lý.”

Lão Lý vẫy tay: “Đừng khách sáo.”

Lô Nhân đi vào tiểu khu.

Cô và Lưu Trạch Thành sau khi tốt nghiệp đại học liền đến nơi này ở trọ,

đã năm năm rồi.

Một tòa nhà cũ trong khu phố cổ, nhưng may mắn thay các thiết bị xung quanh và phương tiện sinh sống đều được quản lý chặt chẽ. Ở trước cổng còn có bản an thay phiên ngày đêm trực ban, bình thường khu chung cư này nếu bị tắt nguồn điện là do bọn họ đến sửa chữa, trị an cũng tốt. Tuy rằng phòng hơi cũ nát, nhưng vẫn có một cuộc sống thoải mái.

Một lát sau.

Vài món ăn đã được chuẩn bị xong, cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Lô Nhân đem mâm đặt trên bàn, thăm dò hỏi: “Về rồi ă? Rửa tay ăn cơm thôi.” Nói xong liền bước tới phòng bếp.

Lưu Trạch Thành không lên tiếng trả lời, cúi đầu đổi giày. Buông ba lô đi vào toilet rửa tay, anh ta ngồi xuống cạnh bàn ăn, nhìn về phía Lô Nhân một chút.

Gò má Lô Nhân ửng đỏ vì nóng, mồ hôi chảy từ trên trán xuống gáy, cô cười: “Sở nghiên cứu gần đây bề bọn công việc sao?”

Lưu Trạch Thành uống một ngụm nước: “Ừ.”

“Anh đừng làm việc quá sức, buổi tối nên trở về nhà.”

Chén đưa phút chốc đụng nhau leng keng vang lên một tiếng giòn tan, thật lâu sau anh ta mới “Ừ” một cái. Anh ta tiếp lời: “Tiểu Vương xin nghỉ phép, hai ngày nay không đủ người.”

Lô Nhân nói: “Một lát nữa em xoa bóp giúp anh?”

Lưu Trạch Thành dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn cô một hồi, cuối cùng buông cốc nước nắm lấy tay cô. Ánh mắt anh ta nhìn cô trù mến, trong đôi

mắt kia dường như có phép thuật, nhìn thẳng vào mắt cô.

Ban đầu ở trường học, Lưu Trạch Thành theo đuổi Lô Nhân, cô không chú trọng bề ngoài, cũng không đặt quá nhiều tâm tư vào tình cảm, lại trong lúc vô ý bị cặp mắt kia thu hút.

Tình yêu tuổi thiếu niên cứ như vậy bắt đầu, sáu năm làm bạn thắm thoát đã trôi qua.

Lô Nhân hoảng hốt nắm lấy tay anh ta: “Sao vậy?”

Lưu Trạch Thành nhéo nhéo tay cô, trên mặt mệt mỏi và áy náy: “Anh cực khổ một chút cũng chẳng sao, chỉ cần em sống thoải mái là được.”

Trái tim Lô Nhân tan chảy: “Em sợ anh mệt thôi.”

“Anh biết.”

Hai người nói chuyện một lát, sau đó mới bưng chén đĩa lên bàn.

Lô Nhân nói: “Nhà mới sắp hoàn công rồi, kế tiếp là phải mua đồ nội thất, tiền em không đủ khả năng.....”

“Ừ.” Lưu Trạch Thành lại tiếp tục ăn cơm, nói: “Ngày mai anh sẽ đi rút tiền, hai vạn đủ không?”

“Cũng tầm đó ạ.”

Một đề tài, vài câu liền giải quyết xong.

Bầu không khí trên bàn cơm lại lâm vào tình cảnh yên tĩnh. Lưu Trạch Thành không nói chuyện, anh ta cứ cúi đầu ăn cơm.

Lô Nhân căn cứ chiếc đũa, nhớ tới chuyện giám đốc Đỗ hôm nay tìm

mình, cô há to mồm, vừa định nói chuyện, chuông điện thoại reo lên.

Lưu Trạch Thành buông đũa xuống, nhìn về phía Lô Nhân: “Là sở nghiên cứu, anh đi nghe một chút.” Nói xong liền đi đến ban công, tay đóng cửa phòng.

Anh ta đưa lưng về phía cô, cô không nghe được anh ta nói gì, gọi điện thoại gần mười phút, sau khi trở lại thì gương mặt liền vui vẻ, thậm chí cả ánh mắt cũng có hồn hơn.

Lô Nhân không hỏi, cô đổi đề tài: “Hôm nay anh có nhận được tin nhắn của em không?”

“Em nói đơn vị muốn em đi đào tạo?” Lô Nhân gật đầu: “Cơ hội hiếm có, phải đi Thượng Hải, em nghĩ em nên hỏi ý kiến của anh.”

“Khi nào thì đi.”

“Ngày 15 tháng sau.”

Lưu Trạch Thành sẵn có: “Nếu đã cảm thấy đây là cơ hội thì cứ đi đi.”

Lô Nhân nói: “Đầu tháng chúng ta kết hôn, nếu đi thì phải mất hơn nửa năm, em nghĩ muốn có con trước.”

Ngón tay Lưu Trạch Thành căng thẳng, gõ gõ mặt bàn, an ủi: “Chuyện này không gấp.”

Lô Nhân cắn môi: “Thôi.” Cô trầm ngâm: “Hay là không đi nữa.”

“..... Tùy em.”

Phía bên kia sông của thành phố, sau chín giờ tối đã chìm vào bóng đêm, trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng tươi sáng.

Ánh trăng mờ lung rọi vào cửa sổ lan can, bên trong trống trải.

Lục Cường hai tay gối lên sau đầu, hai chân tùy ý bắt chéo, trên người anh vẫn mặc chiếc áo màu đen, hình xăm con rồng trước ngực phảng phất trong bóng đêm tùy ý kiêu ngạo, lẳng lặng nhìn chăm chăm ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Đây là vùng ngoại ô của thành phố, bầu trời đêm không bị ô nhiễm, ngoài cửa sổ có rất nhiều ngôi sao lấp lánh phát sáng cả vòm trời, rất đẹp. Chỉ là nơi đó bị tách biệt bởi bức tường, mất đi mấy phần mỹ cảm.

Ngôi sao tượng trưng cho tự do, là thứ mà con người đều luôn khao khát.

Lục Cường không rõ tâm trạng lúc này của mình, tháng sau anh được phóng thích, ngày ngóng đêm trông, càng tới gần ngược lại càng không hứng thú, nội tâm bình thản. Giống như niềm vui bất ngờ phải rất khó khăn để có được, nhưng cuối cùng lại không biết làm thế nào.

Có lẽ đây là một mất mát.

Lục Cường xoay người lại, nằm nghiêng.

Anh ở trong phòng giam số 12, nơi đây chứa rất nhiều loại người, bầu không khí trong này luôn luôn nặng nề. Âm thanh kéo kẹt phát ra từ góc giường, hiện tượng này rất phổ biến, tất cả mọi người đều đã quen, căn bản không để trong mắt.

Phía trên là tiếng ngáy rung trời, Lục Cường ngủ không được, cúi đầu khẽ ‘hừ’, đá một cước vào ván giường.

Người bên trên giật giật, rớt cuộc mới không còn động tĩnh nữa.

Người bên cạnh lật người liên tục, cùng với vài tiếng ho khan đè nén.

Lục Cường đi qua, giọng cực thấp: “Lão Đặng, không ngủ được?”

Lão Đặng nói: “Sắp được phóng thích rồi, cậu cũng không ngủ được sao?”

Lục Cường cười ha hả hai tiếng: “Chột dạ, cảm thấy chưa thích ứng.”

Lão Đặng tiếp tục: “Đi ra ngoài cậu sẽ làm gì?”

“Trại giam cấp cho tôi một công việc.”

“Cũng tốt.” Lão Đặng thở dài: “Ra ngoài rồi thì nhớ đừng trở lại đây.”

Lục Cường khịt mũi: “Tôi không ở đây, không cách nào chăm sóc ông được, về sau nói ít làm nhiều, gặp chuyện thì nhớ nhờ người giúp đỡ.”

“Biết rồi.”

“Tôi nằm một lát.” Anh nói.

Lão Đặng cười khê: “Đừng làm phiền tôi.” Lão Đặng không để ý đến Lục Cường nữa, đưa lưng hướng về phía anh. Anh cười nhạt một tiếng, đầu lại hướng ra ngoài cửa sổ.

Lục Cường ở trong này sáu năm, tự do tự tại, chỉ trong một đêm, đủ loại hình ảnh phảng phất rành rành trước mắt.

Anh từng oai phong một cõi, đứng càng cao té càng đau, cây đổ bầy khi tan, kể từ khi anh vào đây anh như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục.

Anh có không ít kẻ thù, những người đó đang mong chờ một ngày nào đó anh sẽ ngã quy. Hiện tại ngấm lại, có thể sống đến bây giờ, đã là kỳ tích rồi.

Vừa mới vào trại giam, mỗi ngày trên người anh đều xuất hiện không ít thương tích, bên ngoài phái người vào trại giam chỉ mong có ngày giết chết được anh.

Lục Cường vốn dĩ là hạng người lì lợm, cứng rắn liệu mình cũng không dễ bị thủ tiêu.

Nếu không phải nhờ lão Đặng, anh đã sớm chết rồi.

Một đám người vây quanh một mình Lục Cường, có lần bọn chúng còn cài những thanh sắt nhỏ vào bàn chải đánh răng, suýt chút nữa thì thanh sắt đã ghim vào động mạch cổ của anh, thời khắc cuối cùng vẫn là lão Đặng vươn tay giúp đỡ.

Lúc đó tất cả mọi người đều hoảng hốt, xung quanh lặng ngắt như tờ, anh nhìn chăm chăm vết thương trên vai, hai mắt đỏ thẫm, trán nổi gân xanh, vết sẹo gần huyệt thái dương cũng muốn vỡ tung.

Anh nghiêng đầu nhổ nước miếng, ngồi xổm xuống, vỗ vai lão Đặng, thanh âm khàn khàn giống như cổ họng bị xé rách: “Cổ chịu đau.” Anh dùng tốc độ cực nhanh, những thanh sắt nhọn cũng từ trên vai lão Đặng rơi xuống.

Lão Đặng kêu rên, người xung quanh dường như nghẹt thở.

Chuyện này chỉ phát sinh trong nửa giờ, và tất cả mọi người vẫn còn rất sốc, Lục Cường đột nhiên xoay người, cầm bàn chải đánh răng đâm vào kẻ thù.

Hiện trường trở nên hỗn loạn, một đám người lập tức xông tới, Lục Cường bị giữ chặt, rất nhanh bị đè vào góc tường. Người cầm đầu có gương

mặt hung ác, nắm bàn chải đánh răng hướng vào mắt anh.

Lúc anh cam chịu, lại nghe tiếng súng vang lên, tên cầm đầu dừng động tác, thân thể như bùn nhão rơi phịch xuống.

Tầm mắt xuyên qua khe hở, anh nhìn thấy một nữ cảnh sát đang cầm súng lục, mắt sáng như đuốc...

Mọi việc cứ thế yên ổn trôi qua, băng nhóm kia được chuyển đến một trại giam khác, khi đó Lục Cường suýt chết, ở trong bệnh viện dưỡng thương gần nửa tháng.

Không bao lâu sau, anh ra khỏi bệnh viện, kể từ đó mọi người đều biết anh ra tay rất tàn nhẫn, về sau không ai còn dám khiêu khích gây chuyện nữa.

.....

Cảm xúc trong lòng trộn lẫn vào nhau, Lục Cường không biết nên kiêu ngạo nhớ lại, hay là nên cười mỉm cho qua, lần nữa làm lại từ đầu.

Nhưng anh nghĩ, lão Đặng nói đúng.

“Ra ngoài rồi thì nhớ đừng trở lại đây.”

Chương 3

Đầu tháng sáu.

Khi cánh cửa sắt nặng nề đóng lại, Lục Cường vẫn đứng yên bất động, híp mắt, quay đầu nhìn một lúc lâu.

Năm đó, anh cũng mặc bộ đồ này, áo thun màu đen cùng với quần jeans.

Bên trong trại giam phải lao động tay chân cực khổ, hàng ngày đối mặt với ánh mặt trời chói chang, thân thể anh tự nhiên trở nên cường tráng, số đo ba vòng không khác gì người luyện tập thể thao.

Cánh tay trắng kiện, eo hẹp gầy, mu bàn tay rắn chắc.

Anh cúi đầu nhìn xuống, quần quá mỏng, anh thả lỏng thắt lưng, không hề kiêng kị đưa tay kéo nhẹ một bên.

Lục Cường cúi đầu chỉnh lại thắt lưng, có người gọi to: “Đại ca.”

Anh ngẩng đầu.

Người nọ chạy tới, thở hổn hển: “Đại ca, đợi lâu chưa? Kẹt xe, em tới trễ.”

Anh không nói chuyện, khước miệng khẽ cười, nhìn một lúc, vỗ vào cái ót của cậu ta: “Nhìn gầy vậy.”

Hai mắt Căn Tử đỏ ngầu, mím môi: “Đại ca, bọn em luôn nhớ đến anh.”

Lục Cường cười khoái trá, khoe miệng khê cong, ôm Căn Tử một cái, nói: “Mẹ kiếp, anh mày có phải phụ nữ đâu.”

Căn Tử nhỏ con, so với Lục Cường thấp hơn một cái đầu, bị kẹp ở trong cánh tay Lục Cường, giọng ồ ồ: “Vài năm nay anh không có ở đây, tâm trạng của anh em xuống dốc, hận không thể vào đó ngồi tù chung với anh.”

Lục Cường cười một tiếng: “Đại Long và Khôn Đông cũng biết rồi chứ?”

“Đương nhiên.” Căn Tử ngoẹo cổ nói: “Bọn họ biết anh mãi hạn tù, muốn đi theo em, có điều em đã ngăn cản, tất cả đều đang chờ anh ở quán.”

Đúng vậy, sau sáu năm, căn bản là anh không nghĩ tới bọn họ còn nhớ anh.

Cổ họng Lục Cường nóng lên, choàng bả vai Căn Tử: “Đi thôi.”

Căn Tử đỗ xe không xa, khi đi ngang qua thì vô tình nhìn thấy một chiếc sang trọng khác, cửa xe rộng mở, người đàn ông mặc đồ Tây đứng cạnh xe cúi gập người, cung kính gọi: “Anh Cường.”

Lục Cường không hề hé răng, ánh mắt quan sát người nọ.

Đối phương nói tiếp: “Ông chủ Khuru sai em đến đây đón anh, đang chờ anh ở ‘Tụ Hoàng’.”

Lục Cường nháy mắt dừng lại, nhìn về phía người nọ: “Có thể chuyển lời đến ông chủ Khuru, hôm nay chỉ sợ không tiện, tôi một thân phong trần, với tình trạng này không thể đi gặp ông ấy.”

Người nọ khó xử.

Lục Cường nói: “Cậu gọi điện thoại cho ông ấy, tôi nói chuyện.”

Anh ta nhanh chóng bấm điện thoại, đưa qua cho Lục Cường.

Một lúc sau.

Lục Cường nói: “Ông chủ Khưu, ông sai người đến đón tôi, tôi lại mới ra tù, mặt mũi nào dám đến gặp ông, chỉ sợ lây thêm xui xẻo cho ông.”

Khưu Thế Tổ cười ha ha: “Cũng tốt, tùy cậu, tôi chờ ngày mai.”

Lục Cường nói tiếp hai câu, cắt đứt, đem điện thoại trả về.

Người nọ cung kính hạ thấp người, xoay người lên xe, nhanh như chớp lái xe đi rồi.

Căn Tử quay đầu lại hỏi: Đại ca, ông chủ Khưu đã có ý mời, chẳng lẽ ông ấy vẫn muốn anh đi theo?”

“Không biết.”

“Vậy anh nghĩ thế nào?”

Lục Cường khẽ nheo mắt, không đáp.

Hai người chuẩn bị lên xe, Lục Cường vừa định kéo cửa xe, bị một trận loa phóng thanh khiến cho dừng động tác.

Một chiếc xe cảnh sát lái đến trước mặt, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, bên trong là một phụ nữ, mái tóc cô ta buộc thành đuôi ngựa, áo mũ chỉnh tề, sống lưng thẳng tắp.

Khuôn mặt cô ta nghiêm túc, hỏi: “Lục Cường, hôm nay anh ra tù?”

Lục Cường nhìn thấy rõ người lái xe tới, khẽ nheo mắt, đi qua.

Thân thể anh hơi cong, cánh tay chống đỡ mui xe, một tay gác lên khung cửa: “Đây không phải là sĩ quan cảnh sát Đàm Vi sao? Chắc, Lục Cường tôi thật may mắn, còn có người tới đón.”

Ngón tay Đàm Vi căng thẳng, mắt hạnh trưng to: “Ai..... Ai tới đón anh chứ, vừa khéo tôi có việc ở đây nên mới nhìn thấy anh.”

“Khéo thật.”

Đàm Vi trợn mắt, tận lực thay đổi bộ mặt uy nghiêm: “Ra tù rồi thì sau này nhớ làm người tốt, đừng làm chuyện trái pháp luật nữa, nếu để tôi bắt gặp, lại giam anh vào ngục.”

Lục Cường cười: “Đương nhiên, bị đảng quốc gia giáo dục lâu như vậy, tôi nỗ lực cải tạo, sớm thay đổi triệt để rồi.”

Đàm Vi hừ một tiếng: “Tốt nhất là anh đang nói thật.”

Lục Cường tiếp lời: “Rảnh sẽ mời cô ăn một bữa.”

Đàm Vi nhú mày: “Tại sao?”

“Báo ân.”

“Một bữa thôi sao?”

Lục Cường nâng mi mắt, chống cằm trên mui xe, cười nói: “Cái mạng này, nếu muốn, đều là của cô.”

Mặt Đàm Vi nóng bừng: “Đừng nói lời thừa thãi.”

Cô ta không nhìn anh nữa, cửa sổ xe chậm rãi đóng lại, Lục Cường nhìn theo chiếc xe đang chạy.

Căn Tử đi đến: “Đại ca, người phụ nữ đó không phải là trước kia luôn bám theo chúng ta không tha sao?”

Lục Cường ‘Ừ’ một tiếng, ngồi lên xe.

Căn Tử theo sau, cười hì hì hỏi: “Cô ấy hình như là có tình ý đối với đại ca?”

“Không có hứng thú.”

Căn Tử bối rối: “Nhưng rõ ràng vừa nãy em thấy đại ca lấy lòng cô ấy...”

“Lái đến quán ăn.” Lục Cường rút ra một điều thuốc, đốt, mới bớt chút thời gian đáp lại: “Đùa vui thôi.”

Thành phố.

Nửa giờ trước, bầu trời trong xanh, không khí oi bức.

Hôm nay là ngày 8 tháng 7, một ngày đại hi.

Nửa giờ sau, tình hình đột biến, mây đen đầy trời.

Ai ai cũng không dự đoán được. Lô Nhân đưa tay gạt tấm màn che, hung hăng ném lên mặt Lưu Trạch Thành.

Cô tông cửa xông ra ngoài, cửa phòng khép lại, nước mắt giàn giụa.

Lô Nhân ngồi lên một chiếc xe, lái ra đường cái.

Bên ngoài tiếng gió vù vù, mây đen gom lại một khối, che khuất mặt trời, thời tiết chợt u ám.

Không bao lâu sau, cùng với vài tiếng tiếng sấm, mưa như trút nước.

Hai mắt Lô Nhân mờ lung, không biết do mưa ngoài cửa sổ hay là bản thân cô rơi lệ, tầm mắt mơ hồ.

Hôn lễ bị người khác phá hư, kẻ thứ ba mang bụng bầu đi đến, còn cô bị mọi người cười chê.

Vừa rồi cô tức giận điên cuồng, giống như một con chó cái, cô chưa từng thất thố như vậy, cho tới bây giờ đều xử sự ôn hòa, bàn tay tát vào mặt người phụ nữ kia đến giờ vẫn còn tê rần.

Lô Nhân lái xe với tốc độ cao, mờ mịt không rõ mục đích.

Cô cảm thấy mình giống như một người điên, dùng tốc độ phát tiết cảm xúc trong lòng.

Trong đầu dường như cất giấu bom nguyên tử, tùy tiện châm một cái, tất cả đều nổ tung.

Trước mặt là một ngã tư đường, đèn giao thông cách vài giây thì chuyển thành đỏ, cô đạp chân ga, đột nhiên có một chiếc xe cũ nát vọt lên phía trước, Lô Nhân kinh hãi, nhanh chóng phanh xe, xe cô tung mạnh vào vỉa hè.

Tay Lô Nhân siết chặt, không để ý hình tượng, từ ghế trước một bên leo ra khỏi xe.

Chiếc xe phía trước ngừng lại, mưa bụi rơi liên tục. Cô đẩy mạnh cửa xe hai lần: “Xuống xe.”

Cách một lát, cửa sổ xe mở ra.

Người ngồi ghế trước liếc mắt nhìn cô.

Trong miệng anh ta ngậm một miếng thuốc, vẫn chưa đốt. Ngón cái vô thức xoay xoay bánh răng của chiếc bật lửa, ngọn lửa bập bùng trong màn mưa, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Hồi lâu, anh ta cất giọng: “Có chuyện gì?”

Lô Nhân vô thức lui về phía sau, lửa giận ở trong lồng ngực bị mưa dập tắt, trong đầu loáng thoáng hiện lên con số của chiếc áo tù nhân: 0852.

Tầm mắt anh ta không rời khỏi cô, áo cưới trên người cô bị mưa làm cho ướt nhẹp, dán chặt trên da, bộ ngực lộ ra một nửa, nước mưa thuận thế trượt vào khe rãnh, ẩm ướt.

Anh ta nhìn ngực cô chằm chằm, hồi lâu mới cười hỏi: “Muốn đi nhờ xe?”

“..... Không.” Lô Nhân rút cuộc cũng bình tĩnh lại, cắn cắn môi.

Người ở bên trong “Ù” một tiếng.

Lô Nhân: “Đến sông Hoài(1) đi theo hướng nào?”

(1) sông Hoài: bắt nguồn từ Hà Nam, chảy qua An Huy và Giang Tô, Trung Quốc.

Lục Cường ‘xùy’ một tiếng, đốt thuốc, khuỷu tay đỡ trên khung cửa sổ xe, hướng về phía cô thở ra một ngụm, cũng không đáp lời.

Lô Nhân nhú mày, lui ra một bước.

Lục Cường hướng nâng cằm về trước, nói: “Cô gái, muốn bắt chuyện sao?”

Ánh mắt Lô Nhân di chuyển theo chiếc cằm của anh ta, mưa bụi trườn

miên, phía trước có bảng chỉ dẫn: sông Hoài —— 500 mét nữa.

Chương 4

Lục Cường nhìn kính chiếu hậu thấy cô gái kia chạy trốn chết.

Lô Nhân mặc một bộ áo cưới đuôi cá màu trắng, phong cách đơn giản. Lưng dài eo thon cùng với đường cong quyến rũ. Trời đổ cơn mưa khiến cho làn váy nặng trĩu, cô luống cuống tay chân cúi người, vén váy lão đảo bước đi.

Đèn giao thông chuyển màu, Căn Tử đạp chân ga, khuỷu tay Lục Cường để trên khung cửa, lấy tay sờ môi, liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

Trong gương, bóng lưng màu trắng bị nước mưa phá thành mảnh nhỏ, ngày càng mờ hồ.

Càng lúc càng xa, mãi cho đến khi xe lăn bánh, anh mới thu hồi tầm mắt.

Lục Cường liếm liếm môi, chỉ vài giây ngăn ngủi, anh dường như nhớ tới cô rồi.

.....

Trận mưa này kéo dài cả một buổi chiều, Lục Cường được anh em trong tổ chức chào đón nồng nhiệt.

Mãi cho đến khi trời tối, cơn mưa mới dứt điểm, thời tiết trở nên mát mẻ, quét đi một ngày khô nóng.

Bọn họ ăn uống trong quán sủi cảo.

Trong con hẻm hẹp dài, đình viện thật sâu, cửa lớn hai bên còn treo lồng đèn màu đỏ chiếu sáng cả sân, ở khắp mọi nơi đều có thể nghe thấy tiếng kêu la, miệng chửi bới.

Trên bàn chất đầy bia và rượu, đã có mấy người không thắng nổi tửu lượng của Lục Cường, chỉ có Căn Tử và Khôn Đông còn miễn cưỡng sống sót.

Chân trái Lục Cường dẫm nát chiếc ghế, thân trên còn cởi trần phanh ngực. Miệng nhét liên tục hai viên sỏi cỏ, híp mắt nhìn mấy người nằm bẹp, xùy một tiếng: “Cạn đi.”

Khôn Đông huých sáo chạm chén, nửa bình rượu còn lại nhanh chóng hết sạch, miệng lẩm bẩm: “Đại ca, sau này..... bọn em sẽ lẫn lộn theo anh, trông chờ nhiều năm như vậy, chờ anh trở lại chỉ để nhìn thấy vinh quang, chúng ta phải.....”

Lời còn chưa dứt, ‘phanh’ một tiếng, Khôn Đông gập người xuống mặt bàn.

Lục Cường cười lớn.

Ở đây chỉ có Căn Tử xem như còn tỉnh táo.

“Có tiền đồ.” Cậu ta đi ngang qua Khôn Đông, nhìn Lục Cường: “Người khác em mặc kệ, đại ca, về sau em sẽ đi theo đại ca, có chuyện gì anh cứ dẫn em theo là được.”

Lục Cường vào tù vài năm, các đàn em đều cố gắng mưu sinh, không chõ dũa, không tổ chức. Hiện tại mọi người chỉ kinh doanh nhỏ, người lái xe, người dựa vào kỹ năng để trở thành thợ điện...

Không còn đung vào máu tươi giống như trước kia, miễn cưỡng thì có thể

thu nhập vừa đủ sống, kiên định lại thoải mái.

Lục Cường phúi phúi đỉnh đầu: “Hôm nay mày hỏi anh có muốn quay về Khưu gia hay không?”

Căn Tử: “A, Vâng.”

“Không theo.”

Căn Tử sửng sốt: “Vì sao?”

Lục Cường uống một ngụm rượu, nhe răng, chất lỏng nóng bùng thuận theo thực quản trượt xuống, cổ họng sưng tê, anh không đáp mà hỏi ngược lại: “Bây giờ cuộc sống thế nào?”

“Tạm..... tạm ổn.” Căn Tử dừng hai giây, nhất thời không biết nghĩ gì, còn nói: “Tiêu tiền cũng phải suy nghĩ chứ không phung phí như trước.”

Lục Cường lại ăn hai viên sỏi cỏ, nuốt trọng nói: “Anh ở trong tù vài năm, ngoại trừ lao động chân tay thì không còn thấy thứ gì bên ngoài, ban ngày bắt đầu làm việc, buổi tối đi ngủ, không quan tâm giường cứng thế nào, nằm xuống liền ngủ một giấc, quá thoải mái.”

Căn Tử nhanh trí, biết trong lời nói có ẩn ý: “Đại ca, vậy anh có dự định gì chưa?”

“Trại giam giới thiệu cho anh một công việc.”

Căn Tử khoa trương, ‘A’ lên một tiếng: “Chỉ vậy thôi sao?”

“Thế nào?” Lục Cường hí mắt.

“Không, không.....” Căn Tử cười gượng hai tiếng: “Rất tốt.”

Tàn cuộc đêm đã khuya, Khôn Đông ngủ một giấc liền thanh tỉnh, đánh tay lái đưa mấy người khác trở về.

Lục Cường không nơi nào đi, tạm thời ở chỗ Căn Tử.

Hai người đi bộ, gió lạnh ban đêm thổi tan mùi rượu.

Bọn họ cùng nhau tán gẫu, ngoại trừ tiền thì chính là phụ nữ.

Căn Tử hỏi: “Đại ca, trong đó có phụ nữ không?”

Lục Cường mạnh mẽ liếc mắt: “Đoán xem?”

“Vậy là vài năm nay anh chưa từng chơi gái?”

Lục Cường: “.....”

Căn Tử dáo dác: “Đại ca, em mời anh đến chỗ này.”

“Không đi.”

Lục Cường nghiêng đầu nhìn đài phun nước. Những lá khô ven đường bị nước mưa rửa sạch sáng bóng, đoạn đường hõm sâu còn tích một vũng nước, không ngừng phản xạ đủ màu sắc.

Trước mắt anh hiện lên một bóng hình, mảnh mai mềm mại diễm đạm đáng yêu, hận không thể tận tình thỏa thích chạm vào cô.

Lục Cường hoàn hồn, nửa ngày mới hỏi: “Chỗ nào?”

“Hả?” Mười phút sau, trong một con hẻm sâu vắng, vừa xa hoa vừa truy lạc. Ngọn đèn mờ mờ không ngừng lóe sáng, sau cơn mưa lại trở nên lã lợt.

Căn Tử rất quen thuộc nơi này.

Lục Cường hỏi: “Thường xuyên đến sao?”

“Ha ha..... Ngẫu nhiên thôi. Em đến đây cũng chỉ tìm một người cố định.”

Lục Cường cười mắng: “Oắt con, thậm mệt thì khổ.”

Căn Tử dẫn Lục Cường quẹo trái rẽ phải, đến một nơi liền dừng lại.

Hai người đứng ở trước quầy, Căn Tử trước đó thanh minh: “Đại ca, Lý Khinh là của em, anh đừng mơ tưởng tới.”

Lục Cường xùy một tiếng, khinh thường: “Ai cũng giống nhau thôi.”

Ông chủ và Căn Tử quen biết nhau, vì thế ông chọn cho Lục Cường một người phụ nữ ngon lành, thuận tiện đưa cho Căn Tử hai thanh chìa khóa.

Nơi này có rất nhiều phòng, trung gian chỉ là những bức tường mỏng, nhảy mũi hắt xì bên cạnh đều có thể nghe rõ.

Đương nhiên, đã dám đi đến đây cũng không cần lo lắng mấy vấn đề kia.

Căn Tử đưa Lý Khinh vào phòng, sốt ruột đè nén căn vào miệng cô ta hai cái.

Bọn họ quen biết từ ba năm trước, lần đầu tiên Căn Tử tới chỗ này, lúc đó tuổi còn nhỏ, tính cách buông thả, người khác nhìn thấy diện mạo của cậu không muốn tiếp đãi, chỉ có Lý Khinh vừa mới ra nghề, tính tình thành thật không có tâm địa gian manh, không khinh bỉ cậu, toàn bộ quá trình đều đối với cậu cẩn thận chu đáo, dụng tâm săn sóc.

Vậy mà, đã ba năm trôi qua.....

Lý Khinh hồn dỗi né tránh, hai người lập tức vờn nhau trên giường.

Quần áo Căn Tử còn chưa cởi hết, cách vách bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, theo sau là tiếng động của chiếc giường sắt, nền nhà rung chuyển dữ dội, chỉ sợ mạnh chút nữa có khi trở thành động đất.

Căn Tử hoảng sợ ho khù khụ, tiếp tục động tác kế tiếp.

Hôm nay có lẽ đầu óc cậu không được tập trung, hoặc là do tác động kích thích bên ngoài, cuộc ân ái kết thúc rất nhanh. Mãi cho đến khi cậu và Lý Khinh bình tĩnh nằm trên giường, người phụ nữ cách vách vẫn còn đang rên rỉ, âm thanh thống khổ nhưng dường như rất hưởng thụ.

Nghe xong một lát, hai người không khỏi xấu hổ, Lý Khinh ngoài miệng không nói nhưng ánh mắt khát vọng rõ ràng.

Căn Tử suy nghĩ rất lâu, cười gượng: “Bức bách thật, đại ca anh nhìn quá lâu rồi.”

“.....”

Đúng thật là Lục Cường lâu rồi không làm chuyện ấy, tính thời gian chắc cũng tầm sáu bảy năm.

Bản thân anh ta không phải là người tốt, trước đây căn bản khinh thường tới chỗ thế này. Lần đầu đến, không có nhiều cảm giác lắm, phụ nữ đối với anh ta mà nói không có gì khác nhau.

Anh vờn người phụ nữ kia lăn qua lộn lại ép buộc mấy lần, cô ta mới vừa rồi còn rất hăng hái, bây giờ trên người thở gấp gấp, ngón tay thon dài phủ trên cơ ngực cường tráng của anh, đầu ngón tay ma xát xoa xoa, lưu luyến.

Lục Cường một tay bắt lấy cổ tay của cô ta, cố định trên không trung, không để cô ta chạm vào.

Sức lực khiêu khích, nhìn chăm chăm vào gương mặt cô ta, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc, không chút dịu dàng.

Cuối cùng, Lục Cường nhắm mắt lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh khác.

..... Trời đầy mây, mưa bụi triền miên, ngã tư đường, một bóng hình màu trắng mơ hồ.

Bên tai là gương mặt giả vờ trấn định cùng với giọng nói yếu ớt, anh nhìn thấy rõ mặt cô, khéo léo trắng noãn, mặt đầy đau thương. Mái tóc ướt sũng dính trên má, không biết là nước mưa hay nước mắt, cả người cô chật vật. Cô vô số lần đứng trong màn mưa, màu sơn tràn ra khoe môi nhìn rất diêm dúa và đáng thương.

Trái tim Lục Cường khẽ đập, không ngừng quan sát cô.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng, ngực nở eo thon, từ phần háng đến cẳng chân hình thành một đường cong. Tâm mắt nhìn không được anh liền nhìn qua, nửa bộ ngực đều lộ ra, làn da mềm mại màu trắng, nước mưa ẩm ướt tiến vào khe rãnh thật sâu.....

Anh nghĩ đến tuyết ở quê nhà, nắm trong tay, có thể tạo thành một chiếc bánh bao thật lớn, mềm mại và tinh khiết, không vương bụi trần như trong thế giới tối tăm của anh, là một châu báu xa xỉ nhất.

Lục Cường hung hăng cắn răng, gặm nhẹ một tiếng tràn ra yết hầu, chỉ mới một khắc, anh nghe thấy trong lòng mình hình như có tiếng suối chảy leng keng, ý niệm điên cuồng xuất hiện, anh cảm thấy kích động và thỏa mãn, nhưng ý niệm này chỉ kéo dài vài giây, thân thể cực lực cắn bản không thể thay thế được nội tâm hư không.

Anh nỗ lực không muốn nhớ tới, bỗng dưng anh rút người ra đứng dậy,

cởi ‘bao cao su’ ném trên mặt đất, cầm khăn giấy lau lau, khom người mặc quần áo vào.

Tổng cộng anh lưu lại trong đó một giờ đồng hồ, sau đó anh hướng đại sảnh ngồi xuống sofa, đốt thuốc.

Căn Tử đi tính tiền.

Người phụ nữ trong phòng cũng bước ra, bộ dạng phù phiếm, tư thế khó chịu. Đối với loại cổ chủ này, các cô đều yêu ghét rõ ràng, gương mặt anh tuần lại còn sung sức, chỉ là không biết thương hoa tiếc ngọc, phần lớn chỉ để bản thân hưởng thụ.

Cởi quần lên giường, mặc quần xuống giường. Lạnh bạc vô tình, không khác gì thứ người mất nhân tính.

Người phụ nữ nũng nịu ngã ngồi lên người Lục Cường: “Anh ơi, có thời gian thì nhớ đến đây.”

Lục Cường nhẹ nhàng bật hơi, không trung xuất hiện một vòng khói mờ mờ, chậm rãi khuếch đại, cho đến khi khói thuốc biến mất.

Anh gằn từng chữ: “Đi đi.”

Người phụ nữ bị quát thì trở nên hoảng hốt, lão đảo đứng dậy, dựa tường, mất tự nhiên rời đi.

Căn Tử trở về, đem tiền lẻ cất vào túi, nhìn người phụ nữ kia nhanh chóng biến mất, trêu ghẹo: “Đại ca, anh thật không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Lục Cường hừ cười một tiếng.

“Cũng không phải bạn gái anh.” Lục Cường nói.

Chương 5

Một tuần sau.

Mọi chuyện diễn ra yên bình, Lô Nhân xin nghỉ dài hạn, cô ru rú ở trong căn phòng đã thuê được hơn năm năm, vẫn không thể chấp nhận thực tế.

Cô tiều tụy không chịu nổi, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, không đi ra ngoài, không rửa mặt, ngẫu nhiên hoảng hốt, vẫn không thể chấp nhận hiện thực.

Cô thuộc loại người chung thủy, cùng Lưu Trạch Thành yêu đương mấy năm, mặc dù không trải qua nhiều sóng gió, nhưng tình yêu của bọn họ tựa như sông cạn đá mòn, lại bình thản tràn ngập ấm áp, cô cho rằng bọn họ có duyên làm bạn, cứ như vậy sống hết quãng đời còn lại, vạn lần không nghĩ tới, có một ngày anh ta sẽ phản bội cô.

Lô Nhân vẫn không dám hồi tưởng đến ngày đó.

Hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên trong cơn giận dữ, ước mơ trở thành vợ sinh con đẻ cái bị chính người mình yêu dập tắt, cô chỉ biết chạy trốn, bất lực lái xe về bãi đỗ xe của khách sạn.

Ở một mức độ nào đó, Lô Nhân thừa nhận cô rất nhát gan, sợ phiền phức, hận đời chỉ dám tức giận trong lòng, cùng người khác cãi nhau cô rất ít khi nóng giận, cho dù đánh người cũng là lần đầu tiên. Lô Nhân là loại phụ nữ bình thường, không phải thánh nhân, lây nhiễm nhiều lắm thế gian nhưng vẫn là kẻ phàm trần, cô sợ phải đối mặt với sự xấu hổ, để ý người khác nhìn mình

thế nào, càng sợ bị chỉ trích.

Cô nắm tay lái, cả người phát run, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, chỉ lo lắng trò khôi hài này phải giải quyết thế nào.

Lúc đó buổi lễ vẫn chưa bắt đầu, rất ít khách, chỉ có một số bạn bè thân và đồng nghiệp.

Ở bãi đỗ xe cô đụng mặt cô bạn thân Diệp Phạm, cô ta đã giúp đỡ cô đưa quần áo tới, giúp cô thông báo hủy bỏ đám cưới.

Diệp Phạm đi rồi, bên trong xe yên tĩnh đến đáng sợ, trong kính chiếu hậu hiện lên gương mặt tái nhợt của một cô gái, trang điểm lộn xộn, màu son môi còn bị lem luốc lên sườn mặt.

Lô Nhân lấy khăn giấy ra lau, màu son này quá lì, cô chùi rất mạnh, giống như vùi vàng chùi đi thứ tình cảm của bảy năm kia. Vết son môi mờ dần, do quá dùng sức nên làn da mỏng manh bị ửng đỏ.

Cô nhìn vào gương mặt mình, không khỏi đau buồn.

Những người thân thích trở về phòng nghỉ của cô dâu, kẻ thứ ba đã bị Lưu Trạch thành khẩn khuyên can rời đi, anh ta cúi đầu, suy sụp tựa vào sofa.

Sự việc xảy ra đột ngột, tuy trước đây anh ta sai lầm, nhưng kết cục này lại do Lô Nhân gây ra, anh ta thậm chí oán trách cô. Dì của Lô Nhân là làng yêu cầu bồi thường tổn thất, dượng của cô chỉ buồn rầu ngồi yên, không có người nào nghĩ đến cảm nhận của cô. Diệp Phạm không hài lòng, chỉ thẳng tay vào Lưu gia chửi ầm lên.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong phòng tranh cãi ầm ĩ.

Lưu Trạch Thành vọt lên, giữ chặt tay Lô Nhân dẫn ra ngoài.

Lô Nhân không kịp phản ứng, bị anh ta kéo trên hành lang.

Lưu Trạch Thành vẫn còn mặc bộ đồ vest màu đen, quần áo được cắt may tinh tế, chất liệu sang trọng, tôn thêm dáng người cao gầy của anh ta. Cà vạt buộc lỏng, lệch qua một bên, cả người có vẻ cáu kỉnh.

Anh ta cúi đầu nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Chỉ mới một đêm, Lô Nhân bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông này trở nên xa cách.

Sau một hồi lâu, Lưu Trạch Thành cuối cùng cũng mở miệng: “Chẳng lẽ em nhất định phải phá tan hôn lễ?”

“Nói đi, anh muốn em phải thế nào?”

Lưu Trạch Thành không dám nhìn vào ánh mắt cô, anh ta nhìn chằm chằm góc áo của cô: “Anh và cô ấy chỉ là gặp dịp thì chơi, có điều không cần thận.....” Anh ta dừng một chút, cảm thấy khó mở miệng: “Phát hiện thì đã quá muộn, nếu phá thai cô ấy sẽ gặp nguy hiểm... Cho nên mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay.”

Tay Lô Nhân siết chặt, mỗi một câu nói của anh ta đều giống như dao cắt vào ngực cô.

Anh ta tiếp tục: “Chúng ta đã ở cùng nhau sáu bảy năm, anh yêu em hay không chẳng lẽ em không biết, chuyện này là do anh nhất thời hồ đồ.....” Tay chân anh ta luống cuống: “Hi vọng em có thể tha thứ cho anh.”

“Còn cô ấy thì sao?”

Lưu Trạch Thành sẵn có: “Anh cam đoan, về sau cô ấy sẽ không đến quấy rầy chúng ta nữa.”

“Chúng ta?” Lô Nhân dở khóc dở cười: “Trước giờ chưa từng phát hiện anh là loại đàn ông tham lam.”

Lưu Trạch Thành xấu hổ vô cùng, lảng sang chuyện khác: “Lô Nhân, sau này anh sẽ không ép em sinh con. Nhà anh chín thế hệ đều phải có người nối dõi, nhưng bây giờ anh đã có con, mẹ anh cũng không nói gì, sau này chúng ta cứ thế..... mà sống.”

Lô Nhân vô lực: “Em không muốn nuôi con người khác.”

Anh ta thốt lên: “Kết quả kiểm tra trước khi kết hôn em không thể sinh con.....”

Hành lang nhất thời yên tĩnh, Lô Nhân run sợ một hồi.

Mưa to giàn giụa, ánh mắt cô chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, giờ phút này cô mới hiểu được, tình cảm hai người nhìn như chắc chắn, nhưng hiện thực quá tàn khốc. Lô Nhân rốt cuộc cũng ý thức được, trả giá cuộc tình sáu năm đánh đổi lại là.....

Điện thoại trong phòng vang lên, Lô Nhân nằm trên giường, khó khăn lắm mới dẹp bỏ hồi ức, cô lao qua nhận điện thoại, nhìn nhìn, là Lưu Trạch Thành.

Lô Nhân nhìn chăm chăm màn hình, bên kia tự động cắt đứt, mãi cho đến khi điện thoại vang lên lần nữa cô mới phản ứng kịp.

Giór điện thoại lên tai, cô cảm nhận được hơi thở nặng nề của anh ta.

Lô Nhân hỏi: “Chuyện gì?”

Bên kia nói: “Em đang làm gì?”

“Nói thẳng.”

Dừng một chút, Lưu Trạch Thành mới nói: “Anh muốn cùng em thương lượng về chuyện ngôi nhà.”

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà rọi vào căn phòng, rèm cửa sổ động đây, gió nhẹ thổi vào.

Trên giường hỗn độn, quần áo sách cũ rơi xuống đầy đất, trên bàn toàn là mì ăn liền, sau khi Lưu Trạch Thành chuyển đi, nơi này hầu như không còn đồ dùng của anh ta.

Sau một hồi, Lô Nhân mới từ trên giường bò dậy, cô khép mắt, chùi mặt, sự tuyệt tình của anh ta đã thức tỉnh cô, cô đột nhiên nhận ra, ngược đãi với bản thân là ngu xuẩn đến cỡ nào.

Cô bắt đầu dọn dẹp phòng, một số đồ linh tinh của anh ta vẫn để ở đây, báo cáo thí nghiệm, tạp chí và sách cũ.

Lô Nhân ra ngoài, cô mặc trên người áo thun và chiếc váy ngắn, hai chân cô thon dài rất đẹp.

Ngoại trừ khuôn mặt có chút tiều tụy, nhìn cô bây giờ rất giống nữ sinh.

Cô đi đến trước cửa tiệm cơm, vài ngày nay nằm ở phòng cơ hồ là chưa ăn đủ bữa, chỉ ăn bánh bích quy và mì ăn liền cũng không cảm thấy đói. Sau khi siêu thị, drap giường, bao gối, chén trà, bát đũa đều đổi lại mới.

Từ siêu thị đi ra, đèn đường đã lên. Lô Nhân xách túi nhỏ túi lớn, gọi taxi.

Đi tới tiểu khu, cửa lớn khép chặt.

Tài xế bấm còi hai tiếng, bên trong không hề phản ứng.

Lô Nhân ló đầu ra khỏi cửa xe. gió nhẹ thổi qua. Cánh cửa sắt chạm rỗng, khung cảnh tối đen như mực, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng radio cũ kỹ phát ra.

Cô hô to: “Bác Lý, bác có ở đây không?”

Bên trong không có động tĩnh.

Một lát sau, cô còn nói: “Phiền bác mở cửa cho cháu, cháu mua nhiều đồ lắm, không tiện xách bộ vào ạ.”

Bầu không khí yên tĩnh, chờ giây lát, Lô Nhân muốn xuống xe xem xét, chớp mắt một cái, trước cửa chung cư hiện ra một dáng người.

Người nọ chẳng phải bác Lý, ngoại hình của anh ta cao hơn bác Lý rất nhiều. Tay anh ta đút túi quần đứng yên tại chỗ giống như bóng ma, dung mạo mơ hồ, chỉ có thể nhận ra hình dáng. Dáng người khôi ngô, trang phục màu đen, chân thon dài, một ống quần cuộn lên, không mặc áo bảo vệ, đầu anh ta đội mũ.

Lô Nhân khẽ nheo mắt lại, người này cô chưa từng thấy, nhưng không hiểu vì sao cô lại có cảm giác quen thuộc.

Người nọ tựa hồ nhìn qua, dừng một lát, tiến lên kéo cửa ra.

Xe lái vào, Lô Nhân há miệng thở dốc, một câu cảm ơn chưa nói đã lướt qua nhau.

Về nhà lại bận rộn suốt, sau một giờ, căn phòng khác hẳn, cô thay drap giường và gối, phòng khách trở nên sạch sẽ thoải mái, không còn thấy những tờ báo ném lung tung, toilet mát mẻ, bên cạnh còn treo một chiếc khăn lông màu hồng nhạt.....

Tất cả đều mới, căn bản nhìn không ra có người từng ở đây.

Cả người Lô Nhân mệt mỏi, ngồi trên sofa, thoáng nhìn qua căn phòng trống rỗng, cảm giác cô đơn ủa về, nỗi đau này âm ỉ trong tận đáy lòng. Cô thở một hơi, ra lệnh cho bản thân không được nghĩ tới nữa, đôi mắt dừng ở đồng giấy vụn trước cửa.

Lô Nhân căn căn môi dưới, cầm lấy bật lửa cùng đồ vật cũ đi lên sân thượng.

Gió đêm thổi vù vù, xóa tan cái nóng ban ngày.

Ánh trăng bị mây che khuất, chỉ còn một điểm mờ lung.

Cô đứng ở trên nhìn xuống, mấy ngọn đèn đường chiếu sáng khu phố, ban đêm yên tĩnh cực kỳ, dường như mọi người đều đã ngủ say.

Lô Nhân ngồi trên chiếu, cầm lấy một chồng giấy trong tay, là luận văn của Lưu Trạch Thành. Ánh trăng thật mờ lung, căn bản không thấy trên đó viết gì, nhưng chữ viết của anh ta vĩnh viễn khắc sâu trong đầu cô, không thể nào quên.

Bật lửa ‘soạt’ một tiếng, trong bóng tối ánh lửa bé nhỏ dấy lên, dần dần thành lớn, không khí tràn ngập mùi tro bụi.

Lô Nhân đem giấy trong tay quăng vào trong lửa, ánh lửa chiếu sáng lên mặt cô, khói đen kèm với bụi bậm bay lượn giữa không trung, tất cả mọi thứ đều cách xa cô.

Đồng giấy vụn bị thiêu một hồi, gió đêm thổi tan đi.

Lại chìm vào bóng đêm, Lô Nhân ngồi một lát mới đứng dậy, nháy mắt cô hét thất thanh.

Trước cửa sân thượng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, quần short áo thun. Miệng ngậm điếu thuốc, tư thế nhàn nhã, không biết đã đứng nhìn cô bao lâu.

Lô Nhân kinh hồn bất định, lui liền mấy bước.

Người nọ đứng thẳng, thấp giọng: “Đừng di chuyển, lui lại một bước sẽ không có người cứu.”

Gáy Lô Nhân tê rần, lông tơ đều dựng thẳng lên, đối phương chỉ mới mở miệng, cô đã phải hốt hoảng.

Cô gặp anh hai lần, một lần là ở trại giam, một lần trong màn mưa to.

Cô không biết tên anh, chỉ biết số áo tù nhân: 0852.

Giọng cô mạnh mẽ: “Sao anh lại ở đây?”

Lục Cường cắn cắn điếu thuốc, khước miệng khẽ nhếch: “Em quen tôi sao?”

Lô Nhân cắn môi: “Không biết.”

Lục Cường không nói chuyện, anh đi về phía trước hai bước.

Lô Nhân hoảng sợ rút về phía tường, đêm đã khuya nhưng cô vẫn mơ hồ nhìn thấy ánh sáng trên đầu anh, khói thuốc nháy mắt tản đi, hiện lên gương mặt góc cạnh rõ ràng, cùng một con người đen láy sâu không thấy đáy.

Lô Nhân kích động mở miệng: “Anh muốn thế nào?”

Lục Cường dừng lại, cười nói: “Sẽ không làm gì.”

Lô Nhân nói: “Anh tránh ra, tôi muốn gọi bảo vệ.”

“Tôi chính là bảo vệ.”

Lục Cường đi đến bên cạnh đồng lửa, dùng chân nghiền nát đống lửa, “Bảo vệ mới của tòa nhà.”

Lô Nhân trố mắt.

Anh nói: “Cư dân thông báo trên sân thượng có người phóng hỏa.”

Một lát sau Lô Nhân mới lấy lại tinh thần: “Tôi không phóng hỏa, chỉ đốt vài thứ.”

“À.” Anh nói: “Tôi nhìn thấy rồi.” Không biết anh đứng ở sau lưng cô bao lâu.

Lô Nhân không muốn nhiều lời, muốn vòng qua người Lục Cường đi xuống.

Trời rất tối, căn bản không nhìn thấy đường đi, cô bỗng trượt chân, giọng kêu rên, cổ chân bị một thanh sắt xẹt qua.

Cô bây giờ yếu ớt không chịu nổi một kích, một chút đau cũng đủ khiến cô bài trừ vài giọt nước mắt.

Một hồi lâu, bỗng có một sức lực mạnh mẽ quàng ngang hông cô.

Anh nghiêng người muốn ôm cô, đỉnh đầu truyền đến giọng nói: “Phòng số mấy, tôi đưa em về.”

Chương 6

Lô Nhân thử di chuyển đôi chân, muốn thoát khỏi bàn tay của Lục Cường, lau mắt: “Không cần, tôi tự đi được.” Cô khịt khịt mũi, giọng hơi nức nở.

Lục Cường nửa quỳ nửa ngồi, khuỷu tay đặt lên đầu gối mình, cách cô rất gần, thân hình anh cường tráng như một bức tường.

Duy nhất một điểm sáng bị che khuất, Lô Nhân chìm vào bóng tối, áp lực bức người, cô không khỏi co rúm lại.

Anh nhìn cô nói: “Sợ tôi?”

Nửa giây sau đó: “..... Không có” Cô nhẹ nhàng đáp trả, thử đứng lên.

Lục Cường mạnh miệng: “Sợ cái gì?”

Lô Nhân khẽ cười: “Thật sự không có.” Cô giả vờ thoải mái, cố gắng không nhìn anh. Cánh tay chống đỡ mặt đất, thắt lưng dùng sức, cử động thân thể từ trên mặt đất đứng lên, cổ chân hơi đau, cô sờ đầu gối, thở hắt ra.

Lục Cường ngồi đó, liếc mắt về phía lòng bàn chân mướt mà của Lô Nhân, nhìn lên trên một chút, đôi chân thon dài, dưới sự bao phủ của bóng tối, yếu ớt lại kiên cường chống đỡ.

Anh vô tri vô giác cử động thân dưới, lại nhấc mí mắt lên nhìn cô.

Lô Nhân thử đi về phía trước, cổ chân đau đớn không thể bước đi, cô ‘ưm’ một tiếng, lại ngã trở về, ngoài ý muốn lọt thỏm vào người anh.

Mông cô đặt trên đùi anh, ngẩng đầu, nhìn thấy anh khẽ cười.

Lô Nhân sửng sốt một lát, giãy dụa đứng lên: “Này.....”

Lục Cường dùng sức, mặc cho cô giãy dụa cũng không thoát được.

Bàn tay anh ôm cô thật chặt, eo cô thanh mảnh và gợi cảm. Thân thể anh cứng đờ, không dám động đậy.

Anh bế cô lên, cúi mặt, quét mắt nhìn trước ngực cô, cô mặc áo trong màu trắng, rộng rãi đa phong cách, mái nhà quá mờ, kỳ thực chỉ nhìn thấy một mảnh màu trắng, cặp ngực mềm mại khiến gương mặt anh khô nóng, xúc cảm chân thật.

Anh cúi đầu nhìn tro tàn trên đất, xoay người đi tới ngưỡng cửa.

Khu chung cư này có tổng cộng sáu tầng, quang cảnh cũ kỹ, mỗi một thang lầu là một tầng, Lục Cường dậm chân, đèn sáng. Lô Nhân khẽ nheo mắt, đột nhiên cô không che giấu được sự xấu hổ.

Cô cúi đầu, tay không biết để chỗ nào nên mất tự nhiên.

Trên đỉnh đầu cô có người nở nụ cười, hỏi: “Cô ở tầng mấy?”

Lô Nhân nói: “Tầng hai.”

Lục Cường hỏi: “Thất tình?”

“Không có.” Cô phủ nhận.

“Ăn no rừng mỡ, hơn nửa đêm lên sân thượng đốt giấy?”

Lô Nhân: “Rảnh rồi không có gì làm nên đốt vài thứ.”

“Cho người chết?”

Lô Nhân ghen lời, giận mà không dám nói gì.

Anh bế cô bước đi một cách dễ dàng, đến tầng bốn: “Bị bỏ rơi?”

Lô Nhân cảnh giác: “Nói bừa, tôi..... chồng tôi đang ở nhà.”

“Vậy sao chồng cô không cùng cô đi lên đó?”

Lô Nhân hạ tay, cúi đầu: “Anh ấy ngủ rồi.”

Lục Cường không hỏi nữa, đi xuống thang lầu, đến tầng ba, anh dậm chân một cái, đèn không sáng, anh ho khù khụ.

Lồng ngực anh chấn động cánh tay cô, theo bản năng cô nói: “Đèn tầng này hỏng rồi.”

Cách vài giây, anh hỏi: “Chỉ tầng ba?”

“Ừ.” Lô Nhân nói: “Chỉ tầng này.”

Lục Cường không nói chuyện, nửa giây sau đột nhiên cười.

Không gian tối tăm, vì vậy tất cả mọi thứ xung quanh trở nên im lặng, cô có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của anh kèm theo một ít bước chân đơn điệu, chỉ cần một vài mét, thời điểm này như kéo dài vô tận.

Cô thả lỏng người, lại không ngừng thở..... Anh đột nhiên thu cánh tay, lòng bàn thô ráp xẹt qua đùi cô, giống như điều chỉnh tư thế, như cố ý kiểm tra cân nặng của cô.

Trái tim Lô Nhân đập mạnh.

Đến tầng hai, cô bỗng nhiên “A” lên: “Tôi quên đồ ở trên sân thượng rồi.”

Lục Cường: “Ồ?”

Lô Nhân định hạ eo, ra hiệu cho anh đặt cô xuống.

Anh liếc nhìn cô, buông tay trái, đỡ phía sau lưng, nhẹ nhàng chậm chạp đặt cô xuống. Đầu ngón chân Lô Nhân chấn thương, lúc này cũng không còn cảm thấy đau.

Lô Nhân thử bước đi: “A..... Có thể phiền anh giúp tôi lên đó lấy không?”

Lục Cường nhìn cô: “Là cái gì?”

“Chìa khóa.” Cô chỉ bên cạnh cửa.

Anh liếc nhìn cô một cái, xoay người hướng lầu đi.

Không có động tĩnh, đèn tầng hai bỗng nhiên tắt đi, Lô Nhân nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, kiểm soát chạy lên tầng ba.

Cô lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa, đi vào.

Vào phòng, nhẹ nhàng khóa lại, cô dựa cửa phòng, cảm giác như sắp sụp đổ.

Sau một hồi, hô hấp cô trở lại bình thường, vén vạt áo trước lên vài cái, toàn mồ hôi lạnh.

Cô nhớ tới cái gì, nhìn ra mắt mèo.

Không bao lâu sau đèn tầng hai lại sáng, Lô Nhân ngừng thở, mắt không chớp nhìn chăm chăm ngoài cửa. Trong tầm nhìn hiện lên bóng dáng cao lớn, anh cúi đầu, bộ pháp vững chắc. Ánh sáng lấp lóe, khuôn mặt anh mơ hồ, cô

nhìn không rõ biểu cảm trên mặt anh.

Càng chạy càng gần, đến chỗ rẽ đột nhiên anh dừng lại, Lô Nhân thở gấp, theo bản năng sờ sờ chốt cửa, chợt nhớ ra cô vào nhà vẫn chưa bật đèn.

Người nọ đứng trước cửa nhà cô một lúc, nghiêng người lấy ra một điều thuốc từ trong túi áo, rít hai hơi, tay anh nắm chặt điều thuốc, đi xuống cầu thang.

Từ đầu đến cuối anh không làm gì.

Trong lòng cô thấp thỏm.

Lục Cường đi xuống tầng hai, tầng ba tối đen như mực, anh lại nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, đi xuống cầu thang.

Anh đứng ở phòng trực ban, dựa lưng vào cánh cửa cũ nát, trong đầu nghĩ muốn hút thuốc.

Đối diện là một người phụ nữ đi lại, tốc độ duyên dáng, giày cao gót vang lên lộp cộp trong bóng đêm, Lục Cường theo bản năng nhìn qua người nọ, ngực cao chân dài, hông dong đưa trái phải.

Lục Cường híp mắt, thở một cái.

Người phụ nữ đi đến trước mặt anh, cười: “Anh bảo vệ đẹp trai, rốt cuộc ở trên sân thượng sao thế?”

Lục Cường nói: “Không có chuyện gì.”

“Không có gì?” Cô ta không tin, đi về phía trước một bước: “Ăn no rồi ngủ, trời đang êm đẹp định phóng hỏa sao?”

Lục Cường trầm mặc. Cô ta truy vấn: “Là nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Tuổi trẻ?”

“Ừ.”

Cô ta tiếp tục tò mò: “Chắc là kích động chứ gì, bị người yêu bỏ?”

Lục Cường nói: “Không phải, cô ấy chỉ đốt vàng mã.”

“Đốt vàng mã á?” Cô ta một mặt ngây thơ: “Đốt cho ai?”

“Người chết.”

Giọng anh vốn trầm, hợp với tình hình, một trận gió đêm thổi qua, góc váy của người phụ nữ tung bay, chân run rẩy.

Cô ta thét lên, vội vội vàng vàng lao vào ngực anh.

Lục Cường vẫn chưa hút xong điếu thuốc, một tay cầm thuốc, một tay lười nhác tựa vào khung cửa, không ôm cô ta cũng không đẩy ra.

Cô ta run rẩy: “Vừa rồi tôi ở nhà thì thấy đối diện có người phóng hỏa..... Nhưng mà, ở trên đó đốt vàng mã..... Thật đáng sợ, cô gái kia chắc là có vấn đề?”

Lục Cường nói: “Ai biết.”

Cô ta tiếp tục: “Tôi lạnh quá.” Nói xong, hữu ý vô ý lấy ngực cọ cọ ngực anh.

“Lạnh thì về nhà mà thay quần áo.”

Nửa giờ trước, có người gọi điện thoại đến phòng an ninh, nói trên sân

thượng có người phóng hỏa, anh vừa mới chuẩn bị nằm ngủ, chụp đại quần short đi về phía bên kia, người gọi điện thoại đã sớm đứng chờ ở đó, cô ta mặc áo ngủ rộng rãi, mang dép lê, tóc rối bù, cũng nhìn không ra hình dáng..... Bây giờ giống như biến thành một người khác.

Ngón giữa Lục Cường búng ra, tàn thuốc bay vào thùng rác. Cô ta ôm anh rất chặt, anh sờ tay qua, chạm nhẹ chiếc mông.

Cô ta lắc lư, bị anh ôm đến kiễng chân lên, không kìm chế được liền hừ ra tiếng.

Lục Cường dừng động tác, tay trượt xuống đùi cô ta.

Nơi đó là vùng mẫn cảm, cô ta cong chân kẹp lấy tay anh, cười khanh khách đứng dậy.

Cảm giác không giống, Lục Cường thu tay.

Cô ta nói: “Anh bảo vệ đẹp trai ời, nếu không thì anh đưa tôi trở về nhà đi, nhà tôi ở phía đối diện, trời tối quá..... Tôi rất sợ.”

Anh nhìn cô ta một cái: “Vậy cô nên thuê vệ sĩ, đó không phải là công việc của tôi.” Anh gỡ tay cô ta, lười nhác nhìn biểu cảm của cô ta, trực tiếp đi đến phòng an ninh.

Trong tiểu khu yên tĩnh không một tiếng động, con đường phía trước tối đen như mực, anh bước đi một mình, đối mặt không biết, tựa như đây chính là nửa cuộc đời còn lại của anh. Anh bỗng cười thành tiếng, thời khắc này, dường như anh đã xác định được tâm tư của mình.

Con đường càng lúc càng sáng lên.

Lô Nhân xin nghỉ phép vì lý do trọ chân, bất lực nằm nghỉ ở nhà nửa tháng.

Sáng sớm đi đến xưởng may, các đồng nghiệp còn chưa tới, cô tìm một góc yên lặng ăn bữa sáng và uống ly sữa. Đây kỳ thực là phòng nghỉ của nhân viên, rất rộng rãi, ở trong góc chất đống những chiếc máy may chưa sử dụng, chính giữa đặt chiếc bàn gỗ dài, trên bàn còn sót lại dưa muối và dấm chua của người đã ăn trước đó. Ánh mặt trời xuyên thấu qua ly thủy tinh cũ kỹ, đỉnh đầu là chiếc quạt điện đang lay chuyển, căn phòng có chút hỗn độn.

Lô Nhân thu hồi ánh mắt, thở dài một hơi.

Hành lang truyền đến bước chân hỗn độn, vài đồng nghiệp nữ líu ríu đi tới, thanh âm càng lúc càng gần, Lô Nhân cọ xát ghế ngồi, không hiểu có chút hoảng hốt.

Đẩy cửa vào, mọi người nhìn về phía cô, im bật.

Lô Nhân cúi đầu uống một ngụm sữa, có người lập tức chào hỏi: “Đi làm rồi sao?”

“Nghe nói cô bị trọ chân, đỡ hơn chưa?”

“Tôi có sữa đậu nành, cô uống không?”

Lô Nhân buộc cao tóc, nở nụ cười, trả lời: “Trên chân có chút thương tích, nghỉ ngơi vài thì khỏe rồi..... Tôi vừa ăn sáng xong, không cần.”

Người nọ cười cười, đem sữa đậu nành đặt ở trên bàn, buông rèm cửa thay quần áo.

Bên trong yên tĩnh vài giây, bầu không khí có chút ngại ngùng.

Lô Nhân như đang đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, cô dọn dẹp đồ

đặt trên bàn rồi bỏ đi, cười: “Tôi về phòng làm việc trước, nói chuyện sau.”

Mọi người đều đồng thanh: “Ừ.”

“Được.....”

“Được được.....”

Cánh cửa kia sau khi khép lại, lại bắt đầu truyền đến tiếng xì xào bàn tán, nói cái gì đó nhưng cô nghe không rõ. cô nhẹ nhàng nắm chặt cánh cửa, cảm giác bản thân giống như con rùa, rút vào trong vỏ, né tránh thế giới bên ngoài.

Vừa rồi đồng nghiệp cũng không nói gì, thậm chí cũng không nhắc tới chuyện hôn lễ bị hủy bỏ. Cô không chịu được người khác dè dặt cẩn trọng nói sau lưng mình, cũng không cần người khác ân cần thăm hỏi. Cô không cần tình thương và lòng thương hại, điều này khiến cho cô cảm thấy buồn hơn, giống như thí nghiệm vật thể bị thất bại vậy.

Một buổi sáng, đồng nghiệp rủ cô đến căn tin ăn cơm, cô không muốn đi, chỉ muốn tùy tiện ăn bánh mì.

Cách đoạn cửa bị gõ vài cái, cô ngẩng đầu, là một đồng nghiệp nam.

“Cùng đi ăn cơm không?”

Lô Nhân lắc đầu: “Anh đi đi, sáng nay em ăn nhiều quá, vẫn chưa thấy đói.”

Anh ta lịch sự: “Ăn nhiều thì cũng chỉ là điểm tâm, bây giờ đã giữa trưa rồi, không đói bụng cũng phải ăn một ít.”

“Không đi đâu ạ.....”

Anh ta vừa định nói chuyện, ngoài cửa có người kêu: “Trần Thụy, mọi người chờ mình anh đó, nhanh chút.”

“Ừ.” Anh ta trả lời, lại áp chế thân thể, thấp giọng: “Em không muốn trở thành đề tài bàn tán của mọi người, đó cũng không phải là phương pháp tốt, em nên giống như trước đây, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Lô Nhân bỗng dừng ngẩng đầu, không thể phủ nhận trốn tránh là thứ duy nhất cô muốn làm, đúng vậy, dưới tình huống này quả thật khó khăn.

Cô mím môi dưới.

Đôi mắt Trần Thụy như ánh đèn pha, mang theo sức sống vô hạn, cổ vũ cô: “Đi thôi!”

Do dự một chút, Lô Nhân đứng lên, đi theo anh ta ra ngoài.

Đồ ăn ở căn tin rất bình thường, một món mặn hai món rau, canh không có mùi vị.

Vài đồng nghiệp khác cũng ngồi cạnh bàn ăn, nam nữ đều có, vừa ăn vừa nói chuyện, náo nhiệt ngất trời.

Không có người nào nhắc đến chuyện cũ của cô, cũng không dùng ánh mắt len lén quan sát cô, giống như sự việc kia chưa từng tồn tại.

Tự nhiên Lô Nhân lại cảm thấy thoải mái.

Có người tiến vào, hướng về phía bàn chào hỏi, thấy cô đi làm, ánh mắt lập tức trở nên thú vị, hỏi: “Lô Nhân, cô không sao chứ?”

Mọi người ngồi đó lập tức yên lặng, có người cúi đầu, có người xấu hổ ho khù khụ. Đồng nghiệp bên cạnh phải đụng vào cánh tay người nọ, cô ta mới ý thức được mình không nên hỏi, xấu hổ lui về phía sau, trốn rồi.

Lô Nhân buông chiếc đũa xuống, thức ăn nhạt như nước ốc.

Vừa rồi là đồng nghiệp khác phòng ban, bất quá quen biết sơ sơ, hôn lễ của cô và Lưu Trạch Thành căn bản không mời cô ta.

Chương 7

Lời đồn đãi giống như một căn dịch bệnh, ẩn nấp vô hình nhưng lại lan rộng điên cuồng.

Trong lòng Lô Nhân uể oải, lúc đi ra xưởng may cô giống như được giải thoát từ trong ngục giam.

Đi chưa được mấy bước, phía sau có tiếng bước chân càng gần, có người gọi cô.

Lô Nhân dừng chân một chút, quay đầu, nở nụ cười: “Trần Thụy.”

Trần Thụy chạy đến sóng bước cùng cô, hai người xen lẫn trong đám đông đi ra cửa, anh ta liếc cô một cái, muốn nói lại thôi.

Đi được một đoạn, Lô Nhân ngẩng đầu chào tạm biệt anh ta: “Xe đến rồi, hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút.” Trần Thụy lại gọi.

“Có chuyện gì sao?”

Anh ta gãi đầu, dừng một lát mới mở miệng: “Chuyện hôm nay anh thật có lỗi.”

Lô Nhân cười cười: “Anh căn bản không làm gì sai, không cần phải xin lỗi em.”

Thấy cô cười, Trần Thụy thả lỏng hơn: “Kỳ thực em không cần để ý những gì người khác nói, bọn họ không có ác ý, chỉ là nhàn rỗi nên mới lờ miệng thôi.”

“Em biết.”

“Đừng để trong lòng.”

Lô Nhân trả lời: “Dạ.”

Lại tạm dừng vài giây, anh ta cúi đầu nhìn mặt cô, hỏi: “Em và anh ta..... hai người thật sự không kết hôn nữa?”

Lô Nhân theo bản năng nhíu mày, trong lòng phiền chán, thập phần mâu thuẫn với câu hỏi này. Trần Thụy thấy Lô Nhân thay đổi biểu cảm, sốt ruột giải thích: “Không phải anh tò mò giống như bọn họ, chỉ là anh đang.....”

‘Quan tâm em’ mấy chữ này còn chưa nói ra, Lô Nhân đã ngắt ngang: “Em không muốn thảo luận đề tài này nữa.” Cô nghiêng đầu nhìn bên cạnh: “Xe đến rồi, em đi trước.”

Trần Thụy ‘ôi chao’ một tiếng, Lô Nhân cũng không ngừng bước, cô lên xe buýt.

Nhà cô cách xưởng may nửa giờ đồng hồ. Lúc tan tầm, trên xe có rất nhiều người, Lô Nhân tìm chỗ trống đứng. Trong xe không mở điều hòa, trời rất nóng, cô chỉ đứng một chút mà trên trán đã chảy mồ hôi.

Cô lấy tay lau mồ hôi, xe chạy tà tà, gió bên ngoài thổi vào cửa sổ xe, mát mẻ trở lại.

Lô Nhân nhìn ra bên ngoài, người ngoài cửa sổ trở nên nhỏ bé.

Cô thở dài, bỗng nhiên cảm thấy còn sống thật rất mệt.

Có lúc, cô cũng chán ghét bản thân, rất miễn cảm, quá để ý đến ánh mắt người khác, phàm là sợ đầu sợ đuôi, nhìn trước ngó sau. Cho dù bây giờ cô đã bình tĩnh đối mặt với sự phản bội, nhưng trong lòng vẫn cứ để ý người khác nói gì sau lưng mình.

Dọc theo đường đi cô miên man suy nghĩ.

Cô suy nghĩ một lát, có lẽ cô nên nói chuyện với giám đốc Đỗ về chuyện đi đào tạo ở Thượng Hải, tạm thời rời đi, có lẽ là biện pháp tốt nhất.

Đang nghĩ nghĩ thì điện thoại trong túi rung lên, cô cầm điện thoại ra xem, là tin nhắn của ngân hàng.

Phía trên màn hình ghi rõ, 138.500 vạn(1), không nhiều cũng không ít.

(1) Khoảng 1 tỷ rưỡi VNĐ.

Lô Nhân cắn môi, không khỏi phát run, cô hung hăng nắm chặt di động, qua hai giây, lại rung lên, cô liếc mắt một cái, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Nghĩ nghĩ, cô ghi ba chữ: “Đã nhận được.”

Bên kia không gọi tới nữa, cách thật lâu, có một tin nhắn: “Ừ.”

Lô Nhân nhìn màn hình, ngón tay giật giật, điện thoại lại rung: “Nhân Nhân, anh thật sự xin lỗi, anh chỉ muốn em có thể sống tốt.”

Anh ta đã từng thâm tình gọi cô là Nhân Nhân, cảm giác khi đó đều là giấc mộng. Nửa tháng sau, cảnh còn người mất, ngoại trừ đau lòng còn có một loại hận thù không thể kiểm soát, tất cả những kỷ niệm đã trở nên đáng sợ.

Trái tim Lô Nhân đột nhiên run rẩy, giống như thiết chùy đâm trên mặt

cô, đau đớn kéo dài, đến cổ rồi gáy. Cảnh tượng ngoài cửa sổ mơ hồ, cảnh sắc sỡ dường như biến mất, cô ngẩng đầu mở to hai mắt liều mạng kiểm chế cảm xúc.

Xe ngừng, Lô Nhân đẩy đám người đi xuống, chớp mắt một cái, lệ rơi đầy mặt, hiện thực rõ cuộc rất rõ ràng.

Bảy năm tình cảm đều bị bào mòn bởi thời gian, chịu không được gió táp mưa sa, tất cả những chuyện trong quá khứ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Anh ta muốn ngôi nhà tân hôn, cô đòi tiền, mỗi người một ngã.

.....

Trời sẩm tối, Lô Nhân ở ngoài ăn cơm mới về, cô uống rượu, trong người có chút phấn khởi, cảm xúc tồi tệ bị bốc hơi vì cồn.

Cô mang theo túi xách, giày cao gót, bộ dạng lẳng lơ.

Đi tới cửa tiểu khu, bác Lý gọi: “Tiểu Lô, về rồi hả?”

Lô Nhân lấy lại bình tĩnh, quay đầu: “Bác Lý, bác đi làm rồi sao?”

“Ừ.” Ông lấy khăn ra lau xe đạp, nhớ tới cái gì liền nói: “Sáng này có người gửi đồ cho cháu..... Chà, một kiện hàng rất nặng.” Ông chỉ chỉ: “Tiểu Lục, cháu khuân ra đây giúp bác, dưới chân bàn đó.”

Lô Nhân nghe ông nói vậy thì nghiêng đầu đã nhìn thấy Lục Cường. Người nọ ngồi trên băng ghế phía ngoài, giống như vừa mới tới thay ca, trên người anh vẫn chưa mặc đồ bảo vệ, quần jeans áo thun màu đen, chân trái mang giày vải Bắc Kinh cũ kỹ, chân phải để trần dẫm nát ghế tựa, đang ngồi ăn.

Lô Nhân nhìn thấy anh thì tim đập thành thịch, nhất thời tỉnh rượu một ít.

Lục Cường ‘Ừ’ một tiếng, lại không nhúc nhích, ánh mắt luôn dừng ở trên người cô.

Lô Nhân bị nhìn thì mất tự nhiên, muốn đưa tay che cả người lại.

Bác Lý ‘chặc’ một tiếng, quay đầu nói: “Tiểu Lục, đâu rồi?”

Lục Cường dời mắt: “Cháu ăn xong đã.”

Anh nhét nửa cái bánh bao vào miệng, tay phúi phúi quần, lại liếc mắt nhìn cô rồi mới đi vào phòng an ninh lấy đồ.

Bác Lý hàn huyên cùng Lô Nhân vài câu, Lục Cường đem đồ chuyển phát nhanh bước ra.

Anh nhìn bác Lý: “Không phải của cô ấy.”

Bác Lý cho rằng mình bị hoa mắt, nhàu mày nhìn: “Không sai mà, phòng 302, Lô Nhân.”

Lục Cường nói: “Cô ấy trú ở tầng hai.”

Mặt Lô Nhân nóng bừng, nhớ tới ngày đó cô đã nói dối anh.

Bác Lý: “Cháu mới tới nên chưa biết thôi, tiểu Lô trú ở tầng ba.”

Lục Cường khẽ nhếch khóe miệng, lườm cô một cái, còn nói: “Tầng hai, chính miệng cô ấy nói mà.”

Bác Lý nghi hoặc, lăm bằm: “Trước đây bác còn lên đó sửa ống nước, không nhầm được đâu!”

Lô Nhân cúi đầu hạ mắt, ánh mắt mơ hồ bất định. Lúc này rượu trào

ngược lên cổ họng, sợi tóc bay bay trong gió, gò má nóng ngửa.

Cô lấy tay gãi gãi, vuốt tóc, lại túm làn váy, một hồi lâu rồi cuộc cũng ngãng đầu, cười gượng: “Ngày đó tôi nói nhầm rồi.”

Bác Lý đặc ý: “Đấy, cháu xem.”

Lục Cường nhìn bác Lý, tầm mắt dời về phía Lô Nhân, nhìn cô quần bách, bình thản “À.” lên một tiếng.

Bác Lý lại nói: “Ừ, phải rõ ràng chứ..... Mà này, các cháu chào hỏi nhau chưa?”

Hai người không nói chuyện, Lục Cường còn rũ mắt nhìn theo cô.

Bác Lý vẫn chưa nhìn ra sự biến hóa kỳ diệu, hướng về phía Lô Nhân: “Đây là bảo vệ mới của chung cư, tên gọi Lục Cường, thân hình..... cường tráng khỏe mạnh.” Ông vỗ bả vai Lục Cường, than thở: “Chung cư nên có nhiều người trẻ tuổi giống như cháu, cư dân mới có cảm giác an tâm. Bác già rồi, cũng nên về hưu!”

Lô Nhân nói: “Bác đã quản lý trị an ở đây rất tốt mà.”Bác Lý tự giễu, khoát tay: “Yếu quá rồi. Sau này có việc cháu cứ tìm tiểu Lục, đôn hậu thành thật, làm việc chăm chỉ, tính cách rất trầm.”

Cô hơi mím môi, nhanh chóng nhìn anh một cái. Nhìn thế nào cũng thấy anh ngang ngạnh thô lỗ, anh mặc trên người một chiếc áo thun rộng rãi, rất mỏng, gió thổi qua vẫn có thể nhìn thấy được dáng người cao lớn.

Nhưng định kiến vẫn là định kiến, cho dù anh không phải kẻ xấu, cô cũng không nhìn ra được anh đôn hậu thành thật chỗ nào, trái lại, cô chỉ cảm thấy người này có chút nguy hiểm, ánh mắt anh nhìn cô không kiên nhẫn, còn có điểm không tốt nữa.

Lô Nhân thu hồi suy nghĩ: “Được..... Bác Lý, cháu về trước đây.”

Bác Lý nói: “Cháu xách chi nặng, để tiểu Lục giúp đi.” Ông quay đầu qua nhìn Lục Cường: “Bác giúp cháu trực cổng.”

Lô Nhân cả kinh: “Không cần phiền đâu ạ, cháu tự mang lên được.” Cô tiến lên một bước, muốn tiếp nhận kiện hàng.

Lục Cường không nhúc nhích.

Cô nâng đáy hòm, muốn ôm lấy kiện hàng.

Lục Cường nói: “Nặng lắm.”

Lô Nhân im lặng, dùng sức nỗ lực.

Tính cách ngang ngược, không nghe lời. Lục Cường khẽ nhếch môi, một lúc sau, anh thả tay.

Trọng lượng của kiện hàng vượt xa trí tưởng tượng của cô, mất cảnh giác cô đã làm rơi kiện hàng, chân cô hơi lệch một bên, sau cùng cô ‘A’ lên một tiếng, tay chân luống cuống giữ vững cơ thể.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, cúi đầu nghe ra tâm tình sung sướng.

Bác Lý tiến lên giúp đỡ, không quên kể lể: “Cẩn thận, cẩn thận.”

Lục Cường cũng không phản bác, cặp mắt vẫn nhìn cô đang đứng ngây ngốc, hai má phiem hồng, mím môi, rõ ràng tức giận đến cực điểm nhưng cũng không dám nhìn về phía anh.

Anh khom lấy kiện hàng, đặt lên vai căn bản không phí sức.

Lô Nhân: “Tôi.....”

“Đi thôi.”

Anh đi về phía trước, cô nhìn theo bóng lưng anh, chào tạm biệt bác Lý, chạy chậm theo sau.

Chân anh rất dài, bước một bước Lô Nhân muốn chạy ba bước.

Tầng lầu quanh co khúc chiết, đi bộ cần bảy tám phút.

Lô Nhân cố hết sức, hơi thở rối loạn.

Qua vài giây, người phía trước dường như ý thức được gì, anh quay đầu, ngừng bước, mãi cho đến khi Lô Nhân bắt kịp anh, anh mới tiếp tục di chuyển.

Hai người sóng vai, ngược lại xấu hổ không nói chuyện, so với vài phút trước đây, dường như thời gian tương đối dài.

Lục Cường khuôn kiện hàng giống như đang đi tản bộ, anh liếc nhìn về phía trước, một nhóm người trong công viên đang khiêu vũ, nam nữ đều ăn mặc rực rỡ, hông xoay, làn váy bay bay.

Anh xùy một tiếng, ánh mắt trở nên suông sã.

“Mỗi ngày đều tan tầm giờ này?”

“..... A?” Lô Nhân vốn thất thần, nghe anh hỏi mới quay đầu nhìn, ánh mắt mờ mịt, cô phản ứng một chút mới đáp: “À..... Không có, tan ca đi ăn mới về.”

Lục Cường nhìn cô nửa phút, cười thầm: “Ngốc thật.”

“Cái gì?”

Anh cười, không lặp lại: “Mua gì thế?”

Lô Nhân nói: “Đèn thủy tinh.”

“Mua trên mạng?”

Cô gật đầu.

Lục Cường nói: “Thứ này không nhẹ.”

“À, ừ.” Cô trả lời cho qua, nhớ tới bác Lý từng nói tính cách anh rất trầm, rõ ràng là bác Lý nhìn nhầm rồi, nghĩ nghĩ, không tự giác nói thêm: “Ba cái lận.”

“Trang trí phòng ở?”

Mắt cô tối sầm, lại gật gật đầu.

Lục Cường không tiếp tục đề tài, hỏi: “Em lên mạng mua?”

Cô hỏi ngược lại: “..... Không phải ai cũng thế sao?”

“Tôi không.”

Cô nhìn về phía anh.

Lục Cường không chút quan tâm, nói: “Ở trong tù lâu quá, không thịnh hành cách này.”

Lô Nhân: “.....”

Vào hành lang, Lục Cường đi một hơi lên đến tầng ba, đèn tầng ba vẫn chưa tu sửa, khung cảnh tối đen.

Lô Nhân mở miệng: “Phiền anh rồi, để đây được rồi, tôi sẽ tự khuân vào.”

Lục Cường vẫn vác thùng đồ, nói: “Mở cửa.”

Lô Nhân do dự lấy chìa khóa, lần trước lấy cố trốn anh, lần này không thể đuổi anh nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, trước mắt tối đen như mực, anh giống như quái vật to lớn, che hết bóng đêm.

Lô Nhân mở cửa, lui về phía sau một bước, Lục Cường đi vào, bên trong không đèn. Vào cửa là hành lang, Lục Cường nghiêng người: “Công tắc đèn?”

“Ở phía sau anh.”

Anh sờ soạng nửa ngày: “Tìm không thấy.”

Lô Nhân đi về phía trước một bước, tay sờ tường. Công tắc bị Lục Cường chặn, hành lang vốn nhỏ hẹp, vóc dáng anh vốn cao, đứng không nhúc nhích. Hai người đứng gần nhau, nhiệt độ cơ thể trên người anh khiến cô nóng bừng, mùi hương đàn ông bay vào chóp mũi, trộn lẫn mùi mồ hôi nam tính, kỳ lạ là không khó chịu. Cô nâng mi mắt, bỗng nhiên mắt cô chạm với mắt anh, ánh sáng mờ nhạt phản chiếu qua cửa sổ chiếu vào đôi mắt anh, con ngươi sâu không thấy đáy tập trung về một điểm vô cùng mạnh mẽ.

Cô run lên, theo bản năng lùi lại.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí yên tĩnh đến thần kỳ, quần áo hai người ma sát vào nhau.

Bọn họ đứng trong bóng tối một lúc, Lục Cường bỗng dưng đi về phía trước, cánh tay anh rộng lớn, trên vai còn khuôn kiện hàng, khóa chặt cô ở trong góc.

Người nọ đột nhiên lấn đến gần, Lô Nhân sợ hãi, co rụt cổ, gắt gao nhắm mắt.

Lục Cường không tiếp tục, chớp mũi áp sát tai cô.

Cả người Lô Nhân cứng ngắc, ngừng thở.

Lục Cường cúi xuống, kích động thở, lại hơi hơi cúi đầu, một mùi rượu từ trên người cô bốc lên, anh cũng đang say.

Lục Cường khàn giọng: “Uống rượu sao?”

Cô mở mắt ra, tim đập thành thịch: “Hả?”

“Có thể uống bao nhiêu?”

“..... Một chút.”

Anh nhìn cô thật lâu, đôi mắt nhìn vào phòng, cười: “Chồng em không có nhà?”

Chương 8

Thình thịch, thình thịch ——

Trong bóng tối, Lô Nhân chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập.

Anh đứng ở trước mặt cô, nhiệt độ cơ thể trên người anh lượn lờ xung quanh, còn có mùi đàn ông nam tính vây lấy chóp mũi cô. Hành lang thu hẹp, như thể khoảng cách này thuộc riêng về bọn họ, cô không tìm được lý do nào thích hợp để đẩy anh ra.

Câu hỏi của anh khiến cô trì trệ, có một thứ mắc kẹt ở trong cổ họng, không biết đáp thế nào.

Lục Cường không có ý lui về phía sau, ngực anh chạm vào người cô, nhịp thở đều đều theo một quy tắc.

Lô Nhân chịu không nổi muốn phá vỡ cục diện bế tắc xấu hổ, hướng cửa bên phải di chuyển.

Vừa mới bước đi cô giật mình dừng lại, không gian yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ bởi một tiếng động, dừng nửa giây, tay chân cô luống cuống cầm điện thoại ở trong túi ra, không dấu vết thối lui đến cửa.

Cô bước vào, một người đứng trong cửa, một người đứng ngoài cửa.

Lô Nhân nhìn nhìn điện báo, nhanh chóng tiếp nhận.

“Ông xã?”

“.....” Diệp Phạm: “Lô Nhân? Là tớ.....”

“Bao giờ anh mới về nhà?”

Đối phương im lặng hai giây, nhắc nhở: “Tớ là Diệp Phạm!”

“Anh đến tiểu khu rồi hả? Vừa vặn em cũng mới vào nhà.”

“..... Cậu điên rồi?”

Cô cắn môi, kiên trì hỏi: “Tối nay muốn ăn cái gì? Em sẽ đi mua.”

Bên kia thầm chửi một câu, chỉ tiếc rên sất không thành thét: “Này, đã bao lâu rồi cậu còn không chịu thức tỉnh.”

“Cá Lư hấp đi, hoặc là sườn xào chua ngọt.”

Trong ống nghe có người rống lên: “Cái tên kia thì có gì tốt, cậu không đáng phải tổn thương đến vậy.”

Giọng Diệp Phạm rất to, Lô Nhân nghe xong thì bước ra xa vài bước, thuận tay chỉnh nhỏ âm lượng.

Lục Cường khẽ nở nụ cười, lắc lắc đầu, anh nghiêng người đứng trong cửa, quay đầu nhìn dãy hành lang mơ hồ. Giờ phút này cực yên tĩnh, người trong đầu dây điện thoại bên kia kích động, suốt buổi ồn ào. Tương phản, cô nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, giống như cơn gió mùa hè, giọng gọi ‘ông xã’ ngọt đến tê người.

Lục Cường siết chặt kiện hàng, đầu lưỡi khẽ liếm môi mấy lần, uống nước quá ít, môi anh có chút khô cắn, liếm liếm vài phát, môi ẩm ướt lại càng khát hơn, hi vọng trước mặt có một ly nước tinh khiết uống vào khoan khoái.

Lô Nhân nói: “Còn muốn ăn món gì?”

“..... Cậu điên rồi đúng không?” Diệp Phạm hét to, lo lắng hỏi: “Chỗ nào cảm thấy không khỏe?”

“Dạ..... cứ quyết định vậy đi.”

“Cậu đừng làm tớ sợ, nếu không cậu chờ ở nhà, tớ qua tìm cậu...”

“Không cần, em đi mua ngay, một lát gặp.” Không đợi đầu dây bên kia trả lời, Lô Nhân đã cắt điện thoại.

Lục Cường lại nhìn cô một cái, dời ánh mắt, đưa tay, chuẩn xác ấn đèn hành lang.

Lô Nhân vẫn đang đứng trong hành lang, mắt đột nhiên khó chịu, nhưng cuối cùng đã tìm thấy một cảm giác bình an, trái tim cô bỗng chốc vô vị.

Lục Cường hỏi: “Để ở đâu?”

Cô hoàn hồn, nhìn nhìn kiện hàng trên vai anh: “Chỗ nào cũng được.”

Anh đặt kiện hàng xuống, lại đi lòng vòng trong phòng, xoay người bước ra.

Anh đi qua người cô, cô nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Lục Cường dừng lại, cúi đầu nhìn cô.

Thân hình cô mềm mại dựa cạnh cửa, nghiêng người về sau, xương quai xanh càng thêm thẳng tắp, trên vai có hai chỗ lõm thật sâu, dùng ngón tay phác họa sẽ cảm giác được lúc lên lúc xuống. Đôi mắt anh giáng xuống, động tác này của cô nổi bật, quyến rũ, có điều cô không tự biết.

Lục Cường ngoéo mũi mình một cái, lặng lẽ lui về phía sau, sợ bản thân lại có hành động kỳ quặc.

Bế tắc một lúc, Lô Nhân lập lại: “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.”

“..... Gặp sau.”

“Gặp sau.”

Lục Cường xoay người bước đi, giương mắt, đột nhiên anh để tay lên trán hỏi: “Em biết nấu ăn?”

Lô Nhân bối rối: “.....”

“Nhìn bề ngoài chắc biết không ít.”

“.....”

“Thịt chưng cách thủy có biết làm không?”

“..... Chưa làm qua.”

“Học đi, món đó rất ngon.”

Nói xong câu này anh mới đi xuống, tầng hai vì có tiếng động nên sáng đèn, anh cũng không quay đầu lại.

Lô Nhân đứng trong hành lang một lúc, điện thoại trong tay vang lên, là Diệp Phạm. Cô vào nhà, đưa tay đóng cửa tiếp nhận điện thoại giải thích.

Trở lại phòng an ninh, bác Lý đã dọn dẹp sạch sẽ, đang cùng cư dân tán gẫu.

Thấy Lục Cường đang xắn tay áo, cư dân mỉm cười chào hỏi, Lục Cường

gật đầu một cái, đi vào phòng an ninh tìm nước.

Bác Lý vỗ vỗ yên xe đạp, giơ chân lên: “Xong rồi hả?”

Lục Cường ngửa đầu tưới nước, sau đó anh uống một hơi, nước xuống cả cằm và đi vào trong ngực anh.

Bác Lý nói: “Bác về đây.”

Lục Cường không lên tiếng trả lời, mặc áo bảo vệ vào người. Có năm nút, anh cài từng nút, đến nút thứ ba anh cúi người xuống, đi ra ngoài, gọi một tiếng: “Bác Lý.”

Bác Lý dừng lại: “Chuyện gì?”

Lục Cường híp mắt: “Cũng không có gì.”

“Vậy sao gọi bác!”

Lục Cường nói: “Vừa rồi cô gái kia tên là Lô Nhân?”“..... À.” Bác Lý phản ứng.

“Cô ấy ở đây bao nhiêu năm rồi?”

“Chắc sáu bảy năm, nhà con bé ở nơi khác, lên đây đi học thuê phòng...”
Bác Lý nhìn Lục Cường: “Cháu hỏi chuyện này làm gì?”

Lục Cường nói: “Xem ra bác nắm rất rõ thông tin người sống ở đây.”

Bác Lý hiểu rõ, ngại ngần cười to.

Lục Cường lại hỏi: “Cô ấy kết hôn rồi hả bác?”

“Hình như là vậy.”

Lục Cường ngậm một điều thuốc vào miệng. Bác Lý giơ chân lên định đạp xe đi, Lục Cường nghĩ nghĩ lại nói: “Mà đường như đầu tháng này có chuyện.”

Anh không nói nữa, hít mạnh một ngụm thuốc, thở ra, không có gió, vòng khói tụ lại không tiêu tan, trong không khí đều là mùi vị cay độc kích thích.

Bác Lý liếc mắt: “Xem ra cháu cũng hiểu rõ tình hình?”

Lục Cường cúi đầu không nói.

Bác Lý thở dài, nói tiếp: “Haiz, đúng là nhân sinh vô thường, nghe nói...” Ông dừng một chút: “Đáng tiếc thật...”

Lục Cường bỗng dừng ngẩng đầu: “Đáng tiếc gì ạ?”

“Bác nghe người khác nói, không biết thiệt giả, hình như hôn lễ hủy bỏ, kẻ thứ ba xuất hiện, ở trong hôn lễ quậy phá một hồi.....” Ông vỗ vỗ trán hai lần: “Phá tanh bành.”

“Thiệt giả?”

Bác Lý lườm Lục Cường một cái: “Đã bảo là nghe nói, ai biết thiệt giả.”

Lục Cường im lặng một lát, nhớ tới ngày mưa kia, bóng dáng chật vật, vẻ mặt buồn bã bi thương, người mặc đồ cưới không thích hợp xuất hiện ở ngã tư đường.

Mọi thứ kết hợp đúng như câu chuyện.

Thì ra là thế, anh cúi đầu suy tư, không khỏi nhếch miệng: “Vì vậy? Bại dưới tay nhân tình?”

Bác Lý rầu rĩ: “Kẻ thứ ba mang bầu, không hủy bỏ hôn lễ thì còn có cách

nào khác.”

Lục Cường nhìn ông: “Bác thật nhiều chuyện.”

“Cũng không phải bác nhiều chuyện, lại nói, gần đây bác không còn nhìn thấy chồng chưa cưới của con bé, cũng khó trách...” Ông cúi đầu: “Hình như cũng có nguyên nhân.”

“Thế nào?”

“Nghe nói kết quả kiểm tra trước khi kết hôn là do tiểu Lô mắc bệnh không thể sinh con. Thiên chức của phụ nữ là làm mẹ, không thể sinh con thì đó chính là lý do ngoại tình.”

Lục Cường lại ngẩng đầu nhìn ông một cái, điều thuốc còn lại nửa thanh, anh hít một ngụm, tàn thuốc sáng tắt, sau đó anh ném mạnh xuống đất dẫm nát dưới chân.

Anh thay đổi lại tư thế, cả người trầm tĩnh, càng lười nhác đứng.

Mới vừa rồi trời không có gió, lúc này gió nhẹ phất phơ, dường như muốn thổi tan cơn nóng nực của mùa hè.

Nửa phút sau, anh khẽ cười: “Chắc gì tên kia không có bệnh.”

Bác Lý nghe xong liền suy đoán: “Oắt con, đừng có mơ mộng đến tiểu Lô, con bé là người tốt.”

Lục Cường hỏi ngược: “Nhìn cháu giống người xấu sao?”

Bác Lý không trả lời, chỉ liếc mắt hai lượt, trầm ngâm một lát: “..... Không hợp.” Cũng không nói không hợp cái gì.

Lục Cường cười vui, nói: “Có hợp hay không, cháu tự tính được.”

Bác Lý cười, cũng không tưởng thật, nói chuyện xong, đạp xe về nhà.

Lục Cường nhìn bóng lưng ông biến mất, thoáng trầm tư.

Dạo này công viên gần chung cư thường có nhiều người tụ tập, nam nữ khiêu vũ trên giai điệu vui vẻ, khu phố náo nhiệt.

Nơi này yên tĩnh không một tiếng động, ngọn đèn chỗ cao đổ thấp, xuyên qua bụi cây rậm rạp, đã không còn bao nhiêu ánh sáng.

Anh nhớ tới buổi tối kia, đèn đuốc sáng trưng, gió nhẹ từ từ.

Xe hơi ngoài tiểu khu thối còi, anh đứng rất xa, thấy trong xe vươn ra một cái đầu, gió nhẹ nhàng thổi qua tóc cô, chiếc cổ thon dài cùng với gương mặt xinh đẹp.

Khuôn mặt kia bỗng nhiên xâm nhập vào tầm mắt anh, xung quanh đều ảm đạm, chỉ có ngọn đèn đường trên đỉnh đầu cô là phát sáng. Ánh sáng nhàn nhạt, vẻ đẹp dịu dàng khiến trái tim anh tan chảy, trong lòng nặng chịch như khối đá, dường như vỡ tung ra rồi rớt bịch xuống, cũng không hề che giấu một chút niềm vui vui sướng nào.

Anh không biết, thì ra, cái anh đang chờ đợi là gặp lại.

.....

Đêm nay Lục Cường không ngủ.

Tiểu khu càng lúc càng yên tĩnh, ánh sáng mờ nhạt rọi qua cửa sổ, không có tiếng tivi, chỉ có tiếng radio cũ kỹ phát ra, là thời gian quảng cáo...

Lục Cường xoay xoay nút, một kênh khác phát ra một bài hát cũ.

Hai chân anh gác lên bàn, ngó ra ngoài cửa sổ, đèn đường đều tắt, đêm

khuya yên tĩnh. Anh ấn di động, di động đã cũ, phải một lúc sau màn hình mới hiện lên, anh nhìn thời gian, đã một giờ sáng.

Cũng có một người trần trọc giống anh, Lô Nhân lăn qua lộn lại không thể ngủ được, tình huống này đã liên tục nửa tháng, mặc dù nội tâm cô đã bình phục, nhưng đồng hồ sinh học bị quấy rầy.

Cô xoay người xuống giường, lục lọi từ sau giá sách để tìm chai rượu vang, rượu này là do Lưu Trạch Thành mua, cô đã quên quăng bỏ. Lô Nhân tìm được ly thủy tinh, đổ ra phân nửa.

Trong phòng không bật đèn, cô nương theo ánh trăng đi đến cửa sổ, uống một hớp nhỏ.

Trước đây Lô Nhân không hề uống rượu, giờ phút này thậm chí mượn cớ thôi miên, dừng tỉnh táo như vậy.

Người ta không hiểu rượu vang, khi lượng cồn trong máu tăng lên thì chất độc bắt đầu phát huy tác dụng, cảm nhận sâu sắc sự cay độc từ vết hầu cháy đến ngực, đứng đó một lúc lâu, cô đỡ vách tường trở về giường nằm, nhắm mắt, đầu vầng mắt hoa lại như cũ thanh tĩnh.

Cô miên man suy nghĩ, cầm điện thoại ra ấn màn hình, đã một giờ sáng, cô lướt internet, lại nhìn Microblogging, đến cuối cùng thật sự không còn gì để xem, mở Baidu tìm tòi, ghi vào mấy chữ.

Hướng dẫn cách làm thịt chưng cách thủy.....

Thịt heo thái lát mỏng rộng bản, ngang thớ.

Cô đọc tiếp, cách thực hiện: Ướp thịt với chút bột nêm, đường, dầu ăn, tiêu, hành – để ngấm. Thả chút đường lên thành nước màu. Ướp nước màu vào thịt để thịt có màu vàng cánh gián. Cho thịt vào một âu nhỏ có nắp đậy.

Đặt trong một nồi lớn để chưng cách thủy trong 30 phút.

Thịt chín, rắc chút hành lá lên, ăn nóng với cơm trắng rất ngon.

Không có gì khó khăn, Lô Nhân chỉ tùy tiện liếc mắt.

Ngón tay hướng lên phía trên, phía dưới còn có một hàng chữ màu đỏ.

Bối rồi dần dần, cô hạ mi mắt, lại mở, miễn cưỡng đọc xong vài chữ kia.

Lưu ý: chưng cách thủy đến khi thịt mềm là được, hỗ trợ sinh sản.

Chương 9

Lục Cường ngồi dậy, bên ngoài nắng chiếu rực rỡ, rèm cửa sổ che đầy nhưng vẫn có một luồng ánh sáng chiếu vào, Lục Cường nheo mắt, ấn di động, mới hơn sáu giờ.

Anh gác một chân, lưng dựa tường, nhắm nghiền mắt, ngực để trần. Vài giọt mồ hôi trên trán chảy xuống, cả người đều là nước, cơ ngực phập phồng giống như là đang cố gắng kiềm chế.

Lục Cường nắm lấy áo thun bên cạnh, mạnh tay lau mặt và ngực, trên miệng còn lẩm bẩm: “Chết tiệt.”

Lau xong còn ném áo thun sang một bên, bình tĩnh vài giây anh mới cúi đầu, đưa tay lên ngoài đũng quần xoa nhẹ vài cái, càng xoa càng khó chịu. Dừng một chút, anh nâng tay kéo rèm cửa sổ, dựa tường, nhắm mắt hiểu ra vừa rồi chỉ là mộng, mỗi một tiếng ‘ông xã’ anh nghe qua giống như đang gọi mình, giọng cô ngọt đến tận xương khiến người anh tê dại, anh chà xát ngón cái, thật lâu sau, luồn vào bên trong.....

Một tiếng động nhỏ vang lên, anh mở mắt ra, chậm rãi dừng lại các động tác. Ánh mắt ham muốn của anh lúc này biến thành tiêu tan, lãnh đạm nhìn qua: “Sao không gõ cửa?”

Người tới sững sờ đứng trước cửa, ghen lời, xấu hổ và giận dữ: “Anh..... anh làm gì đó?”

“Không biết?” Mặt anh không biểu cảm: “Giải quyết vấn đề sinh lý,

chẳng lẽ không có thằng đàn ông nào nói với cô!”

Dừng vài giây, người nọ định thần: “..... Không, không có đàn ông.” Sau đó cố gắng lạnh nhạt, mặt ửng đỏ, chân như bị sức nặng ngàn cân đè xuống, muốn chạy lại bước không được.

Đột nhiên cảm xúc của Lục Cường thay đổi, ánh mắt hung hãn, cầm khăn giấy lau tay, dùng lực quăng xuống đất. ‘Bộp’ một cái, mọi thứ rơi tung tóe.

Người nọ run lên, rống to: “0852!”

“Gọi tôi Lục Cường.”

Người nọ giật mình, đỏ mặt thở hồng hộc, sửa lời: “Lục Cường, hạn cho anh một phút đồng hồ, ăn mặc chỉnh tề, đi ra ngoài.”

Lục Cường: “Cút.”

“Anh.....” Cô ta tức giận không thể phản bác, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Khỉ thật.” Nói xong sập cửa đi ra.

Chuyện này bị gián đoạn, Lục Cường không quan tâm, “vật kia” cũng không còn cương cứng nữa, anh hung tợn chửi thề, hồi lâu mới hạ cơn tức giận.

Thời gian còn sớm, trong tiểu khu chỉ có vài người thả bộ buổi sáng, không khí trong lành, chim hót líu lo.

Người phụ nữ đưa lưng đứng trước cửa, sống lưng thẳng tắp, bộ đồng phục màu xanh nhạt tôn lên dáng người của cô ta, cô ta khịt mũi, che giấu sự xấu hổ.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Người phía sau hỏi, giọng nói không mấy ôn hòa.

Đàm Vi quay đầu, nhìn thẳng Lục Cường, ngữ điệu dịu dàng: “Sao lại ra đây rồi hả, tôi bảo anh ăn mặc chỉnh tề còn gì.”

Lục Cường hỏi: “Thế nào, tôi không được quyền cãi trần?”

Cô ta ghen lời, lại nhìn qua, không muốn để ý.

Anh dứt tay vào túi quần, thân hình cao lớn đứng thẳng. Từng khối thịt phập phồng, nước da ngăm đen, bụng sáu múi, gần bả vai còn có hình xăm ngang ngược.

Đàm Vi chớp mắt, cắn môi dưới: “Ban ngày ban mặt cũng không đứng đắn.”

Lục Cường mặt không biểu cảm, đi tới băng ghế ngồi xuống: “Cái gì không đứng đắn, không đứng đắn chỗ nào?”

Đàm Vi liếc mắt một cái: “Cái gì tự anh biết.”

Anh hừ một tiếng: “Đây không phải là trại giam, làm gì cũng phải báo cáo!”

“Ý tôi không phải thế.”

Lục Cường phiền lòng: “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Không có việc thì không thể đến đây?”

“Không thể.” Lục Cường nói: “Cô làm hư chuyện tốt của tôi.”

Đàm Vi mệt mỏi hạ mắt: “Biết thế tôi đã không đến.” Quay người lại, nước mắt suýt tý nữa rơi.

“Đợi một lát.” Lục Cường gọi, tiếng gọi này khiến cô ta ngơ ngác không

ít, anh đứng lên: “Được rồi, lại đây nói chuyện.”

Đàm Vi bước chân chậm lại, cô ta quay đầu nhìn về phía anh, ánh mặt trời chiếu vào đầu vai anh, mặt anh nhìn rất góc cạnh, mũi cao, tựa hồ giống như anh trở về sáu năm trước..... Cô mới ra đời, đi theo cấp trên bảo vệ trị an, lúc đó người cầm đầu chính là Lục Cường, tính khí âm tình bất định, cao hứng nói vài câu thô tục trêu chọc người khác, mất hứng sẽ giả vờ không quen biết.

Đã nhiều năm rồi, anh dường như vẫn không thay đổi.

Nghĩ vậy, cô ta cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Đứng trước cửa một lát, cô ta quan sát xung quanh. Lục Cường lại ngồi xuống, tâm tư mờ mịt, cũng không chú ý đến cô ta.

Đàm Vi hỏi: “Đã làm quen với công việc chưa?”

Lục Cường lười nhác trả lời: “Tạm ổn.”

“Sau này anh định làm gì?”

“Không có dự định.”

Đàm Vi dừng bước chân: “Định làm bảo vệ luôn à?”

Anh khẽ híp mắt: “Không phải là do các người sắp xếp sao?”

Đàm Vi bối rối: “Đây chỉ là khởi đầu, sau khi ra tù vẫn có người theo dõi anh, nếu thực hiện tốt, anh có thể thử những công việc mới.”

“Cam kết không phải là vinh quang, tội phạm nào muốn bị cải tạo hả?”

Đàm Vi trịnh trọng: “Bất luận là vì sao, tôi luôn tin tưởng anh.”

Lục Cường khẽ cười một tiếng.

Đàm Vi nói: “Đừng quá cam chịu.....”

“Được rồi, đừng ở nơi này nói chuyện chính trị.”

Giọng nói rõ ràng thiếu kiên nhẫn, Đàm Vi nhìn thấy ánh mắt của anh hiện lên cảm xúc mâu thuẫn, vội thu đề tài, quan sát căn phòng.

Căn phòng không đến 5 mét vuông, trong phòng có một chiếc ghế, bàn gỗ dựa vào tường, đối diện là một chiếc giường hẹp ngắn, chiều cao của anh chỉ sợ không ngủ được thẳng chân, đầu giường có một cánh cửa sổ, nhìn ra là tầng ba của chung cư.

Rèm cửa sổ màu lục, kéo kín, Đàm Vi nghĩ nghĩ, vừa rồi anh dựa vào tường, mặt nhìn cánh cửa tầng ba bên kia.....

Ngăn cản bản thân suy nghĩ về nó, Đàm Vi thu tầm mắt, bên ngoài phòng an ninh có vài cái bàn đá, phía trên dùng sơn dầu vẽ bàn cờ của niên đại xưa, các góc cạnh đã bạc màu, cô ta nhìn về phía trước, anh ngồi trên băng ghế đá bên ngoài, nghiêng đầu nhìn cái gì đó, vẻ mặt rất tập trung.

Đàm Vi đổi đề tài: “Nhớ rồi, anh còn nợ tôi một bữa cơm.”

Lục Cường vẫn nghiêng đầu nhìn xa xăm, không trả lời. Trong tiểu khu là con đường thật dài, gạch ngã màu vàng, phía trước là cây cổ thụ cao chót vót che cả ánh mặt trời. Đàm Vi không biết anh đang nhìn cái gì, cũng nhìn theo, ngoại trừ xa xa có vài bóng người, cái gì cũng không thấy.

Đàm Vi: “Tôi đang nói chuyện với anh đó.”

Lục Cường nhìn cô ta một cái: “Cô chọn đi.”

Mắt Đàm Vi khẽ cong: “Ok, có thời gian tôi sẽ gọi cho anh.” Sau đó lại

hỏi một câu: “Khưu Thế Tổ không tìm anh sao?”

Lục Cường không nói sự thật: “Không.”

“Nếu ông ta tìm anh, anh hãy từ chối nhé, giống như trước đây khi anh vào tù ông ta trở mặt không quen, đừng giẫm lên vết xe đổ.....”

Lời khuyên này cô biết anh sẽ không nghe, cô thuận tiện nhìn theo tầm mắt anh, xa xa có người bước đến gần.

Lô Nhân cúi đầu đi bộ rất chậm, tóc cột cao, mặc chiếc váy màu vàng nhạt, sắc mặt trông hơi tiều tụy.

Đàm Vi liếc nhìn Lục Cường, mới xác định anh đang nhìn cô gái kia.

Cô ta không khỏi quan sát, cô gái kia dường như cũng phát hiện có người nhìn mình, ngược mắt, động tác bị kiềm hãm, theo bản năng muốn quay đầu đi về.

Lục Cường đứng dậy gọi to: “Lô Nhân.” Anh gọi thẳng tên, tiện tay túm áo thun mặc vào, đến trước mặt cô.

Lô Nhân nhìn hình xăm trên ngực Lục Cường chăm chú, khách sáo nói: “Còn chưa thay ca sao?”

Hai người cách nhau nửa thước, lần đầu tiên Lục Cường nhìn cô dưới ánh mặt trời, làn da cô rất trắng, mày cong, không phải là nét đẹp của một mỹ nhân nhưng bộ dạng quá tinh tế, khí chất ngời ngời khiến cho người ta rung động.

Ánh nắng phơi phới, dường như cô còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời.

Lục Cường nói: “Tám giờ tôi mới giao ca.”

Lô Nhân gật đầu, cũng không biết nói gì với anh.

Cách vài giây, Lục Cường nói: “Dậy sớm vậy?”

“Ngủ không được nên muốn đi dạo.”

“Bây giờ đi đâu?”

Lô Nhân chỉ về phía bên kia: “Ăn sáng.”

Lục Cường không nói chuyện, cô vừa vắn lên tiếng: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Anh nhìn cô đi ra ngoài, ánh mặt trời chiếu vào người cô, đôi chân thon dài lộ ra dưới váy, căng chân trắng nõn mịn màng, rất giống với làn da em bé.

Anh dời tầm mắt lên trên, dừng ở cột sống lưng hình chữ S, mắt anh trầm xuống, đột nhiên cảm giác trong người nóng bừng, theo bản năng xoa xoa bụng.

Lòng dạ đàn bà sâu sắc, Đàm Vi Tâm nhìn theo Lô Nhân, vài giây ngắn ngủi trôi qua, đã đem đối phương và mình ra so sánh, cho đến khi bóng dáng kia biến mất, cô ta mới nhìn Lục Cường, ánh mắt anh vẫn cứ đuổi theo phương hướng đó.

Đàm Vi đi qua: “Này!”

Lục Cường nói: “Ăn sáng chưa?”

“Hả?”

“Không phải là nợ cô một bữa cơm sao?”

Đàm Vi: “.....”

“Đi hay không?”

“Tôi ăn sáng rồi.” Cô ta hoạt bát nhường mày, thần thái phấn khởi.

Lục Cường nói: “Vậy, tôi đi đây.”

Bên ngoài tiểu khu dọn hàng rất sớm, giữa trưa là kinh doanh nhỏ, buổi tối còn bán đồ ăn khuya. Ngoại trừ an toàn vệ sinh hoàn thực phẩm thì đây được coi là cuộc sống tiện lợi, tiêu phí cũng rất thấp.

Ngày hôm qua Lô Nhân ngủ trễ, đến sáu giờ sáng liền tỉnh lại, cô vẫn tích cực muốn thay đổi trạng thái cuộc sống, tâm huyết dâng trào mặc đồ thể thao đi chạy bộ. Bình thường khuyết điểm là thiếu vận động, chạy được vài phút liền thở gấp muốn té xỉu, hoãn hoãn, tính toán đi ra ngoài ăn điểm tâm trước.

Cô tùy tiện tìm một quán nhỏ ngồi xuống, uống sữa đậu nành, ăn một bánh quẩy. Vừa ăn đã nghe có người hỏi.

“Bên cạnh có ai không?”

Cô ngẩng đầu, không đợi trả lời, người nọ đã ngồi thẳng xuống. Anh gọi xa xa: “Ông chủ, ba bánh quẩy, một ly sữa đậu nành, hai trứng gà.”

Ông chủ ‘ôi chao’ một tiếng, bảo chờ đợi.

Cái bàn này là bàn tròn rất lớn, đối diện còn có người đang ăn, vốn chiếc bàn rất rộng, anh ngồi xuống bả vai đã chạm vào người cô.

Lô Nhân sững sốt một lát, mỉm cười: “Anh cũng đến đây ăn sáng?”

Lục Cường cầm đĩa lau chùi: “Tôi không biết chỗ nào bán ngon.”

“Kỳ thực quán nào cũng giống như nhau thôi.”

Lô Nhân dùng muỗng nhỏ múc bánh quấy, Lục Cường nhìn qua: “Ăn ít vậy?”

Cô cũng không ngẩng đầu, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

Đồ ăn của Lục Cường được mang tới, bên cạnh lập tức vang lên tiếng động sột soạt, không tới vài giây anh đã ăn xong một số thứ. Qua vài giây, bên cạnh lại đột nhiên yên tĩnh, Lô Nhân không khỏi nghiêng đầu nhìn qua, lại trùng hợp bốn mắt nhìn nhau, không biết anh nhìn cô bao lâu.

Trái tim cô đập thình thịch, sinh ra một cảm giác khác thường.

Cô vội cúi đầu, nghe thấy có người hỏi bên tai: “Ăn không ngon?”

“..... Tạm được.”

Lục Cường đưa tay đập hai quả trứng gà vào chén, ngón tay anh nhẹ nhàng xoay tròn trong đó. Lục Cường cười cười, nâng tay cầm chén uống.

Lô Nhân kinh ngạc ngẩng đầu, Lục Cường nói: “Rửa tay rồi.”

Kỳ thực cô nghe thấy mùi xà phòng ở trên người anh, cũng không phải là vấn đề này, mà là hành động quấy trứng gà quá mức ái muội.

Lô Nhân ăn không ngon, miễn cưỡng ăn một lúc lại nghe người bên cạnh nói: “Đúng là tạm ổn.”

Ăn xong, ông chủ đến lấy tiền: “Của cậu 7 đồng, của cô 5 đồng.”

Lục Cường nói: “Tính chung đi.”

Ông chủ: “Tổng cộng 12 đồng.”

Lô Nhân không muốn nợ ân tình người khác, nhanh chóng xua tay: “Không cần, không cần, tôi tự tính.”

Lục Cường liếc nhìn Lô Nhân một cái: “Tôi không mang tiền, em trả giúp tôi.”

“.....”

Cô yên lặng thanh toán, Lục Cường nói: “Khi nào có dịp tôi sẽ mời lại em.”

Lô Nhân nói: “Không cần, cũng không bao nhiêu, hơn nữa ngày hôm qua anh còn giúp tôi khuân vác.”

Lục Cường kiên trì: “Quyết định vậy đi.”

Lô Nhân nhìn về nơi khác, chỉ lúc anh khách sáo mới không lãng phí vô mồm.

Sáng sớm quán rất đông khách, ông chủ bưng hai ly sữa đậu nành, hô: “Cẩn thận nước sôi”. Lô Nhân không nghe thấy, vừa định đứng lên liền bị Lục Cường túm chặt, nhanh như chớp bàn tay to của anh che lại cái ót cô.

Ông chủ từ phía sau nghiêng người.

Lục Cường trầm giọng: “Cẩn thận.”

Ông chủ đi rồi anh cũng quên thu tay lại, Lô Nhân hoảng hốt cúi đầu, tay anh lưu luyến trượt xuống cổ cô, ở trên cổ cô như có như không xoa xoa, sau đó anh mới nới tay.

Gò má Lô Nhân ửng đỏ, ần ần mang theo một tia tức giận, cũng không nhìn Lục Cường: “Tôi đi về.”

Lục Cường cười mím, cũng đứng lên: “Cùng đi đi.”

Chương 10

Thời gian lại trôi qua một tháng, rạng sáng chủ nhật.

Lục Cường nhận được một kiện hàng chuyển phát nhanh, bao bì màu xanh trắng, góc cạnh đã nhẵn nhúm.

Anh liếc qua nhìn, không khỏi liếm môi.

Mặt trên xiêu vẹo, quá quen thuộc.

Người gửi: Tiền Viện Thanh, địa chỉ: Hoài Châu, huyện Võ Thanh. Người nhận: Lục Cường.

Anh gửi chuyển phát nhanh, còn bị trả về nguyên vẹn.

Lục Cường siết chặt nắm tay, qua vài giây, anh xé giấy niêm phong. Bên trong có hai tờ giấy, một tờ chi phiếu còn có một lá thư. Chữ viết trên thư rất đẹp.

Anh đọc từ đầu đến cuối, vò thư, dừng một lát, đột nhiên xé tan từng mảnh.

Trước cửa tiểu khu toàn là cư dân lui tới, anh lùi một bước, xoay người, đem thứ gì đó ném vào gói chuyển phát nhanh. Có mảnh giấy nhỏ rơi xuống đất, mơ hồ lộ ra hai chữ ‘kết hôn’, chỉ trong nháy mắt, liền bị gió thổi đi.

Lục Cường nhìn tờ chi phiếu, cuối cùng để một bên.

Anh đi vào nhà, có người gọi: “Đại ca.”

Lục Cường dừng lại, Căn Tử xách hai túi thịt cừu và rau trong tay, hùng hổ chạy vào: “Đại ca, điện thoại của anh sao thế, em gọi cả ngày.”

Lục Cường liếc nhìn Căn Tử: “Hỏng rồi.”

“Sao vậy?”

“Vỡ.”

Căn Tử sừng sốt: “Không phải phát sinh chuyện gì chứ?”

“Không.” Lục Cường chỉ nói: “Không cần thận làm rơi.”

Căn Tử thả lỏng người: “Cũng nên đổi mới.” Cậu ta đi theo Lục Cường vào phòng: “Ngày mai em sẽ mua cho đại ca một cái điện thoại thông minh. Khoa học kỹ thuật bây giờ rất tiên tiến, màn hình giải khóa bằng vân tay, anh nói một câu, nó có thể giúp anh bấm số điện thoại.”

Lục Cường không đáp, đem kiện hàng chuyển phát nhanh đặt lên trên bàn: “Sao lại trực tiếp đến đây?”

Căn Tử nói: “Khôn Đông bảo lâu rồi mọi người không tụ họp, em nghĩ hôm nay ngày tốt nên liền chủ động bảo mọi người tới đây, nguyên liệu đều mua cả rồi, Đại Long lái xe đi mua nôi.”

Lục Cường gác hai chân lên bàn, đốt thuốc, không nói chuyện.

Trong lòng Căn Tử hoang mang, cảm thấy hôm nay Lục Cường rất kỳ lạ. Cậu ta thử hỏi: “Đại ca, có chuyện gì hả?”

Lục Cường nhả ra ngụm khói, mắt thoáng nhìn: “Không có gì.”

Căn Tử sợ hãi, khóe miệng giựt giựt.

Cậu ta ngồi xuống ghế dựa, trầm tĩnh, quan sát căn phòng không lớn không nhỏ. Quạt điện trên bàn thổi vi vu, cậu ta đảo mắt, thấy bên cạnh có kệ hàng chuyển phát nhanh, căng cổ ra nhìn, phía trên mơ hồ có chữ, đại khái liền hiểu.

“Đại ca.” Căn Tử hỏi: “Lại bị trả về?”

“Ừ.”

“Mấy năm trước anh bảo em kí gửi một số tiền cho bác gái, cuối cùng cũng bị trả về, sau đó em phải chuyển lại qua tài khoản ở nước ngoài của anh.”

Lục Cường gật đầu.

“Anh yên tâm, em dùng tài khoản của Lý Khinh chuyển, không có người phát hiện.”

Lục Cường: “Ừ.”

Căn Tử tò mò: “Nhiều lúc em không hiểu nổi anh, có tiền nhưng mỗi ngày vẫn phải đi làm.....”

Cậu ta muốn nói lại thôi, vụng trộm quan sát Lục Cường. Căn Tử nói đúng, hàng ngày Lục Cường đều mặc áo bạc màu, giày vải Bắc Kinh cũ kỹ, bình thường ăn bánh bao ven đường, nếu không phải là anh có khuôn mặt điển trai cùng với cơ bắp cường tráng, nhất định sẽ bị hiểu nhầm là ăn xin.

Lục Cường cũng tự nhìn mình, giễu: “Ở trong tù lâu quá nên quên cách sai tiền.” Dừng một chút, anh liếc mắt đến kệ hàng chuyển phát nhanh: “Muốn chuyển đi lại bị gửi về.”

Căn Tử nói: “Nếu không anh trở về nhà một chuyến xem sao?”

Dừng hai giây, Lục Cường nhìn ngoài cửa sổ: “Không có mặt mũi trở về.”

Căn Tử tiếp tục: “Bây giờ thì vậy, biết đâu một ngày nào đó bác gái sẽ tha thứ cho anh, dù sao hai người cũng là.....”

Lục Cường không muốn nói đến vấn đề này, ngắt ngang lời Căn Tử: “Vừa rồi mà bảo mà mưa cho anh điện thoại loại gì?”

Căn Tử lặp lại lần nữa.

Lục Cường gõ tay lên bàn, nói: “Ngày mai nếu có thời gian tới đây đón anh một chuyến.”

“Dạ?”

Lục Cường nói: “Tìm chỗ tiêu tiền.”

.....

Mười giờ đêm, tiểu khu không một tiếng động, đèn đường phát ra ánh sáng ôn hòa.

Người đi tản bộ cũng không còn nhiều, trên bàn đá đặt nhiều bát đĩa, thức ăn trong nồi sôi sùng sục, lượn lờ, mùi thịt bay ra bốn phía.

Mấy người đàn ông cời trần đang ngồi vây quanh bàn đá. Lục Cường thỉnh thoảng nhìn qua cư dân, mọi người không những không phàn nàn mà còn mỉm cười chào hỏi anh, hỏi anh ăn cơm trễ vậy.

Khôn Đông xách theo hai chai rượu, không bao lâu sau ai cũng mặt đỏ tai hồng, đổ mồ hôi dưới cái nóng thiêu đốt, lại sảng khoái không ngừng cạn ly. Trên người Lục Cường vẫn còn đang mặc một chiếc áo thun ba lỗ, đầu vai cơ

bắp cường tráng, ánh sáng nhu hòa rọi vào càng thêm tuần mỹ.

Mấy người đàn ông la lối om sòm.

Lục Cường nhíu mày: “Nhỏ giọng một chút.”

Âm lượng lúc này hạ xuống. Lục Cường khơi mào cầm đũa gắp thịt, cũng không nhúng gia vị, trực tiếp bỏ vào miệng, ăn xong lại ngậm điều thuốc trong tay, nói không nhiều, chủ yếu là lắng nghe mấy người kia ba hoa.

Thời gian trôi qua được một giờ, uống rượu gắp thịt dùng bữa, Khôn Đông liếc mắt về phía trước, hai người phụ nữ đang đi với nhau.

Anh ta nói: “Đại ca, anh thật có phúc, mỹ nữ nơi này không ít.”

Lục Cường cũng không ngăn đầu: “Ờ, cả ngày cứ phải bắn khoản đến đũng quần của mình.”

Khôn Đông ghen lời.

“Mà này...” Căn Tử tiếp lời: “Mắt cậu thần thế? Bọn họ chỉ mới đi ngang qua đây, làm sao biết được ai là mỹ nữ?”

Khôn Đông sờ cằm: “Dễ thôi, nhìn vào cơ thể.”

Căn Tử liếc mắt: “Mẹ nó, mù à! Thế cũng không tệ? Từ mộng cho đến gót chân, chỗ nào địch nổi Lý Khinh.”

Lục Cường xùy cười: “Có tiền đồ.”

Khôn Đông mắng: “Khốn kiếp, mày mới có mắt như mù, Lý Khinh mộng không ra mộng, ngực không ra ngực, bộ ngực giống như bà ngoại mày rồi.”

“Fuck.” Căn Tử nhảy lên, cầm đũa đánh Khôn Đông: “Lặp lại lần nữa...”

Những người khác cười ha hả, Đại Long bỗng nhiên huyết sát, Lục Cường giương mắt nhìn anh ta.

Đại Long nhìn thẳng phía trước: “Mau nhìn này, nhìn này.....”

Mấy người bọn họ thuận thế ngược qua, một người con gái đi trên đường, tóc cột cao, mắt nhìn xuống, gương mặt thanh lệ. Ánh sáng ảm áp chiếu vào cái trán của cô, lông mày thẳng tắp, mũi khá cao. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, ngực đầy đặn, vạt áo bỏ trong quần, bờ hông gợi cảm.

Đại Long lại huyết sát.

Lúc này cô gái nghe được nhưng không dám nhìn qua hướng này, bước chân bước nhanh, tốc độ khẩn trương hơn trước.

Đại Long hét to: “Này, người đẹp.”

Cô gái càng chạy nhanh hơn.

Căn Tử nói: “Đây đúng là cực phẩm.”

“Chỗ nào, chỗ nào?” Khôn Đông cũng đứng dậy: “Vừa rồi tao không thấy rõ.....”

Lô Nhân biến mất, Lục Cường thu hồi tầm mắt, thoáng nhìn thấy nước miếng mấy người kia chảy ròng ròng, giận dữ sợ, đá ghế Đại Long, hét to: “Con mẹ nó, yên tĩnh coi.”

Công viên gần tiểu khu.

Dưới đèn đường, trên băng ghế đá có đôi nam nữ đang ngồi, hai người vẫn im lặng.

Sau đó, cô gái quay đầu nhìn về phía chàng trai bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Muộn quá rồi, em muốn về nhà.”

“Đừng, ngồi một chút nữa đi.”

Cô đặt mông ngồi xuống: “..... Không phải là anh có chuyện muốn nói với em sao? Ngồi nửa giờ rồi, cái gì cũng không nói.”

“..... Cũng không có gì.”

“Hết đề tài để nói rồi hả?”

“..... Có chứ.”

“Vậy anh nói đi!”

“.....”

Bàn chân chà sát mặt đất, cô gái đứng dậy: “Em phải về nhà.”

“Chờ một chút.”

Chàng trai đứng lên, chặn đường cô gái.

Người con trai dáng người hơi gầy, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, cư xử như người miền Nam. Người con gái dáng người nhỏ nhắn, nhìn người con trai chăm chú, cũng không lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, mím môi, đôi mắt mang theo hi vọng.

Chàng trai lại ập a ập ứng, không thể nói được gì.

Giờ phút này cực kỳ yên tĩnh, không có tiếng người ồn ào, cũng không có tiếng xe náo động, chỉ có tiếng côn trùng kêu, mỗi một tiếng giống như xướng một khúc hát ru.

Trên băng ghế đá phía sau, có người đang cẩn thận nhìn.

Cô gái rút cuộc cũng trở nên nóng nảy, đi về phía trước hai bước: “Nếu cảm thấy khó khăn thì đừng nói nữa.”

“Không phải, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“.....”

Bóng người đàn ông trên băng ghế đá phía sau đột ngột hét lên: “Mẹ kiếp, không phải là thích người ta rồi hả? Nói một câu bộ vất vả lắm sao.”

Đôi nam nữ giật mình, đồng thời nhìn về hướng bên kia.

Dưới bóng cây đen sẫm, đèn đường chiếu không tới đó, điều thuốc trên đầu ngón tay anh ta đỏ rực, căn bản không nhìn ra dung mạo anh ta.

Anh ta hít một ngụm khói, lẩm bẩm: “Nhàm chán.”

Đôi nam nữ nhìn nhau, kinh hồn bạt vía.

Chàng trai nhu nhược rút cuộc cũng giống nam tử Hán, đưa tay che chắn cho cô gái: “Đừng sợ, có anh đây.” Lại hướng về phía người nọ: “Can hệ gì đến anh hả, hơn nửa đêm xuất hiện sau lưng hù dọa người khác, ma men.”

Lục Cường không muốn so đo, nhìn bọn họ sóng vai rời đi, càng chạy càng xa. Hai người bọn họ dắt tay nhau trông rất tình cảm.

Hình ảnh kia ấm áp lạ thường.

Lục Cường cười mỉm, thu tầm mắt trở về. Đống tàn thuốc xếp thành núi nhỏ ở trên mặt đất, toàn thân anh toàn là mùi rượu và khói.

Trong lòng có chuyện, dễ dàng uống say.

Anh đem nửa thanh thuốc trên tay búng đi, nâng mí mắt.

Đối diện là khu chung cư, đèn đuốc từng cái đã tắt. Đôi mắt anh lơ lơ đục ngầu, hí mắt đếm nửa ngày mới đếm rõ: đèn tầng 6 đã tắt hết, tầng 5 còn lại ba phòng, tầng 4 hai phòng, tầng 2 bốn phòng, tầng 1 bốn phòng.

Tầng ba chỉ còn một phòng.

Cửa sổ tầng ba xuất hiện một bóng người, ánh sáng rất tối, cô mặc một chiếc áo ngủ, sợi tóc bị gió nhẹ nhàng thổi bay.

Gió thổi một lúc, ngón tay cô đan xen vào nhau. Tóc dính trên mặt hai lần, cô lấy tay vén lên, vuốt ve cổ, khoát tay kéo rèm cửa sổ.

Lục Cường vỗ vỗ trán, lại nhìn, đèn cũng tắt.

Anh đột nhiên đứng lên, lắc nhẹ người, bước nhanh về hướng kia.

Đèn ngoài hành lang tầng 3 vẫn hự, cánh cửa kia gập gao khép kín, bóng tối tận cùng vẫn là bóng tối, anh lẳng lặng đứng sừng sững ngoài cửa.

Qua một lát, anh giơ tay lên, ngón tay sờ nhẹ vài lần, tiếng gõ cửa vẫn chưa vang lên.

Khôn Đông cầm hai chai rượu tối, anh uống gần một chai, anh sợ mình thật sự uống say, lý trí không còn hoàn chỉnh.

.....

Lô Nhân nằm ở trên giường cố gắng đi vào giấc ngủ.

Cửa có động tĩnh rất nhỏ, trong bóng đêm cô mở to mắt, hướng về phía

bên kia nhìn qua. Nín thở vài giây, yên tĩnh như lúc ban đầu, cô thu hồi tầm mắt, tìm một tư thế thoải mái, một lần nữa nhắm mắt lại.

Đêm, dài và khó khăn.

Chương 11

Ngày hôm qua Diệp Phạm hẹn Lô Nhân đi ăn cơm, sau khi ăn xong thì đến Starbucks uống cà phê, hai người hàn huyên một hồi, lúc về nhà đã gần mười một giờ đêm.

Cô tắm rửa, đứng trên ban công hóng gió một lát. Tầm nhìn trước mặt rộng lớn, đối diện là công viên, đêm đã khuya, ngoài cửa sổ yên tĩnh không một tiếng động, bóng người thưa thớt, trên đường chỉ xuất hiện vài cặp tình nhân.

Lô Nhân lấy tay khảy tóc, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, bầu không khí tịch mịch, cây râm bên đường lắc lư, ánh trăng khôn cùng, giống như bầu trời đầy sao đang dõi theo cô.

Cô nhìn bầu trời, thật lâu sâu mới hít một hơi, tâm tình bỗng dưng bình tĩnh.

Đêm nay cô ép bản thân không được chạm vào rượu, nằm ở trên giường, thậm chí có chút buồn ngủ.

Đêm thật dài, so với bình thường giấc ngủ không sâu, mở mắt ra đã đúng sáu giờ, thay quần áo, đi làm.

Hôm nay trời đầy mây, mây đen dày đặc che khuất nửa bầu trời, khắp nơi toàn là bụi, giữa hè nhưng lại lạnh lẽo.

Lô Nhân ngẩng đầu nhìn trời, có chút hối hận, muốn trở về lấy ô lại lười

đi lên cầu thang, do dự hai giây vẫn bước nhanh ra ngoài.

Vài phút sau xe buýt đã tới nơi, Lô Nhân chen chúc đi lên. Cửa xe đóng lại, phía sau còn có một người lùi lên, bóng dáng kia có phần quen thuộc, tim cô đập mạnh không hiểu vì sao, cố gắng không quay đầu.

Trên xe không còn ghế trống, cô miễn cưỡng sải bước lên bậc thềm, tay nắm chặt lan can.

Phụ xe hét lên: “Tiền xe hai hào.”

Không ai trả lời, tài xế cũng không khởi động xe, ngoảnh đầu xem xét. Qua một lát, mọi người mới giơ cánh tay đưa ra hai hào.

Cửa xe đóng lại, xe chạy bon bon.

Người phía sau không thể đi lên bậc thềm liền đứng cạnh cửa, nửa người dựa vào cửa xe.

Giờ cao điểm nên rất chật chội, trong xe không mở điều hòa, cửa sổ phía sau đều mở toang nhưng cũng không mát được nhiều.

Lưng cô đổ đầy mồ hôi, phía sau giống như lò nướng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhiệt độ trên xe càng nóng.

Người phía sau nói: “Tài xế, trời nóng quá, mở điều hòa đi.”

Tài xế lười nhác nhìn về phía đó, cũng chẳng hành động.

Qua một lát sau, người nọ lại nói: “Bảo ông mở điều hòa, vờ như không nghe thấy hả?”

Giọng anh ta đè thấp vài phần, khàn khàn mang theo tiếng vang, âm lượng

không lớn nhưng có phần uy hiếp.

Tài xế không khỏi nghiêng đầu nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn thẳng tài xế, đôi mắt u ám âm lãnh khiến cho người ta rét run.

Tài xế nuốt nước miếng, cơ thể cũng không nhúc nhích.

Có người nói chuyện, bên trong tự nhiên có người phụ họa: Đúng rồi, mở điều hòa đi, nóng chết...

Trong lúc nhất thời mọi người đều ồn ào đứng lên.

Tài xế nhanh chóng đưa tay xuống, hướng về phía sau hô to: “Đóng cửa sổ.”

Sau khi điều hòa khởi động được năm phút, nhiệt độ trong xe đã đỡ nóng hơn.

Lưng Lô Nhân lại cứng ngắc, giọng người phía sau toàn lượn lờ bên tai, giống như một chuỗi mỏng kéo dài dây thần kinh, anh ta đứng cách cô quá gần.

Lô Nhân cúi đầu, nhẹ nhàng hạ tay, theo bản năng đi về phía trước nửa bước.

Tình hình giao thông vẫn đang kẹt, tài xế nhấn ga, hận không thể biến xe trở thành máy bay.

Lô Nhân đứng cạnh bậc thềm, cơ thể cô áp trụ không vững, ngã về phía sau.

Mông chạm vào bụng người nọ, bỗng nhiên có một cánh tay đưa ra ôm chặt thắt lưng cô, cô nhón mũi chân, miến cưỡng bám chặt trên bậc thềm. Trong lúc cuống quýt cô giữ chặt cánh tay đang đặt cạnh hông mình, đầu

ngón tay chạm vào làn da anh ta, thô ráp, cứng rắn.

Lô Nhân theo bản năng cúi đầu, cánh tay anh ta giống như thép, gắt gao mắc kẹt ở dưới ngực cô.

Xe đi dọc theo đường thẳng, dần dần ổn định.

Tại Lô Nhân nóng bừng, gỡ tay mình ra khỏi cánh tay anh ta.

Anh ta nói: “Đừng cử động.”

Lô Nhân nghiêng đầu ngạc nhiên: “Là anh sao?”

Lục Cường nhíu mày: “Tôi nghĩ em đã sớm nhìn thấy.”

“Không.....” Lô Nhân thì thầm. Anh đứng đằng sau cô, cả người cô đều dựa vào anh, anh đứng ở dưới bậc thềm nhưng chiều cao của cô vẫn thua anh.

Cô lại gỡ cánh tay anh: “Buông ra trước đã.”

“Đã bảo đừng cử động.” Lúc nói chuyện còn thổi nhiệt khí vào lỗ tai cô: “Con đường phía trước vẫn còn gồ ghề.”

Xe dừng ở trạm kế tiếp, có người xuống xe có người lên xe.

Lục Cường nhắc cánh tay, xách cô đứng lên, nhắc chân đi lên bậc thềm. Hai người đứng sòng vai nhau, cánh tay anh tự nhiên nâng lên một chút, ngón cái giật giật, Lô Nhân cắn chặt môi, cố gắng chế trụ thân thể. Trong xe vốn chật chội, động tác anh lơ đãng nhưng dưới tình huống này tìm không ra tật xấu, trong lòng Lô Nhân tức giận, bị anh ôm cả người anh như dán vào lưng cô.

Lô Nhân âm thầm chửi mắng, hạ mắt xuống.

Xe chạy đến trạm, Lục Cường cúi đầu hỏi: “Mỗi ngày đều đi làm thế này?”

Cách vài giây, cô không tình nguyện đáp: “Ừ, thứ hai nhiều người hơn bình thường.”

“Máy giờ mới đến công ty?”

“Nửa tiếng.”

“Em còn làm việc ở xưởng may kia?”

Lô Nhân im lặng.

Anh dừng một chút, lại nói một câu: “Vẫn là xưởng may lúc trước may quần áo cho trại giam?”

Lô Nhân nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, cô đối với anh có ấn tượng vô cùng sâu sắc, trên người anh có hình xăm, cái trán có một vết sẹo nhỏ, chiếc áo tù nhân: 0852.

Cô gật gật đầu: “Ừ.”

Lục Cường: “Xưởng may kia tên gì?”

“..... Đỗ Hoa.”

Lục Cường nhắc tới một lần, nhưng có vẻ không phải thật sự muốn biết.

Trời bên ngoài chuyển mưa, trên cửa sổ xe đọng vài giọt nước, ven đường có người mở ô, trong nháy mắt sương mù nổi lên, thế giới hỗn độn mơ hồ, trận này mưa rồi cuộc cũng đổ xuống.

Lô Nhân xê dịch người về phía trước, trời mưa cũng không khiến cho cô

cảm thấy tốt hơn, đứng gần như thế, người vẫn nóng quá, cũng không bao lâu, phía sau lại truyền đến giọng nói.

Lục Cường hỏi tiếp: “Tối qua sao vậy?”

Lô Nhân nhất thời không hiểu.

“Tôi nhìn thấy em đi trên đường, lúc đó chúng tôi đang ăn nhậu.”

Lô Nhân nói: “Vậy à? Tối quá tôi không chú ý.”

Lục Cường cúi mắt nhìn nhìn đỉnh đầu Lô Nhân, khoe môi khê cong: “Lần sau về sớm một chút, phụ nữ đi khuya không an toàn.”

Lô Nhân xấu hổ cúi đầu, từ một người xa lạ tự nhiên trở nên quan tâm mình, tim cô tan chảy.

Lục Cường hỏi: “Nghe không?”

Lô Nhân dùng giọng mũi nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

Anh liếc nhìn cô, không hỏi lại.

Hai người giống như đang chơi trò QnA(1), từ đầu đến cuối đều là anh hỏi cô trả lời. Hiện tại không nói chuyện, thân thể dựa vào nhau, không khí lúc này so với ban nãy xấu hổ muốn chết.

(1) QnA: viết tắt của từ Questions and Answers: Hỏi và trả lời.

Lô Nhân đột nhiên mở miệng, hỏi: “Sao anh lại ngồi chuyển xe này, nhà anh gần đó?”

Cách hai giây: “Không.”

Cô kinh ngạc quay đầu.

Anh cũng cúi đầu nhìn cô: “Thấy em lên xe nên đi theo.”

Lô Nhân ghen lời, không nghĩ rằng anh sẽ trả lời như vậy, cô tùy tiện tìm một chủ đề, vốn tưởng rằng đáp án sẽ là câu khẳng định.

Nếu là thông thường thì người ta sẽ phản ứng một câu: vì sao?

Phụ nữ trời sinh mẫn cảm, huống hồ anh nói thẳng vậy, cô làm sao đoán được tâm tư anh, hỏi xong lại im lìm, ngớ ngẩn thật.

Lô Nhân trầm mặc.

Cô không nói chuyện, anh cũng không muốn buông tha.

Cầm anh cộ xuống lỗ tai cô, dùng âm lượng nhỏ nhất chỉ có hai người nghe thấy: “Không hỏi nguyên nhân sao?”

Lô Nhân nhích cổ, cắn chặt môi.

Lục Cường tiếp tục: “Nghe bác Lý nói em đã hủy bỏ hôn lễ, chia tay rồi hả?”

Bên tai vang lên tiếng nổ tung, xung quanh đều là tạp âm, cô cắn chặt môi dưới, lưng đứng thẳng tắp.

Lục Cường nói tiếp: “Ông xã đâu ra?”

Trong xe chật chội lắc lư một hồi. Bọn họ dường như rơi xuống một khoảng không hoang vắng, trong mắt chỉ nhìn thấy nhau.

Lô Nhân đảo mắt, dùng sức thở hắt một hơi, đây là điều cấm kị của cô. Mỗi lần sắp quên lại có người không ngừng nhắc tới, nhắm thẳng ngực cô mà

đâm. Mặt hồ yên tĩnh rồi cuộc lại bị sóng ngầm mãnh liệt khuấy đảo, lùi bước tránh né giống như rút vào một nơi để ẩn nấp.

“Ừ?” Âm thanh phía sau lại truyền đến: “Nói đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Lô Nhân lạnh mặt: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

“Muốn liên quan sao?”

Cô nói: “Anh muốn thế nào?”

“Có thể thế nào?” Lục Cường nở nụ cười: “Thì nghĩ đến em.”

Lô Nhân á khẩu không trả lời được.

Vài giây sau, Lục Cường nói: “Tối hôm qua uống say, sợ không thanh tỉnh mới nằm trên giường suy nghĩ, sáng sớm cũng nghĩ đến em, liền đi qua tìm.”

Lô Nhân: “.....”

Lục Cường nói: “Đoán xem tôi nghĩ gì về em?”

Chương 12

Đến trạm, có người bỏ chạy.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, giữa trời và đất dẹt thành một màn sương mờ nhàn nhạt.

Lục Cường không nhanh không chậm bước xuống xe, hai tay đút trong túi quần nhìn bóng lưng cô. Nơi này là khu công nghiệp, phụ cận không có hộ gia đình. Phía trước chính là xưởng may Đỗ Hoa, bên ngoài có một cái sân rộng, có người đi ra đi vào.

Từ trạm xe buýt đến xưởng may khoảng 100 mét, còn bốn mươi mét, có người gọi lớn tên Lô Nhân.

Cô dừng lại, đỉnh đầu tối sầm, một cái ô che trên đầu cô.

Lô Nhân quay người: “..... Chào buổi sáng.”

“Sớm vậy?” Trần Thụy hỏi: “Không mang theo ô?”

Lô Nhân nghiêng đầu, mượn cơ hội liếc sang bên kia, Lục Cường đang đứng trên bậc thềm, nhìn về hướng này.

“Lô Nhân?”

“Dạ?” Cô phản ứng, mắt nhìn về phía Trần Thụy: “Anh nói gì cơ?”

“Anh bảo trời chuyển mưa sao em không mang theo ô?”

Cô thất thần không nghe rõ. Đường phố trở nên nhộn nhịp, mưa phùn như mắc cửi, ẩn hiện sương mù. Lục Cường vẫn không nhúc nhích, đứng giống như pho tượng.

“Này!”

Lô Nhân cả kinh, vuốt ve mái tóc: “Ngại quá, em không.....”

Trần Thụy mỉm cười, cũng không lặp lại: “Không sao.”

Hai người đi dọc theo mái hiên, Lô Nhân đẩy cán ô: “Không cần đâu ạ, dù sao em cũng ướt rồi, anh cứ che cho mình đi.”

Trần Thụy lại đi tà tà: “Anh là đàn ông, sợ cái gì, đừng để bị cảm.”

Lô Nhân khách sáo mỉm cười, không nói nữa.

Lục Cường khẽ nheo mắt, nhìn hai người kia đi vào xưởng may.

Người đàn ông cao hơn cô nửa cái đầu, biểu lộ rõ sự quan tâm, ăn mặc chỉnh tề. Ô nghiêng về phía bên phải, vai trái của anh ta ướt đầm.

Lô Nhân như con chim nhỏ nép vào người anh ta, bả vai khẽ chạm.

Lục Cường thất vọng cúi đầu nhìn mình.

Anh ta mặc áo sơmi màu lam, quần tây đen, giày da bị nước mưa rửa sạch.

Còn anh, áo thun cũ đã bạc màu, quần rộng, giày vải, rách tung toé.

Lục Cường lại nhìn về phía bên kia, đã không còn thấy bóng dáng hai người, từ đầu đến cuối bọn họ cũng không quay đầu nhìn anh.

Lục Cường hừ cười: “Chết tiệt.”

Anh lánh mưa tại trạm xe buýt, mưa rơi không nhiều, anh rút điều thuốc, lại không nhẫn nại, gọi điện thoại.

Căn Tử hỏi: “Đại ca, anh đang ở đâu, em tới đón.”

Lục Cường nhìn xung quanh, hét to: “Mẹ kiếp, chẳng biết đây là nơi quý quái nào.”

.....

Căn Tử tìm được nơi này là nửa giờ sau, Lục Cường ngồi hút thuốc. Mặt sau là tiệm tạp hóa cũ nát, kế bên là những phế liệu chất đống dưới bệ cửa sổ, bên cạnh còn có một chiếc xe đạp ọp ẹp, nước trên mái nhà chảy xuống mặt đất, tràn ra từng đóa bọt nước.

Cánh tay anh gác trên đầu gối, hút thuốc, không biết nghĩ đến cái gì. Khẽ nheo mắt lại nhẹ nhàng nhả ra, sương khói bay lượn mù mịt.

Tâm tình của anh dường như cũng tan chảy theo mưa.

Căn Tử ấn hai tiếng còi.

Lục Cường không nhúc nhích, thu tầm mắt trở về, là Căn Tử, anh hít một hơi, đem mẫu thuốc lá quăng vào vũng nước.

Anh lên xe, đầu và bả vai hơi ẩm ướt.

Căn Tử đưa anh khăn lông, anh cũng không ngại, trực tiếp lấy ra lau tóc.

“Đại ca.” Căn Tử liếc mắt: “Chúng ta đi đâu?”

Lục Cường nói: “Tiêu tiền.”

Mắt Căn Tử sáng lên, vội vàng cầm di động: “Vậy chờ em một tý, em gọi điện thoại cho Lý Khinh, bảo cô ấy chờ em.”

Lục Cường liếc nhìn Căn Tử: “Ban ngày ban mặt, gọi cái gì?”

“..... Không phải là đi tiêu tiền sao?”

Lục Cường cười: “Anh bảo này, trong đầu mày lúc nào cũng chỉ nghĩ tới mấy thứ đó?”

Căn Tử thất vọng, điện thoại đã thông, cậu ta trực tiếp cắt đứt.

Lục Cường nói: “Gần đây có trung tâm thương mại không, anh muốn mua điện thoại.”

Căn Tử đột nhiên nhớ ra: “Có rồi.” Cậu ta đánh tay lái, thay đổi đường đi.

Trung tâm thương mại gần nhất chạy xe khoảng mười phút, giọt mưa tí tách, mùa mưa chưa đến, thời tiết âm ương thế này thì không biết sẽ diễn ra trong bao lâu.

Lục Cường mở cửa sổ, gió lạnh xen lẫn mưa bụi thổi vào.

Căn Tử nói chuyện phiếm: “Trời còn sớm mà sao anh lại chạy tới đây?”

Lục Cường nói: “Lên nhằm xe buýt.”

“Vậy anh muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

Căn Tử buồn bực: “Không phải anh trú ở tiểu khu đối diện sao, còn ngồi xe buýt?”

Lục Cường lạnh lạnh lướt mắt nhìn, Căn Tử ngậm miệng.

Bọn họ đi vào trung tâm thương mại, tìm các quầy thương hiệu, sau khi được nhân viên tư vấn giới thiệu, không hiểu lắm, trực tiếp trả tiền mua luôn.

Ngón tay Lục Cường thô ráp bấm trên màn hình led vài cái, không biết dùng thế nào.

Căn Tử ở một bên nở nụ cười.

Lục Cường liếc mắt nhìn Căn Tử: “Cười cái gì?”

Căn Tử nói: “Đại ca, di động này không giống như con người của anh.”

Lục Cường nhìn Căn Tử.

Cậu ta nói: “Đại ca, nhìn anh không giống như chủ nhân của chiếc điện thoại này.”

“Fuck.....” Lục Cường giơ cánh tay, Căn Tử rụt người lại.

Lục Cường nhìn xuống góc áo, mắt tự nhiên lại nghĩ tới người đàn ông kia: áo sơmi màu lam, quần tây đen, cầm ô che cho Lô Nhân, cử chỉ quan tâm săn sóc.

Trong lòng anh buồn phiền, sắc mặt không tốt, tay cầm điện thoại siết chặt đi về phía trước.

Căn Tử chạy chậm hai bước mới đuổi kịp: “Kế tiếp chúng ta đi đến chỗ nào?”

Lục Cường ngẩng đầu nhìn một vòng trung tâm thương mại, nói: “Lên lầu đi dạo.”

Hôm nay Lô Nhân làm việc không được tập trung, lúc nhập số liệu đều ghi nhầm hai lần, nếu không có đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở, chắc là cô đã bị cấp trên khiển trách.

Buổi trưa, cô cùng đồng nghiệp ăn cơm, mấy người sắp lại nói chuyện phiếm, còn cô không có tâm trạng, chỉ lo vùi đầu ăn cơm. Vừa ăn được một nửa thì Trần Thụy từ bên ngoài đi tới, đôi mắt anh ta sáng rực, trực tiếp đi về hướng này.

Đối diện Lô Nhân là chỗ trống, anh ta nghênh ngang ngồi xuống, chào hỏi cùng mọi người, ánh mắt di chuyển đến chỗ đối diện.

Trần Thụy nói: “Anh nấu một ít trà gừng, mắc mưa uống vài ngụm sẽ không cảm lạnh.”

Bên cạnh có hai đồng nghiệp nữ nhìn nhau, ăn ý không nói chuyện.

Lô Nhân vẫn đang ở trạng thái mơ hồ, ngẩng đầu, trước mặt là bình giữ nhiệt. Sau vài giây, cô nhanh chóng liếc mắt về phía bên cạnh: “Không cần đâu ạ, cảm ơn, anh giữ uống đi.”

Trần Thụy nói: “Đừng khách sáo, để nguội sẽ không còn hiệu quả.” Nói xong vặn nắp bình, một mùi hương bay ra, hơi nóng bốc lên.

Lô Nhân nhíu mày tiếp tục nhún nhường, cô đứng dậy đi lấy bốn ly thủy tinh gần đó, đặt xuống trước mặt các đồng nghiệp.

Anh ta chưa kịp ngăn cản thì cô đã lấy bình trà gừng chia làm bốn phần, nói vui: “Trần Thụy mời chúng ta.”

Trần Thụy nghĩ nghĩ, đoán được điểm cổ kị của cô, cũng nói: “Cùng uống

đi, thể chất của phụ nữ quá yếu.”

Các đồng nghiệp lại nhìn nhau, cười ha hả.

Lô Nhân ăn cơm không ngon miệng, lấy cốc về văn phòng trước.

Buổi chiều, mưa bên ngoài vẫn không ngừng rơi, cho đến khi tan tầm mưa mới bắt đầu giảm bớt.

Trần Thụy âm hồn không tiêu tan, lại đứng ở cửa chờ cô.

Lô Nhân cũng không phiền lòng, cúi đầu, chào anh ta một cái.

Trần Thụy bước theo vài bước, đến bậc thềm anh ta mở ô ra: “Em cầm dù đi, nhà anh gần đây, đi bộ cũng được.”

“Không cần đâu ạ, mưa cũng không lớn lắm.” Giọng Lô Nhân đông cứng, biểu đạt cự tuyệt.

Có đồng nghiệp đi tới, cười nói chào hỏi.

Trần Thụy xấu hổ thu tay: “Em..... Buổi tối em có thời gian không? Nếu không có gì bận thì cùng anh đi ăn một bữa, được chứ?”

“Có ạ.” Lô Nhân dừng một chút: “Nhưng không thể đi với anh ra ngoài, cô nam quả nữ mà đi chung với nhau sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

Trần Thụy nói: “Cần gì em phải quan tâm đến suy nghĩ của người khác? Anh không có bạn gái, còn em.....”

Lô Nhân ngắt ngang: “Nếu em thật sự quan tâm đến một người, em chắc hẳn sẽ không lo lắng.” Cô dừng một chút: “Nhưng mà bây giờ, trong lòng em không để ý ai cả.”

Ánh mắt Trần Thụy tối sầm, còn muốn tranh thủ: “Anh nghĩ anh muốn.....”

Lô Nhân nở nụ cười tươi: “Bất luận là anh nghĩ thế nào, Trần Thụy, hiện tại em không có tâm trạng yêu đương, lại càng không muốn trở thành đề tài bàn tán của mọi người, ý tốt của anh em xin nhận.”

Cô không để cho anh ta cơ hội nói tiếp, đi đến ven đường vẫy xe, xe dừng lại, cô nhanh chóng mở cửa bước lên.

Ở trên xe, cô gọi điện hẹn Diệp Phạm ra ngoài, đầu dây bên kia nói bận, hai người trò chuyện đơn giản vài câu liền cúp máy. Lô Nhân không muốn trở về, cô ăn tối tại trung tâm mua sắm gần đó, đồng thời đi dạo xung quanh, thử hai bộ quần áo, trong lòng cảm thấy không thích. Khoảng một giờ sau, cô đến âm đài phun nước ở quảng trường, có mấy đứa nhỏ chơi đùa bên cạnh, còn có vài cặp tình nhân giơ cao điện thoại chụp ảnh.

Nước mưa tẩy sạch toàn bộ thành phố, mặt đá cẩm thạch còn tích một số vũng nước, phản ánh một đêm tuyệt đẹp. Gió mát lành lạnh, Lô Nhân tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống ngân ngốc suy nghĩ. 9 giờ rưỡi tối, cô mới chậm chạp đi về.

Hôm nay cô mang giày cao gót đi làm, đi bộ quá lâu nên mắt cá chân đỏ ửng.

Đi bộ hơn 20 phút, lúc đi qua chỗ rẽ cô ngẩng đầu nhìn, ngày xưa khu vực này rất náo nhiệt, bây giờ các gian hàng đều đã đóng cửa, không khí trầm lắng.

Trong lòng Lô Nhân nhẹ nhõm, lại không khỏi cười nhạo mình, người khác không có việc gì nên muốn trêu chọc cô, nhưng cô còn ngu ngốc tưởng thật, nghĩ như vậy, trong lòng lại tức giận, cuối cùng tâm trạng là gì cô cũng

không thể hiểu.

Sau đó, cô nhanh chóng bước chân về nhà. ‘Két’ một tiếng, không kịp phản ứng một sức mạnh đã tóm lấy cô.

Lô Nhân choáng váng đầu óc, bộ não chưa kịp suy nghĩ đã bị người nọ kéo vào phòng an ninh. Trong phòng tối đen như mực, ánh trăng chiếu vào cửa sổ, không khí xung quanh mỏng manh ẩm ướt.

Bàn tay cô để trên cơ ngực rắn chắc, đẩy đẩy người nọ cũng không bắt động.

Lô Nhân hung hăng đâm đâm hai lần, giống như cô đang dùng sức đánh vào tảng đá: “Tránh ra.”

“Đây là chỗ của tôi, tránh cái gì?” Giọng anh rất trầm, ẩn ẩn mang theo ý cười, bàn tay to ôm chặt eo cô, ác ý xoa nhẹ. Hành vi này so với buổi sáng còn can đảm hơn, xuyên qua cửa sổ, gió mạnh thổi vào bên trong.

Lô Nhân thở gấp: “VẬY, anh thả tôi ra.”

“Thả em ra thì em cũng không thể đi.”

Lô Nhân cả kinh: “..... Điên thật.” Cô dùng sức xoay người.

Ngực anh chạm vào một bộ phận mềm mại dị thường, hô hấp anh trở nên trì trệ, cơn tức giận bỗng chốc tan biến, nóng chịu không nổi. Hơi thở của cô phả vào chiếc cổ anh, trong cổ họng giống như có sợi lông vũ quét qua quét lại, Lục Cường nắm lấy cổ tay Lô Nhân, cố định trên cửa: “Đừng lộn xộn.”

Giọng anh đột nhiên bức bách, quát lớn ba chữ, cô bị anh dọa thì trở nên sợ hãi, động cũng không dám động.

Lục Cường thở chậm, thân thể anh đã bình tĩnh hơn.

Thấp giọng hỏi: “Sao về trễ vậy?”

Lô Nhân cắn môi không đáp.

Lục Cường hỏi: “Di động em đâu?”

Trong bóng đêm cô ngẩng đầu, ánh sáng ngoài cửa sổ nhàn nhạt rọi vào đôi mắt cô, sáng lấp lánh.

Lục Cường giải thích: “Hôm nay tôi mới mua di động, cho tôi số của em.”

“Không muốn.” Lô Nhân nói: “Chúng ta căn bản không quen.”

Lục Cường rũ mắt lướt qua thân thể đang kề sát mình, cười: “Không quen sao?”

Lô Nhân cắn môi.

“Cho hay không?”

“Không cho.”

Lục Cường được một tắc lại muốn tiến một thước: “Tự tôi tìm.” Nói xong, tay trượt xuống phía dưới, dùng lực chế trụ hông cô.

Cô giật mình kiễng chân, lại xoay người vặn vẹo. Hai tay anh thay phiên dùng sức, cô tránh trái tránh phải, miệng ngán cản, muốn khóc rồi.

Lô Nhân đầu hàng: “Được, tôi cho, tôi cho. Anh đừng tìm nữa, di động không có trên người.”

Lục Cường vẫn chưa muốn thu tay, Lô Nhân đọc ra dãy số, anh cầm di động của mình nhập vào rồi mới hài lòng bỏ qua.

Lô Nhân bước về phía trước một bước, muốn thoát khỏi vòng tay của Lục Cường nhưng cô không phải là đối thủ của anh, anh nhanh chóng kéo cô trở về.

Anh nói: “Còn chưa xong.”

“Anh còn muốn thế nào?”

Lục Cường trầm mặc một lát, chớp mắt: “Chuyện sáng nay tôi nói chẳng lẽ em không nghĩ tới?” Anh không còn ngả ngón, gần từng chữ trông có vẻ trịnh trọng, con người đen láy nhìn chăm chăm cô, chờ cô trả lời.

Lô Nhân thiếu kiên nhẫn, nói: “Không.”

Biết cô bực mình nên anh cũng không muốn ép: “Không vội, đại sự cả đời, em cần nghiêm cẩn cân nhắc.”

“Anh.....” Lô Nhân ghen lời, ghen nửa ngày nhưng lại không biết làm thế nào để phản bác. Lúc đối mặt với Trần Thụy cô trở nên rất bình tĩnh, gọn gàng linh hoạt, nói mấy câu liền giải thích rõ vấn đề, lúc này lại giống như câm rồi, tình thế cấp bách nói ra bốn chữ: “..... Không biết xấu hổ.”

Lục Cường cười: “Không đùa.”

“Tôi cũng không có đùa.”

“Tôi nói sự thật.”

“Thiệt giả đều.....”

Anh lấy ngón cái chặn môi cô: “Đừng vội đưa ra đáp án, cần thận suy xét, hoặc là em muốn tìm hiểu trước cũng được, chúng ta ở gần mà, có điều kiện thúc đẩy quá trình.”

Nói xong liền lui về phía sau một bước, chừa lại không gian cho cô. Đợi anh xích ra xa, cô nhanh chóng đưa tay nắm lấy cửa, trước khi mở cửa chạy thoát liền hô to: “Chúng ta không hợp.”

Mấy chữ này không hề có uy lực, giống như đôi tình nhân đang cãi vã, Lô Nhân hồi hận muốn cắn rơi đầu lưỡi. Ra sức chạy vài bước, giày cao gót kêu ‘lộp bộp’ trên đường, tim cô đập mạnh. Hồi tưởng lại đoạn đối thoại vừa rồi, không có câu nào là rõ ràng quyết đoán chặt đứt ý niệm của anh.

Lại nghĩ tới Trần Thụy, tỉnh táo mới phát hiện hai người họ thật khác biệt.

Trần Thụy là người, còn anh là quái vật ăn thịt người không nhả ra xương, dã thú.

Lại một đêm mất ngủ.

Lô Nhân nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, bên tai luôn quanh quẩn lời nói của anh.

—— “Đoán xem tôi nghĩ gì về em.”

.....

—— “Ban đêm nằm mộng đều mơ đến em.”

Chương 13

Vài tuần trôi qua, Lô Nhân và Lục Cường rất ít chạm mặt, mỗi lần ra khỏi cánh cổng chung cư là trong lòng cô đều cảm thấy bất an.

Ngày ấy, anh lấy số điện thoại của cô nhưng sau đó cũng không có số lạ nào gọi tới. Mỗi ngày trôi qua, ngẫu nhiên chạm mặt vài lần. Lục Cường cũng không muốn Lô Nhân khó xử, dường như anh thật sự cho cô thời gian cân nhắc. Trước mặt người ngoài, anh luôn mỉm cười chào hỏi, thảnh thơi cô liếc nhìn anh lại phát hiện anh nở nụ cười xấu xa, giống như cô đang ở trong lòng bàn tay của anh, chưa bao giờ trốn thoát.

Chẳng biết từ khi nào, nỗi sợ hãi biến mất.

Cô không phủ nhận, sinh hoạt của cô bị anh khuấy rầy, giống như một cây kim dài đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình, muốn bỏ qua, lại không ngừng hiện ngay trước mắt.

.....

Sáng thứ sáu, Lô Nhân tâm huyết dâng trào, đi siêu thị mua đồ ăn.

Cô xách gói to gói nhỏ về nhà, đồng thời đụng mặt người quen gần tiểu khu. Cô liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta, bóng dáng kia rất quen thuộc, không cần cố ý tìm tòi vẫn có thể phân biệt.

Lô Nhân nhanh chóng xoay người, đã quá muộn.

Phía sau vang lên một giọng nói: “Nhân Nhân?”

Lô Nhân dừng bước, biểu cảm gần như âm đạm, theo bản năng muốn tránh né, anh ta đi lại: “Lô Nhân! Nhân Nhân?”

Cô bất động đưa lưng về phía anh ta, tiếng bước chân ngày càng gần, anh ta đứng trước mặt cô, hai người cách nhau một thước. Lô Nhân cúi đầu, không nhìn anh ta.

“Đúng là em.” Giọng nói có phần mừng rỡ, dừng một chút, chậm rãi chuyển thành dè dặt: “Anh tưởng mình hoa mắt chứ.”

Lô Nhân hạ mí mắt, trùng hợp có thể nhìn thấy mũi giày của anh ta, giày da sáng bóng bây giờ phủ đầy bụi. Anh ta mặc một bộ đồ Tây, cạnh góc nhàn nhúm giống như giẻ lau, hình tượng chật vật lôi thôi.

Rốt cuộc cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh ta, mỉm cười, nụ cười này hẳn là rất khó coi.

Lưu Trạch Thành nhìn thấy Lô Nhân mỉm cười, khóe miệng anh ta cũng khê cong, nhìn đồ trong tay cô: “Đi siêu thị về hả?”

Lô Nhân ‘Ừ’ một tiếng, cũng không nói gì khác.

Lưu Trạch Thành lại nhìn Lô Nhân vài lần, gói to trong suốt, vừa nhìn biết ngay bên trong có cà rốt, sườn, hành tây, thịt lợn, bông cải xanh và hai chai rượu, không có cá da trơn và cần tây.

Đôi mắt anh ta âm đạm, cười gượng: “Trong nhà có khách?”

“Không.” Lô Nhân nói: “Là em ăn.”

Anh ta dừng một chút, thở dài: “Ừ, bản thân khỏe mạnh mới có một cuộc sống tốt.”

Nói xong, bầu không khí yên tĩnh vài giây, Lưu Trạch Thành xấu hổ ho nhẹ, muốn giơ tay cầm giúp lại đột nhiên ý thức, tay anh ta dừng lại.

Cô cũng nhìn thấy anh ta tay xách nách mang, một bên là túi đồ ăn vặt và vật dụng hàng ngày, bên kia là bao tã giấy và đồ hộp, còn có ba lô nữ anh ta đang quải sau lưng. Trái tim cô chợt đau đớn, cô thừa nhận, cho tới bây giờ cô vẫn chưa thể thờ ơ.

Cô muốn rời đi nhưng anh ta tương đối nói nhiều: “Hôm nay ăn cá ở nhà hàng này anh mới chợt nhớ đến trước đây chúng ta.....” Ý thức ủa về, anh ta nhanh chóng sửa lời: “Ở đây làm cá rất ngon, hôm nay có dịp nên anh ghé qua.....”

Giọng anh ta mơ hồ, như có như không quyến luyến và hối hận, đôi mắt màu nâu nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, không muốn dời đi.

Lại qua vài giây, anh ta đi đến phía trước một bước, rốt cuộc mở miệng: “Nhân Nhân, em sống tốt không?”

Đôi mắt anh ta biểu lộ sự quan tâm, cẩn thận miêu tả ngữ quan của cô, như muốn an ủi.

Lô Nhân cười nhạt: “Đi làm, kiếm tiền, bản thân cảm thấy rất tốt.” May mắn vì hai tháng trước cô không gặp anh ta, ít nhất bây giờ khuôn mặt cô đã hồng hào. Cân nhắc một chút, hỏi: “Cảm giác làm bố thế nào?”

Câu hỏi nhẹ bằng thốt ra từ miệng Lô Nhân, Lưu Trạch Thành bức bách nghe ra sự chế nhạo. Im lặng một hồi, anh ta thấp giọng: “Còn một tháng nữa.”

Vừa nói xong, phía sau có người gọi: “Ông xã?”

Lưu Trạch Thành giật mình nhanh chóng chạy về phía đó.

Người phụ nữ đi ra cửa, bụng phệ đỡ eo đứng trên bậc thềm.

Người nọ hờn dỗi: “Anh đi đâu đó?”

“Em xong rồi hả?” Lưu Trạch Thành vươn tay đỡ cô ta xuống bậc thềm.

Cô ta oán giận: “Đây là nơi quỷ quái gì thế! Toilet bẩn chết, đừng hòng em đến đây lần thứ hai.”

Lưu Trạch Thành trầm mặc, hai người đi về hướng kia.

Cô ta đột nhiên hỏi: “Vừa rồi anh nói chuyện cùng ai thế, em nhìn không rõ?”

Lưu Trạch Thành cả kinh, rũ mắt xuống: “Đồng nghiệp thôi.”

Cô ta ‘Ừ’ một tiếng, cũng không truy vấn: “Ông xã, về nhà anh giúp em xoa bóp nhé, tóc cũng phải gội..... Đúng rồi, anh chưa mua dầu gội đầu cho em.....”

Lưu Trạch thành đáp lời giống như vô thức, anh ta nhìn lại vị trí ban nãy, ở đó không một bóng người.

Lô Nhân về nhà, tắm rửa, thay quần áo, đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

Cô vẫn sinh hoạt bình thường, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Nấu nước, luộc sườn, cắt tỏi rửa rau.....

Động tác của cô thành thạo, hai món ăn được bưng lên bàn, lại rót nửa ly rượu, ngồi xuống, chậm chạp không hề động đũa.

Cảm thấy đơn điệu, lại lục tủ lạnh lấy nửa trái ớt, rửa rồi lại cắt thành từng miếng nhỏ.

Sau đó, cô bắt đầu xử lý hành tây, bóc vỏ, dùng dao cắt băm, không quá vài giây, mùi hăng hắc bay lên đầy phòng, ánh mắt cảm thấy cay cay, nước mắt theo tuyến lệ chảy xuống, cô khịt khịt mũi, nâng tay lau quệt, lại cắt, nước mắt chảy xuống nhiều hơn.

Bỏ nguyên liệu vào nồi, mắt bị tổn thương không mở lên được. Lô Nhân buông muôi, vịn vòi nước, khom lưng tới gần, dùng nước rửa sạch.

Cô nghĩ tới lần đó, khi ấy cô không biết nấu ăn, hành tây dính vào da, vừa ngứa vừa đau..... Hai người chen chúc trong phòng bếp, Lưu Trạch Thành nâng mặt cô, nhẹ nhàng thổi.....

Hồi tưởng, tâm tư liền bay xa, dòng nước chảy ào ào, đồ rang xào trong chảo cũng bắt đầu khét, Lô Nhân cả kinh, mạnh mẽ tắt vòi nước, bên này còn chưa tắt gas, bên kia đã xảy ra sự cố.....

..... trong tình thế cấp bách cô làm gãy vòi nước.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Lô Nhân ướt đầm, bọt nước văng tung tóe, toàn bộ phòng bếp đều lộn xộn.

Lô Nhân luống cuống tay chân lấy tay che vòi nước. Thiết bị ở đây đều cũ kỹ, vòi nước lâu năm rồi không tu sửa, bình thường dùng cẩn thận, không nghĩ hôm nay bị gãy mất.

Cô chạy về phía phòng khách cầm điện thoại gọi tới phòng an ninh, cô nhớ lúc về tới nhà có nhìn thấy bác Lý, lần trước toilet hư cô cũng gọi ông

lên sửa dùm.

Đầu dây bên kia bắt máy, cô sốt ruột nói: “Bác Lý, bác mau tới đây giúp cháu được không, vòi nước nhà cháu lại bị gãy mất, nước chảy tung tóe ra ngoài rồi ạ.”

Bên kia im lặng một lát: “Nhà em có dụng cụ sửa chữa điện nước không?”

“Không có.” Nói xong sừng sốt: “..... Bác Lý đâu?”

Bên kia cười nhẹ: “Bác Lý có việc, đổi ca với tôi.”

Lô Nhân dậm chân, quay đầu đi về phía phòng bếp.

Lục Cường hỏi: “Có cần giúp không?”

Lô Nhân cắn môi dưới: “..... Vâng.”

Anh lại hỏi: “Gãy vị trí nào?”

Cô thử hình dung: “Phòng bếp, vòi nước.....”

Lục Cường ‘Ừ’ một tiếng.

Lô Nhân hoàn toàn rối loạn: “Bây giờ tôi nên làm gì?”

Bên kia lạnh nhạt, giọng không rõ, hô hấp trầm ổn: “Đợi đó, chờ tôi.”

Cúp điện thoại, trong lòng Lô Nhân bồn chồn, lau nước trên mặt, lại chạy về phòng bếp.

Không quá năm phút, Lục Cường đã có mặt rồi, Lô Nhân chạy tới mở cửa cho anh.

Lúc cửa mở, mũi anh kích động, nhăn mày lại. Lô Nhân đứng trước cửa,

hình tượng chật vật khô hài, anh nhìn lướt qua người cô, nhìn đến ngực cô thì mắt tối sầm.

Lục Cường bước vào: “Khóc?”

Lô Nhân khịt mũi: “Không có.”

Anh đùa: “Vậy chắc là nước giội vào mặt?”

Lần này cô không thèm để ý đến anh.

Đây là lần thứ hai anh đến nhà cô, lần trước là đứng ở cửa.

Cửa sổ trong phòng khép chặt, điều hòa đang mở, không gian không lớn, tràn ngập mùi hôi kỳ quái.

Anh mở cửa sổ, tiếp theo đi đến phòng bếp khóa gas.

Lô Nhân theo sát sau lưng anh, sốt ruột thúc giục: “Anh làm gì đó? Có thể mau mau một chút không?”

Phòng bếp bị nước bắn tung tóe, Lục Cường cởi áo khoác, bên trong là áo sơmi màu đen, nháy mắt đã bị nước tưới lên người.

Anh bớt chút thời gian nhìn cô: “Khứu giác vô dụng rồi sao, có mùi rất lạ mà cũng không phát hiện?”

Lô Nhân sửng sốt, nhớ tới vừa rồi muốn khóa gas, đường ống nước vỡ, tắt bếp, cho nên nhất thời quên khóa.

Một lúc sau, cô đi về phía trước vài bước, muốn mở tủ...

Giọng anh vang lên: “May là không nổ.” Anh cầm hai tấm khăn lông, thấy mắt cô đỏ lại dịu dàng nói: “Cũng không có gì, đây là hiện tượng rò rỉ

khí..... Nhưng mà vẫn nên cẩn thận một chút.”

Lô Nhân mím môi đứng đó, không buồn hé răng.

Lục Cường mím cười thu hồi tầm mắt, đem khăn lông trên tay quấn vào vòi nước, lấy dây thừng buộc chặt. Được giảm xóc, cột nước phun lên lập tức biến mất, dòng nước theo khăn lông chảy xuống bồn rửa.

Lô Nhân ngạc nhiên trừng mắt, như vậy cũng được sao.

Lục Cường nói: “Gặp chuyện chỉ biết khóc, động não ngẫm xem phải giải quyết thế nào..... So với khóc như thế này hiệu quả hơn.”

“Là anh bảo tôi chờ.” Lô Nhân nhỏ giọng cãi lại.

“Tôi bảo em chờ em sẽ chờ sao?”

Lô Nhân: “.....”

“À, lúc này biết nghe lời rồi.” Anh hừ một tiếng: “Tôi còn cho rằng em cứng đầu lắm! Thế nào lại nghe lời như vậy?”

Lô Nhân há mồm muốn nói vài câu, lại cảm thấy bầu không khí kỳ quái, đành trầm mặc.

Lục Cường mở thùng dụng cụ lấy kìm cờ lê, kim loại khóa và một van mới, nói thầm: “Sốt ngày cứ thích trừng mắt với tôi, thay vì như thế thì em nên học những kiến thức cơ bản về cái này.” Anh dừng một chút, giọng rất nhỏ: “Nếu là người khác, chắc bọn họ đã bạo phát với em rồi.”

Anh ngồi xổm xuống, dùng cờ lê siết chặt vòi nước, lăm bằm lâu bầu cũng không biết cô có nghe thấy không. Di chuyển tầm mắt, một đôi chân thẳng tắp đang đứng cách anh nửa mét, động tác trên tay anh đột nhiên chậm lại, ngừng đầu, cả người cô ướt sũng, chiếc áo thun trắng gắt gao bọc chặt

thân thể, đường cong lộ ra lộ liễu, tóc cột lỏng lẻo, vài sợi tóc còn dính ở hai bên má.

Lục Cường nhớ tới cái ngày mưa kia, ngoài cửa sổ xe hỗn độn mờ hồ, cô đột nhiên xuất hiện, từ lúc đó, cảm nhận sâu sắc về màu trắng khiến anh ấn tượng.

Cũng từ cô mà anh mới biết, rung động là cảm giác gì.

Lô Nhân sợ hãi khi bị Lục Cường nhìn chăm chú, theo bản năng lùi về phía sau.

Lục Cường miệng khô lưỡi hanh, hỏi: “Màu lam?”

Chương 14

Câu hỏi này khiến cho cô sửng sốt, cô chớp mắt mấy cái: “Cái gì?”

Lục Cường nâng cằm: “Đồ lót.”

Đầu cô ong ong, cúi đầu, cả người cô ướt đẫm, nhìn thấy rõ màu sắc nội y bên trong, màu lam, đường viền đăng-ten bao bọc khuôn ngực cup C hoàn hảo.

Mặt cô nóng dần, cô che chắn trước ngực, bước chân đi vào phòng ngủ.

Anh nhìn bóng lưng cô biến mất, bình tĩnh lắm mới đem tinh lực tập trung vào công việc.

Qua 2 phút, cô do dự bước ra. Anh cho rằng cô sẽ thay quần áo khác, không nghĩ tới cô chỉ mặc thêm một chiếc áo khoác vào người, kéo khóa kéo cao đến tận cổ.

Đây chỉ là một thủ thuật nhỏ, anh liếc mắt một cái, dường như cô phòng anh như phòng sói.

Anh ‘Ồ’ một tiếng, quay lưng lại không nhìn cô nữa.

Lô Nhân không giúp được gì liền ngậy ngốc đứng ở trước cửa, về phòng khách chờ, gặm nghĩ lại không thích hợp.

Nền nhà chảy đầy nước, dẫm xuống là hiện rõ hai dấu chân. Không gian nhỏ hẹp, anh ngồi xổm xuống, phòng bếp tựa hồ chật chội hơn.

Lô Nhân thu hồi tầm mắt, đi vào toilet lấy ra thùng nước và khăn lau, ngồi xổm ở phía sau anh, đem nước ở ngoài sàn nhúng vào thùng nước.

Anh quần bằng dán, đứng dậy đổi vôi nước, Lô Nhân nhìn xuống, hơi giương mắt, ống quần và giày vải của anh đều ướt hết rồi.

Lục Cường đi qua nửa bước, cúi đầu nói: “Nước ô uế và tràn lan cả rồi.”

Lô Nhân đưa tay vuốt tóc: “Tôi đi lấy thêm dụng cụ hút nước.”

Lục Cường không xen vào nữa, liếc mắt nhìn bên cạnh: “Đang nấu ăn sao?”

“Ừ.”

“Món gì thế?”

Lô Nhân nói: “Tôm sốt cà chua.”

“Xem ra em biết nấu rất nhiều món.”

Lô Nhân vắt giẻ lau nói: “Vừa mới bắt đầu học.”

“Mùi vị thế nào?”

“...Tạm ổn.”

Anh dừng động tác, không khỏi cúi đầu nhìn cô.

Phòng bếp không lớn, cô chen chúc ngồi dưới chân anh, quần áo đơn giản, mái tóc hỗn độn, lau lau mặt đất nhìn giống một con mèo hoang.

Lục Cường lắc đầu, mỉm cười.

Thay vôi nước là chuyện nhỏ, anh thao tác vài cái liền xong, nhìn chiếc

nồi bên cạnh, nói: “Cái này hư rồi.”

Lô Nhân đứng lên: “Trong nhà không tìm được ốc vít, muốn đi mua, lại quên rồi.”

Lục Cường lục thùng dụng cụ, có ốc vít, anh dùng sức nhấn ốc vít vào lỗ hỏng của đít nồi, lấy kìm xoắn lại với nhau.

Chiếc nồi này cô đã làm hỏng hơn nửa tháng, chỉ một phút đồng hồ anh đã sửa xong.

Anh ném đồ vào thùng dụng cụ, tay anh linh hoạt giống như đây là kỹ năng trời sinh.

Lô Nhân ngây ngốc ngồi nhìn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Anh hỏi: “Lau xong rồi?”

“... Ừ!” Cô động tay một chút, xoay người cầm thùng nước đứng lên.

Lục Cường nói: “Đưa tôi.”

Cả người anh ướt đẫm, chiếc áo sơmi màu đen ôm sát thân thể, cơ ngực rắn chắc dị thường, vết sẹo trên trán anh cô đã khắc sâu trong lòng, đây đúng là người đàn ông ở trong ngục giam trước đây sao?

Lô Nhân lùi về phía sau, nhường đường cho anh.

Lục Cường cũng thu hồi tầm mắt, vài giây sau đem thùng nước vào toilet, lúc đi ra: “Còn có gì hỏng hóc không?” Lại trêu cô: “Lần sau thu tiền công.”

Lô Nhân nói: “Không còn.”

“Thật sự không còn?”

“Ừ.”

Anh nhìn cô, hỏi: “Đèn trước cửa sửa chưa?”

“... Chưa.”

Lục Cường hừ cười một tiếng, đi ra ngoài, lăm bẫm: “Ngốc thật.”

Đèn trong hành lang bị lỏng dây, anh vặn vặn vài cái, rất nhanh liền sửa xong.

Anh đi vào toilet rửa tay, đi qua bàn ăn, trên bàn có hai món, sườn xào chua ngọt và bông cải xanh, bên cạnh còn có một chai rượu.

Lục Cường liếc mắt: “Còn chưa ăn cơm?”

Lô Nhân nói: “Chưa kịp ăn.” Hai người đi tới cửa: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Lục Cường đi ra ngoài lại liếc nhìn bàn cơm: “Em ăn cơm đi.”

Lô Nhân khách sáo: “Nếu anh chưa ăn thì ăn cùng đi!”

Lục Cường trầm mặc một lát, trả lời: “Cũng được.”

Lô Nhân: “.....”

Anh lướt qua người cô, lại đi vào phòng.

Lô Nhân không nói gì, cô chỉ thuận miệng mời mọc, mặc cho ai cũng sẽ không tưởng thật, nhưng anh lại quá chai lì. Cô đứng trước cửa sững sốt vài giây, không tình nguyện theo vào.

Anh ngồi xuống bàn ăn, cô lấy thêm bát và đĩa: “Phòng an ninh không có

người trực không sao chứ?”

Lục Cường ném miếng sườn vào miệng, nói: “Tôi khóa cửa rồi.”

“Có người tìm anh thì sao?”

“Buổi tối, có thể có chuyện gì.”

“Không có người kiểm tra sao?”

“Về nhà hết rồi.” Anh liếc cô một cái: “Không cần đuổi, ăn xong tôi sẽ đi, giúp cho em đến nửa ngày, em lại...” Anh kịp thời ngừng lại: “... Ăn xong tôi sẽ đi.”

“.....” Cô thấp giọng nói: “Ý tôi không phải như vậy.”

Nói xong liền liếc anh một cái, cầm đũa gấp bông cải xanh bỏ vào miệng nhai nhai, không có mùi vị.

Lục Cường không khách sáo, món nào cũng đều nếm thử, tầm mắt dừng trên chai rượu: “Còn ly không?”

“.....” Lô Nhân: “Có.”

Cô lấy một chiếc ly thủy tinh, anh rót rượu vào, nhấp một ngụm, chặc chặc lưỡi, giống nước lã hơn, căn bản không thể so sánh với rượu anh thường uống.

Bàn ăn nhất thời yên tĩnh, không ai nói chuyện. Lục Cường uống vài ngụm rượu vẫn thấy cô chưa uống miếng nào, hỏi: “Có đồ nhắm không?”

Lô Nhân không hiểu: “Cái gì mới được gọi là đồ nhắm?”

“Móng gà, đậu khô, củ lạc.”

Lô Nhân nghĩ nghĩ: “Chỉ có củ lạc sống...”

Lục Cường hỏi: “Ở đâu?”

“... Trong tủ lạnh.”

Anh đứng dậy đi vào phòng bếp, không bao lâu anh bỏ đậu phộng(1) sống vào nồi, bật bếp gas cấp tốc rang xào, cuối cùng rắc lên chút muối, bỏ lên bàn.

(1) Đậu phộng: hay còn gọi là củ lạc.

Lục Cường nói: “Ném thử đi.”

Cô nhướn cổ nhìn qua, có vẻ ngon.

Lô Nhân lắc đầu, không động đũa.

Lục Cường nâng cằm: “Rót rượu rồi tại sao không uống?”

“Tôi không muốn uống nhiều quá.”

Lục Cường nở nụ cười, cũng không cưỡng cầu, ném vào miệng hai hạt đậu phộng, nhai nhai, cuối cùng nhấp một ngụm rượu, rất ngon.

Anh đặt ly rượu xuống bàn, nhìn thẳng người đối diện. Anh lại tiếp tục cầm mấy hạt đậu phộng bỏ vào miệng, cô ngồi đối diện theo dõi động tác của anh.

Lúc anh rót ly rượu thứ hai, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, học bộ dáng của anh, ăn đậu phộng, cái miệng nhỏ nhắn nhấp rượu.

Anh không ngẩng đầu, khẽ cong khóe môi.

Thời gian Lô Nhân tiếp xúc với rượu không nhiều, mới đầu vì phát tiết, sau này vì muốn cải thiện giấc ngủ nên mới tập uống, mỗi lần uống đều chỉ nửa ly.

Rượu vào bụng, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, hai gò má cô phỉm hồng, cổ áo cũng cởi ra một ít, chiếc cổ thon dài lộ ra.

Anh biết rõ đáp án nhưng vẫn cố tình hỏi: “Em trú ở đây bao nhiêu năm rồi?”

Cô tính tính: “Đại khái hơn năm năm.”

“Khá lâu nhỉ.” Anh nói: “Ở đây cũng rất thuận tiện, cái gì cũng đều có, điểm trừ duy nhất chỉ là đồ đạc không tân tiến.”

Lô Nhân nói: “Quen rồi thì không thấy bất tiện.” Cô lại bỏ đậu phộng vào miệng: “Còn anh thì sao? Trú ở đây bao lâu rồi?”

Anh rót thêm rượu cho cô: “Tôi ở tiểu khu đối diện...”

Lô Nhân nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu nghĩa anh một cái, do dự: “Anh... Vì sao anh lại vào đây làm việc?”

Lục Cường gơ ly rượu lên miệng, động tác dừng lại, đột nhiên híp mắt nhìn cô. Ngực anh giống như bị người ta đâm mạnh, phản ứng mãnh liệt.

Lô Nhân ngạc nhiên run rẩy, trong khoảnh khắc đó đôi mắt anh trở nên hung tàn, mâu quang đen bóng, sắc bén bức người.

“... Không thể nói?”

Anh ậm ừ: “Ờ.”

Cô không hỏi nữa, lại chuyển đề tài khác hàn huyên.

Một cách vô thức, ly rượu của cô bị anh rót đầy, điều này đã vượt quá giới hạn của cô. Đôi mắt cô dần dần mê ly, gò má sắc hồng, thậm chí môi cũng vậy.

Anh đứng dậy ngồi xuống cạnh cô, khoảng cách rất gần, có thể nghe thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

Cô cố gắng bình tĩnh giữ lý trí, cánh tay đẩy đẩy anh: “Ngồi xa tôi ra một chút...”

“Bao xa?”

Cô thôi bất động: “Xa một chút nữa đi...”

Anh đưa tay nắn lấy ngực cô, xoa xoa: “Có đủ xa chưa?”

Cô nhìn anh chằm chằm vài giây, cúi đầu nâng tay nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm... Anh trở về đi...”

Anh nhìn xuống cổ tay trụ lủi của cô, nở nụ cười: “Ở lại tán gẫu một lát.”

“... Tán gẫu cái gì?”

“Tâm sự về bạn trai trước kia của em.”

Lô Nhân nhíu mày, tựa hồ đang hình dung đến gương mặt người kia: “Anh ấy... Có cái gì tốt để nói về anh ấy chứ.”

“Vì sao lại hủy bỏ hôn lễ?”

“Anh ấy... Anh ấy coi trọng người khác.” Đôi mắt Lô Nhân nhìn về phía xa xa: “Không có hôn lễ gì hết.”

Tròng mắt Lục Cường âm đạm, trong lòng không rõ cảm giác bây giờ là

gì: “Hai người quen nhau mấy năm?”

“Sáu năm... Anh ấy là người bạn trai đầu tiên của tôi, quen từ đại học... Tốt nghiệp là ở lại Chương Châu, tôi dùng toàn bộ sức lực để làm việc kiếm tiền, muốn mua cái gì cho mình cũng cảm thấy luyến tiếc... Sau này vì mua nhà nên phải trang trí thật đẹp, kết quả là chuẩn bị nhà cho bọn họ.”

“Cô gái kia vừa tròn hai mươi, lại hoạt bát hơn ánh mặt trời... Nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng thích... Nhưng đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là kết quả kiểm tra tôi không thể sinh con...”

Giọng cô khàn khàn nuốt nước bọt xuống cổ họng. Anh trì độn vài giây, nỗi đau của cô anh muốn gánh vác.

Lô Nhân tiếp tục thì thào: “Quá thất bại mà, tôi sống quá dè chừng... Sợ hãi người khác bàn tán sau lưng, luôn miễn cưỡng cảm lại đa nghi, có gì cũng không dám nói, để trong lòng miên man suy nghĩ...”

“Rút rè lại nhất gan sợ phiền phức... Nhìn bọn họ bước ra từ nhà hàng, xoay người tôi đã muốn chạy trốn...”

“Hai mươi bảy tuổi, lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi...”

Tay cô chống cằm, mắt khép hờ, thân thể lắc lư. Đôi mắt mơ hồ nhưng vô cùng trong sáng, đem những khuyết điểm của mình để liệt kê ra.

Anh hí hóp mắt nhìn cô: “Em đang say rượu hay say tình thế?”

“... Say rượu.”

Anh đẩy đẩy cô một cái, cô lão đảo nhưng anh đã kịp thời kéo cô về, bàn tay to đỡ lấy eo cô, rồi cuộc không buông ra.

Lô Nhân mạnh mẽ rót rượu vào ly, Lục Cường giơ tay ném xuống đất, cô

ho khù khụ, cuối cùng nước mắt đều chảy ra.

Tay anh di chuyển lên trên, luồn dưới cánh tay cô nhẹ nhàng nhắc cô ngồi trên đùi mình, bàn tay to vỗ vỗ lưng cô: “Bây giờ còn khó chịu không?”

“À...” Cô không kháng cự, ngoan ngoãn ôm chặt anh: “... Khụ, ngực đau.”

“.....” Lục Cường thay đổi câu hỏi: “Bây giờ còn nhớ thương hân ta?”

Lô Nhân gật đầu, nghĩ một lát lại lắc đầu: “Hôm nay nhìn thấy anh ấy... Kỳ thực cũng không nhớ lắm, chỉ cảm thấy mình quá thất bại.”

Lục Cường đột nhiên cười, sau đó liền phát hiện cô cau mày buồn ngủ. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, anh cũng không hỏi mà lại áp sát người cô, vỗ nhẹ vài cái.

Hai người đều đang mặc quần áo ấm ướt, dán sát vào nhau kỳ thực cũng không thoải mái. Hơi thở của cô phả vào ngực anh, móng đặt trên đùi anh, nhiệt độ trong phòng tăng lên, hơi nóng từ trong thân thể hai người bốc lên.

Thầm nghĩ muốn chuốc rượu để trêu chọc, rồi cuộc tự mình hại mình, anh dùng lực cọ xát một lát, vài giây sau đã ôm cô về phòng ngủ.

Anh chỉ để lại áo ngực và quần lót trên người cô, trong đầu vẫn còn tồn tại một tia lý trí, nửa quỳ bên giường, đầu chảy mồ hôi lạnh. Tròng mắt anh đỏ sẫm, ham muốn đột nhiên tăng cao đến bất tận, anh lại càng không dám nhìn xuống.

Sau một lúc lâu, anh mới vươn tay chạm vào bộ ngực đầy đặn của cô, cảm giác tay đã tê rần.

Người phụ nữ đang vô tri vô giác nằm ngủ, cô ngủ quá say.

Anh ôm eo cô thật chặt, khàn giọng: “Trước tiên, tôi sẽ tha cho em lần này...” Đứng dậy, cầm chăn ném lên người cô, cắn răng, hung hăng nói: “Chờ sau này tôi sẽ ăn em không còn một miếng xương.”

Chương 15

Ngày hôm sau.

Gió thổi hiu hiu, Lô Nhân tỉnh ngủ.

Sau khi thức dậy, cô cảm thấy khó chịu, trí nhớ ngày hôm qua mơ hồ, lưu lại là phần ký ức cuối cùng anh ngồi đối diện cô, rót rượu, về phần hai người hàn huyên cái gì, một chút ấn tượng cô cũng không nhớ.

Lô Nhân vỗ vỗ trán, ở trên giường nằm vài phút, mãi cho đến khi dạ dày biểu tình mới xuống giường tìm thức ăn.

Chân trần tiếp mặt đất, cô thử chuyển động, sàn nhà lạnh lẽo mang theo xúc cảm lạnh gáy. Quần áo của cô đều bị ném trên mặt đất. Chân cô mềm nhũn, lại ngã ngồi trở về, mạnh mẽ cúi đầu, trên người chỉ mặc đồ lót. Da thịt gần như lỏa lồ, chỉ có hai bộ phận quan trọng nhất là có vải che thân.

Lô Nhân kinh ngạc mở miệng, tâm không chỉ kinh hoàng mà hai tay còn gắt gao nắm chặt drap giường, qua chừng năm phút, cô mới tỉnh táo lại.

Cô thử cử động thân thể, hết sức bình thường, cũng không có cảm giác khác lạ. Cô nhìn xuống đùi, hồi hận ngày hôm qua đã không cảnh giác, bị anh chuốc rượu. Anh là người thế nào, tâm tư đồi bại, mặc dù không phát sinh chuyện gì, nhưng cô ăn mặc thế này có chỗ nào tốt?

Lại ngồi yên vài phút, cô khom lưng nhặt quần áo, lật qua lật lại phiên lòng ném vào máy giặt.

Bàn ăn ở phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn chỉ còn một ly thủy tinh, Lô Nhân ngửi ngửi, là nước.

Cô cầm ly bỏ vào bồn rửa, liếc nhìn vòi nước mới, lại nghĩ đến bộ dạng của anh tu sửa vòi nước, áo sơ mi đơn giản, cánh tay mạnh mẽ thô ráp, thân hình rất cao...

Lô Nhân xuất thần hồi lâu, phát hiện trong tay vẫn còn cầm chặt chiếc ly, cô cắn môi dưới, ở trong lòng khinh bỉ bản thân. Muốn tìm chút cơm thừa để ăn, lại nhìn về phía đậu phộng trên bàn, đồ ăn ngày hôm qua đều bị anh ăn hết, mâm sứ sạch sẽ treo ở trên giá.

Cô đứng trong phòng bếp một lát mới thay quần áo đi ra ngoài.

...

Bây giờ đã là tháng chín, thời tiết không còn oi bức nữa, ánh mặt trời chói chang, gió thổi mát mẻ.

Lô Nhân nâng tay che nắng, đi được hai bước liếc mắt nhìn thấy Lục Cường. Anh ngồi xổm trên bồn hoa, hút thuốc, khuỷu tay chống đầu gối, bờ vai rộng, mắt nhìn bên này.

Cô chớp mắt một cái, giả vờ không nhìn thấy anh, vòng qua bồn hoa bước đi. Cô cảm thấy ngày hôm nay anh có chút đặc biệt, lại nhất thời không nhận ra.

Đôi mắt anh luôn dõi theo cô, cô đi qua, anh cũng không di chuyển, mạnh mẽ rít mấy hơi thuốc, đem tàn thuốc nghiền nát trên bề mặt xi măng.

Cô đã đi hơn mười mét, anh mới từ bồn hoa phóng xuống, vài bước liền đuổi theo cô.

Anh nghiêng đầu hỏi: “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Cô không thèm để ý.

Anh cười: “Sợ em cảm mạo, giúp em cởi hết quần áo ướt.”

Cô thở hắt ra, đột nhiên dừng lại, anh cũng dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Mặt anh vô tội: “Đi đi.”

“Anh...”

“Tôi thế nào?”

Gò má cô ửng đỏ, thở hồng hộc trừng mắt nhìn anh: “... Anh đã làm gì hả?”

Anh cố ý trêu cô, làm càn liếc ngang liếc dọc trên người cô: “Cái gì nên làm cũng đã làm rồi.”

Qua vài giây: “... Anh nói dối.”

Lục Cường nói: “Lừa em làm gì. Không phải tất cả đàn ông đều thế sao?”

Mặt Lô Nhân chuyển từ hồng sang trắng bệch, lông mi run run, nửa ngày nói không ra.

Lục Cường thấy biểu cảm kia lại hỏi: “Tin không?”

Đôi mắt Lô Nhân khẽ chớp.

“Không biết đùa sao?” Anh đẩy cô đi về phía trước: “Nếu là thật, hôm nay em có thể bước đi nổi sao?”

“Anh...”

“Nhiều lắm cũng chỉ được chiêm ngưỡng em trong bộ đồ lót.”

Lỗi tai Lô Nhân nóng bừng, đứng dưới ánh mặt trời đầu hơi choáng váng. Cô âm thầm cắn môi, đối với anh càng thêm sợ hãi, tức giận không nói nên lời.

Người đàn ông này không chỉ thô lỗ và hung hãn, đôi khi còn vô sỉ không biết xấu hổ. Thằng thằn không biết chừng mực, cái gì cũng có thể nói, lại càng không biết câu nào thật câu nào giả dối.

Lục Cường đi theo Lô Nhân ra ngoài: “Đi đâu?”

Lô Nhân cúi đầu, liếc mắt nhìn thấy bàn chân to bên cạnh đang mang đôi giày bằng phẳng, không khỏi nghiêng đầu nhìn anh, mới phát hiện hôm nay anh rất khác.

Anh mặc một bộ đồ giản dị, quần thể thao, chân quá dài, mắt cá chân lộ cả bên ngoài. Những chiếc áo thun bạc màu cũng không còn, là một kiểu áo thun chất liệu mềm mại cổ tròn, ôm lấy body hoàn hảo.

Mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, nhìn qua rất khác lạ.

Lô Nhân chỉ liếc mắt một cái, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Lục Cường hỏi: “Em đi đâu?”

“... Ăn cơm.”

Anh nói: “Khéo thật, cùng nhau đi đi, tối qua tôi vẫn chưa no.”

“.....”

Hai người cùng nhau ăn sáng, chưa đến mười phút liền ăn xong rồi.

Lục Cường hỏi: “Về nhà?”

Lô Nhân ‘Ừ’ một tiếng, hướng cửa tiểu khu bước đi, đi vài bước vẫn nhìn thấy anh còn đi theo, cô quay đầu: “Anh không đi làm sao?”

“Tăng ca trễ.”

Cô há mồm: “VẬY...”

Lục Cường nói: “Em theo tôi đến nơi này.”

Lô Nhân chỉ vào người mình: “Tôi?”

Anh không nhìn cô, chỉ tùy ý “Ừ” một tiếng. Vừa vặn đi ngang qua trạm xe buýt, có xe lái tới.

Lục Cường đứng nhìn một lát, Lô Nhân muốn đi lại bị anh bắt lấy cổ tay. Cô hét lên: “Tôi không...” Chưa nói xong đã bị anh đỡ lấy eo, dùng lực nhấc lên xe.

Trên xe viết, “—— núi Tề La.” Phương hướng mà bọn họ đến sẽ là núi Tề La.

Lô Nhân xoay người muốn thoát khỏi Lục Cường, Lục Cường khế ngăn động tác.

Cô thì thầm phản đối: “Tôi không muốn đi.”

Anh nhíu mày, nhẹ nhàng quát lớn: “Thành thật một chút.”

Trên xe không có nhiều người, giao tiền, ngồi vào vị trí phía sau.

Lô Nhân miễn cưỡng: “Cái nơi khi ho cò gáy đó rất ít người. Cuối cùng là anh muốn làm gì? Tôi không muốn đi.”

“Ai nói ít người?” Lục Cường cười to, mở cửa sổ xe cho cô, xe khởi động, gió thổi hiu hiu.

“... Tôi muốn xuống xe.”

Lục Cường ngồi ngoài, khoanh tay, nhắm mắt lại, xem thường phản kháng của Lô Nhân.

Cô khó thở, đẩy đẩy người anh, người bên ngoài không chút sức mẻ, mắt cũng không thèm mở.

Lô Nhân trợn mắt nhìn, cuối cùng nhụt chí dựa vào lưng ghế.

Lúc này, mặt trời vừa lên cao, từng ánh sáng chiếu qua ngọn cây, xuyên qua lớp kính thủy tinh trong suốt, chiếu vào hai người.

Lục Cường nhắm chặt hai mắt, khẽ cong khóe môi. Ánh sáng nhỏ vụn rơi trên mặt anh, ngũ quan sáng sủa nhu hòa.

Núi Tề La là trạm cuối cùng, người xuống không nhiều.

Ngồi trên xe gập ghềnh một tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng dừng ở chân núi.

Đây là bờ biển của Chương Châu và Hồng Dương, Lô Nhân chưa bao giờ tới đây, hai năm trước cô từng công tác ở Hồng Dương nên mới biết. Ngọn núi này không cao nhưng diện tích vĩ đại được bao phủ bởi thực vật xanh tươi tốt, không khí ẩm ướt, ngay cả mặt trời cũng rất mỏng manh.

Lục Cường đi về phía trước, nhìn xung quanh, trầm mặc một hồi. Lô Nhân đuổi kịp: “Chúng ta đến đây làm gì?”

“Giải sầu.”

“Nơi này có gì tốt chứ?”

Lục Cường nói: “Nhảy Bungee(1).”

(1) Nhảy Bungee: là hoạt động nhảy từ một điểm cố định trên cao xuống, phía dưới là mặt sông. Chân người nhảy được giữ bằng một sợi dây co giãn. Cảm giác chỉ kéo dài vài giây nhưng lượng hóc môn endorphin trong cơ thể tiết ra đủ mạnh để bạn có cảm giác cực kỳ phấn khích.

Lô Nhân ngạc nhiên, bước chân cứng đờ. Lục Cường hỏi: “Có từng chơi trò này ở trong máy chưa? Nhảy thứ này cũng không khác mấy.”

Cô nói: “Máy nhảy chỉ hơn 10 mét là cùng.”

“Cũng không cao, chiều cao thẳng đứng của núi chỉ có 20 mét, em thử xem.”

Lô Nhân không tin: “Nhảy Bungee không phải là 50 mét sao?”

“Nghe ai nói?” Lục Cường khinh thường liếc mắt: “Cái này thấp.”

“Anh tới rồi?”

Cách một lát, anh nói: “Lúc trẻ đã đến.”

Hai người lại đi bộ vài trăm mét, vòng qua một gò núi nhỏ, quả nhiên trên núi có xe cáp. Nơi này nhảy Bungee, trước kia cô chỉ nghe nói, ở đây hẻo lánh nên bình thường rất ít người đến.

Bọn họ nhanh chóng đi lên, lộ trình mất đến 2 phút, theo như lời anh nói, ngọn núi này không cao. Cô có chút động tâm, muốn thử một lần.

Vẫn còn do dự nhưng không thể đứng yên vì anh cứ nhiều lần thúc giục. Nhất thời xúc động, cô đồng ý chơi, cột dây, đứng ở trên tháp, nắm lấy lan

can bất động.

Núi Tề La một mặt là núi, một mặt là vách đá, tháp được xây dựng ở phía trên, mở rộng sang hai bên về phía vách đá, khoảng cách thật để nhảy Bungee là 70 mét. Núi non hùng vĩ cùng với mặt hồ yên bình.

Lô Nhân cầm lấy lan can không buông tay, dưới chân là vực thẳm vô tận cùng với một con sông, tim cô thắt chặt.

Nhân viên công tác nhiệt tình giảng giải một số động tác, tai Lô Nhân ù ù, cái gì cũng không nghe rõ.

Anh ta vỗ nhẹ lưng cô, cô quay người lại, nói: “Tôi không nhảy, tôi không nhảy đâu, tôi sợ độ cao.”

Nhân viên công tác: “.....”

Lô Nhân la lên thất thanh: “Tôi không biết là cao đến vậy, là tôi bị lừa, anh ấy nói chỉ có 20 mét...”

Quần áo anh ta bị cô níu chặt, anh ta cúi đầu nhìn nhìn, một mặt không nói gì.

Lục Cường vỗ vai anh ta, đưa tay nói: “Để tôi.”

Anh bước lên gỡ tay cô ra, nhân viên công tác lui ra ngoài, cô nhanh chóng túm chặt cánh tay anh, thân thể run rẩy: “Tôi không nhảy, không nhảy... Anh là kẻ lừa đảo.”

Lục Cường giống như một bức tường mạnh mẽ, ngăn chặn ở đằng trước, không chừa cho cô lối thoát.

Lô Nhân dán vào người Lục Cường, hai tay giống như sợi dây leo, bám chặt vào thắt lưng anh. Anh làm vài động tác, giữ cánh tay cô.

Lô Nhân sợ hãi hét to, mém chút nữa là té xuống rồi.

Lục Cường cúi đầu mở miệng: “Quá thất bại mà, tôi sống quá dè chừng... Sợ hãi người khác bàn tán sau lưng, luôn miễn cảm lại đa nghi, có gì cũng không dám nói, để trong lòng miên man suy nghĩ...”

Anh dừng một chút, Lô Nhân yên tĩnh, cảm thấy câu nói này rất quen.

Anh tiếp tục: “Rụt rè lại nhất gan sợ phiền phức... Nhìn bọn họ bước ra từ nhà hàng, xoay người tôi đã muốn chạy trốn...”

“Hai mươi bảy tuổi, lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi, có lẽ anh ấy là bóng ma trong lòng tôi...”

... ..

Gió rít bên tai, Lục Cường dán sát người vào Lô Nhân, gần từng chữ truyền qua lỗ tai cô, rốt cuộc cô đã hiểu, thì ra anh nói tất cả những điều mà cô nói tối hôm qua.

Lục Cường nói: “Bóng ma thì có gì đáng sợ? Chờ em nhảy xuống dưới thì tất cả chỉ là đồ bỏ.”

Lô Nhân nói: “Tôi không dám.”

Khi mở miệng cô đã bình tĩnh hơn nhiều, những lời hèn nhát trước đó chợt tiêu tan.

Lục Cường nói: “Em nhảy trước rồi đến phiên tôi nhảy, không có gì phải sợ cả. Chứng minh cho tôi thấy, em không hề nhát gan.”

Anh gần từng chữ, ngữ điệu thô ráp giống như đang thôi miên cô, trái tim cô thật sự trở nên điên cuồng liều lĩnh.

Lô Nhân thì thào: “Thật sự phải nhảy sao?”

Lục Cường gỡ tay cô ra: “Ừ.”

Trước mắt cô dần dần trống rỗng, chậm rãi nhắm mắt.

Lục Cường nói: “Muốn sống với bộ dạng này sao? Nếu không muốn thì hãy nhảy đi.”

Thật lâu sau, Lô Nhân nói: “Anh, anh giúp tôi...”

Lục Cường đỡ eo cô, nhẹ giọng nói: “Hết lên.”

Lô Nhân cảm thấy hồi hận, giống như thôi miên đột nhiên bị bừng tỉnh, cái cảm giác gần chết nháy mắt đem cô bao phủ. Trái tim trống rỗng, bên tai ‘vèo vèo’ tiếng gió, cô không thể thở, hai tay liều mạng hươ hươ, lại không thể nắm lấy cái gì, cảm giác mất kiểm soát, rất tuyệt vọng.

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, bốn phía đều là vách núi, Lô Nhân nghĩ, có lẽ lần này cô sẽ mất mạng.

Còn chưa kịp phản ứng, dây thừng đã kéo cô đến giữa không trung, trái tim cô run rẩy, vừa rồi giống như mới trải qua một lần suýt chết. Cuối cùng cô nhớ tới lời anh nói, liều lĩnh hét to.

Toàn bộ quá trình, cô không ngừng xoay tròn trên không trung, không ngừng lắc lư, không ngừng sợ hãi và bất lực. Lại giống như một kén bướm, trải qua sự thử thách của sinh tử, một lần nữa tái sinh, dũng cảm phấn đấu quên mình.

Năm phút đồng hồ bay giữa không trung dài như một thế kỷ. Dây thừng không ngừng lay động, cô đã lộn ngược, đỉnh đầu cách mặt nước chỉ có một

mét, rốt cuộc nước mắt cô cũng chảy ra, cô nghĩ tới Lưu Trạch Thành, sáu năm quen biết giống như một khung ảnh cũ, chậm rãi mốc meo hư thối, tầm mắt mơ hồ hiện lên hình bóng anh ta... Trái tim cô không đau nữa, không có hận, chỉ chết lặng đến không hề cảm giác. Sự đối lập của tình yêu là sự thờ ơ, mà lúc cô nhảy xuống, cuối cùng cô đã làm được.

Đối mặt với tử vong, không có gì quan trọng hơn sống sót.

Hóa ra, tình yêu sâu đậm vẫn có thể nháy mắt tan biến.

Lô Nhân chớp mắt, hài lòng rơi lệ, tầm nhìn trở nên rõ ràng, nhất là lúc con thuyền cứu nạn đập vào mắt cô. Núi xanh biển trong mái chèo nhỏ nhỏ, toàn bộ hình ảnh đều đang lắc lư.

Người đàn ông ngồi trên mũi thuyền đang ngậm điếu thuốc, khóe môi khê cong, biểu cảm dịu dàng nhìn chăm chăm cô, mãi cho đến khi chiếc thuyền nhỏ chậm rãi tới gần.

Nhân viên công tác đỡ Lô Nhân xuống, Lục Cường ôm cổ cô, tay chân cô bủn rủn, ngồi sững sờ trên thuyền.

Đỉnh đầu thuyền đến một tiếng cười, cô không còn lý do giận dữ, chỉ giờ quả đấm hướng lên người anh, khóc nức nở.

Ba phần ủy khuất, ba phần kích động, thừa lại căn bản tìm không ra nguyên nhân.

Anh để cho cô đánh thỏa thích, sau đó anh chộp tay cô hôn hôn: “Mệt mỗi thì phải chiến đấu để hồi phục.”

Lô Nhân mắng: “Đáng ghét...”

Lục Cường cười: “Tôi giúp em, trái lại em còn dám mắng tôi?”

Lô Nhân khóc: “... Sao anh không nhảy?”

Lục Cường nói: “Nhìn em giường nanh múa vuốt thế kia, bộ đáng chịu chết, ai còn dám nhảy?”

Lô Nhân ghen lời, nước mắt chảy ra càng mãnh liệt hơn.

Lục Cường vừa bực mình vừa buồn cười, ôm cô lên phía trước, bàn tay thô ráp lau nước mắt trên mặt cô, không chỉ đơn giản là lau sạch. anh không nhẫn nại, trực tiếp gí sát người vào, từng tắc mút hôn giọt nước mắt của cô.

Không biết qua bao lâu, trong lòng cô đột nhiên an tĩnh lại, đã quên khóc, hô hấp trở nên hỗn loạn.

Lục Cường nhích người ra, nắm chặt cầm cô, nhìn chăm chăm. Hô hấp khó khăn, bên trong đôi đồng tử phản phát bóng hình nho nhỏ của cô.

Lô Nhân muốn thối lui, cầm lại bị giữ chặt, anh nói: “Ở cùng tôi, tôi nhất định sẽ không để cho em nhảy cái này lần thứ hai.”

Trái tim cô đập thành thịch.

Anh nói: “Theo tôi, chỉ cần những gì tôi có tôi sẽ đều cho em.”

Thuyền của bọn họ dọc theo bờ hồ, giống như chiếc lá đang nổi lềnh phềnh.

Đồng ý hay không không quan trọng, anh không muốn chờ. Anh chậm rãi cúi người, chạm nhẹ môi cô, dừng vài giây, đầu nghiêng một góc, hôn mạnh môi cô lần nữa. Từ đầu đến cuối đều là động tác nhẹ nhàng, trừ bỏ những bất an ban đầu, anh lộ nguyên hình, hiện thân thành một mãnh thú dữ tợn, ngón từng ngậm lớn, điên cuồng đoạt lấy, sau đó không cho người khác cơ hội chống cự.

Mái chèo hỗn loạn trên bề mặt nước, đầu óc Lô Nhân trống rỗng, giống như một con rối vô hồn mặc cho người khác định đoạt, mặc cho người khác chà xát.

Chương 16

Nụ hôn này anh đã chờ đợi rất lâu, giống như chìm đến cực hạn, người được tái sinh, hơi thở khó khăn. Dưỡng khí quá ít, anh hôn cô chậm lại, từ từ nghiêm cần hưởng thụ.

Hôn sâu biến thành nhẹ nhàng, Lục Cường nhích người, tham lam nhìn chăm chăm Lô Nhân. Cô cúi đầu, lông mi vẫn còn dính dính nước mắt, anh di chuyển môi mình hôn lên mắt cô, lại một đường khẽ hôn xuống dưới, mút chặt môi cô.

Lô Nhân khẽ rên một tiếng, động tác của Lục Cường đột nhiên trì trệ, lại một mạch ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi giao hoạt đưa vào.

Thuyền đi rất chậm, mặt nước như một làn sóng nhỏ.

Xa xa bắt chợt truyền đến tiếng thét chói tai, có người cũng đang nhảy Bungee. Thanh âm đều hư vô xa vời, bên tai cô không nghe thấy gì, tất cả hơi thở đều bị ép trong lồng ngực, muốn tồn tại nhưng bất đắc dĩ đem hơi thở giao cho anh.

Đối diện có thuyền lướt qua, chớp mắt một cái, người trẻ tuổi chèo thuyền bên này huyết sáo.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, cố ý hôn cô thật sâu, ban đầu anh đặt tay sau gáy cô, từ từ dời xuống bên hông, gió nhẹ thổi bay góc áo sơ mi của cô, anh đưa bàn tay thô ráp vào lưu luyến sờ soạng.

Rốt cuộc cô cũng phát hiện, ngăn chặn bàn tay của anh. Anh thờ ơ, bàn tay nhỏ bé của cô lại chuyển xuống xương sườn của anh khẽ nhéo.

Anh khẽ run lên, nắm chặt tay cô, do anh dùng lực hơi mạnh nên cô nức nở một tiếng.

Anh nhích người ra, cắn răng: “Đừng chạm vào eo tôi.”

Không đợi cô phản ứng, anh đã đặt cô ngồi qua chỗ đối diện, hơi thở cô không còn ổn định, cắn cắn môi, thầm mắng người đàn ông này.

Lục Cường chậm chậm thở, nhìn về phía đối diện: “Đau không?”

Lô Nhân: “Không.”

Lục Cường xoa thắt lưng, Lô Nhân ngạc nhiên.

Anh châm điều thuốc, nói: “Thắt lưng sợ nhột.”

Lô Nhân nhỏ giọng: “Ừ”.

Lục Cường ngậm điều thuốc, trực tiếp hút một hơi, sương khói theo chớp mũi phun ra, trung gian hai người giống như cách một tầng sương. Lục Cường híp mắt, thổi một ngụm khí, sương khói tản ra, khuôn mặt cô hiện lên rõ ràng.

Anh nói: “Tóc rồi kìa.”

Cô nâng tay phất phất, ánh mắt mơ hồ, cũng không nhìn mặt anh.

“Không phải.” Anh duỗi tay qua: “Bên kia.”

Tay chân anh vụng về đem tóc trên đỉnh đầu cô phân thành hai bên, không cẩn thận làm đứt hai cọng, cô lù lù cổ, chịu đựng không hé răng. Tay anh lại

trượt xuống, ngón cái cọ vào mặt cô, chạm vào vành tai mềm mại xoa xoa, cuối cùng dùng tay sờ sờ môi cô.

Công khai hôn môi ở nơi công cộng, trước giờ Lô Nhân chưa từng trải qua, người chèo thuyền còn ở phía sau, ngấm lại tự nhiên cô cảm thấy thẹn thùng.

Anh vỗ vỗ đùi mình: “Muốn ngồi không?”

Cô nói: “Không.”

“Sao vậy?”

“... Thuyền cập bến rồi.”

Nơi này là một bến tàu đơn sơ, thân thuyền nhoáng lên một cái, hai tay cô nắm chặt thắt lưng anh.

Anh phản ứng nhanh nhẹn, xoay tay lại ôm chặt cô.

Xuống thuyền cần đi qua một triền núi mới có thể đi tới trạm xe buýt.

Lục Cường đi phía trước, Lô Nhân theo phía sau, anh quay đầu, khoảng cách hai người bị giãn cách, anh day day thái dương, đứng ở chỗ kia chờ cô.

Cô đi tới, anh hỏi: “Đi bộ được không?”

Một chân cô dẫm trên nền đất, cúi đầu nắm chặt tay: “Chân mềm nhũn.”

Từ 70 mét rơi xuống, sức chịu đựng đã đến cực hạn, cô là phụ nữ, có thể duy trì đến giờ thật không dễ dàng.

Lục Cường đứng trên bậc thềm, chênh lệch rất cao, anh nhìn cô triu mến, xoa xoa cằm cô.

Rừng cây yên tĩnh, không có người, dưới chân là con đường quanh co gấp khúc, bậc thang tầng tầng lớp lớp không nhìn thấy sườn núi.

Lục Cường túm ống quần lên, ngồi xổm xuống, chống đầu gối: “Chỗ nào mềm?”

Lô Nhân di chuyển tầm mắt, chân vừa động, muốn thu hồi rồi.

Anh đỡ người cô lên.

Lô Nhân hoảng loạn nói: “Không cần đâu, tôi nghỉ một lát là được.”

Bàn tay thô ráp đặt lên đùi cô, từng phát từng phát chậm rãi dờn lên trên xoa bóp.

Cô vừa đau vừa ngứa dề lại tay anh: “Không sao nữa rồi.”

“Thật không?”

“... Thật mà.”

“Xem ra thủ pháp này rất tốt.” Anh cong khoe môi: “Chỉ mới thực hiện có hai lần đã khỏe vậy rồi?”

Lô Nhân: “Ừ.”

Lục Cường dờn tay, hạ mắt, quần jeans trắng của cô đối lập với bàn tay to ngăm đen của anh, ngón tay anh chậm rãi xoa bóp. Đáy lòng anh nảy lên dục vọng, anh liếm liếm môi, ngón cái dán vào bên trong, như có như không cào cào.

Chừng nửa phút sau, anh nhả nài buông ra, xoay người: “Tôi xong em.”

Lô Nhân: “Tôi khỏe rồi.”

“Nhanh đi.”

Ngón tay Lô Nhân chần chừ, người phía trước thiếu kiên nhẫn, sau đó anh ôm lấy cô công trên lưng.

Còn chưa kịp phản ứng anh đã đứng dậy, cánh tay thô ráp ôm lấy người cô, tốc độ ổn định mạnh mẽ.

Từ núi Tề La trở về đã chạng vạng tối, hai người chia tay ở cửa tiểu khu.

Lô Nhân vào nhà, sức lực tắm rửa cũng không còn, quần áo cũng không đổi, cầm đầu ngã lên giường. Thể lực cạn kiệt, trong đầu chỉ là một mớ hỗn độn. Cuối cùng cô nghĩ đến cái gì, bản thân cũng không rõ ràng, nằm sấp xuống liền ngủ.

Tỉnh dậy, phòng tối đen, ngoài cửa sổ có một luồng sáng mờ nhạt chiếu vào, cô chuyển người, nhìn thời gian, đã hơn mười giờ đêm. Trong mơ hồ, cô để điện thoại di động xuống, hai giây sau, lại cầm lên, phía trên có hai tin nhắn mới chưa đọc, là một dãy số xa lạ.

Tin thứ nhất: ngủ dậy chưa?

Thời gian là hai giờ trước.

Tin thứ hai: còn chưa tỉnh?

Lô Nhân ngồi dậy, màn hình chiếu sáng trong bóng đêm, ngón tay cô giật giật, không hồi âm lại.

Tùy tay ấn đèn ngủ, tính toán đi tắm rửa, chưa kịp đứng dậy điện thoại đã vang lên.

Vẫn là dãy số xa lạ kia, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Trong lòng Lô Nhân hoảng sợ, có chút chần chừ, chuyện phát sinh hôm nay giống như một giấc mộng hoang đường, điên cuồng, kích thích, thoải mái còn có chút động tâm.

Cô vẫn còn nghi hoặc, đầu óc trở nên hưng phấn, cảm giác này không biết có chính xác không. Chỉ là cô không chán ghét, không bài xích, trong lòng bồi hồi khôn xiết.

Một lát sau, bên kia tự động cắt đứt, cô thả lỏng người, không quá vài giây, di động lại vang lên.

Lô Nhân nắm chặt di động, cuối cùng bắt máy đứng lên.

Bên kia nói: “Em chậm chạp thế?” Ngữ điệu lười nhác đến cực điểm, mang theo giọng nói chiếm hữu.

Lô Nhân: “Tôi vừa mới ngủ dậy.”

Trong điện thoại ‘À’ lên: “Không ăn tối sao?”

Lô Nhân ngồi ở trên giường, cúi đầu: “Không, tôi muốn ngủ tiếp.”

“Tôi mua cho em nhé?”

Cô bỗng dừng ngẩng đầu: “Anh... Ở đâu?”

“Trước cửa nhà em.”

Hơi thở Lô Nhân trì trệ, trầm mặc không nói chuyện nữa.

Lục Cường lại cười rộ lên: “Nói cái gì cũng tin sao?”

Cô yên lặng chớp mắt, nhỏ giọng: “.....”

Vài giây sau đột nhiên yên tĩnh, anh không nói chuyện, cô nín thở, đầu dây bên kia có âm thanh xào xạc, sau đó là tiếng anh thở.

Hóa ra là anh hút thuốc.

Lưng cô hơi khom xuống, lấy chân nhẹ nhàng xoa sàn: “... Còn có chuyện gì khác không?”

Lục Cường hỏi: “Chân còn đau không?”

“Ngủ một giấc đã khỏe hơn nhiều.”

“Nhớ ngâm chân bằng nước ấm.”

“... Ừ.”

Lục Cường rút một hơi thuốc lá: “Ngày hôm nay em can đảm lắm, nhưng so với trẻ con vẫn ngớ ngẩn.”

“... Kỳ thực tôi rất sợ.”

Lục Cường ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Trở ngại lớn nhất là lúc mới bắt đầu nhảy, có rất ít người dám làm điều đó, em rất dũng cảm.”

Lô Nhân không nói gì: “... Là anh đấy.”

Bên kia hảo tâm cười: “Cảm giác sau đó thế nào?”

Lô Nhân nghĩ nghĩ, oán trách: “Cảm giác bị lừa, cho rằng bản thân đã mất mạng rồi...”

“Em vẫn còn sống đấy thôi.”

“...” Sau đó cô phát hiện, không có gì quan trọng hơn sống sót.

Trong điện thoại yên tĩnh vài giây, bên kia có tiếng trẻ em đang vui đùa ầm ĩ, kèm với vài tiếng chó sủa, cô đoán rằng anh đang ngồi trên băng ghế đá, nghĩ như vậy, trước mắt đã hiện ra bộ dáng của anh: mái tóc ngắn ngắn, vết sẹo nhỏ trên trán, đôi mắt sắc bén và đen nhánh, vai rộng, mặc áo thun cổ tròn, quần bảo vệ và một đôi giày cũ...

Lục Cường bỗng nhiên kêu lên: “Nhân Nhân.”

Anh gọi như vậy, trong lòng cô chợt hoảng sợ, ngón tay nắm chặt drap giường.

“Còn mệt không?” Lục Cường hỏi.

“...”

“Nếu không thì tôi đến nhà em.”

“... Làm cái gì?”

Lục Cường nói: “Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm qua, hiện tại muốn ngủ cùng em.”

Ba phần thử, bảy phần bản năng, từ trên núi xuống, cô đã khiến anh không thể kiên nhẫn.

Lục Cường nhận thức vấn đề, dù sớm hay muộn cũng không thể chạy, từ trước đến nay anh luôn rõ ràng, đối với con mồi thì phải mạnh mẽ tấn công.

Anh vừa nói xong câu này, bên kia ‘Bộp’ một tiếng, đập máy.

Lục Cường: “.....”

Anh nhìn màn hình đen thui, ngẩn người: “Cái con người này...” Giọng hét lớn: “Có nói thế nào thì đây cũng là kết quả cuối cùng.”

Anh cầm điện thoại lẩm bẩm: “Chết tiệt, nhảy mười lần hay tám lần thì cùng lắm...”

Cuối cùng anh rít một ngụm thuốc, giương mắt nhìn tầng ba đối diện, nặng nề rầu rĩ.

Anh dụi dụi thuốc, thuận tay an ủi “người anh em” của mình, tự giễu: “Đêm nay còn phải hầu hạ mày sao.” Anh đứng dậy rời đi, gió nhẹ thổi bay vài chiếc lá, khói bụi đầy đất hóa thành bụi bặm, trong không trung bay tới bay lui.

Đêm đã khuya, có người trần trọc không yên.

Lô Nhân đêm nay lại mất ngủ.

Chương 17

Kết thúc ca đêm, tuần này đến bác Lý trực.

5 giờ rưỡi chiều, Lục Cường cởi áo khoác bảo vệ, đứng ở cửa.

Bác Lý đậu xe trước phòng an ninh, đi đến chỗ ấm trà, hơi giương mắt, Lục Cường vẫn còn đứng đó.

Ông ngoái đầu nhìn: “Tiểu Lục, sao còn chưa đi?”

Tiểu Lục trong mồm của bác Lý đang ngậm thuốc, nghiêng đầu: “Lát nữa ạ.”

Bác Lý tò mò hỏi: “Cháu chờ cái gì? Không muốn về nhà?”

Anh châm thuốc lá: “... Đợi người.”

“Đợi ai?”

Lục Cường liếc ông một cái, cười nói: “Can hệ gì bác.”

Bác Lý cười to, nói: “Oắt con.” Xoay người vào làm việc riêng, không hỏi nữa.

Lục Cường rít một hơi thuốc, híp mắt nhìn về phía cửa, tan tầm, không ít người trở về, cảnh tượng vội vàng.

Có người quen đi ngang chào hỏi, anh nâng tay đáp lại.

Qua một phút đồng hồ, có người từ phía xa xa đi về hướng này, quần jeans áo sơmi, đôi giày đáy bằng, mái tóc rối bù, bước chân nhẹ nhàng.

Lục Cường híp mắt đi qua, người nọ cũng cảm nhận được, ngẩng đầu, lại cúi thấp.

Bác Lý vừa khéo đi ra: “Ôi! Tiểu Lô, tan tầm rồi sao?”

Lô Nhân cười cười: “Vâng ạ.”

“Mua đồ nhiều vậy, một mình cháu có thể ăn hết sao? Trong nhà có khách?”

“Dạ.” Lô Nhân tiếp tục bước đi, hàm hồ đối phó: “Cháu đi trước ạ.”

Bác Lý gật đầu: “Từ từ thôi.”

Đi hơn mười mét, Lục Cường vừa khéo hút xong điếu thuốc, búng tay một cái, tàn thuốc bay vào thùng rác.

Anh nhắc chân đi.

Bác Lý hỏi: “Cháu lại đi đâu đấy?”

“Dạo một vòng.”

“Không đợi người nữa sao?”

Lục Cường đi khuất, nửa câu cũng không trả lời.

Bước chân anh rất dài, đi thong thả cũng có thể đuổi kịp cô, kéo gần khoảng cách. Cô mặc một chiếc áo sơmi tay dài, vạt áo hơi ngắn, lộ ra chiếc eo trắng nõn, quần xệ, ôm sát hông.

Hôm nay cô đeo một túi xách nhỏ, khóa kéo màu bạc. Anh di chuyển tầm mắt, hai tay cô đang cầm gói to, chắc là mới từ chợ trở về, bên trong còn có cá, trứng gà và rau xanh.

Lô Nhân theo đường chính queo vào, xuyên qua bóng cây cước bộ đến dãy số 11. Cô hơi nghiêng đầu, phát hiện người phía sau đang tiến tới gần, vài giây sau, gói to trên tay cô đã bị anh cầm.

Anh đi cạnh cô, cân nhắc suy nghĩ: “Biết anh muốn đến nhà?”

Lô Nhân bước lên bậc thang, không nghe rõ: “Hả?”

“Mua nhiều đồ vậy?”

“Hai ngày nay trong nhà không còn đồ dự trữ.” Queo vào lại nói thêm: “Sợ không đủ ăn.”

Hai người vào nhà, cô đi rửa mặt, xoắn tay áo, đi phòng bếp chuẩn bị làm cơm chiều.

Cô đem cá xử lý sạch sẽ, đặt vào nồi chưng. Nước sôi, đem cần tây rửa, chờ đợi, khuấy trứng gà.

Lô Nhân nấu cơm rất tập trung, động tác nhanh nhẹn.

Phía sau đột nhiên hỏi: “Cần giúp không?”

Lô Nhân giật mình, ngẩn người, nhanh chóng lảng tránh ánh mắt của anh: “Không cần, anh chờ bên ngoài đi.”

Lục Cường nói: “Hành tây rửa chưa?”

“... Chưa.” Lô Nhân lại liếc Lục Cường: “Anh có thể mặc áo vào không.”

Lục Cường cười trần: “Trong phòng nóng quá.”

Lô Nhân nói: “Mùa thu rồi mà.”

“Cũng nóng.”

“Anh có thể mở điều hòa.”

“Phiền phức.” Lục Cường quay lưng, vịn vòi nước rửa hành tây.

Bồn rửa quá thấp, anh cong lưng, xương vai theo động tác của anh cũng di chuyển xuống, da thịt rắn chắc, mỗi một cơ bắp đều trở nên sinh động.

Cô nhìn anh, càng e ngại càng không dời mắt được, ngay cả hình xăm cũng động đậy theo từng cử chỉ của anh, vảy rồng đầy đặc, móng vuốt sắc nhọn, tựa hồ có thể phá nát cổ họng người khác.

Lô Nhân cảm thấy nóng mặt, nhanh chóng quay đầu.

Ngoài cửa sổ, trời chiều bao phủ tòa chung cư, bầu trời vẫn sáng nhưng lại âm đạm bụi mù.

Động tác của cô chậm chạp, đột nhiên trước mắt cô trở nên xa lạ, người bên cạnh giống như không quen biết, còn cô, càng không tìm được lý do chung sống với anh.

Lần trước nhảy Bungee cách đây một tháng, sau đó hai người không gần không xa thân thiết, cô nghĩ, có lẽ cô cần một người đàn ông bên cạnh, sưởi ấm và quan tâm đến mình, về mặt sinh hoạt có thể dựa vào nhau. Mà lúc này, anh vừa vịn xuất hiện, bản thân cô cũng không bài xích chuyện này, thậm chí còn cảm thấy thích.

Cảm thấy hoàn cảnh này không chân thực lắm, vô luận là anh, cô vẫn khó chấp nhận tái tạo lại chuyện cảm tình.

Tất cả mọi thứ giống như một giấc mơ...

Lục Cường rửa hành tây xong, lại hỏi: “Cắt như thế nào?”

Lô Nhân hoàn hồn: “... Anh muốn cắt sao?”

Lục Cường nhú mào: “Không được?”

“Không phải.” Lô Nhân nói: “Chỉ cảm thấy anh không hợp làm việc đó.”

Lục Cường lấy dao: “Cắt nhỏ nhé?” Cô gật gật đầu, anh lại hỏi: “Thế em cho rằng anh là dạng người gì?”

“Rất nam tính.”

Lục Cường “À” lên, động tác nhanh nhẹn: “Nhà anh ở nông thôn, 5 tuổi đốn củi, 7 tuổi có thể nấu cơm, 15 tuổi đã lăn lộn bên ngoài... Trong tù cái gì cũng phải làm.”

“.....” Lô Nhân hỏi: “Quê anh ở đâu?”

“Hoài Châu, huyện Võ Thanh.”

“Trong nhà còn ai khác không?” Một hồi lâu, anh mới cắt xong: “Còn một người mẹ.”

Lô Nhân không nói nữa, đem cần tây rửa rửa, nghe người bên cạnh hỏi: “Còn em thì sao?”

“Em?” Lô Nhân ngẫm nghĩ: “Gia đình em không ở thành phố, từ nhỏ đã không biết bố mẹ là ai, chú em nuôi em, điều kiện của bọn họ không tốt, sau khi học trung học em xin vào ký túc xá, lên đại học đều dựa vào học bổng và làm thêm.”

Anh nhìn về phía cô.

Lô Nhân nhìn lại, thoáng nở nụ cười: “Đừng nhìn em với ánh mắt đó, từ nhỏ em đã tự lập, không cảm thấy khổ sở gì cả. Chỉ là, tính cách rụt rè vẫn chưa bỏ được.” Cô thở dài: “Kỳ thực em là người chấp nhận số phận, tuy là chú dì... nhưng bọn họ rất thương em.”

Lục Cường chớp mắt, khôi phục tâm trạng, cười nói: “Không chỉ rụt rè mà còn thích thể hiện mình thông minh.”

“... Chỗ nào.”

Lục Cường lại thay đổi đề tài: “Cho nên, chỉ vì một thằng đàn ông mà chôn vùi tương lai của mình ở đây năm năm?”

Động tác của cô dừng lại, rũ mắt, anh nhìn cô nói: “Thôi, không đề cập nữa.”

Anh ôm eo cô, từ huyết thái dương hôn mạnh xuống môi. Cô đẩy đẩy anh, thì thầm: “Đáng ghét.”

“Còn ngại sao?” Anh cong khóe miệng: “Còn cắt gì nữa không?”

Hai người vừa làm vừa tán gẫu, đồ ăn nhanh chóng được bưng lên.

Chai rượu lần trước vẫn chưa uống hết, anh muốn cô uống cùng nhưng cô không đồng ý.

Anh không miễn cưỡng, tự uống một mình, uống hết hai ly.

Sau khi ăn xong cô đi rửa chén, còn anh mệt mỏi ngồi trên sofa. Lúc trở về cô vẫn chưa kịp thay quần áo, thu dọn xong cô đi rửa tay, lau bàn, gọt hoa quả, lại ra ban công lấy quần áo.

Anh nhìn theo bóng lưng cô: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Cô nhìn đồng hồ treo tường: “Thời gian không còn sớm, thừa dịp trời còn chưa tối, anh về nhà đi.”

“Vẫn còn sớm chán.” Anh vỗ vỗ bên cạnh: “Lại đây.”

“Em còn có chút việc...”

“Giờ này thì còn việc gì.” Anh ngắt ngang: “Anh không ăn thịt người, em sợ cái gì, lại đây.”

Cô cúi người đi tới cạnh anh, không đợi cô ngồi xuống, cánh tay anh đã chồm tới ôm cô vào lòng.

Cô ngồi trên đùi anh, kêu một tiếng.

Anh cười: “Eo nhỏ thật, một tay có thể ôm trọn.” Nói xong, còn cố ý bóp hai lần.

Cô ổn định cơ thể, chụp tay anh: “Đừng loạn.”

Lục Cường bất động, bàn tay to quy củ đặt trên eo Lô Nhân, nằm ngửa, liếc mắt về phía tivi, tivi đang phát sóng bộ phim nhiều tập, chuyện nhà, gà bay chó sủa.

Căn bản anh xem không hiểu, hỏi: “Nội dung gì thế?”

Vừa quay đầu lại nhìn thấy cô mơ mơ màng màng. Ánh mắt ngơ ngác, môi mím chặt thành một đường đang nhìn tivi, làn da cô trắng nõn, gáy cổ đặc biệt gợi cảm.

Anh bị phân tâm, căng cổ ra, hôn vào gáy cô rồi lại nhẹ nhàng tìm kiếm môi cô.

Cô rên vài tiếng, đáy lòng không thể kháng cự được dục vọng của thân thể, đầu óc không còn tỉnh táo, bàn tay cô để ở ngực anh, như đang mời gọi.

Lục Cường cảm thấy khó chịu, bàn tay cũng bắt đầu ngang bướng, Lô Nhân nhanh chóng phản ứng, không ngừng kêu anh dừng lại.

Anh thở gấp gấp, đè cô xuống sofa, hơi thở phả vào má cô: “Khi nào thì em mới cho anh nằm trên?”

Lô Nhân nhú mày: “Anh có thể nói chuyện đàng hoàng được không?”

Lục Cường thay đổi: “Khi nào thì ngủ cùng anh?”

“.....”

Mặt cô thoát đỏ thoát trắng, da đầu tê rần, nói: “Chúng ta quen nhau chưa được bao lâu... không hiểu nhau, nếu anh chỉ đơn giản muốn thỏa mãn dục vọng... Chuyện này, em nghĩ, em nghĩ em không...”

“Được.” Anh hít một hơi, kéo cô đứng lên, giọng khàn khàn: “Trước tiên nên tập sờ soạng.”

Lô Nhân không kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy bàn tay to đang luồn vào sau lưng mình, tay anh mò mẫm đến móc khóa của dây áo ngực, hô hấp cô trở nên trì trệ...

Sau một hồi, nội y của cô bị mở ra, bị anh ức hiếp đến nổi trong mắt hiện lên một màn sương mờ.

Anh cũng không muốn làm cô sợ, sợ những hành động tiếp theo sẽ không kiềm chế được, sau đó anh giúp cô mặc lại quần áo.

“Phải đi rồi.” Anh hôn lên trán cô, nói thầm: “... Em thật sự đang tra tấn anh.”

Lục Cường thuê nhà ở tiểu khu đối diện, nơi này được xây dựng vào hai năm trước, phía dưới có rất nhiều người buôn bán mưu sinh.

Từ nhà Lô Nhân trở về, ra tiểu khu, quẹo vào lộ sẽ đến một khu chợ, tan chợ sẽ có rất nhiều hoa quả hư thối, ruồi bọ.

Anh đút tay vào túi quần, thong thả bước đi. Ở đây không có đèn đường, hộ gia đình cũng không nhiều lắm.

Bốn phía im ắng, gió đêm cuốn lấy túi nhựa ven đường.

Lục Cường nghiêng đầu nhõ nước miếng, bước chân chậm chạp, anh dừng lại. Đầu lắc lắc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ hư không, con người đen láy trở nên tinh nhuệ.

Đứng vài giây, anh thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường này không rộng, đi đến phía trước quẹo vào là một con hẻm, sắp đến nhà rồi.

Lục Cường xoắn tay áo, hếch bả vai, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn vừa rồi.

Lỡ tai anh khẽ nhúc nhích, nghe thấy tiếng gió vù vù kèm với vài bước chân hỗn loạn, anh không quay đầu, trực tiếp quẹo vào con hẻm nhỏ.

Hẻm nhỏ hẹp dài, anh bước vài bước, nghiêng đầu, đôi mắt nhìn sang bên trái, phía sau có tiếng bước chân.

Anh dứt khoát dừng lại, hỏi: “Này, cũng đi hướng này?”

Không có người đáp, bóng đèn thông thả di chuyển về phía anh. Liếc trái liếc phải, bên này ba, bên kia đại khái tám.

Giọng anh bình tĩnh: “Cuộc sống ở đây rất thối nát, muốn cướp tiền chỉ sợ các người tìm nhầm người rồi.”

Tên dẫn đầu hô to: “Con mẹ nó, đừng nghe những lời vô nghĩa.”

Trong nháy mắt, vài bóng đèn vây quanh anh, trong tay cầm thiết côn và dây thừng.

Anh không có đồ tự vệ, duy nhất là bộ quần áo đang mặc trên người, hai người lạ mặt nhào tới, anh nhảy lên, chân đạp tường quay ngoắc 180 độ đá xuống, hai tên kia ngã gục. Anh cởi áo cột lại thành roi, quất mạnh vào bóng đèn trên mặt đất, người nọ kêu rên, tay buông lỏng, thiết côn rơi xuống.

Lục Cường đoạt lấy thiết côn, cánh tay nhẹ nhàng vung vung, không có người nào dám bước đến. Anh vừa định đi qua, phía sau có người cười to.

“Nhiều năm không gặp, thân thủ vẫn còn rất tốt.”

Lục Cường híp mắt, bất thành linh nhận ra giọng nói quen thuộc.

Đột nhiên, có người cầm gậy nện xuống, Lục Cường nhanh chóng nâng tay chống đỡ...

Chương 18

Lục Cường phản ứng kịp thời, cú đánh này không gây tổn thương cho anh nhiều lắm.

Người đối diện tự động nhường đường, tên cầm đầu bước ra, thân hình vừa ốm vừa cao, nghiêng đầu, miệng ngậm điếu thuốc.

Anh ta vung thiết côn, nói: “Lục Cường, đã lâu không gặp.”

Lục Cường nâng tay, không nói chuyện.

Người nọ hỏi: “Thế nào, vài năm không gặp, không nhận ra tôi rồi hả?”

Lục Cường cười mỉm: “Trần Thắng, lâu thật.”

“À, vẫn còn nhớ tên tôi.” Anh ta đi về phía trước hai bước, cười: “Ra tù mà không một chút tin tức, không xem tôi là bạn thì ít nhất cũng phải nể mặt Khưu gia chứ? Sao nào, trèo lên cành cao rồi hả?”

Lục Cường nói: “Không có.”

Trần Thắng lấy cây gậy chia vào ngực Lục Cường: “Bây giờ ở đâu?” Lục Cường cúi đầu nhìn cây gậy, Trần Thắng nói tiếp: “Nghe nói đang làm bảo vệ cho một tiểu khu?”

Những kẻ bại trận lần lượt đứng lên, bọn họ đưa lưng dựa vào tường.

“Thật giả?”

Lục Cường nói: “Ừ.”

Một trận cười cao thấp vang lên, Trần Thắng cũng ghen cười hai tiếng, quơ quơ cây gậy, chỉ vào những người khác: “Mẹ kiếp, bọn mày biết bọn mày đang cười ai không hả? Người này lúc trước tiếng tăm lừng lẫy ở Chương Châu, ai thấy cũng sợ phải đi đường vòng, tao đã bại trên tay cậu ta vài lần... câm ngay...”

Tiếng cười tắt hẳn, anh ta lại hỏi: “Sao, lãng tử quay đầu?”

Lục Cường nói: “Ngồi trong nhà tù lâu quá, bây giờ giống như bần nhão rồi.”

Trần Thắng chặc chặc vai cái: “Tiếc thật, tôi còn cố tình đến tìm cậu để ôn chuyện cũ.”

Lục Cường khẽ cong khóe môi: “Bây giờ tôi đang làm một công việc có địa vị thấp nhất xã hội, ở trong mắt cậu nghề ăn xin cũng không bằng, đa tạ cậu vẫn ghi nhớ, đi trước đây.”

Anh xoay người, đi về phía trước vài bước, hai bóng đen bước tới ngăn cản.

Trần Thắng nói: “Còn bảo mình là bần nhão sao, thân thủ vừa rồi vẫn còn rất tốt. Chẳng qua là cậu đang muốn cải tà quy chính mà thôi.” Anh ta đi về phía trước, cân nhắc: “Thật không cam tâm, trước đó tôi còn trông ngóng cậu mau ra tù.”

“Khiến cậu chờ đợi vô ích rồi, chuyện hôm nay xem như xóa bỏ.”

Lục Cường rất hiểu tính cách Trần Thắng, khi cây gậy trên tay Trần Thắng vung xuống, Lục Cường vẫn không di chuyển.

Một tiếng bộp vang lên, thân hình anh hơi lắc lư, cổ họng đè nén, một gậy hung hăng đập vào lưng anh. Thấy Lục Cường không nhúc nhích, Trần Thắng lại hăng hái dùng chân đạp anh, anh khụy gối, dừng một lát, đột ngột đứng lên.

“Mẹ kiếp...” Trần Thắng cắn răng nguyên rủa: “Xem cậu chịu đựng được bao lâu.”

Lục Cường bị đẩy vào tường, hai tay ôm đầu bảo vệ, thể trạng của Trần Thắng cũng không tốt, đánh vài cái liền thở hổn hển, mắng: “Con mẹ nó, làm việc trái với lương tâm còn nhiều hơn tôi, muốn cái tà quay chính sao, không dễ dàng đâu.”

Trần Thắng đứng bên cạnh thở hổn hển, mấy người khác nóng lòng muốn thử, từ trên mặt đất cầm gậy hướng phía này nhào tới.

Lúc này, ngoài con hẻm nhỏ có còi báo động của cảnh sát, trong phút chốc, một xe tuần tra đã chặn lối ra.

Có người sợ hãi kêu lên: “Anh Thắng, chạy đi, cảnh sát đến.”

Ánh đèn sáng trưng chiếu vào con hẻm nhỏ sáng như ban ngày, cảnh sát giơ súng: “Không được nhúc nhích, tất cả để tay lên đầu, dựa vào tường ngồi xuống.”

Lục Cường híp mắt, hai tay chậm rãi đưa sau gáy, thân hình chùn xuống, ngồi xồm cạnh tường, khẽ cười một tiếng.

Cảnh sát bắt những người khác, cuối cùng đi đến bên này, còng cánh tay anh, hỏi: “Còn đi được không?”

Lục Cường nói: “Được.”

... ..

Cục cảnh sát Chương Châu.

Ngọn đèn trong phòng thắp vẫn sáng trưng, mặc dù đã gần giữa khuya nhưng mọi người vẫn rất bận rộn. Một cảnh sát già ngồi xuống, thuận tay cầm cốc trà lên uống, ngẩng đầu liếc nhìn người đối diện, lặng lẽ trầm mặc một phút, sau đó ông ta tiếp tục uống trà, miệng hỏi: “Lục Cường, tôi hỏi cậu lại lần cuối, vết thương trên người cậu làm sao mà có?”

Lục Cường nâng mí mắt: “Tự ngã.”

Ông ta họ Hình, lại hỏi: “Khai thật, có phải do bọn họ đánh cậu không?”

“Không.”

“Cậu quen biết họ?”

Lục Cường ngừng một chút: “Quen.”

“Bọn họ tìm cậu làm gì?”

“Ôn chuyện cũ.”

“Ôn chuyện cũ?”

“Ừ.”

Cảnh sát Hình nói: “Không cần sợ, bây giờ cậu đang ở cục cảnh sát, không ai dám sát thương cậu.”

Lục Cường cười: “Tôi không sợ.”

Bầu không khí im lặng một lúc, cảnh sát Hình không nói chuyện, cúi đầu

chậm rãi uống trà, câu hỏi này giống như những gì ông đã đoán trước.

Người ngồi cạnh mất kiên nhẫn, nhin không được đứng lên: “Lão già, người ta đã thú nhận, nhanh chóng thả người đi.”

Cảnh sát Hình đột nhiên liếc mắt, hét lên: “Ngồi xồm xuống.”

Người nọ không tình nguyện, chống cự vài giây mới ngồi xồm xuống.

Cảnh sát Hình nói: “Trần Thắng, cậu đừng quá đặc ý, bình thường đã thiếu đức hạnh, một khi mà tôi bắt được nhược điểm của cậu thì có mà ăn cơm tù.” Ông ta buông cốc trà: “Lần này là cậu may mắn.”

Cuộc thẩm vấn diễn ra một đêm, không hỏi được gì, chỉ có thể thả bọn họ đi về.

Từ cục cảnh sát bước ra đã sáu giờ sáng, tháng mười, không khí lạnh lẽo, áo khoác của anh tối qua để ở chỗ kia, hiện tại anh chỉ mặc một chiếc áo thun tay ngắn.

Lục Cường đứng trước cục cảnh sát đốt thuốc, híp mắt rít một hơi, nhìn về hướng mặt trời, trời nắng, không mây.

Sau đó, anh bước chân xuống cầu thang.

Có người gọi, anh dừng lại.

Cảnh sát Hình đi ra: “Vết thương không nghiêm trọng chứ? Đi bệnh viện kiểm tra xem.”

Lục Cường nói: “Vết thương nhỏ thôi.”

“Còn không, cho tôi một điếu.” Anh liếc ông ta một cái, đem hộp thuốc ném qua, đốt thuốc xong, nói: “Giỏi lắm, không ngờ cậu có thể nhẫn.”

“Tôi nhận cái gì.”

Cảnh sát Hình nói: “Làm tốt lắm, muốn từ bỏ quá khứ thì nên phân rõ giới hạn, có lẽ chuyện này sẽ còn phát sinh, cố gắng lên, nếu cậu đánh trả, hậu quả hôm nay thật không lường.” Ông dừng một chút: “Tuy nhiên, tôi cũng không ủng hộ quan điểm này của cậu, cậu không nói gì, cảnh sát làm sao bắt được Trần Thắng, lần này cho dù cậu khai ra cũng chưa chắc trị được bằng nhóm kia, nhiều lắm là tạm giữ hai ngày... Nhưng mà, lần tới khó có thể bắt tại trận.”

Lục Cường hừ cười, không nói chuyện.

Cảnh sát Hình nói: “Cũng may, mấy lần tuần tra không đến chỗ đó, ngày hôm qua lại đụng phải.”

Lục Cường lướt mắt nhìn ông: “Đi trước đây.”

“Đợi lát nữa hãy đi.” Cảnh sát Hình gọi: “Đàm Vi sắp vào ca rồi, tôi sẽ bảo cô ấy dẫn cậu đến bệnh viện.”

“Không cần.” Bước chân Lục Cường không ngừng, lại nhìn nhìn ánh mặt trời, cười: “Sốt ruột trở về.”

Anh đi vào con hẻm tối qua, áo khoác vẫn còn, giống như miếng vải rách ném ở góc xó, phúi bụi và nhặt lên, trực tiếp khoác vào người.

Lục Cường về nhà tắm rửa, cởi trần đứng trước gương, sau lưng anh dính đầy máu, trước ngực trái có vài vết thương.

Anh xoay xoay bả vai, trên vai có nhiều vết bầm tím, đã sưng lên.

Hai tay anh đặt vào bệ rửa, xoay xoay cổ, cũng may mặt chưa thương tổn. Tạm dừng một lát, anh mở vòi sen, nước ấm rửa sạch miệng vết thương, một

trận rất, anh cắn chặt răng, hừ nhẹ.

Bảy giờ rưỡi, Lục Cường tới thay ca cho bác Lý, đứng ở cửa, ăn điểm tâm.

Có người đi qua: “Tiểu Lục, lại ăn bánh bao à?” Lục Cường gật đầu: “Vâng ạ.”

Anh nhìn vào bên trong một lát, ăn xong bánh bao không nhìn thấy người muốn gặp. Ngoài tiểu khu có người ẩn còi, anh không chú ý, loa phát thanh liên tiếp vang lên, anh quay đầu, chiếc xe đó có hai màu xanh trắng, thân xe in chữ to đùng, dừng một chút, anh đi ra ngoài.

Đàm Vi nói: “Lên xe.”

Lục Cường đứng ở đầu xe, hỏi: “Đi đâu?”

“Bệnh viện.” Đàm Vi nói: “Sáng nay tôi đã nghe bác Hình kể, anh bị thương khá nhiều, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Lục Cường cười nhạo: “Cảnh sát các người đều rảnh rồi vậy sao, thiên hạ thái bình không có việc làm?”

Đàm Vi ghen lời, cắn cắn môi, mạnh dạn nói: “Anh không giống như trước đây, người tôi từng quen.”

Lục Cường nhìn cô ta, khóe miệng cong lên: “Nói gì, tôi nghe không hiểu.”

“Anh...”

“Tôi cái gì?” Lục Cường quay lại: “Lo việc của mình đi.”

Đàm Vi nóng nảy, cô ta xuống xe: “Đợi lát nữa đã, anh đi đâu?” Cô ta

chụp lấy cánh tay anh: “Phải đi bệnh viện, có thể lãng phí bao nhiêu thời gian của anh chứ.”

Lục Cường liếc mắt nhìn cánh tay cô ta, nói: “Đi làm việc đi.”

Tay cô ta rơi vào khoảng không, chớp mắt cương quyết, đột nhiên ngừng đầu: “Anh còn thiếu tôi một bữa cơm, vừa vặn hôm nay tôi muốn đi ăn.”

Lục Cường nói: “Thật không?”

“Ừ.”

Anh nói: “Được.”

Đàm Vi vui vẻ, vội vàng đi mở cửa xe.

Anh không nhúc nhích, đứng tại chỗ gọi điện thoại, nói vài câu liền cắt đứt: “Cô đợi một lát, tôi sai Căn Tử đi ăn cùng cô.”

“.....” Đàm Vi hỏi: “Căn Tử là ai?”

“Em út.” Lục Cường nói: “Tôi trả tiền, chuyện khác không cần quan tâm.”

Đàm Vi siết chặt nắm tay, đem cửa xe đóng lại, im lặng một lát, hỏi: “Trước kia anh đối xử với tôi không phải thế này, từ khi ra tù càng lúc càng cách xa. Dù cho là quan hệ cảnh dân, tối thiểu một câu vui đùa cũng không được sao?”

Lục Cường nói: “Trước kia được, hiện tại không được.”

“Vì sao?”

Anh nở nụ cười, vừa quay đầu đã nhìn thấy một hình bóng lướt qua. Đôi mắt anh nhìn cô, hơn nửa ngày, Đàm Vi mới hỏi: “Lục Cường?”

Lục Cường nói: “Giúp tôi canh cổng một lát.”

“... Hả!”

Lục Cường đi vài bước đã đuổi kịp Lô Nhân, cô nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Sao anh lại ra đây?”

“Tiễn em.”

Lô Nhân cười: “Em đi làm mà.”

Anh nhìn cô một lát, hôm nay cô mặc một bộ đồ chàm rộng, áo sơmi trắng, vạt áo bỏ trong quần jeans, một đôi giày thể thao xách thêm một cái túi. Mái tóc đen nhánh cột cao, lộ ra vầng trán sáng sủa và gương mặt mộc, tươi cười ôn hòa.

Lục Cường nói: “Đưa em đến trạm xe buýt.”

Lô Nhân khẽ liếm môi dưới, anh hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Em dùng bánh mì và sữa rồi.” Cô nhìn anh: “Còn anh thì sao?”

“Một cái bánh bao.”

“Sao anh thích ăn bánh bao như vậy?”

“Từ nhỏ đã ăn không đủ.” Lục Cường nói: “Mẹ anh làm món này rất ngon, dùng nồi sắt lớn ở nông thôn để hấp một nồi bánh bao chỉ đủ ăn trong vài ngày.”

Nói xong liền đưa cô đến trạm xe buýt, ở bên ngoài hai người đứng cách nhau nửa bước, không ai nói chuyện với ai.

Xa xa, một chiếc xe lại tiếp một chiếc, nhưng Lô Nhân vẫn chưa lên.

Hai tay cô đút trong túi, vô ý chà sát chân, nghiêng đầu, muốn nói lại thôi.

Lục Cường cảm nhận được, hỏi: “Có gì muốn nói sao?”

Cô cắn cắn môi: “... Người vừa rồi là ai thế?”

Lục Cường khẽ cười: “Em hỏi người nào?”

Lô Nhân nói: “Người mặc đồng phục cảnh sát đó.”

“Cô ấy sao?”

“... Ừ.”

Lục Cường nói: “Người thân thiết cũ.”

Lô Nhân nín thở, tay ở trong túi xoắn lên, liếc anh một cái, đôi mắt nhìn về xa xăm.

Trong lòng Lục Cường thầm vui, đẩy đẩy người cô, đùa: “Sao vậy, em có thể có người yêu cũ, còn anh thì không được à?”

Cô di chuyển tầm mắt, lăm bằm: “Ai nói là anh không được.”

Anh đuổi kịp cô, đột ngột ôm sau lưng cô: “Không vui hả?”

Lô Nhân nhanh chóng nhìn xung quanh, dùng khuỷu tay đẩy đẩy Lục Cường: “Không có, anh buông tay ra, chúng ta đang ở bên ngoài.”

“Hẹn hò cùng anh thì không dám công khai hả?”

“Không phải.”

Lục Cường nhướn mày: “Bộ dạng anh trông rách rưới, công việc không tốt, khiến cho em mất mặt hả?”

“Không phải, anh buông em ra trước đã.” Cô có chút lo lắng, túm chặt áo sơmi trước ngực anh kéo xuống, động tác bất thành lình nhưng lại khiến cho cô thấy được vết thương trên bả vai anh: “Chuyện này là sao?”

Lục Cường buông tay, điều chỉnh áo sơmi: “Không có gì.”

Cô lại kéo áo anh xuống, anh chặn tay cô, cô với không tới, đạp chân anh, túm lấy cổ áo.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô chấp nhất, vui vẻ nở nụ cười: “Ban ngày ban mặt, đừng ở đây giở trò lưu manh.”

Lô Nhân hơi nhếch môi, hung hăng đánh ngực anh.

Lục Cường không đề phòng, ngực đau, hét: “Fuck, cái người này...”

Lô Nhân lại lạnh mặt xuống.

Ngay lúc này, đột nhiên có mấy chiếc xe ngừng lại, một hàng Mercedes lẫn tuyến cả làn xe buýt, xe buýt bấm còi liên tục nhưng không chiếc Mercedes nào thềm đếm xỉa tới.

Ý cười bên môi của Lục Cường chợt tắt, anh đứng thẳng, theo bản năng chặn trước mặt Lô Nhân.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống: “Lục Cường.”

Anh khẽ gật đầu: “Ông Khưu.”

Khưu Thế Tổ đầu tóc bạc phơ, thân hình béo phệ, miệng hút xì gà: “Lên xe đi.”

Anh đứng bất động, mắt thoáng nhìn vào trong xe, còn có một người đang ngồi, gương mặt kia vẫn rất ngây ngô, hướng về anh tươi cười, anh ta quan sát người đứng sau lưng Lục Cường, Lô Nhân.

Đôi mắt anh khẽ híp, Khưu Thế Tổ cũng nhìn thấy Lô Nhân, hỏi: “Vị này là...”

Dừng một lát, Lục Cường mở cửa xe: “Hàng xóm.”

Chương 19

Hàng xóm.

Hai chữ này giống như gáo nước lạnh tạt vào mặt cô, xa xôi và không chân thực. Cô nỗ lực nhìn anh, ánh sáng phản quang của tấm kính khiến cho cô không mở mắt được.

Màu sắc của kính xe quá thần bí, anh khom người ngồi vào tay lái phụ, cửa sổ mở ra, phía sau có người đưa tới một điều xì gà, châm lửa, anh hơi hạ thấp người tiếp nhận, vài giây sau, dựa lưng vào ghế.

Mùi thuốc xì gà quá nồng, anh dùng ngón cái và ngón trỏ cầm điều thuốc, mấy ngón còn lại hơi cong lên, thở ra một ngậm, nghiêng đầu, né tránh màn sương mù dày đặc.

Lô Nhân đứng yên bất động, cô nhìn chăm chăm xuống mặt đất, cuối cùng nhìn lên chiếc xe. Trán anh có một vết sẹo, mái tóc cắt ngắn, rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy xa lạ.

Không bao lâu sau xe khởi động, đoàn xe lục tục chạy đi. Từ đầu đến cuối anh vẫn nhìn chăm chăm phía trước, cũng không quay đầu nhìn cô.

Trong lòng Lô Nhân trống rỗng, tầm một giây sau cô mới phản ứng.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường, Lục Cường cầm điều xì gà, cánh tay gác trên cửa xe. Một luồng khói nhẹ bị gió thổi tan, tàn thuốc rơi trên mu bàn tay, da thịt cũng không cảm thấy đau.

Lục Cường dựa lưng vào ghế, lười nhác vô ý liếc kính chiếu hậu, Lô Nhân cúi đầu, phờ phạc ỉu xiu.

Xe tăng tốc, bóng người con gái trong kính ngày càng nhỏ, mãi cho đến khi chỉ còn một chấm đen.

Tiếp theo là đến tiếng động của bật lửa, anh thu hồi tầm mắt.

Khưu Chấn đốt thuốc cho chính mình, mở cửa sổ xe, tay cũng gác ngoài cửa.

Lục Cường ngược mắt nhìn vào kính chiếu hậu, tóc Khưu Chấn đã dài, che khuất một bên con ngươi. Anh nhìn cậu ta vài giây, bốn mắt chạm nhau, đuôi mắt cậu ta hơi dài, con ngươi đen thui, mắt một mí nhưng lại có vài phần rất giống anh, là dấu vết của những năm tháng thăng trầm và lắng đọng.

Khưu Chấn hỏi: “Anh Cường, anh ra tù khi nào thế?”

Lục Cường nói: “Gần nửa năm rồi.”

Cánh tay Khưu Chấn gác sau lưng ghế dựa, thân thể cường tráng.

Cậu ta nói: “Mấy năm nay em luôn ở nước ngoài, ngày trước có nghe bố bảo anh ra tù nhưng lại không trở về tổ chức, liên hệ không được. Hôm kia em vừa xuống máy bay, đừng trách em nhé.”

“Ừ.” Lục Cường nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, cười: “Tiểu Chấn, em ngày càng mạnh mẽ rồi.”

Khưu Chấn nói: “Chắc do ăn đồ ở Mỹ.”

“Lần này không về đó nữa?”

Khưu Chấn nhìn sang phía bên kia: “Để xem ý của bố em thế nào.”

Khuru Thế Tổ hừ lạnh: “Xem cái gì, cả ngày không lo làm việc đàn ông, tụ họp lêu lổng.”

Khuru Chấn âm thầm nhíu mày, ừ hừ tùy ý hỏi Lục Cường: “Anh Cường, người lúc này đứng cạnh anh là ai thế?”

Lục Cường trầm mặc một lúc, bỗng dừng anh nhìn vào kính chiếu hậu, đôi mắt kia tràn ngập hứng thú, con người tỏa sáng, Khuru Chấn không hề che giấu cảm xúc mừng rỡ. Sáu năm qua, kỳ thực cậu vẫn không hề thay đổi.

Anh lạnh mắt nói: “Hàng xóm thôi.”

“Có quen không?”

“Không quen.”

“Vậy anh giúp em... Em, ouch...” Cậu ta ấp úng nói, ôm cái ót: “Tại sao bố lại đánh con!”

Khuru Thế Tổ lạnh lùng nói: “Bệnh cũ tái phát à, cái gì cũng muốn thử?”

“Bố có thể nào đừng nói như vậy được không? Phát mệt.” Khuru Chấn phiền lòng, cũng không dám chống đối, lẩm bẩm: “Cũng có hỏi cái gì quá đáng đâu.”

Bầu không khí yên tĩnh.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe của ‘tổ chức’, Lục Cường và Khuru Thế Tổ đi bộ một đoạn, bãi xe trống rỗng, xung quanh có một vài bao rác chưa dọn.

Mùi thuốc lá và mùi rượu còn chưa tiêu tán.

Khuru Thế Tổ đi ở đằng trước, hướng về phía sau vung tay, lập tức có người đi qua dọn dẹp.

Chính giữa đại sảnh là sàn nhảy, từ bên cạnh vòng qua có một hành lang, tận cùng hành lang là thang máy, vào thang máy là có thể đến tầng mười tám.

Một loạt tiếng bước chân vang lên, đỉnh đầu có đèn thủy tinh lộng lẫy sáng rọi, thủy tinh và kim loại bọc bên trong tường vênh vang sang trọng, toàn bộ đại sảnh đều vàng rực.

Lục Cường đi theo phía sau mọi người, ngược mắt nhìn, nơi này từng là nơi anh sinh sống, thay đổi quá nhiều khiến cho anh không quen. Sáu năm không đặt chân về, vật không thuộc về mình, cuối cùng sinh ra vài phần buồn bã.

Khưu Thế Tổ ngồi xuống ghế dựa, bên cạnh còn có người giúp ông ta châm thuốc, ông ta nhìn qua phía Lục Cường.

Lục Cường vẫn đang mặc bộ đồ bảo vệ, chân mang giày bố.

Khưu Thế Tổ nhìn lướt một vòng, hỏi: “Lạnh không? Tôi tìm người dẫn cậu đi thay quần áo?”

“Không cần.” Lục Cường nghiêng người tới trước: “Ông chủ Khưu, tôi phải đi rồi, thật ngại quá.”

Ông ta cười nhạo một tiếng: “Đây là chỗ của cậu, cậu còn muốn đi đâu?”

Lục Cường cúi đầu nở nụ cười.

Khưu Thế Tổ nói: “Tối hôm qua Trần Thắng tìm cậu gây chuyện?” Anh không nói, ông ta tiếp tục: “Mấy năm nay cậu không ở đây, Trần Thắng được tổ chức giúp đỡ rất nhiều, bây giờ cậu ra tù, Trần Thắng sợ địa vị của mình bị lung lay nên mới xúc động làm chuyện vô liêm sỉ.”

Lục Cường nói: “Không trách cậu ấy.”

“Mẹ nó, tôi vừa dạy cho nó một bài học, bây giờ còn đang quỳ ở phía trong.”

Lục Cường cười nói: “Cũng không có gì, ông chủ Khuru, đừng nên nổi giận.”

Khuru Thế Tổ rút hai điều thuốc, ấn tàn thuốc vào gạt tàn nghiền nát: “Cuộc gọi lần trước vội quá, vả lại Casino cũng vừa mới khai trương, không có thời gian đi tìm cậu...” Ông ta dừng một chút: “Nửa năm chơi đủ rồi, hiện giờ tôi đang cần người, hướng chi sau này tiểu Chấn sẽ cai quản sự nghiệp của tôi, cũng cần người hỗ trợ nó.”

Khuru Chấn ngồi bên cạnh, chen vào: “Anh Cường, trở về giúp em đi, chúng ta đã ở cùng nhau nhiều năm, em lúc nào cũng tin tưởng anh.”

Lục Cường cúi đầu trầm mặc hồi lâu.

Khuru Thế Tổ nhìn Lục Cường, không lâu cau mày: “Cậu mang tiểu Chấn đến Casino mới.” Dừng một chút: “... Bên kia tuyệt đối sạch sẽ. Nếu muốn, nơi đó sau này sẽ do cậu quản lý, Trần Thắng chỉ phụ trách kinh doanh.”

Lục Cường vỗ vỗ trán, vẫn không nói chuyện.

“Lục Cường.” Khuru Thế Tổ dựa lưng vào ghế, giọng trầm xuống: “Từ lúc nào mà lại trở nên chần chừ như vậy, trước kia cậu quyết đoán lắm mà?”

Lục Cường xoa xoa tay, vài giây sau mới ngẩng đầu: “Ông chủ Khuru, ông còn nhớ đến tôi là tôi biết ơn ông nhiều lắm rồi, có điều tôi không còn cách nào.”

“Lý do?”

Lục Cường nói: “Tối hôm qua vào cục cảnh sát một chuyến, chuyện của

Trần Thắng tôi cũng không dám khai, sợ phiền toái lại phải vào trong ngục...” Anh cầm điều thuốc trên bàn, rít mạnh mấy cái mới bình tĩnh nói: “Vài năm gần đây tôi ở trong tù người không giống người, quỷ không giống quỷ, nó là một cơn ác mộng, bây giờ ra rồi, vẫn còn rất sợ...”

Anh rít thuốc: “Tôi không thể giúp được tiểu Chấn, bây giờ tôi rất vô dụng.”

Khưu Thế Tổ trầm mặc thật lâu rồi mới thở dài: “Trách tôi sao...”

Lục Cường nói: “Không có, ân tình này cả đời tôi cũng không quên.”

Lục Cường không muốn người của Khưu Thế Tổ lái xe đưa mình về, anh tìm được trạm xe buýt gần nhất.

Phía sau có người gọi, anh quay đầu, là Khưu Chấn đuổi theo ra đến tận đây: “Anh Cường...” Cậu ta chạy qua đường cái: “Em tiễn anh.”

Anh chỉ vào trạm xe buýt: “Không cần, phương tiện này rất tiện lợi.”

Khưu Chấn móc túi, châm thuốc đưa qua: “Sáu năm không gặp, ước gì chúng ta có thể như trước kia.”

Lục Cường rít một ngụm, cũng không nói nhiều: “Tiểu Chấn, kinh doanh không phải cứ một hai ngày là đạt, từ từ cố gắng.”

Khưu Chấn thành khẩn nói: “Không có kinh nghiệm, chỉ mong anh có thể quay lại.”

Lục Cường nói: “Kinh nghiệm đều do mình thôi.” Vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Vấn đề là thời gian, em chắc chắn sẽ làm được.”

Cậu ta há mồm nhìn anh, anh chỉ về phía trạm xe buýt, nói: “Xe đến rồi.”

Lục Cường bước chân lên xe.

Nhiệt độ giữa trưa tăng vọt, trong xe oi bức, mồ hôi dính vào vết thương càng thêm đau rát, thần sắc anh vẫn bình thường, một tay túm chặt vạt áo phía sau, vỗ vỗ hai lần.

Trở lại phòng an ninh, Đàm Vi đã rời đi rồi, trên bàn để lại một tờ giấy, Lục Cường liếc mắt, vò thành một cục ném vào thùng rác.

Buổi sáng Căn Tử có ghé qua nhưng không nhìn thấy Lục Cường, chàng vạng lại nghe có người đón anh bằng xe hơi, buổi tối cậu ta bỏ hết công việc chạy đến.

Lúc giao ca, Lục Cường và Căn Tử ngồi ngoài băng ghế. Bác Lý thích náo nhiệt, cũng qua tán dóc vài câu rồi mới về phòng pha trà uống.

Căn Tử sốt ruột hỏi: “Đại ca, sao rồi? Trần Thắng tìm anh gây phiền phức? Nghe nói hôm nay ông chủ Khưu đến tìm anh?”

Lục Cường ậm ờ: “Tin tức của chú mày cũng nhanh thật.”

Căn Tử quăn bách gãi đầu: “Có bị thương không?”

Anh liếc cậu ta một cái, cũng không giấu diếm, trực tiếp vén áo lên.

Căn Tử hít sâu một hơi, giật mình.

“Anh bị thương sao không đến bệnh viện khám?”

Lục Cường nói: “Đừng chuyện bé xé to, không đổ máu không xước da, đi cái gì.”

“Bôi thuốc làm sao mau hết được, ngày mai nó sưng tấy, trời lại nóng, bên trong nhiễm trùng sinh mủ, tội nhất vẫn là bản thân.”

Anh nghĩ nghĩ: “... Phiền phức thật.”

Lục Cường vừa đứng dậy bỗng nhiên bị một người chặn trước mắt. Anh híp mắt nhìn, một cơ thể nóng bỏng nhào tới.

Người phụ nữ mặc chiếc váy ôm sát cơ thể, dưới chân còn mang tất da, môi đỏ mọng ướm át, tóc dài che khuất nửa trán.

Cô ta chính là cô gái đã báo có người phóng hỏa trên sân thượng trước đây, họ Trương.

Lục Cường đưa cánh tay ngăn, đùa cợt nói: “Trương tiểu thư, không khỏe sao?”

Cô ta sừng sốt: “Không phải.”

“Đứng thẳng rồi nói.”

“Chán ghét.” Cô ta tức giận đáp, rời khỏi cánh tay Lục Cường, kéo kéo váy: “Có đồ chuyển phát của tôi chưa?”

Lục Cường nói: “Hết ca rồi, cô vào bên trong hỏi bác Lý đi.”

“Anh không biết sao?”

“Không biết.”

“Anh làm bảo vệ thật không có tâm.” Đưa tay vẽ vẽ lên ngực Lục Cường, cười quynh rũ.

Cô ta dầm giày cao gót xuống đất, xoay hông bước tới phòng an ninh, đi

chưa được mấy bước lại quay đầu nói: “Ồi chao, vòi nước nhà tôi hỏng rồi, hôm nào anh rảnh thì ghé nhà giúp tôi sửa nhé?”

Anh liếc cô ta một cái. Cô ta nhướn mày: “Nhà số 8 tầng 4.”

Lục Cường khẽ gật đầu: “Chuyện này để bác Lý lo.”

Anh bước đi, Căn Tử nhìn theo bóng lưng cô ta, một hồi lâu mới bước theo.

Cậu ta nhỏ giọng: “Anh, sao anh lại cự tuyệt hả?”

“Mày muốn không?”

“Không phải.” Căn Tử liếc Lục Cường một cái: “Trước kia anh không phải như vậy!”

“Trước kia thế nào?”

Căn Tử cười hắc hắc, khinh bỉ chau mày.

Lục Cường đánh Căn Tử: “Thằng nhóc này...”

.....

Trước cửa tiểu khu là chỗ để xe tư gia, bên cạnh có cửa dành cho người đi bộ, cánh cửa không rộng nhưng miễn cưỡng cũng có thể đi song song.

Lục Cường đi phía trước, bên ngoài có người đi vào, anh nhường đường, đợi vài giây, lại có người qua, lần này anh không nhường.

Người đối diện bị ngăn chặn, bước chân dừng một chút.

Lô Nhân ngẩng đầu thoáng nhìn thấy Lục Cường đứng trước mặt, mắt

sáng lên, cả một ngày tâm tình cô chán nản, đột nhiên nhìn thấy gương mặt này lại không hiểu vì sao có sinh khí, há to mồm, vừa muốn nói chuyện thì thấy phía sau còn có người theo anh, phút chốc cô nhanh chóng cầm bịch xốp trên tay giấu phía sau lưng.

Cô bước qua phải một bước, muốn vòng qua người anh, anh lại bước qua ngăn cản. Cô cản cản môi, lại đi qua trái, bỗng chốc đâm sầm vào ngực anh.

Cô nổi giận nhìn anh.

Lục Cường cong môi hỏi: “Người đẹp, đi bên nào?”

Lô Nhân cúi đầu liếc mắt: “Trái.”

Anh không nhường đường, cô không thể không nói rõ phương hướng.

Tiếng cười trên đỉnh đầu truyền xuống cực kỳ đáng ghét: “Trái hay phải cũng chẳng phân biệt được sao?”

Lô Nhân âm thầm đưa tay nhéo người anh, cả khuôn mặt đỏ lên.

Bế tắc vài giây, phía sau có người đi qua, Lục Cường nói tay, không trêu cô nữa.

Nháy mắt, Lô Nhân lấy khuỷu tay thực vào người anh: “Đáng ghét.”

Gáy anh tê rần, hai chữ này trong mắt người khác là thấp kém hạ lưu, còn từ miệng cô nói ra lại mang theo vài phần oán trách, anh cơ hồ lập tức có phản ứng.

Cô đi hơn mười mét, anh thu hồi tầm mắt, cảm thấy cả người khô nóng, miệng vết thương lại đau.

Căn Tử choáng váng hỏi: “Đại ca, anh còn biết đùa giỡn nữa hả?”

Lục Cường nói: “Anh bảo này, về sau mà phải gọi cô ấy là chị dâu đấy.”

Căn Tử trợn mắt há mồm: “Thật sao?”

Lục Cường hỏi: “Có ý kiến?”

“Không giống.” Cậu ta nói thêm một câu: “Kia rõ ràng là con gái nhà lành đứng đắn, dường như cô ấy không hề biết anh.”

“Mẹ kiếp.” Lục Cường chụp đầu Căn Tử đánh nhẹ một cái: “Ý mà bảo anh không đứng đắn?”

“... Không, ý em không phải như vậy.”

Lục Cường nói: “Cái gì cũng không thể gấp gáp, từ từ sẽ đến.”

Căn Tử còn chưa hoàn hồn lại nghe thấy Lục Cường nói: “Hôm nay mà về trước, có thời gian anh sẽ mời uống rượu sau.”

“... O, anh không đi bệnh viện à?”

Lục Cường nhìn bóng lưng xa xa, sớm nhìn thấy trong tay cô đang cầm cái gì rồi: “Không cần.”

Lô Nhân về nhà chưa đầy 2 phút, vừa thay quần áo đã có người gõ cửa.

Trong lòng cô ghen lại, muốn không để ý cuối cùng vẫn phải mở cửa.

Cô xoay người vào nhà, anh đóng cửa. Cô đi chân đất, dép lê vẫn còn chưa mang.

Anh tóm được chiếc cổ cô cần yêu vài cái, cô giãy dụa lại chống không

được sức lực của anh, căn căn biến thành khê hôn, hơi thở dày đặc, trong không khí áỉ muối hơi thở ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Trời còn chưa tối, trong phòng không mở đèn, rèm cửa cũng không kéo, bọn họ nhìn thấy rõ nhau.

Tim Lô Nhân đập thành thạch, khuôn mặt đỏ như trái cà chua, tình thế cấp bách xoay người lại néo vào eo anh.

Lục Cường giật mình, buông cô ra, hơi thở gấp gáp, chỉ vào cô: “Dám động vào thắt lưng của anh lần nữa, lần sau giết chết em.”

Nói xong, lại nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, cầm dép lê, ngồi xổm xuống: “Nhấc chân lên.”

Cô chống tay lên bả vai anh, đưa chân mang vào, anh đứng dậy, cô lui về sau nửa bước.

Xúc động qua đi, tất nhiên anh không còn nguy hiểm nữa, quay đầu nhìn thấy bao túi nhựa ở trên sofa, miệng khê cười, ngồi xuống mở ra.

“Vì anh mua?”

Lô Nhân mạnh miệng: “Vừa vặn tiện đường.”

Trên người có thương tích vốn không muốn nói cho cô biết, buổi sáng bị cô phát hiện, cũng không muốn giấu diếm.

Anh ôm đầu kéo áo: “Đến giúp anh.”

Cô nhìn thấy vết thương ở trên người anh, tuy đã sẵn sàng tiếp nhận nhưng trong lòng vẫn hoang mang.

Hôm nay cô trở về muộn, trên đường đi ngang tiệm thuốc, biết rõ mỗi

quan hệ của cả hai vẫn chưa đạt tới mức này, lúc sáng nhìn thấy vết thương trên người anh, do dự mãi, vẫn là đi vào.

Nhân viên hỏi cô mua gì.

Cô nói quanh co nửa ngày, hình dung không ra bệnh trạng cụ thể, cuối cùng cô mua một đồng trở về.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Lại đây, em đứng ở đó ngây ngốc cái gì?”

Lô Nhân đi qua, trong tay cầm miếng bông, Lục Cường vặn mở lọ thuốc: “Rửa vết thương trước.”

Anh dựa vào sofa, nhìn chăm chăm cô.

Lô Nhân xiết chặt miếng bông, không biết xuống tay từ chỗ nào, ngực anh phập phồng, trước ngực là một hình xăm dữ tợn.

Cô không chịu đưa tay, anh liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé sờ vào hình xăm, anh cảm giác được tay cô đang run.

Anh nhìn đôi mắt cô, hỏi: “Sợ sao?”

Cô mím mím môi.

Anh khẽ cười: “Chỉ một hình xăm, em sợ cái gì.” Anh cầm miếng bông đang rút trên tay cô, lấy tay cô vuốt ve ngực mình, nói: “Chạm vào đi, tập làm quen, nhìn nó hung ác nhưng kỳ thực... rất dịu dàng với phụ nữ.”

Cô liếc anh một cái, anh cầm ngón tay cô xẹt qua qua từng đường cong trên cơ thể mình. Làn da cứng rắn mang theo hơi ấm nóng bỏng.

Lô Nhân hơi cong ngón tay, Lục Cường cũng không tha, anh cầm bàn tay cô di chuyển đến trái tim mình, cô cảm nhận được trái tim anh đang đập

mạnh.

“Nó đối với tưởng tượng của em không đáng sợ đúng không, lúc còn trẻ hơi mù quáng... Khi đó làm điều này là do ngông cuồng...” Anh cười, miệng đưa tới gần lỗ tai cô: “Còn có “người anh em” của anh, khi đó suýt tý nữa cũng xâm luôn rồi...”

Lô Nhân phản ứng vài giây, sau đó mới hiểu được Lục Cường đang nói gì, máu xông lên não.

Anh giữ gáy cô, để mặt cô đến gần ngực mình: “Có muốn hôn lên nó không, xem như học cách gần gũi?”

Lô Nhân ngạc nhiên nâng tay đẩy ngực Lục Cường, còn chưa sử dụng lực anh đã buông cô ra, hóa ra là anh trêu cô.

Cô thở hổn hển dùng sức rút tay ra, anh cười ha ha, tâm trạng mệt mỗi phút chốc tan biến.

Lô Nhân không còn sợ nữa, tóm lấy miếng bông trong tay Lục Cường hỏi: “Còn muốn bôi thuốc không?”

“Ừ.” Anh cố nín cười, ngồi thẳng ngoan ngoãn chờ cô bôi thuốc.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Toàn bộ quá trình anh không thốt một lời, cô nhịn không được nhú mày.

Sau khi bôi thuốc xong, anh chuyển người lại, dựa sofa.

Nhịn một lúc lâu, cô hỏi: “Sao lại bị thương?”

Anh từ từ nhắm chặt hai mắt, nói băng quơ: “Tối hôm qua gặp vài tên côn đồ muốn cướp tiền.”

Lô Nhân mím môi dưới, hỏi: “Sáng nay anh đi đâu?”

“Gặp khách hàng cũ.”

“Trước kia anh làm gì?”

“Kinh doanh.”

Không một câu nào là thật, Lô Nhân căn bản không tin.

Trầm mặc một lúc: “Kinh doanh thì sao bị nhốt vào tù?”

Đây là lần thứ hai cô hỏi anh.

Lục Cường bỗng nhiên híp mắt, Lô Nhân dừng động tác, anh đứng dậy, cô vẫn còn ngồi trên ghế sofa, anh cúi chân xuống trước mặt cô.

“Nhân Nhân.” Anh gọi: “Đó là chuyện quá khứ mà anh không cách nào giải thích với em, hiện tại anh nghĩ anh muốn trở thành người bình thường.” Anh vuốt tóc cô: “Em là người đầu tiên khiến anh thật sự rung động, hai chúng ta chỉ cần giống như bây giờ, những gì tốt đẹp nhất anh đều sẽ dành cho em, như vậy đã đủ chưa?”

Lô Nhân hạ mí mắt: “Em chỉ nghĩ rằng chúng ta không hợp... Kỳ thực, có phải chúng ta nên bình tĩnh suy nghĩ không...”

Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, anh nhìn cô một lúc lâu, nắm chặt cằm cô: “Dường như em đã biết quan tâm đến anh?”

Hơi thở Lô Nhân bị kiềm hãm, đôi mắt nhấp nháy.

Ngón tay Lục Cường quơ quơ: “Trả lời anh?”

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh hỏi: “Phải không?”

Cuối cùng cô nhẹ nhàng gật đầu.

Môi anh chạm vào trán cô, nói: “Câu hỏi vừa rồi xem như là anh chưa hỏi.”

Chương 20

Một vài ngày sau, vết thương sau lưng của Lục Cường đã giảm bớt, chỉ có thương tích trên vai hơi nghiêm trọng.

Lại qua một tuần, Lục Cường làm việc ca đêm, ban ngày có thời gian rảnh anh đến nhà giam một chuyến.

Tháng trước anh nhận được giấy thông báo được phép vào tù thăm lão Đặng, anh dừng trên đường mua một túi thức ăn, bao gối và quần áo ấm.

Ở trại giam, người thân chỉ được quyền thăm tù nhân một tháng một lần, người bên ngoài ngày ngóng đêm trông chờ đợi ngày này, thần sắc của mỗi người đều khác nhau, rất nhiều ánh mắt mong mỏi, biểu cảm ngậy đại chết lặng.

Lục Cường vào tù sáu năm không có ai thăm, Khưu Thế Tổ cũng cài người vào giúp đỡ anh nhưng không chu toàn, Căn Tử chuyển tiền vài lần nhưng sợ bị hoài nghi, sau này anh bảo bọn họ không cần làm như thế. Chi phí ăn uống cơ bản là bánh bao dưa muối và canh cải trắng, thỉnh thoảng mới được ăn một bữa mặn. Anh phạm tội hình sự, đây là đải ngộ thấp nhất của tù nhân, canh tác đất nông nghiệp, khai thác mỏ than anh đều làm qua, mục đích là để loại bỏ tính cách hung hãn của phạm nhân, muốn cho họ cơ hội làm lại từ đầu...

Ngoài cửa sổ ruộng lúa mênh mông bát ngát, tùy mùa biến hóa đã đổi màu vàng tươi, đó là ngày thu gặt lúa. Lục Cường ngồi hàng cuối cùng, nhìn ra bên ngoài, đốt thuốc.

Cánh tay anh gác trên cửa sổ xe, mặc dù trời nắng chang chang nhưng thời tiết đã bắt đầu lạnh.

Người ngồi bên cạnh là phụ nữ, mùi khói thuốc khiến cho cô ta khó chịu ho vài lần, Lục Cường quay đầu, đôi mắt cô ta nhìn anh phần nộ, đột nhiên anh nhìn xuống bụng cô ta, thì ra cô ta mang thai.

Anh không buồn quan tâm, cong môi, lần nữa nhìn ngoài cửa sổ, gương tay lên, dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, tàn thuốc cũng bay theo gió.

Thủ tục thăm tù tương đối phức tạp, đặc biệt là đối với Lục Cường.

Anh chờ rất lâu, cảnh ngục sau khi kiểm tra mới cho anh đi vào đại sảnh. Hai dãy hành thông qua đại sảnh, cửa sổ che khuất ánh mặt trời, rất nhiều camera giám sát.

Lục Cường ngồi xuống ghế tựa, nhìn cánh cửa sắt đối diện khép chặt, trong lòng tràn đầy phức tạp.

Không bao lâu sau, cửa sắt chậm rãi mở ra, âm thanh dày đặc vang lên, lão Đặng bước ra cùng với còng tay và xiềng chân, động tác cồng kềnh chậm chạp.

Ông liếc mắt nhìn người bên ngoài, Lục Cường đang lười nhác dựa lưng vào ghế, thoáng nhường mảy, môi khẽ cong, gương mặt đầy vẻ xác xược nhưng trầm ổn. Ở trong một đám người đang ngồi thăm tù nhưng anh là vẫn điềm tĩnh và kín đáo hơn người khác.

Từ lần đầu tiên lão Đặng nhìn thấy Lục Cường, ông chỉ biết rằng con người này không phải đơn giản.

Lão Đặng ngồi xuống ghế, cảnh ngục mở còng tay cho ông, đứng gác bên cạnh.

Ông nhắc ống nghe đặt lên tai.

Lão Đặng nói: “Tóc dài rồi.”

“... Lão gầy quá.”

Trầm mặc một lát, hai người nhìn nhau không nói chỉ nở nụ cười.

Sáu năm sống trong lao tù, bọn họ trở nên thân thiết, lão Đặng đã từng cứu mạng cũng như giúp đỡ Lục Cường, những ngày đó cả hai đều sống nương tựa lẫn nhau.

Lục Cường biết, mặc dù lão Đặng giết người, nhưng ông vẫn là người tốt.

Lão Đặng cười cười: “Mái tóc cắt ngắn trông rất gọn gàng.” Kỳ thực trước đây Lục Cường để kiểu đầu húi cua, vì vậy vết sẹo trên trán càng thêm nổi bật.

Lục Cường hỏi: “Gầy vậy?”

“Gầy?”

“Có người bắt nạt ông sao?”

“Tôi chỉ làm việc theo bốn phận, ai có thể bắt nạt được tôi.” Lão Đặng nói: “Gần đây thời tiết thay đổi, cả ngày làm việc đều ngâm nước, vừa ngủ các đốt ngón tay đau gần chết, ăn cơm không ngon.”

Lục Cường vỗ vỗ trán: “Để tôi nhờ bác sĩ kê toa thuốc cho ông.”

“Bệnh cũ, vô dụng thôi... Chịu được.”

Lục Cường nói: “Tôi mang đến cho ông một số thứ.” Dừng một chút: “Qua tạm mùa đông này.”

Những thứ mà lão Đặng đang dùng toàn là đồ dùng cách đây hai năm vợ ông mua cho. Tính ngày tháng, ông vào đây đã được 25 năm tù, vợ ông vào thăm không quá năm lần. Rất lâu rồi, hai vợ chồng đều là thành phần trí thức làm việc trong viện kỹ thuật hóa học ở Chương Châu, năm ấy bọn họ nghiên cứu xác định lực cản trên đất lâm nghiệp, lão Đặng mất ăn mất ngủ mới đạt được thành quả, bị đồng nghiệp đánh cắp còn đi đăng ký bản quyền, lúc đó vì quá xúc động nên ông đã đâm mấy nhát dao vào người đối phương, bị tòa phán xét tù chung thân với tội danh cố ý giết người. Khi đó vợ ông vừa mới mang thai, hôn nhân cưỡng ép nên không có nhiều tình cảm, sau đó bà ta lấy cớ ly hôn, tái giá với người mà bà thầm yêu trước đây.

Lão Đặng biết, Lương Á Vinh sẽ không vì ông mà thủ tiết cả đời, lâu lâu bà sẽ đến thăm ông, cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ. Sau khi đưa bé ra đời thì bà có báo tin cho ông biết là con gái, hỏi tên gì, bà chỉ do dự nói là Đặng Quỳnh, bà cho ông xem hình con, nhoáng cái đã 25 năm, đứa bé kia cũng chưa từng vào đây thăm ông.

Lão Đặng nghĩ, nếu đã chết, có lẽ đây là điều duy nhất mà ông tiếc nuối.

“Cảm ơn.” Lão Đặng cười khổ, không nghĩ đến việc này, hỏi: “Cuộc sống bên ngoài thế nào?”

“Tạm ổn.”

Ngữ điệu bình thản, lại vô ý thức nhường mày, lão Đặng nở một nụ cười: “Nhìn biểu cảm của cậu quả nhiên không sai.”

Lục Cường không nói gì.

“Công việc thuận lợi chứ? Kiếm được nhiều tiền không?”

Anh không nói chuyện, lão Đặng hỏi tiếp: “Ăn ngon ngủ ngon? Thế giới bên ngoài hẳn rất phấn khích, gặp lại bạn bè và người thân chưa?”

Lục Cường nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ rào chắn ở trên cao, một đàn chim Hỉ Thước sôi nổi kêu chít chít tò mò nhìn vào trong.

Một lúc sau, anh cười: “Gặp một cô gái.”

Lão Đặng giật mình, không tin lắm: “Nghiêm túc rồi sao?”

Anh liếc xéo ông một cái, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Lão Đặng cười cười, buồn bã nói: “Chuyện tốt, chuyện tốt mà.”

Hai người hàn huyên vài câu, thời gian cứ thế trôi qua, cảnh ngục còng tay lão Đặng, Lục Cường đứng lên: “Lần sau trở lại thăm ông.”

Lão Đặng đứng dậy, hai tay cầm ống nghe: “Không cần đến nữa.” Ông cúi đầu: “Đây không phải là nơi tốt, có ai được thả ra còn muốn quay về chứ.”

Trong lòng Lục Cường không rõ cảm giác lúc này là gì.

Cảnh ngục nhắc nhở lão Đặng rời đi.

Ông nhìn Lục Cường lần cuối, muốn nói lại thôi.

Lục Cường: “Nói đi.”

“Giúp tôi xem cuộc sống của họ hiện giờ ra sao.”

Anh hiểu ý ông, trực tiếp hỏi: “Địa chỉ.”

“Số 502, thị xã Cẩm Châu, tỉnh Liêu Ninh.”

Có lẽ bọn họ đã có một cuộc sống ấm no hạnh phúc, căn bản đã quên ông là ai, nhưng điều mà ông vương bận duy nhất chính là cô con gái ruột của

mình, mặc dù không nhìn thấy nhưng cũng muốn nghe được một vài tin tức.

... ..

Lục Cường trở về nhà là ba giờ chiều, tâm trạng u ám, anh gối cánh tay nằm trên giường, muốn nhắm mắt ngủ lại hiện lên chuyện năm đó, bi thương dày vò, không biết làm thế nào để vượt qua, đó là lần đầu tiên anh hối hận mình đi sai đường, nhưng có điều không ai cho anh cơ hội trọng sinh.

Bên cạnh là cái bàn cũ kỹ, cao hơn chiếc giường nửa mét, Lục Cường giơ mí mắt nhìn qua, liếc vào túi chuyển phát nhanh nằm ở góc bàn, bên trong có một tờ chi phiếu và một đồng giấy vụn, ném ở góc đó đã mấy tháng trời cũng không nhặt lên. Anh nâng tay che mặt, ngón trỏ chậm rãi làm động tác mở bật lửa.

Cơ nghiệp thuốc dày vò, anh chống cánh tay dựa vào vách tường, gập chân. Anh ngủ trên một chiếc giường đơn độc, bên cạnh chính là cửa sổ, anh trú ở tầng một, ngoài cửa sổ còn vang lên vài tiếng vui đùa âm ỉ của trẻ nhỏ và người dân chuẩn bị đi chợ.

Anh thu hồi tầm mắt, trực tiếp mở bật lửa.

Hút một điếu thuốc, cuối cùng cũng ngủ.

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động vang lên, chớp mắt một cái, đột nhiên anh từ trên giường ngồi dậy, đầu chảy mồ hôi.

Sắc trời ngoài cửa dần dần tối, anh với tay lấy điện thoại, bác Lý gọi, đã sáu giờ tối, ông đợi anh đến thay ca đã hơn một giờ.

Mười phút sau, Lục Cường xuất hiện, bác Lý trách móc: “Cháu làm gì mà bây giờ mới đến?”

“Ngủ quên.”

“Oắt con, ban ngày ban mặt ngủ cái gì.” Bác Lý thay quần áo xong, nói: “Bác phải đi rồi.”

“Chờ đã.”

Bác Lý “Chao ôi” một cái, giơ chân lên sốt ruột về nhà.

Lục Cường xoay người, nghe thấy có người chào hỏi bác Lý: “Sao giờ này bác còn chưa tan ca?”

Bác Lý nhìn đối phương một lúc, ngạc nhiên hỏi: “Ôi! Đây không phải là tiểu Lưu sao? Lâu ngày không gặp... Hôm nay cháu trở về là muốn tìm tiểu Lô?”

Lục Cường dừng bước chân, quay đầu nhìn người đàn ông đứng trước cổng, khuôn mặt lạ hoắc, tóc hơi dài, mày rậm mắt to sáng ngời, anh ta mặc một bộ đồ vest màu đen, nhìn lại có chút đơn bạc.

Người nọ cúi thấp đầu: “Cô... cô ấy vẫn còn sống ở đây ạ?”

“Có chứ, vẫn ở đây...” Bác Lý trì độn một lát: “Vừa rồi bác thấy con bé đã trở về.”

“Cám ơn bác.”

Người nọ mất tự nhiên cười cười, nhấc chân đi vào trong. Anh ta đi qua người Lục Cường, theo bản năng nhìn về phía đó, bất ngờ bắt gặp một đôi mắt lạnh lẽo.

Anh ta thân thiện gật đầu, Lục Cường mặt không biểu cảm.

Người đã đi xa, bác Lý nhìn xung quanh, Lục Cường hỏi: “Bác Lý, người

đó là ai?”

Bác Lý nói: “Trời ạ, chính là người trước đây.” Sợ Lục Cường nghe không hiểu: “Chồng chưa cưới của tiểu Lô.”

Anh hỏi: “Lô Nhân?”

“Đúng vậy, tiểu Lô.”

Lục Cường siết chặt nắm tay, nói: “Bác canh giúp cháu một lát.”

Không đợi bác Lý phản ứng, Lục Cường đã nhanh chóng đi vào tiểu khu.

Khi tiếng cửa vang lên, Lô Nhân đang ở phòng bếp nấu ăn, chuông cửa kêu một hồi cô mới điều chỉnh nhỏ lửa, chạy ra mở cửa.

Quãng thời gian này, hẳn là không có ai khác.

Lô Nhân trực tiếp mở cửa, nói: “Đồ ăn sắp nấu xong rồi...”

Chưa nói xong, bước chân cô cũng ngừng lại, cô máy móc quay người, trong tay còn cầm muôi xào.

Lưu Trạch Thành đứng ở trước cửa, anh ta mang theo một túi công văn, khẩn thiết nhìn cô. Cô mặc một bộ đồ rộng rãi thoải mái, chiếc cổ thon dài lộ ra xương quai xanh gợi cảm, trên người mang chiếc tạp dề màu xanh, in một loạt hình con vịt đáng yêu.

Cô mang dép lê, hỏi: “Là anh sao?”

Lưu Trạch Thành nhìn Lô Nhân, cô cột tóc cao, bên má ửng hồng có lẽ vì hơi nóng từ việc nấu ăn.

Anh ta nhìn muôi xào trong tay cô, trong nhà đều là mùi đồ ăn, người phụ nữ đang đứng trước mặt anh ta với gương mặt ôn hòa hiền hậu.

Kể từ ngày gặp nhau ở nhà hàng, anh ta mới phát hiện ra mình rất hối hận.

Hôm nay, sau khi làm việc, không mục đích, không muốn về nhà để đối mặt với vợ, không muốn hùa hạ cô ta, không muốn ăn đồ ăn bên ngoài, cũng bắt đầu chán ghét gương mặt của Trương Mỹ Lệ.

Lưu Trạch Thành kiềm chế cảm xúc, giọng kích động: “Nhân Nhân.”

Lô Nhân buông tay, lạnh lùng hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“... Không có gì.” Anh ta bước lên phía trước một bước, nói: “Chỉ là muốn tới gặp mặt em.”

Lô Nhân cong môi vuốt tóc sau tai, mỉm cười: “Có gì tốt chứ, chuyện này không cần thiết.” Trầm mặc một cái, chớp mắt: “Có thể cho anh vào trong nhà ngồi một chút không?”

Nói xong đi thẳng vào, Lô Nhân nhanh chóng ngăn cản: “Không thể.”

“Nhân Nhân!” Đôi mắt anh ta chớp chớp: “... Anh, anh hối hận rồi.”

Trái tim Lô Nhân tê dại, không nhìn anh ta, cũng không nói chuyện.

Lưu Trạch Thành ghen ngào: “Mấy ngày nay anh nhớ đến những ngày chúng ta từng yêu nhau... Còn nhớ rõ có một lần em đau bụng, nửa đêm anh đi mua thuốc đưa qua cửa sổ nhà em... Khi đó em trú ở tầng một, thỉnh thoảng chúng ta còn nói chuyện qua cửa sổ...”

“Em còn nhớ không?”

“Quên rồi.”

Cô cười lạnh, đáy lòng trở nên thống khoái hơn nhiều, bây giờ nghe anh ta nói như vậy, ngoài việc buồn nôn cũng không còn nhiều cảm giác.

Không muốn tiếp tục dây dưa, Lô Nhân mặt trầm xuống, nghiêng người muốn đóng cửa.

Trong tình thế cấp bách, Lưu Trạch Thành bỗng nhiên đưa chân chặn cửa, hơi chút dùng lực, cô bị kéo ra.

Lô Nhân kêu lên, chân vấp khung cửa, cơ thể nhào tới.

Lưu Trạch thành đưa tay muốn ôm Lô Nhân, tay còn chưa kịp chạm đến đã bị một sức lực mạnh mẽ đẩy ra. Lưu Trạch Thành lão đảo một cái, trong nháy mắt Lô Nhân nhào tới trong lòng một người khác.

Giọng người nọ không tốt: “Đang làm gì đó? Thu tiền điện, nước hay là phí khí than?” Lại chuyển mắt nhìn Lô Nhân, giọng ngang tàn: “Đã bảo em khi nào có chuông cửa thì phải hỏi là ai. Nghe không hiểu những gì anh nói đúng không?”

Cô đang tính néo thắt lưng anh, lại bị anh nhanh chóng tóm gọn cánh tay.

Lưu Trạch thành ổn định cơ thể, xoa tay hỏi: “Anh là ai?”

Hỏi xong cũng không khỏi đánh giá người đối diện, người nọ cao hơn anh đến mười cm, vóc dáng mạnh mẽ, ngọn đèn mờ nhạt che khuất gương mặt của người nọ, anh ta nhìn rõ không rõ gương mặt Lục Cường.

Lục Cường nói: “Bạn trai cô ấy.”

Lưu Trạch Thành nhìn về phía Lô Nhân, cô vẫn đang nép mình trong vòng tay của người kia.

Anh ta dở khóc dở cười muốn túm người Lô Nhân nhưng lại bị Lục Cường bóp chặt tay rồi hung hăng đẩy vào tường.

Lô Nhân thở hổn hển, theo bản năng đi về phía trước.

Lục Cường nhíu mày bất mãn khi nhìn thấy Lô Nhân khẩn trương, anh lườm cô một cái.

Cả người Lưu Trạch Thành tê dại nửa ngày mới đứng thẳng dậy, bộ đồ tây trang chà xát vào tường, nút áo bung ra, cà vạt buột lệch, có chút chật vật.

Một chút ánh sáng chiếu qua, anh ta nhìn thấy rõ diện mạo của Lục Cường, nhớ lại vài phút trước đã gặp ở cổng. Lưu Trạch Thành nhìn về phía Lô Nhân, hỏi: “Đây là sự thật?”

Lô Nhân mím môi không nói.

Lưu Trạch Thành chậm rãi lắc đầu, chỉ ngón tay vào mặt Lục Cường: “Hắn ta? Bảo vệ của tiểu khu?” Đôi mắt tròn tròn: “Nhân Nhân, đầu óc em có vấn đề rồi hả? Đường đường là sinh viên hàng đầu của đại học Hoa Đông lại đi làm bạn gái của một tên bảo vệ?”

Lục Cường cười nhạo một tiếng, bước lên phía trước, Lưu Trạch thành theo bản năng lui về phía sau, Lục Cường tay không bắt kịp cổ áo anh ta.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Tay Lục Cường giơ ra bóp cổ Lưu Trạch Thành: “Không riêng gì bảo vệ, tôi còn từng ngồi tù, giết người phóng hỏa, cái gì cũng đều trải qua.” Anh gằn từng chữ, hỏi: “Thế nào, sợ không?”

“Đồ điên.” Giọng anh ta run rẩy: “Tôi kêu người! ... Nhân Nhân, mau bảo hắn ta thả anh ra.”

Lục Cường một quyền vung lên mặt Lưu Trạch Thành: “Nhân Nhân cũng không phải để mày gọi.”

Lưu Trạch Thành nghiêng đầu im lặng, kỳ thực cảm thấy sợ hãi.

Lô Nhân lo lắng sự việc càng náo càng lớn, chạy nhanh đến nắm tay Lục Cường: “Đừng đánh nữa, để em nói chuyện với anh ta.”

Lục Cường liếc cô một cái, thả lỏng tay.

Lưu Trạch Thành bụm mặt, lui liền hai bước.

Lô Nhân nói: “Vô luận là nguyên nhân gì, hi vọng lần sau anh đừng tới, cuộc sống bây giờ của tôi rất tốt, chuyện quá khứ không muốn nhắc lại, càng không muốn nhìn thấy mặt anh.”

“Anh chỉ muốn hỏi em một câu, em và hắn ta là quan hệ gì?”

“Không quan hệ.” Cô thốt lên, phát hiện mình nói sai, nhanh chóng sửa lại: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

Lục Cường nhìn về phía Lô Nhân, cô cúi đầu cũng không đáp. Lưu Trạch Thành khẽ nheo mắt, biểu cảm này anh ta không thể nào giải thích, nó là tư vị gì, chắc chỉ có bản thân anh ta hiểu rõ.

“Em nhất định sẽ hối hận.” Lưu Trạch Thành nói.

“Hối hận hay không cũng không liên quan đến anh, anh đi đi.”

Lô Nhân kéo người Lục Cường vào nhà, đóng cửa, ánh sáng đổ vào căn phòng một dải dài hẹp, cuối cùng biến mất.

... ..

Cửa đóng chặt, chỉ ngửi thấy một mùi cháy, Lô Nhân giật mình cầm muối chạy tới phòng bếp tắt gas, đồ ăn trong nồi cháy khét, mùi hăng bốc lên.

Cô đặt nồi vào bồn rửa nước, ánh mắt nhìn vòi nước, không biết nghĩ cái gì. Cách một lát, cô xoay người, bước chân lui liền vài bước.

Miệng Lô Nhân giật giật: “Đồ ăn khét hết rồi, không còn thứ gì khác để ăn.”

Chẳng biết Lục Cường đi lại từ lúc nào, ngăn ở phía trước: “Em và hẳn ta có cùng một suy nghĩ?”

“Không có.” Cô theo bản năng đáp.

Lục Cường nheo mắt, hỏi: “Em biết anh muốn hỏi cái gì sao?”

Bầu không khí trở nên ngột ngạt, Lô Nhân hếch vai đẩy đẩy Lục Cường: “Tâm trạng hôm nay của anh không tốt.”

Lục Cường không động đậy, nắm chặt cằm cô, buộc cô đối diện với mình: “Cảm thấy xấu hổ?”

“Không.”

“Chúng ta không có quan hệ?” Đây là câu anh quan tâm nhất.

Lô Nhân không nói.

Anh dựa sát người, dùng giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Hôm nay em phải nói cho rõ ràng.”

“... Em cảm thấy điều này không cần thiết.”

“Cái gì không cần thiết?”

Cô nhẫn nhịn, hung hăng vuốt tay anh: “Chờ khi nào tâm tình của anh tốt lên rồi chúng ta nói chuyện được không.”

Lục Cường cười lạnh: “Tâm tình anh không tốt là do đôi cầu nam nữ.”

“Anh...” Lô Nhân nói: “Anh nổi điên cái gì?”

“Thế này mà em bảo nổi điên? Vậy em chưa từng thấy anh nổi điên đúng không.” Anh xóc mạnh hông cô, dùng lực đặt cô ngồi trên bồn rửa, khom người đẩy chân cô ra, một tay anh đỡ thắt lưng, một tay kẹp bả vai cô. Lô Nhân cả kinh giãy dụa, áo len rút xuống lộ ra dây áo ngực màu đen.

Lô Nhân bị siết đau, lui người về sau, đưa tay định nhéo thắt lưng Lục Cường. Lục Cường nhìn ra ý đồ liền nhanh chóng bắt lấy tay cô đặt ở sau lưng, lòng bàn tay Lô Nhân ẩm ướt, mồ hôi chảy xuống ướt cả chiếc áo len.

Miệng anh mút hôn vào bả vai cô.

Tư thế này là tư thế cột nhả nhất vì nó không hề có sự tôn trọng đối phương. Cô nghĩ về quá khứ của mình, về tổn thương của anh, Ánh nhìn trên đôi mắt anh vẫn rất sắc bén. Cô đối với anh hoàn toàn không hề biết gì, gặp chuyện chỉ biết động tay động chân, lúc nào cũng thích dùng sức mạnh với cô.

Dưới sự phẫn khích và giận dữ, tất cả những gì tốt đẹp của anh đều biến thành xấu xa, tất cả những gì quan tâm trân trọng đều biến thành mưu cầu, đáy lòng Lô Nhân lường lự, rốt cuộc cảm giác này là gì?

Là giống như một bức tường thành với nền tảng không bền chắc sao? Một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay tất cả, sụp đổ hoàn toàn.

Lô Nhân chua xót, nước mắt chảy ra.

Lục Cường chạm vào mặt cô, động tác trì trệ.

Lô Nhân miệng không dẫn đo: “Em muốn chia tay.”

Anh ngừng động tác, nước bọt trong yết hầu nuốt xuống cổ họng, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nước mũi sụt sịt. Hồi lâu, anh kéo áo cô lên, ôm cả người cô vào lồng ngực, hôn lên trán.

Bình tĩnh mới biết được mình đã dọa cô sợ. Bàn tay anh khẽ vuốt lưng cô: “Được rồi... Lần sau không như vậy nữa.”

Cô đẩy đẩy anh: “Cút đi.”

“Là anh ghen tị, anh không muốn nhìn thấy em và tên đó ở cùng nhau.”

Lô Nhân giãy giụa: “... Em không muốn nghe anh giải thích.”

Anh dùng lực ôm chặt cô, thở dài một hơi: “Anh không có văn hóa nhưng anh có tiền, đủ để em sống giàu sang cả đời... Muốn mua hàng hiệu, mua kim cương hay là xe hơi đều tùy em.”

“Không cần.”

“Anh giận em là do em không nói rõ với hấn ta.”

Ngực Lô Nhân tê rần: “Chúng tôi là cặp nam nữ, cần gì phải nói rõ với anh.”

Lục Cường cười: “Đừng dối.”

“Không dối, anh cút đi.” Lô Nhân mất bình tĩnh: “Em muốn chia tay...”

Cả người Lục Cường cứng đờ, cô nói: “Em hoàn toàn không biết gì về anh, chúng ta quen nhau là một sai lầm, không hiểu nhau, không cùng

đường.” Cô khịt mũi: “Hôm nay vừa vặn nói rõ...”

Đầu óc Lô Nhân rối nùi, suy nghĩ không theo kịp lời nói.

Lục Cường kéo dẫn khoảng cách, nắm chặt vai cô: “Anh không là gì đối với em?”

“Không.”

“Em đối với anh không có cảm giác?”

“... Không.”

“Chúng ta quen là một sai lầm?”

“... Ừ.”

Hầu kết Lục Cường di chuyển lên xuống, sau mấy giây anh mới nói: “Không thích ở cùng anh?”

“.....” Lô Nhân cắn chặt môi: “... Ừ.”

Đôi mắt anh hiện rõ tơ máu, gắt gao nhìn cô. Anh nghĩ, mấy ngày trước cô cũng đề cập đến vấn đề không hợp, lần đó anh không để ý, đây là lần thứ hai anh không thể không quan tâm.

Lục Cường cười nhạo một tiếng, nhích người sát vào lỗ tai cô:

“Mẹ kiếp, có phải em tàn nhẫn quen rồi đúng không.”

Lô Nhân nhếch môi.

“Đùa không lại em rồi.”

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng sầm cửa, rốt cuộc lý trí cũng ừa về, cô

muốn mở miệng giải thích nhưng trong đầu trống rỗng, đã không còn nhìn thấy bóng dáng anh nữa.

Chương 21

Tiếng đồng hồ tích tắc vang lên ở phòng khách dường như xuyên thấu màng nhĩ, cô không hiểu vì sao mình lại hốt hoảng. Cô nhảy xuống bồn rửa nước, cầm chìa khóa, chạy ra ngoài.

Ngọn đèn hành lang thấp sáng cả con đường, không nhìn thấy anh. Đã hơn mười phút, chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, bước chân cô trì độ, mới phát hiện chân không mang dép.

Cô biết rõ anh đang ở đâu, chần chờ vài giây, cô đi về hướng bên kia. Trong lòng cô không xác định được mình nên làm gì, đổi ý hoặc là giải thích, ngay cả khi kết quả cuối cùng là gì, tối thiểu cũng nên kết thúc trong yên bình.

Bảy giờ tối, tiểu khu náo nhiệt vô cùng, Lô Nhân đi qua quảng trường, bên tai toàn là tiếng nhạc ồn ào. Đèn đường bắt đầu thấp sáng, bầu trời ám bụi, gió thổi ào ào, cô không khỏi nhún vai co rúm, bước chân lúc chậm lúc nhanh, mãi cho đến bây giờ cô mới thật sự ghét bản thân.

Xa xa nhìn thấy phòng an ninh, ánh đèn màu vàng chiếu ra từ cửa sổ, căn nhà nhỏ ẩn sau những cây cổ thụ, bóng cây lắc lư trên vách tường.

Cửa sổ phòng mở rộng, bên ngoài không thấy bóng dáng anh.

Cô cất bước, lại cất bước, trái tim liền không kiên định.

Còn không đến năm mét, một bóng người in trên cửa, cô nghiêm cẩn quan

sát, như thế để tìm thấy điều kỳ diệu.

Còn chưa kịp suy nghĩ người nọ đã có phản ứng, bỗng nhiên anh nghiêng đầu, nhìn cô vài giây, biểu cảm thoáng kinh ngạc. Anh ngậm một điều thuốc vẫn chưa đốt, tay rút túi quần, lưng thẳng tắp, đôi mắt dừng ở chân cô, con người lãnh đạm xa cách, ánh nhìn này cô nhìn không quen.

Cô nắm chặt cổ tay áo, gió lạnh thổi vào khe hở của áo len lỏi qua làn da. Vừa rồi đổ mồ hôi, gặp gió không khỏi rung mình một cái.

Người nọ nhìn cô chăm chú, cô đi về phía trước vài bước, lại đột nhiên dừng lại.

Trong phòng an ninh còn có một người khác, dáng người mảnh khảnh mặc bộ đồ đồng phục cảnh sát, tóc búi tỉ mỉ. Cô ta không nhận thấy sự hiện diện của người thứ ba, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn lưng Lục Cường, hai người không biết nói gì đó, cô ta nhú mày bĩu môi, đôi mắt oán hận và luyến tiếc dời đi, tay cô ta nhẹ nhàng đẩy bả vai anh, hoàn toàn không hề dùng sức.

Ở trong mắt người khác, hành động này không có gì đặc biệt nhưng cũng suồng sã dư thừa.

Lục Cường vô tri vô giác hoàn toàn xem nhẹ người phía sau, Lô Nhân động người một cái, vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng kia, bị coi thường, cô nghĩ: mình còn mặt mũi chạy đến đây sao.

Môi Lô Nhân trắng bệch, miệng khô ráp, xung quanh toàn là tiếng tim đập. Cô muốn giả vờ chào hỏi, khóe miệng cong lên nhưng căn bản không vui mừng được.

Bọn họ đứng trong phòng, ánh sáng ảm áp chiếu lên trông rất xứng đôi.

Trái tim Lô Nhân đau nhói, hình ảnh trước mắt kích thích cô, so với dự

tính cô muốn làm trước đó khác xa nhau quá...

Bọn họ bước ra, Lô Nhân hoảng hốt tìm bừa chỗ trốn. Hành vi này Lục Cường nhìn thấy hết, hóa ra cô vẫn nhát gan ——

Anh nhìn vào nơi tắm tối kia.

Đàm Vi phát hiện Lục Cường đăm chiêu, hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Đằng kia tối như vậy, ngoại trừ bóng cây thì cũng không nhìn thấy gì.

Cô ta đến đây khoảng nửa giờ trước, bác Lý bảo cô ta vào trong phòng chờ. Sau khi hoàn thành công việc, cô ta bớt chút thời gian tới đây thăm anh, không nghĩ tới đôi mắt anh vẫn rất lạnh lùng.

Giọng Đàm Vi không hài lòng: “Mỗi lần tôi đến thăm anh gương mặt anh đều như thế... Về sau tôi sẽ không bao giờ đến nữa.” Cô ta vừa bước hai bước, không được đáp lại, không cam lòng cắn cắn môi, lớn tiếng gọi: “Này!”

Rốt cuộc anh cũng quay đầu lại, gương mặt vô thức kích động.

Đàm Vi nói: “Tôi đi đây.”

Anh trả lời bằng giọng mũi: “Ừ.”

Đàm Vi khó thở, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Cường, đi chưa được mấy bước lại nghe anh hỏi.

“Ăn cơm chưa?”

Ngoài cổng có rất nhiều hàng quán nhỏ, gọi vài món và mấy chai bia. Lục Cường uống cạn một ly.

Đàm Vi chưa từng ở cùng với Lục Cường một chỗ, vụng trộm liếc: “Uống ít thôi, anh còn phải làm việc mà.”

Lục Cường cũng không ngẩng đầu, rót đầy ly: “Buổi tối không ai quản đâu.”

Cô ta hỏi: “Uống rượu cũng không sao à?”

Anh không muốn trả lời, cơ bản vừa ngửa đầu là uống một ngụm.

Đàm Vi trực tiếp gọi ông chủ, cũng xin một cái ly, tự mình mở bia, đổ vào một nửa.

Cô ta nhìn sắc mặt của anh, hỏi: “Hôm nay tâm trạng không tốt?”

Lục Cường đưa tay ra, cười nhạt: “Ừ, tâm tình không tốt.”

“Vì sao?” Cô ta chống cằm làm ra vẻ mặt muốn lắng nghe: “Có gì không vui cứ kể tôi nghe.”

Lục Cường: “Kể cô nghe thì có ích gì.”

“Không nói thì làm sao biết?” Cô ta kiên trì: “Nói đi, vì sao?”

“Vì phụ nữ.”

Đàm Vi theo bản năng cười: “... Đừng đùa.”

Lục Cường híp mắt nhìn cô ta một cái: “Tôi giống đùa sao?”

Đàm Vi giật mình, nhích người bưng ly rượu nhấp một ngụm, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, sau đó chậm rãi uống cạn.

Cô ta lại nói: “Thật không ngờ. Con người của anh tâm tình bất định, cao

hứng thì tươi cười, mất hứng sẽ giả vờ không quen biết, không tin, không tin.”

Lục Cường cúi đầu cầm đũa, mí mắt nâng lên nhìn, đột nhiên hỏi: “Cô thích tôi đúng không?”

Đàm Vi sắc rượu, vội lấy tay bịt miệng.

“Tôi có ưu điểm gì, nói nghe thử... Người khác chắc không phát hiện đâu.” Khi nói lời này khuôn mặt anh hơi thất vọng.

Gò má Đàm Vi ửng đỏ: “Sao lại đột nhiên hỏi điều này.” Cuối cùng cũng ghen ra một câu: “Chuyện này làm sao có thể nói rõ... chỉ là do cảm giác thôi.”

Lục Cường thích thú cười, bỏ đũa phụng vào miệng nhai nhai: “Cảm giác không kiểm được bằng tiền, khuyên cô bỏ cuộc sớm đi.”

Cô ta nhúu mày nhìn anh.

Lục Cường nói: “Tôi có đối tượng rồi.”

“... Anh nói dối.”

“Giống sao?” Anh liếc nhìn cô ta: “Vừa tan ca liền siêng năng chạy tới đây, sợ cô chỉ lãng phí thời gian vô ích.”

Tay Đàm Vi siết chặt, rốt cuộc cũng tin lời anh nói. Bỗng dưng, trong đầu cô ta thoáng hiện lên một hình bóng của một người phụ nữ —— gương mặt thanh tú, đường cong uyển chuyển, ngoan ngoãn nép vào người anh. Loại con gái mà anh thích hẳn là phải biết nấu ăn, tính tình dịu dàng và biết vâng lời, những phẩm chất này không phải là hiếm.

Đột nhiên, cô ta thấy mình thất bại.

Đàm Vi há miệng thở dốc, lại phát hiện bản thân không dừng khí hỏi nữa.

Sau đó, cô ta chấp nhận thực tế. Lục Cường ngừng uống, cô ta bắt đầu một ly lại một ly. Anh biết cô ta là người thông minh, sẽ không vì chuyện này mà giảm sút tinh thần, hết ngày hôm nay có lẽ sẽ tỉnh táo và thấu hiểu.

Lục Cường ăn uống no say, răng ngậm tăm, nhàm chán vô nghĩa nhìn đông ngó tây. Bữa ăn này chệch khỏi mục đích ban đầu, vốn là anh muốn mượn rượu giải sầu, lợi dụng mỹ nữ đi theo sẽ cảm thấy có hứng thú trở lại, Lục Cường của sáu năm trước quả thực đã tái sinh, anh cười mĩa mai, hai lần ra lệnh cho bản thân nhẫn nại.

Từ quán rượu bước ra, Đàm Vi đi xiêu vẹo, Lục Cường giúp cô ta đứng thẳng người. Cô ta không chút tỉnh táo, lại còn cố ý hoặc vô ý dựa vào người anh, anh giữ cánh tay cô ta để duy trì khoảng cách.

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, anh mất kiên nhẫn, cười lạnh nói: “Này, đừng có giả vờ say rượu loạn tính.”

Người bên cạnh nhoáng rùng mình một cái.

Lục Cường tiếp tục: “Cho dù uống say đầu óc tôi cũng rất tỉnh táo, hoàn toàn biết bản thân đang làm chuyện gì... Tôi không say và cũng tin rằng cô có thể nghe hiểu. Hôm nay tôi không muốn trêu đùa cô, hiện tại tâm trí và tinh lực của tôi đều đặt hết lên người phụ nữ kia rồi.” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Không có thời gian để đối phó với cô, bỏ cuộc đi và nhanh chóng tìm một người đàn ông tốt hơn để kết hôn.” Dừng hai giây: “Có thể đi đứng bình thường không hả?”

Đàm Vi không hề phản ứng, vẫn đi xiêu vẹo nhưng cũng không còn cô

tình nghiêng người dựa vào anh nữa.

Vấy taxi, anh nhét cô ta vào ghế sau, lấy chứng minh thư từ trong áo khoác cảnh sát ra, nói với tài xế: “Phiền chú đưa cô ấy về nhà, địa chỉ là...” Anh nhìn chứng minh thư trong tay: “Số 32 đường Đàm Lâm.”

Tài xế là một ông chú, thất kính liếc nhìn Lục Cường một cái, mỉm cười gật đầu.

Lục Cường nường theo ngọn đèn híp mắt nhìn số taxi, tùy tay đóng cửa xe, nhìn xe thông thả chạy trong đêm tối.

Sau đêm đó, Lô Nhân bị cảm, cô không quan tâm chỉ uống vài viên thuốc.

Ở xưởng may, Trần Thụy phát hiện Lô Nhân lại trở nên kỳ lạ, không biết là do cô bệnh hay là lý do khác, trên mặt ảm đạm rầu rĩ không vui, tinh thần luôn luôn mệt mỏi.

Giám đốc Đỗ giao cho hai người bọn họ xử lý một đơn đặt hàng, Trần Thụy là quản lý về phát triển sản phẩm, nghiệp vụ anh ta phụ trách.

Xưởng may có hai nhà thiết kế chính, trong đó có một người đang nghỉ thai sản, người còn lại xảo quyết và kiêu ngạo, giám đốc Đỗ sớm đã muốn thay người, cho nên mượn cơ hội này để đề bạt Lô Nhân, sau đó ông ra lệnh cho người kia tiếp tục làm việc hoặc rời đi, điều này đối với ông cũng không tổn thất gì.

Giám đốc Đỗ từ văn phòng bước ra, hai người sóng vai đi qua hành lang, Lô Nhân hơi ngừng bước, Trần Thụy nghiêng đầu: “Còn chưa hết cảm sao?”

“Sắp rồi ạ.” Lô Nhân nói.

“Nhớ chú ý nghỉ ngơi.”

Từ lần đó, Trần Thụy đã biết được tâm ý của cô, mặc dù không buông bỏ được nhưng cũng chỉ dám ở sau lưng quan sát. Anh ta đến xưởng may đã được ba năm, lần đầu tiên nhìn thấy Lô Nhân liền có hảo cảm, chỉ tiếc là lúc đó cô đã có bạn trai. Sau khi biết tin hai người bọn họ chia tay, tâm tình của anh ta trở nên mâu thuẫn, rốt cuộc mới lấy hết dũng khí theo đuổi cô, cuối cùng vẫn bị cự tuyệt.

Đối mặt với Lô Nhân, tựa hồ anh ta chỉ biết cười khỗ.

“Cám ơn.” Lô Nhân gật đầu, nhàn nhạt hỏi: “... Cười gì vậy?”

“Không có.” Anh ta xấu hổ ho khan một tiếng: “Vậy thì cứ theo kế hoạch, thứ năm tuần sau chúng ta đi qua chỗ đối tác, nhớ mang theo nhiều mẫu chụp nhé, bọn họ rất khó tính, lần này có thể gặp rắc rối.”

Lô Nhân nói: “Không thành vấn đề, em đi làm việc đây.”

Lại nói phiếm vài câu, sau đó hai người tách ra.

Hôm nay, cô trở về sớm, đi đến cửa tiểu khu bác Lý còn chưa về.

Bác Lý nhìn thấy Lô Nhân thì nhiệt tình tiếp đón, Lô Nhân dừng lại yên lặng nhìn về phía sau, có vài hộ gia đình đang đứng đó, người nọ cúi đầu ghi ghi gì đó trên quyển vở, tư thế cầm bút rất kỳ quái, giống như đụng tới cái gì khó xử, đưa tay một chút, thậm chí mí mắt cũng không nâng lên.

Bác Lý hỏi: “Hôm nay cháu về sớm vậy?”

Lô Nhân mỉm cười: “Cháu hết việc nên về trước ạ.” Lô Nhân hỏi: “Mọi người đứng đó làm gì vậy bác?”

“Mọi người đồng lòng muốn nâng cấp ống dẫn khí than, vì như vậy sẽ

tiện lợi hơn.” Bác Lý chỉ chỉ bên kia: “Cháu không đi đăng ký sao, nếu nhà nào không đồng ý thì kế hoạch này sẽ không được thông qua... Cháu cũng qua đó đi, bảo tiểu Lục ghi lại.”

Lô Nhân căn căn môi, tạm dừng một lát mới tiến về hướng đó.

Một số người đã rời đi, trước mặt anh hiện lên một bóng dáng nho nhỏ, anh ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy đôi mắt trong suốt của người đối diện, làn da cô hơi thiếu sức sống, viền tai ửng hồng.

Cô há miệng thở dốc, vừa định nói gì đó thì gương mặt của anh không mấy biểu cảm, thu hồi tầm mắt.

Miệng cô khô ráp, nghe anh hỏi hai chữ: “Họ tên?”

Hơi thở của cô trở nên trì trệ, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của anh, tay không tự giác siết chặt, dừng vài giây: “... Lô Nhân.”

“Số điện thoại?”

Cô nhẹ nhàng thở ra, đọc một chuỗi chữ số.

“Ở đâu?”

“Cái gì?”

Anh ngẩng đầu, giống như nhìn người xa lạ: “Nhà số mấy?”

Lô Nhân căn căn môi mặt trắng bệch, trong thời gian ngắn ngủi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh. Cô không trả lời, anh khẽ cong khóe môi, cúi đầu, trực tiếp viết: dãy 11 nhà số 302.

“Thời gian nào có mặt ở nhà?” Ngẩng đầu, trái tim anh hơi nhói. Mắt cô động lại hơi nước nhưng vẫn nỗ lực mở to, khắc chế cảm xúc.

Lục Cường cắn răng không dám hỏi, trực tiếp viết vào hai chữ.

Lại ngẩng đầu, cả người anh cứng đờ, có lẽ anh sẽ làm bất cứ chuyện gì bốc đồng chỉ vì người phụ nữ đang khóc ở trước mặt anh, cảnh tượng này như một ma lực có thể phá hủy tất cả kiên cường của anh.

Cô vừa khóc, toàn bộ lỗi lầm trên thế giới đều biến thành cái sai của anh.

Anh híp mắt nhìn cô rời đi, lại nhìn chăm chăm bóng lưng kia.

Chương 22

Chớp mắt đã đến thứ năm, sáng sớm Lô Nhân đau đầu kịch liệt, tối hôm qua cô gọi đều rồi lại ngủ quên trên ghế. Nửa đêm người phát lạnh, tỉnh dậy nhìn thấy tivi còn mở, tắt tivi, ngồi trên ghế một lát, đứng dậy vào phòng ngủ.

Cô mê mang chệnh choáng, cảm mạo có dấu hiệu tăng lên trầm trọng, cô tới nơi hẹn trễ hơn một phút, Trần Thụy tựa người vào xe nhìn di động. Cô lên tiếng xin lỗi anh ta.

Trần Thụy nghiêng đầu mỉm cười, cất điện thoại, đi bộ vài bước về phía cô.

Lần này bọn họ phụ trách may quần áo cho một công ty giải trí vừa mới thành lập và chưa chính thức mở cửa, nội thất trang hoàng trong công ty rất hiện đại, bên ngoài thang máy vẫn còn rất nhiều đồ đạc bỏ dở.

Trần Thụy đỡ cánh tay Lô Nhân, cô nhích người qua tránh né một mớ đồ đạc hỗn độn, bọn họ đi vào thang máy lên tầng hai gặp quản lý hậu cần.

Lô Nhân khởi động laptop, bên trong toàn là các mẫu thiết kế quần áo, thông thả nhấn chuột và giải thích cho đối tác.

Đối phương cũng là dạng người quyết đoán, chỉ nhìn mấy bản hình thức rồi đưa ra ý kiến sửa đổi. Lô Nhân dùng vở ghi lại, hai bên ký kết sẽ hoàn thành trong vòng nửa tháng, trước tiên sẽ may trước vài bộ để mặc thử, sau đó sẽ đi đến quyết định cuối cùng.

Đàm phán xong, phần còn lại sẽ do Trần Thụy phụ trách, cô nghe vài câu liền cảm thấy huyết thái dương nhức nhói. Thả lỏng vai, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết qua bao lâu, Trần Thụy gọi cô tỉnh dậy, cô cố gắng mở mắt đứng lên.

Trần Thụy nhìn thấy Lô Nhân không khỏe, sau khi cáo biệt đối tác thì thuận tay muốn cầm laptop thay cô, cô căng thẳng giữ khoảng cách với anh ta.

Anh ta yên lặng thở dài, giả vờ thoải mái: “Kỳ thực em không cần phải cố tình xa lánh anh, anh hiểu những gì trước đó em nói mà, làm gì còn mặt mũi để theo đuổi em.” Anh ta xoa mũi: “Nhìn em không khỏe, cho dù là đồng nghiệp bình thường thì có lẽ cũng giúp em cầm laptop mà thôi, chẳng lẽ có vấn đề?”

Lô Nhân ngượng ngùng buông tay: “Thật ngại quá.” Nghĩ nghĩ, lại sửa lời: “Cám ơn.”

Trần Thụy tươi cười nói: “Việc nhỏ thôi.”

Hai người đi về phía thang máy, trong hành lang chất đầy những mảnh vỡ, đèn vẫn chưa gắn hết, bọn họ chỉ dựa vào ánh nắng xuyên thấu vào phòng để bước đi.

Thang máy “Đình” một tiếng.

Trần Thụy kéo cô nhích lại gần mình, bên trong có một đám người nối đuôi nhau đi ra, cầm đầu là một người đàn ông cao lớn, anh ta mặc một bộ đồ tây trang màu đen, miệng ngậm xì gà, tóc mai che khuất phía bên phải, làn da ngăm đen khỏe mạnh.

Lô Nhân vô ý liếc mắt, trái tim nạnh chịch, nửa phút sau cô mới ngẩng đầu nhìn lên, lần này tâm trạng như cũ, vừa cảm thấy may mắn vừa sợ hãi.

Đám người kia đã đi, hai người bước vào thang máy.

Trong hành lang đột nhiên yên tĩnh, xa xa nhìn thấy một đám nhân viên hậu cần đi ra chào đón.

Trần Thụy bấm thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại, đột nhiên người đàn ông cao lớn kia đẩy đám người ra, đôi mắt nhìn về phía này. Anh ta đứng trong hành lang tối tăm, hơi nghiêng đầu, bộ mặt không rõ, con người lãnh ngạnh lãnh lạnh.

Thang máy khép lại, cả người Lô Nhân chấn động, không khỏi lui về phía sau nửa bước.

Cảm giác này cô không thể giải thích. Ở trạm xe buýt, dường như cô đã nhìn thấy anh ta.

Ra khỏi đại sảnh, ánh nắng chói chang, Lô Nhân không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, bảng hiệu màu vàng khổng lồ đã được treo trên tòa nhà...

Bảy chữ cái to đùng: Câu lạc bộ giải trí Khửu Chấn.

Đôi mắt bị ánh mặt trời chiếu vào, chân cô hơi run, vội vàng thu hồi tầm mắt, dứt khoát muốn ngồi xe buýt về nhà.

Trần Thụy kiên quyết chở Lô Nhân về nhà, kéo cô ngồi vào tay lái phụ.

Anh ta hỏi: “Em cảm rất nặng đúng không? Nếu không thì đến bệnh viện kiểm tra trước nhé?”

“Không cần đâu.” Lô Nhân thoải mái nói: “Tối qua em ngủ không ngon, về nhà ngủ bù là được, anh giúp em xin phép giám đốc Đỗ được không?”

Trần Thụy “Ừ” một cái: “Nếu không thì mua một chút thuốc cảm nhé?”

Lô Nhân cười nói: “Trong túi em còn.”

Anh ta liếc cô: “Chỉ đường về nhà của em.”

Đường xe đại khái 20 phút.

Vượt qua một loạt tiệm cơm phía trước, ở chỗ rẽ cô cời giầy an toàn: “Hôm nay phiền anh rồi, cho em xuống ven đường là được.”

“Chính là tiểu khu phía trước?”

“... Vâng.”

Anh ta đánh tay lái, tới gần cửa sắt tiểu khu: “Đừng nhúc nhích, anh chờ em vào.”

“Đừng, đừng, không cần lái xe vào đâu, dừng lại bên cạnh là được...”

Lời còn chưa dứt, Trần Thụy đã ấn vài tiếng còi, cánh cổng tiểu khu mở ra, xe tư nhân không thể lái vào. Tức thì anh ta ngấn người, vồ vồ trán, Lô Nhân căn cứ môi dưới, mở cửa xe: “Em tự vào được, cảm ơn...”

“Tiếc thật!”

Lô Nhân vội vàng xoay người nên cũng không nghe thấy anh ta nói gì, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn xuất hiện, người nọ trầm mặc đứng đó, cũng không có ý mở cửa, mặt không biểu cảm, con người mạnh mẽ nhìn chằm chằm cô.

Yết hầu Lô Nhân phát khô, đứng đó một lúc lâu cô mới ý thức được mình không làm gì sai, hếch lưng, đi qua bên cạnh cửa nhỏ.

Lộ trình ngăn ngui nhưng không dễ chịu, ánh mắt người nọ giống như đang dán sát vào người cô, lướt qua nhau, cũng không thấy anh nói thêm câu nào.

Lô Nhân đi khoảng vài mét, tâm tình xuống dốc không phanh.

Người phía sau ừm hừm một tiếng.

Trái tim cô đập cực nhanh, lại bước chậm hai bước mới quay người lại.

Lục Cường nói: “Ngày hôm sau đổi ống dẫn khí than, nhớ ở trong nhà.” Giọng lạnh như băng, nghe không ra cảm xúc.

Lô Nhân nhếch môi, chống lại cặp mắt kia, đột nhiên cô không muốn trả lời. Tức ngực, cũng không biết là tức cái gì.

Cô dùng giọng điệu của anh đáp trả: “Còn việc gì không?”

Lục Cường ngừng chừng mười giây: “Không...”

Anh chưa nói xong, cô đã ưỡn ngực ngẩng đầu bước đi xa.

Đầu tiên là anh ngạc nhiên một lúc, cúi đầu chửi thầm một câu, hàm răng không khỏi cắn chặt, nhìn chăm chăm vào chiếc mô tô quẹo rẽ đang lắc lư của cô, ác ý nghĩ đến tương lai sẽ đối phó với nó thế nào.

Lục Cường móc thuốc từ trong túi áo, tay mở bật lửa, hút vài hơi lại nhìn về phía lúc nãy, bóng lưng cô đã trở nên rất nhỏ, nháy mắt đã bị cây cối ngăn trở. Anh thu hồi tầm mắt, nhìn bầu trời rít thêm vài hơi, thế này anh mới ý thức được chiếc xe vẫn đang đậu trước cổng.

Người trong xe không biết bước ra từ lúc nào, nửa người dựa vào cửa xe, tầm mắt triền miên nhìn vào tiểu khu, Trần Thụy nhìn thấy ánh mắt Lục Cường nhìn mình không mấy thiện cảm, cẩn thận xắn tay áo, lái xe đi.

Lục Cường híp mắt, đèn xe nhấp nháy.

Anh nhìn bóng lưng quen thuộc, lại nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

...

...

Anh nhìn chiếc xe. Hiệu Sedan 408, trang bị động cơ 1.8 L, 4 xilanh cho công suất 140 mã lực, hơn mười vạn...

Tuần này Lục Cường trực ca sáng, đến phòng an ninh đã hơn bảy giờ, cửa mở ra đã nhìn thấy bác Lý đang ngồi nghe radio, bên ngoài có động tĩnh, bác Lý ngẩng đầu nói: “Tám giờ mới thay ca, lần nào cháu cũng đều đến sớm.”

“Bác về đi.”

Bác Lý đứng dậy: “Sáng sớm đã hút thuốc... Ăn cơm chưa?” “Chưa.”

Bác Lý buông mũ: “Bác canh một lát, cháu mau đi ăn đi.”

“Không cần.” Lục Cường nhìn vào trong sân: “Không đói bụng.”

Mãi cho đến giữa trưa, anh mới đi ăn cơm.

Buổi chiều, người của công ty khí than tới, tuần này chắc sẽ xong xuôi. Anh cùng công nhân đi vào bên trong một chuyến, lúc trở về thấy trước cổng tiểu khu có một người đàn ông đang đứng, mặc tây trang, trong tay còn cầm vài gói to, mắt liếc vào trong quan sát mong chờ.

Lục Cường nhận ra người này, ngày hôm qua anh ta đã lái xe đưa Lô

Nhân về.

Anh đứng cách đó không xa, hỏi: “Tìm ai?”

Trần Thụy quay người, thấy anh liền vội chào hỏi: “Xin hỏi, Lô Nhân ở tầng mấy?”

Biết rõ còn cố hỏi: “Anh là gì của cô ấy?”

“À, tôi là đồng nghiệp của cô ấy.” Nói xong vươn tay phải ra: “Gọi tôi Trần Thụy.”

Hai tay Lục Cường còn đút trong túi quần, cúi đầu liếc mắt nhìn bàn tay trước mặt, thon dài trắng nõn, khác hẳn với anh.

Trần Thụy xấu hổ vừa định thu tay liền bị đối phương nắm giữ, bàn tay thật to, thô ráp và cứng rắn, tràn đầy sức mạnh.

Lục Cường nói: “Đây là hộ gia đình riêng tư, chúng tôi không thể cung cấp thông tin cho anh.”

Trần Thụy khó xử: “Phiền anh dàn xếp giúp, đồng nghiệp của tôi bị bệnh, gọi điện thoại nhưng cô ấy lại không bắt máy, tôi sợ cô ấy gặp chuyện gì nên mới vội vã chạy tới đây.”

Trong lòng Lục Cường đột nhiên quặn đau, ngẩng đầu: “Bệnh gì?”

Trần Thụy sửng sốt: “... Cảm mạo.”

Anh buông lỏng một hơi, tà mắt nhìn Trần Thụy: “Mức độ thế nào?”

“Hôm nay cô ấy không có đi làm, giữa trưa tôi gửi tin nhắn cũng không thấy hồi âm, vừa rồi gọi điện cũng không ai bắt máy...” Anh ta nói nhiều hơn, lại hỏi: “Vệ địa chỉ là?”

Lục Cường nghe xong liền nhú mào: “Không thể cung cấp.”

Nói xong, anh tính đi lên tầng ba, đột nhiên ngoài tiểu khu xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, người phụ nữ rõ ràng sửng sốt.

Lô Nhân mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, khóa kéo kéo cao đến cổ, tóc dài buộc cao.

Cô bước nhanh vài bước: “Sao anh lại tới đây?”

Là nói với Trần Thụy.

Anh ta nhìn thấy cô bình yên vô sự, mới thoải mái nói: “Điện thoại cho em vì sao em không nhận?”

Lô Nhân liếc người bên cạnh một cái, nói: “Đi ra ngoài, không mang theo.”

Trong tay cô cầm mấy hộp thuốc, mắt tự nhiên giấu đằng sau lưng, Trần Thụy tiến lên: “Em cảm thấy thế nào? Hay là anh đưa em tới bệnh viện nhé.”

Cô tránh tay anh ta: “Không cần đâu, hôm nay em gọi điện báo cho giám đốc Đỗ rồi, anh gửi tin nhắn lúc đó em đang ngủ, quên hồi âm lại... Trời rất lạnh, anh cũng nên về nhà thôi.”

Tay anh ta cứng đờ, cảm thấy cô đã khỏe lại nên liền đưa gói to trong tay tới: “Cái này cho em, cơm nước xong nhớ uống thuốc.”

Lô Nhân không nhận, anh ta nắm lấy tay cô đặt vào, xoay người rời đi.

Cô bước về phía trước hai bước, cuối cùng miễn cưỡng nhìn theo chiếc xe.

Phía sau có người hỏi: “Bị cảm?”

Lô Nhân quay đầu rầu rĩ: “Ừ.”

“Trong nhà có thuốc không?” Ngữ khí so với ngày hôm qua dịu dàng hơn nhiều.

“Có.”

“Ngủ đã chẵn sao?”

“... Hình như là vậy.”

Anh không nói chuyện, cúi đầu nhìn cô. Hai người thoáng dựa gần nhau, chiều cao của cô chỉ cao tới cằm anh, anh có thể nhìn thấy chiếc mũi ửng đỏ, nhìn xuống thấy tay trái cô đang cầm một gói đồ thật to.

Hỏi: “Người nọ là ai?”

“Đồng nghiệp.”

“Nhưng xem ra rất quan tâm em.” Kỳ quái.

Lô Nhân nói: “Đồng nghiệp bình thường thôi.”

Anh ”Ồ” một tiếng: “Anh không được may mắn như em.”

Lô Nhân mím môi, ngẩng đầu liếc anh một cái, cảm giác này có chút bất an, có chút dè dặt cẩn trọng. Anh đứng rất gần cô, ngửa đầu là cô có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong con mắt anh, nhất cử nhất động, không thể đào thoát.

Tan tằm, người lui tới cũng nhiều, cô quên mất là phải tránh đi để không phải khơi dậy sự nghi ngờ của mọi người, trong lòng bối rối.

Anh không nói chuyện chỉ nhìn gương mặt cô chăm chăm, bầu không khí

trở nên xấu hổ.

Lô Nhân xoa mũi, hơi loạng choạng bước đi, thuận miệng hỏi: “Còn việc gì không?”

Động tác nhỏ này không qua được mắt anh, anh nhìn xung quanh, bỗng nhiên nhíu mày, không kiên nhẫn xua tay: “Đi đi, không có chuyện gì...”

.....

Từ bỏ một mối quan hệ sẽ tạm thời gặp khó khăn, cuối cùng lâm vào cục diện bế tắc.

Anh căn rằng không hỏi bệnh trạng của cô.

Sau khi thay ca, anh tùy tiện ăn đồ ăn ở bên ngoài, về nhà tắm rửa đi ra, ánh sáng tivi lúc sáng lúc tối, tivi đang chiếu một bộ kịch câm, anh không có tâm trạng xem, nằm xuống.

Trước đây trong tù không có phương tiện giải trí, cũng không có tin tức cơ bản, rửa mặt xong liền trở về giường nằm ngủ, vừa nhắm mắt đã đến bình minh, đây là một thói quen dưỡng thành từ rất lâu.

Hôm nay ngoại lệ, trần trọc không yên, không hề buồn ngủ.

Anh cầm di động, màn hình sáng lên, không khỏi nheo mắt, danh sách hiện tên ‘Nhân Nhân’, cuộc gọi cuối cùng là vào một tuần trước.

Ngón tay anh di chuyển, tranh đấu một lát, vẫn là day nhẹ trên bề mặt màn hình.

Hai cuộc gọi liên tục, bên kia không có người bắt máy.

Lục Cường thầm chửi một câu, giơ tay cầm áo mặc vào người.

Trong lúc tín hiệu sắp đứt kết nối, rớt cuộc cũng có âm thanh ‘sụt sịt’ vang lên.

Lục Cường: “Này?”

Người trong điện thoại không nói, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh.

Lục Cường nín thở: “Nhân Nhân? Nói chuyện...” Thật lâu sau, trái tim anh trở nên trầm xuống: “Con mẹ nó, lại đang khóc.”

Chương 23

Trong lòng Lục Cường hoảng hốt, đầu dây bên kia không nói liên cúp máy, gọi lại cũng không ai nghe. Đầu anh không ngừng quay cuồng, thầm tự nguyên rủa mình là đàn ông lại chấp nhận chuyện nhỏ.

Rạng sáng, gió thổi hiu hiu, con đường yên tĩnh, lá cây lã chã rơi xuống kèm theo bụi đất dưới chân, đèn đường đã tắt, không một bóng người.

Phòng an ninh, bác Lý chìm vào giấc ngủ, Lục Cường không ngừng bước, trực tiếp đi vào tiểu khu.

Anh không có chìa khóa riêng nhà cô, lúc này cánh cửa đóng chặt, gọi mãi không ai ra.

Lục Cường dẫn lại tính tình, gọi: “Lô Nhân...”

Không có người đáp.

Bàn tay anh chống trên cửa, cúi đầu, đợi một lát, lại gọi hai tiếng.

Lần này có tiếng đáp lại, hàng xóm mở cửa ra, cách lưới sắt hỏi: “Hơn nửa đêm cậu còn muốn tìm ai?” Nheo mắt mới phân biệt rõ là ai: “... Ôi, đây không phải là tiểu Lục hay sao!”

Sắc mặt Lục Cường không tốt, nghiêng đầu liếc ông ta một cái, quay mặt tiếp tục gõ cửa.

Ông bác hỏi: “Cháu tìm tiểu Lô?”

Lục Cường nhìn chăm chăm lỗ nhỏ trên cửa, bên trong mơ hồ lộ ra ánh sáng, hỏi: “Cô ấy ra ngoài rồi sao?”

Ông bác hơi choáng váng: “Ôi, tôi cũng không để ý, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Không có gì.”

Lục Cường xoay người muốn đi qua hoa viên nhìn thử, cách một cái, cửa phòng hé mở, người bên trong ngửa đầu ra thăm dò, tóc rối bời, đôi mắt sưng đỏ, gò má hồng hào.

Cô đứng ở phía sau cửa, đáng thương nhìn anh.

Lục Cường bất ngờ nhìn Lô Nhân hồi lâu, sau đó anh nâng tay lau mồ hôi trên mặt mình.

Giọng chậm dần: “Sao lâu như vậy em mới mở cửa?”

Cô liếm liếm môi: “... Em cho rằng tiếng gõ cửa là nằm mộng.”

“Gọi điện thoại sao không bắt máy?”

“Em ngủ thiếp đi.”

Lục Cường nghi hoặc: “Mới vừa rồi em bắt máy còn gì? Nhanh vậy đã ngủ rồi?”

Cô nhú mào: “Em không có bật điện thoại!”

Anh nghiêng rằng không muốn so đo cùng cô, đưa tay mở cửa, Lô Nhân tự giác lui về phía sau, lão đảo tựa vào vách tường.

Lục Cường cúi đầu bước vào nhà, hàng xóm cách vách quái dị nhìn bọn

họ.

Anh nói: “Trở về ngủ đi.” Cũng không chờ ông ta nói chuyện liền đóng cửa phòng.

Trong phòng chỉ có đèn phòng khách là mở, ánh sáng màu vàng trầm lắng từ dưới đánh lên, khuôn mặt Lô Nhân tiều tụy. Lục Cường yên lặng nhìn cô, hành lang đặc biệt yên tĩnh, mãi cho đến khi cách vách truyền đến tiếng đóng cửa, anh mới di chuyển một chút, nâng tay bật đèn.

Lô Nhân khẽ nheo mắt, đầu cúi xuống.

Lục Cường nâng tay sờ vào cằm cô: “Vừa mới khóc hả?”

“Không có.”

Tan chứng trên mặt còn chưa biến mất, Lục Cường sờ lên: “Thế đây là gì?”

“... Nước mũi.”

Lục Cường khẽ cười: “Diễn xuất kém.” Tay còn chưa kịp dời đi tâm lại căng thẳng, khuôn mặt cô nóng bừng một cách bất thường, anh nhíu mày: “Em sốt bao nhiêu độ?”

“Không rõ...” Cô sờ sờ mặt: “Chỉ thấy nóng thôi.”

Trên đường đi tới đây anh chỉ nghĩ rằng cô bị sốt, buổi chiều nhìn thấy cô vẫn bình thường, không nghĩ tới cô lại nóng thế này. Cô không nhớ mình đã tiếp nhận cú điện thoại của anh, có lẽ ý thức lúc đó đang mơ mơ màng màng.

Anh hỏi: “Tự đi được không?”

Lô Nhân gật đầu, đỡ vách tường trở lại giường.

Trong phòng ngủ vẫn đang mở đèn, những thứ linh tinh ném loạn xạ, trên tủ đầu giường có một đồng giấy vệ sinh, phía sau đặt hai viên thuốc và một ly thủy tinh.

Anh không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, càng miễn bàn là nam hay nữ. Đối mặt với vấn đề này anh hơi choáng váng, nhìn về phía giường, cô nằm rất yên, chần chệ đến mũi, chỉ mở to đôi mắt chớp chớp nhìn anh.

Lục Cường nói: “Nhìn cái gì, nhắm mắt ngủ đi.”

Người trên giường hoảng sợ nhắm chặt mắt.

Anh chống nạnh đứng trong phòng, nhớ đến lúc nhỏ mình bị bệnh mẹ đã chăm sóc mình như thế nào. Sau đó, anh cởi áo khoác ném lên ghế, vào phòng tắm vò một chiếc khăn ấm.

Lô Nhân chảy đầy mồ hôi, mũi sục sục, hình tượng này vừa buồn cười vừa đáng thương.

Anh lấy khăn lông lau mặt cho cô, người phía dưới nhịn không được giãy dụa đứng lên.

Lục Cường nói: “Đừng cử động.”

Da thịt mềm mại, chỗ nào cũng khiến cho tay chân anh vụng về, Lô Nhân đè lại khăn lông: “Đau em.”

Anh dừng một chút, điều chỉnh lại động tác nhẹ nhàng.

Mặt cô được lau sạch sẽ, anh hỏi: “Uống thuốc hạ sốt chưa?”

Lô Nhân mở mắt nhìn tủ đầu giường, nói: “Vừa rồi nước còn nóng nên chưa kịp uống.”

Anh đỡ cô dậy: “Vừa đúng lúc.”

Tay Lô Nhân lộ ra khỏi chăn, chạm vào vách tường: “Hạ nhiệt rồi.”

Lục Cường cười lạnh: “Vẫn chưa.” Anh trở lại phòng bếp rót nước ấm, dùng môi thử độ ấm rồi mới bưng tới cho cô.

Chờ cô uống thuốc xong anh lại cầm nhiệt kế trên bàn lắc lắc, vuốt chăn, bỏ vào miệng cô.

Lục Cường ngồi xuống cạnh giường, xoa xoa cổ chân, trêu cô: “Trước đây em thích sạch sẽ lắm mà, có phải giả vờ hay không?”

Lô Nhân há mồm, nhiệt kế mém chút rớt ra, anh giúp cô cất kỹ: “Đùa em thôi.”

39 độ, trách không được vừa rồi nói mê.

Lục Cường nghĩ ra một phương pháp, anh đi vào phòng tắm lấy một chậu nước lạnh, cầm khăn lông giặt sạch một lần, vén chăn lên.

Lô Nhân cả kinh: “... Anh, anh định làm gì?”

“Giúp em hạ nhiệt.”

Cô mặc một bộ đồ ngủ chất liệu cotton, phía trước vạt áo thắt hình chiếc nơ, nhìn qua có chút ngây thơ.

Lục Cường đưa tay định cởi áo Lô Nhân, cô ngây ngốc nắm chặt: “Em đang bị bệnh anh còn muốn làm tổn thương em sao?”

Anh hất tay cô, nói: “Khẩu vị của anh rất nặng, còn lâu mới làm tình với bệnh nhân, nếu đến cao trào em ngất đi, có phải anh tự hại mình không?”

Lô Nhân tức giận không thể phản bác. Cô vốn đã yếu, căn bản không ngăn được sức mạnh của anh, mắt thấy anh sắp cởi áo mình, cô nhanh chóng che chắn ngực lại.

Anh nhìn cô một cái. Miệng cô cầu xin: “Đừng... không được, bên trong... Bên trong không có mặc quần áo.”

Lục Cường nói: “Nhìn thấy hết rồi, còn giả vờ cái gì.”

“... Không muốn.”

“Không phải là do em quyết định.”

Anh lột áo cô xuống quăng sang một bên, cả khuôn mặt cô ửng đỏ, cánh tay không thể che được hết người. Anh mặc kệ cô che chắn, tay cầm chiếc khăn giúp cô lau chùi.

Hai bầu ngực kia tựa như thỏi nam châm không ngừng thu hút ánh mắt anh, cảm giác bụng dưới khẩn trương, ngón tay tê cứng. Anh nuốt nước bọt xuống yết hầu, cắn răng lật người cô lại, mặt úp xuống, lưng hướng lên trời, lưng cô rất trắng, cột sống chỗ lồi chỗ lõm thẳng tắp gợi cảm, eo nhỏ mỏng tròn tạo thành đường cong tuyệt đẹp.

Anh kì lưng cho cô, quá trình này vô cùng gian nan, đầu óc anh trống rỗng tưởng tượng đến việc cô không mặc quần lót.

Lau mấy lần anh mới ném khăn lông vào chậu nước, tay còn chưa di chuyển đã cảm thấy cơ thể cô co giật...

Đầu Lô Nhân để trong chăn, hu hu khóc: “Anh là tên khốn...”

“.....” Con mẹ nó, lại khóc.

Anh hít thở một hơi, xoay người cô lại, tay cô vẫn còn đang che ngực,

nước mắt chảy đầy mặt, nhắm mắt bịt môi khó coi hơn nhiều. Anh cầm chân tức giận đập lên người cô, mắt lạnh nhìn cô một lát, sau đó anh ngã người xuống bên cạnh cô.

Lô Nhân bất mãn lên án: “... Vì sao luôn bắt nạt em?”

“Bắt nạt khi nào?”

“Hiện tại.” Cô bịt môi: “... Còn có trước kia.”

Anh gạt người sát vào cô, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, không nói gì.

Cô mơ hồ hỏi: “Không phải anh bảo em tàn nhẫn sao? Không biết tên em là gì... Số điện thoại cũng không rõ?”

Giọng cô đứt quãng, cái gì cũng không nhớ, không ngại bản trực tiếp hít nước mũi vào trong bụng, cười toe toét, ủy khuất bắt đầu khóc như một đứa trẻ.

Lục Cường cảm thấy buồn cười: “Lại mơ màng rồi sao? Bắt đầu tính sổ với anh rồi đúng không?”

Nghe anh nói như vậy cô càng bức bối, cũng không ngại người khác đánh giá mình thế nào, miệng khóc ‘hu hu’.

Lục Cường khẽ mỉm cười, cười không nổi lại cúi đầu hôn xuống gương mặt cô, thở dài.

Cô lại tiếp tục khóc, anh lấy khăn giấy để trên mũi cô.

Ngón tay anh căng thẳng: “Hít nước mũi ra.”

Lô Nhân làm trái lại, cố tình không phối hợp, hít vào bên trong.

Lục Cường nhếch miệng mắng: “Mẹ kiếp, em thật ghê tởm.” Cũng không lãng phí giấy, trực tiếp cọ cọ vào mặt cô, ném bên cạnh bàn. Thân nhiệt của Lô Nhân đã giảm bớt, anh lại giúp cô lau người thêm một lần nữa, lần này cô vô cùng phối hợp, mím môi không nói.

Sau đó anh cuốn cô vào chăn như một ‘con nhộng’: “Những gì anh nói trước đó đều do tức giận.”

Lô Nhân hạ mí mắt.

“Không phải em đòi chia tay sao?”

Lô Nhân nâng mắt, khóc thút thít: “Là anh nói chuyện khó nghe.”

Anh chống cánh tay nằm nghiêng người: “Anh nói cái gì hả?”

“... Anh nói em và Lưu Trạch Thành là cầu nam nữ.”

Lục Cường sừng sốt: “Anh nói như thế sao?”

Cô liếc anh một cái, mắt sừng đỏ, trong mắt đầy tơ máu.

Anh vỗ vỗ người cô, không đùa nữa, thỏa hiệp: “Là anh sai, anh xin lỗi.”
Dừng một chút: “Hai chúng ta mới là đôi cầu nam nữ, còn tên kia chỉ xứng đáng làm cầu thôi, như thế có được không?”

“Anh...”

“Được rồi, được rồi, không nói nữa.” Lục Cường tàn khốc nói: “Nhờn nhều đủ rồi thì mau mau nhắm mắt lại ngủ, nếu không anh sẽ làm thịt em!”

Anh tắt đèn trực tiếp ôm cô vào lòng. Trong phòng tối đen như mực, cô mở to mắt, không biết qua bao lâu, cơn mệt mỏi xâm nhập, sự giận dữ dần dần chìm vào giấc ngủ..

Chương 24

Mấy ngày nay Lô Nhân nghỉ ngơi không tốt, có lẽ là do tác dụng của thuốc, tối hôm qua lại ngủ rất ngon.

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo ngay ngắn, tia sáng bình minh xuyên thấu vừa khéo chiếu xuống mặt cô, khẽ nhú mi, cảm giác trên người vô cùng nặng nề, chiếc chăn ướt đầm, cơ thể lỏa lồ không một mảnh vải che thân.

Lô Nhân thử lật người, đôi mắt nhìn thấy cánh tay anh đang úp ngang ngực mình. Chân mất tự do vì bị chân anh đè lên. Đỉnh đầu tê dại đặt dưới cằm anh.

Cô giống như chiếc gối ôm bị giam cầm trong lồng ngực anh.

Lô Nhân đột nhiên khó thở, nghiêng đầu, gí sát người vào cơ thể ấm áp của anh.

Ngực cô trì trệ, đầu tỉnh táo rất nhiều, chuyện tối hôm qua chợt ùa về trong trí nhớ, tình cảnh này thật khó xử.

Cô gian nan rút tay, nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới, áo ngủ bị ném trên sàn, lại dè dặt cử động vì sợ rằng quấy rầy giấc ngủ của anh, cánh tay thon dài lại di chuyển lần hai, chỉ còn mấy millimet nữa là cô có thể lấy được chiếc áo rồi.

Ngực đột nhiên căng thẳng, không đạt được mục đích cô đành nhường người về giường, lưng cô dựa vào ngực anh, mang theo nhiệt độ cơ thể bất

thường.

Anh từ từ mở mắt, sờ trán cô thăm dò: “Hạ sốt rồi.”

Ngữ điệu thông thả, trầm ổn đáng sợ.

Lô Nhân nắm chặt chần, may mắn giờ phút này cô không phải đối mặt với anh.

Nói xong, người phía sau cũng tự nhiên im lặng, cô nín thở nhìn đồng hồ treo tường ở trong phòng khách đong đưa, ngoài ban công chim hót líu lo, dưới lầu có tiếng chó sủa ầm ỉ... Hơi thở trên đỉnh đầu cô ngày một trầm ổn, chớp mắt mấy cái, qua nửa phút sau cô mới dám cử động.

Anh ôm chặt cô, hỏi: “Đừng lộn xộn, em muốn làm gì?”

Miệng Lô Nhân vùi vào drap giường: “Em tới phòng bếp, đói bụng rồi.”

“Tối hôm qua chưa ăn?”

Nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Anh vẫn nhắm mắt: “Muốn ăn cái gì?”

“... Cháo loãng.”

“Lát nữa anh đi mua.” Cầm anh cọ xát đầu cô: “Chờ anh một chút.”

Lô Nhân lẳng lặng nằm ở trên giường cùng Lục Cường. Hàng xóm kế bên đang luyện giọng, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ radio, tiếng trẻ con nghịch ngợm, giọng cha mẹ la hét không ngừng, không bao lâu sau còn truyền đến tiếng con nít khóc.

Ánh mặt trời hừng đông chiếu vào rèm cửa sổ, cả căn phòng sáng bừng

lộng lẫy. Sự khởi đầu của ngày mới vẫn rất sống động...

Lục Cường đột nhiên mở miệng: “Khu nhà này không cách âm sao?”

Lô Nhân không trả lời, không biết anh nghĩ đến cái gì, trên miệng chậm rãi nở nụ cười.

Lô Nhân giật giật: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, anh đi nấu cháo đây.” Rốt cuộc anh cũng mở mắt, dừng một chút, anh hôn nhẹ lên làn da cô, chợt cô run lên, sau đó anh cũng không có hành động nào khác, giúp cô đắp chăn kín người: “Em ngủ một lát đi, tý nữa hẳn tắm.”

... ..

Lục Cường tìm được một chén cơm nguội ở trong tủ lạnh. Nấu món phức tạp anh không biết, nhưng nấu cháo thì quả thật rất đơn giản. Trong tủ lạnh còn có bắp cải ướp lạnh, anh cầm dưa múc ra một ít, đặt vào mâm.

Anh liếc ngang liếc dọc, gần đó còn có vài bịch xộp, bên trong đựng đồ hộp, trong phút chốc, anh mới nhớ tới người đàn ông kia là ai. Anh từng nhìn thấy anh ta ở xưởng may Đỗ Hoa, vào ngày mưa đó anh ta mặc một chiếc áo sơmi màu lam, quần tây đen, một tay cầm túi công văn, một tay cầm ô giúp cô che mưa...

Lô Nhân từ phòng tắm đi ra, bả vai choàng khăn lông, cô thông thả xoa xoa lọn tóc. Anh đứng trong phòng bếp một tay giữ hông một tay quấy đáy nồi, cúi đầu với tư thế cực kỳ nghiêm cẩn.

Cô dừng động tác, cắn môi dưới: “Em xong rồi.”

Anh chợt dừng lại: “Sao em đi ra mà không lên tiếng?”

Lô Nhân lè lưỡi, buông khăn lông: “Em xong rồi, anh cũng đi tắm đi.”

Lục Cường đặt đĩa xuống, nhìn không được liếc cô một cái, tắm xong nhìn cô rất gọn gàng, so với người phụ nữ tối qua quả thật khác xa, tóc ẩm ướt chảy xuống bả vai.

Anh giơ tay lên vỗ nhẹ xuống ót cô, sau đó anh mới đi rửa mặt. Đứng trước gương nhìn bàn chải đánh răng và khăn lông mới tinh, những đồ dùng màu mè sặc sỡ này chắc là cô chuẩn bị cho anh. Anh hừ một tiếng, miễn cưỡng đánh răng...

Rửa mặt xong, Lô Nhân đã dọn đồ ăn lên bàn, cháo không nhiều, cô chỉ múc cho mình nửa bát.

Lục Cường đổi bát lớn cho cô: “Em ăn hết đi, anh ăn khác.”

“Trong nhà đâu còn thứ gì.”

Anh cười nhạt: “Trước đó đồng nghiệp của em không phải đã mua cho em một đồng hồ hộp này sao.”

Gần đây Lô Nhân không có cảm giác ngon miệng, ăn cơm cũng không ngon, lúc này ngửi thấy hương vị béo ngậy, bụng muốn cồn cào.

Cô đuổi đĩa về phía trước, còn chưa đụng tới đã bị anh ngăn cản: “Ăn cháo của em đi.”

“... Em muốn ăn thịt cơ.”

Lục Cường hừ lạnh một tiếng, không chút khoan nhượng: “Đồng nghiệp của em đàn độn thật, biết em bị bệnh còn mang thứ đồ này đến.” Nói xong dừng một chút: “Thật là...”

Lô Nhân mím môi, biết chuyện anh muốn nói chẳng phải đề cập đến thức

ăn. Cô khẽ gật đầu.

Anh nhìn cô, cuối cùng hài lòng cầm quả trứng lên lột vỏ: “So với thịt cái này ngon hơn.”

“.....”

Hai người lẳng lẳng ăn, Lục Cường dặn dò: “Lát nữa nhớ uống thuốc, không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài, chờ đổi khí than.” Anh ngồi trên ghế sofa một lát, nghĩ đến cái gì, hỏi: “Em có bằng lái xe không?”

Lô Nhân dọn dẹp bàn: “Có ạ.”

“Ngày mai được nghỉ?”

“... Vâng.”

“Theo anh ra ngoài một chuyến... Mang theo chứng minh thư.”

Lô Nhân buồn bực nhìn Lục Cường, anh đứng lên: “Phải đi rồi, thay ca cho bác Lý.” Tới cửa, anh dừng bước, nâng cằm cô, nướng mày: “Sức khỏe vẫn chịu được chứ?”

Lô Nhân do dự cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Âm tiết trả lời nhẹ nhàng giống như một làn gió thổi vào lỗ tai anh, anh cố nén cười, ôm eo cô, hung hăng hôn môi, trần trọc lặp lại mút vào khoang miệng cô sâu hơn, mãi cho đến khi cơ thể cô mềm nhũn, kìm lòng không đậu thở dốc.

Anh buông cô ra, day day cánh môi mềm mại, nói: “... Gặp sau.”

Hôm nay tâm trạng của Lục Cường rất tốt.

Tối đó anh nhận được một cú điện thoại, chủ nhà nói đường ống nước trong nhà bị hỏng.

Anh hỏi tầng mấy, chủ nhà bảo tầng năm. Ban công nơi này xây lộ ra ngoài, mùa đông ở Chương Châu rét lạnh, hiếm có hộ gia đình nào dám đứng đây hóng gió.

Đến tầng năm, anh gõ cửa vài cái, người bên trong cũng không sốt ruột, chờ một lát mới chậm rãi mở cửa, còn chưa nhìn thấy mặt anh đã ngửi thấy một mùi hương nồng nặc.

Lục Cường theo bản năng nhú mào, giương mắt nhìn thì mới biết là cô gái họ Trương.

Anh không khỏi hừ lạnh: “Đường ống nước bị hỏng?”

Họ Trương mặc một chiếc áo ngủ bằng lụa màu be, bên ngoài dẹt kim hở cổ, trước ngực loã lồ, nhìn rõ khe rãnh.

Cô ta lười nhác dựa vào vách tường, đôi mắt quyến rũ như nai tơ: “Xem ra phiền đến anh rồi.”

Lục Cường nói: “Không có gì, phận sự thôi.”

Thấy anh tiến vào, họ Trương đóng chặt cửa phòng.

Lục Cường đứng giữa phòng khách: “Hỏng chỗ nào?”

“Trong phòng tắm.”

Căn nhà này thiết kế khác xa nhà của nhà Lô Nhân, hai phòng ngủ, một phòng tắm. Vách tường tranh trí xanh đỏ tím vàng, rèm cửa sổ màu hồng

cánh sen, bên cạnh ghế sofa còn có một chiếc đèn ngủ đang bật, ai không tỉnh táo lại cho rằng mình đang lạc vào động Bàn Tư(1).

(1) động Bàn Tư: hang động của yêu nhện nhện trong phim Tây Du Ký.

Lục Cường đi vào phòng tắm kiểm tra nhưng không phát hiện đường ống nước bị vỡ, bên cạnh còn có một bồn tắm lớn, bên trong đang chứa nước ấm, hơi khói bốc lên ngùn ngụt.

Anh liếc cô ta: “Đùa với tôi?”

Họ Trương chỉ tay: “Đâu có! Vòi nước bị rỉ nước đó thôi, chảy nhỏ giọt kia kìa.” Cô ta cúi người đi về phía trước: “Tôi đang chuẩn bị tắm rửa.”

Lục Cường đi vào trong, tránh đụng chạm thân thể cô ta. Bộ ngực cô ta rất lớn, vô hình trĩ xuống, trước kia anh từng đụng thử một lần, hiện tại chỉ có cơ thể của Lô Nhân mới khiến anh đảo điên, nhìn cảnh tượng này lại cảm thấy ghê tởm.

Lục Cường sờ tay vào vòi nước kiểm tra cho có lệ, đột nhiên có người dán sát vào lưng anh: “Lục Cường, anh không cảm thấy nóng sao?”

Giọng điệu ngấy đến tận cùng.

Lục Cường xoay người, áo khoác trên người cô ta đã cởi ra, một dây đeo mỏng bám chặt vào vai anh..Không đợi anh phản ứng, bàn tay cô ta di chuyển xuống đũng quần anh, anh đột nhiên nắm tay cô ta, thô lỗ túm người cô ta kéo đến trước mặt, họ Trương sửng sốt.

“Sao, nóng hả?”

Cô ta thích sự thô lỗ của anh, không lùi mà tiến tới, nói: “Phòng này ngay ánh mặt trời, hấp thụ ánh sáng mặt trời thường xuyên, làm sao có thể không

nóng?” Nói xong, tay kia trượt khỏi ngực anh đi lên bả vai, ngập ngừng: “Anh còn chưa cởi quần áo kìa!”

“VẬY Ờ, TÔI LẠI CẢM THẤY KHÔNG NÓNG.” Lục Cường bỏ tay cô ta ra: “Nhìn cô rất nóng, có muốn tôi giúp đỡ không?”

Họ Trương nhú mày, nghe anh nói như vậy thì cảm thấy kế hoạch của mình đã thành công, kích động chờ miếng vải trên người bị xé rách.

Lục Cường xoay người mở nước, họ Trương thét chói tai, đỉnh đầu cô ta ướt nhẹp, anh cầm vòi sen chia vào người cô ta: “Còn nóng không?”

“Anh, anh điên rồi sao?” Họ Trương ôm đầu tránh né: “Dừng lại... Mau dừng lại, lạnh chết tôi rồi...”

“LẠI LẠNH? THẬT KHÓ HẦU HẠ.” Lục Cường ném vòi sen: “Để tôi giúp cô.” Nói xong, không chút thương tiếc quăng cô ta vào bồn tắm lớn.

Cô ta đau đớn ho khan không ngừng, trong miệng uống vài ngụm nước.

Lục Cường dùng chân đá mạnh bồn tắm, nhìn từ trên cao nhìn xuống: “Còn muốn đùa không?”

Cô ta nhìn xuyên qua làn nước nhạt nhòa, phía trên là biểu cảm hung ác và nham hiểm của một người đàn ông, nụ cười của anh ta cực kỳ lạnh khốc, vết sẹo trên trán chứng tỏ anh ta chẳng phải là nhân vật bình thường.

Lục Cường nói: “Về sau gặp mặt tôi thì nhớ đi đường vòng, bằng không cô liệu hồn.” Lại liếc cô ta một cái: “Từ từ hưởng thụ.”

Anh nhặt thùng dụng cụ, đóng cửa, trong phòng có người kêu gào thảm thiết.

“TÔI MUỐN KHIẾU NẠI VỀ ANH!”

“Cứ tùy tiện...”

Cửa phòng đóng sầm, Lục Cường đi ra ngoài, cúi đầu nhìn nhìn, ống quần ẩm ướt, tâm trạng tốt đẹp bị hủy trong tay cô ta.

Anh đứng đó một lúc, hút nửa điếu thuốc rồi nhìn xuống tầng ba đối diện, lan can treo đầy quần áo màu trắng, giống như con người của cô, sạch sẽ thuần khiết.

Lục Cường khẽ cong khóe môi, tâm tình lại đột nhiên tốt lên.

... ..

Ngày thứ hai, Lục Cường trực tiếp đứng chờ Lô Nhân ở trạm xe buýt.

Cô nhìn thấy bóng dáng anh, hôm nay anh rất điển trai, quần jeans áo thun cộng với áo khoác, chân mang một đôi giày bình thường, anh ít khi ăn mặc thế này, cảm láng bóng, thậm chí tóc cũng xịt keo.

Lô Nhân vụng trộm nhìn.

Anh mất kiên nhẫn, cau mày hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Lô Nhân dời tầm mắt, ho khù khụ: “Hôm nay chúng ta đi đâu?”

Lục Cường hỏi: “Em có mang theo chứng minh thư không?”

Cô thật thà gật đầu, hỏi ra nghi hoặc: “Anh bắt em mang theo chứng minh thư làm gì?”

Anh không đáp, xa xa có một chiếc xe buýt lái tới, anh tóm lấy tay cô nói: “Đi thôi.”

Hai người đi vào vùng ngoại ô, đến một điểm dừng anh kéo tay cô xuống xe.

Dân cư thưa thớt, hai bên đường là một cửa hàng, dòng người ra vào không nhiều.

Lô Nhân kinh ngạc: “Anh muốn mua xe hơi?”

Lục Cường nắm lấy cánh tay Lô Nhân đi về phía trước, bàn tay anh chậm rãi trượt xuống chạm vào lòng bàn tay cô, do dự một chút liền nắm giữ chặt chẽ.

Lô Nhân mím môi, cúi đầu, cũng không rút tay.

Lục Cường tùy ý hỏi: “Thích cái nào? Thương hiệu của Đức hay Nhật Bản?”

Cô tò mò suy đoán, ngón tay căng thẳng: “Làm sao anh có nhiều tiền thế?”

Anh nhìn cô trìu mến: “Không phải trước kia anh đã từng nói anh có rất nhiều tiền sao?”

Cô dừng bước, kéo cánh tay anh muốn nghe một lời giải thích.

Lục Cường nói: “Số tiền này là trước khi anh vào tù có được, không bị cảnh sát điều tra ra.”

“Phi pháp?”

Anh hừ lạnh một tiếng: “Phi pháp hay không anh không cần biết, dù sao cũng là bán mạng kiếm về... Thế nào, còn muốn bắt anh từ bỏ?” Anh ôm cô eo, dựa sát vào: “Số tiền này là tiền dành cho bà xã tương lai, muốn anh buông bỏ sao, không thể.”

Mặt cô đỏ lên, nghiêng nghiêng đầu, giơ tay nhéo vào thắt lưng anh.

Lục Cường nhảy căng lên: “Fuck...”

Cuối cùng cô quyết định chọn một chiếc xe màu trắng thương hiệu của Đức, hộp số tự động, mười vạn.

Lô Nhân ngồi ở vị trí tay lái, bên trong xe tràn ngập mùi da mới, trong lòng cô vẫn còn lo lắng và bất an.

Lục Cường nói: “Nếu chiếc xe này đứng tên anh, lập tức sẽ bị hoài nghi.”
Lại nghiêng đầu: “Xe vẫn là của anh, cho em mượn mở mang kiến thức.”

Cô không phải con nít, anh muốn cô yên tâm nhận nên mới nói như vậy, ậm ờ: “Hừ, không cần.”

Lục Cường nói: “Sau này em đi làm... cũng tiện hơn.”

Trong xe yên tĩnh vài giây, Lô Nhân cười to một tiếng.

Lục Cường dọa dẫm: “Cười cái gì.”

“... Không có gì.”

Anh đánh nhẹ vào đầu cô: “Lái đi.”

Bóng người ngoài cửa sổ xe thoắt ẩn thoắt hiện, anh nhìn thoáng qua thấy rất quen mặt, cuối cùng vẫn không quan tâm.

Xe chạy trên quốc lộ, dần dần lẫn vào dòng xe nhộn nhịp.

Họ Trương mặc một bộ đồ comlê màu đen, túm chặt tay đồng nghiệp: “Người khách vừa rồi là ai vậy?”

“A.”

“Tên gì?”

Đồng nghiệp nói: “Khách hàng bí mật, cấp trên không cho tiết lộ danh tính.”

“Đừng nói điều dư thừa với tớ.”

Đồng nghiệp cười vui: “Tên là Lô Nhân.”

Họ Trương “Chặc” một tiếng: “Còn người đàn ông?”

“Nghe cô gái kia gọi anh ta cái gì Cường ấy.”

“Lục Cường?”

“À, đúng rồi, chao ôi, tiểu Trương, cô hỏi cái này làm gì?”

Họ Trương không đáp, nhìn xe biến mất nghiêng rặng nghiêng lợi, ngày hôm qua cô ta bị xúc phạm nặng nề, vừa rồi nhìn thoáng qua là cô ta đã nhận ra anh.

Hóa ra anh đã có người yêu.

... ..

Hai người đi dạo một ngày, buổi tối ăn cơm gần tiểu khu.

Lô Nhân bị bệnh mới khỏi nhưng rất thèm đồ ăn mặn.

Lục Cường không đồng ý liền gọi cho cô cháo trắng rau dưa, còn anh lại ăn ngẫu nhiên món mặn.

Đây rõ ràng là tra tấn thị giác của người khác.

Sau buổi tối, anh không lên xe, nhéo nhéo má cô: “Anh đi bộ về.”

Cô suy nghĩ một chút liền biết dụng ý của anh, nói: “Không được, đi cùng em.”

“Đi bộ để tiêu hóa thức ăn hơn.”

“Kỳ thực...” Cô vừa nói hai chữ, anh đã vẫy vẫy tay, anh đi về phía tiểu khu, cô nhìn bóng lưng anh, yên lặng một hồi cô mới lẩm bẩm: “... Em không ngại.”

Lục Cường không nghe thấy, đi bộ hai phút rồi anh mới quẹo qua khúc quanh.

Cửa tiểu khu gần ngay trước mắt, bầu trời tối om, bên trong có rất nhiều người dân đang tụ tập.

Chương 25

Bầu trời mờ mịt, dự báo thời tiết hôm nay có mưa. Mây đen ùn ùn kéo đến, báo hiệu một trận dông tố sắp xảy ra, màu đen bao phủ ánh hoàng hôn, từng tầng mây đang cuộn cuộn trong đó.

Có gió thổi qua, một giọt mưa rơi trên trán Lục Cường.

Anh không quan tâm, ngược đầu nhìn sắc trời. Rít một hơi, khói thuốc lơ lửng trước mắt, anh đứng thật lâu rồi mới nhấc chân đi vào tiểu khu.

Một vài người dân khi nhìn thấy Lục Cường thì dùng khuỷu tay huých nhau, lúc anh tới gần, thanh âm lạnh ngắt như tờ.

Phía trước tự động tránh ra thành một khe hở, Lục Cường híп mắt nhìn người phụ nữ ngồi trên băng ghế dự bị, tóc quăn môi đỏ mọng, quần da bó sát người cùng với áo khoác đinh tán, hai tay khoanh lại đè ép bộ ngực cực lớn. Người đối diện cũng trùng hợp nhìn qua, biểu cảm tức giận hiện ra trong mắt.

Lục Cường lại rít một hơi, tay rút túi quần đứng trong đám đông, xem nào nhiệt cũng không bước về phía trước.

Họ Trương hừ lạnh, vừa rồi cô ta khóc lóc inh ỏi nên thu hút không ít người đến xem, nhân vật chính đã xuất hiện, lại còn không đếm xỉa đến biểu cảm của cô ta. Cô ta suy tư một lát, chờ đợi vở kịch được dàn dựng.

Bác Lý sợ toát mồ hôi, chạy đến bên cạnh Lục Cường: “Sao bây giờ cháu mới về?”

Lục Cường nói: “Vẫn chưa tới thời thay ca.”

“Ý bác không phải như vậy...” Bác Lý vội nói: “Bên kia... có người tìm cháu, cô ấy náo loạn này giờ.”

Lục Cường ngậm điều thuốc: “Náo cái gì?”

Bác Lý muốn nói lại thôi, Lục Cường nhàn nhạt liếc ông, cũng không hứng thú truy vấn.

Bác Lý hỏi: “Ngày hôm qua cháu đến chỗ cô ấy sửa ống nước đúng không?”

Anh nâng mí mắt: “Đúng vậy, sao ạ?”

Bác Lý hỏi khéo: “Sau đó... cháu có cầm nhầm vật gì hay không?”

“Ý bác là sao?”

“Chìa khóa nhà của cô Trương bị mất, sáng nay cô ấy có việc phải đi ra ngoài nên vội vàng dùng chìa khóa dự phòng, khuya về thì phát hiện đồ trang sức để trong phòng ngủ và mấy vạn tiền mặt ở tủ đầu giường biến mất... Ngày hôm qua trong nhà cô ấy không có người lạ, chỉ có cháu tới sửa ống nước.”

Lục Cường cúi đầu hút thuốc, hỏi: “Nói cháu lấy sao?”

Bác Lý hạ giọng, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe rõ: “Rốt cuộc là cháu có lấy hay không, khai thật với bác.”

Lục Cường bỗng nhiên quay đầu: “Bác tin không?”

Bác Lý bị sốc lui về phía sau, lý lịch của Lục Cường không có bao nhiêu người biết, bác Lý vì thương cảm cho anh nên lúc nào cũng nhiệt tình dạy

bảo. Hôm nay anh mới biết được, đó cũng chỉ là ngoài mặt, giết người cướp của đều hoài nghi anh đầu tiên.

Anh là tội phạm đang bị cải tạo, chỉ cần một chút sai lầm sẽ bị bắt lại vào tù, đây là phản ứng bình thường, trách không được người khác thành kiến nhìn mình.

Đầu thuốc cháy rụi, Lục Cường mạnh mẽ rít một hơi, búng tay ném tàn thuốc dưới đất.

Anh cười: “Không phải cháu lấy, hôm nay cháu ở bên ngoài mới về.” Biểu cảm lạnh nhạt, cũng không biết nói cho ai nghe.

Bác Lý cúi đầu trầm tư, rốt cuộc họ Trương cũng lên tiếng: “Thường thì kẻ trộm sẽ chẳng bao giờ thừa nhận mình là ăn cắp.”

Lục Cường lườm cô ta, cô ta không khỏi nao núng, đôi mắt anh lãnh đạm khiến cho cô ta sờn gai ốc. Người đàn ông này hỉ nộ vô hình, nháy mắt gương mặt biến sắc, tối qua cô ta đã lĩnh giáo.

Cô ta nhìn xung quanh, chần chừ gặng gượng: “Nhà tôi hôm qua chỉ có anh vào, trang sức và ba vạn ở đầu giường không cánh mà bay, cửa chống trộm không có dấu hiệu bị phá, chìa khóa cũng mất.”

Cô ta ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải anh, chẳng lẽ là tôi?”

Lục Cường nói: “Cũng có thể.”

“Anh...” Họ Trương siết chặt tay, cắn răng hét: “Nói nhiều cũng vô ích, tôi muốn nghe một lời giải thích.”

Lục Cường nói: “Không phải đã nói rồi sao, tôi không lấy.”

“Ai có thể chứng minh?”

Mắt Bác Lý sáng ngời: “Đúng rồi, hôm nay cháu ở cùng ai, nhờ người đó đến làm chứng thì mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.”

Anh nói: “Không tới được.”

Cô ta đoán chắc là mối quan hệ giữa anh và Lô Nhân không đứng đắn, bản chất đáng xấu hổ nên mới không dám công khai. Cô ta từ trên ghế đứng lên, ưỡn ngực đi vòng qua người anh, đắc ý cười. Những người xung quanh xem náo nhiệt ngày càng nhiều, ở phía sau nghị luận ào ào.

Bác Lý sốt ruột: “Sao lại không?”

Họ Trương thở dài, không nhanh không chậm: “Nói đi, giải quyết thế nào?”

Lục Cường: “Báo cảnh sát.”

Họ Trương trố mắt, đám người phía sau ồn ào, có người gọi: “Lục Cường?”

Anh đứng yên bất động, ngực anh như bị thiết chùy hung hăng đập vào, một vài giây sau người nọ chạy tới. Anh cúi đầu nhìn cô, gương mặt nghiêm nghị.

Cô nhìn anh mỉm cười, biểu cảm hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại đứng đây?”

Anh lặng lẽ nhìn cô, đầu ngón tay ấm áp dần dần lan rộng đến toàn bộ lòng bàn tay.

Cô cầm tay anh, chỉ tạm dừng vài giây, đầu ngón tay cô trở nên căng thẳng vì bị anh phản pháo nắm giữ, Lục Cường hếch môi, chỉ nhìn cô cũng không nói chuyện.

Lô Nhân chớp mắt vài cái, sau đó cô nhìn về phía đám đông: “Có chuyện gì thế?”

Bác Lý ngạc nhiên: “Tiểu Lô, hai đứa?”

Lô Nhân nhàn nhạt mỉm cười: “Hôm nay bọn cháu đi mua xe, ăn cơm, mới vừa trở về.”

Họ Trương cứng họng, Lô Nhân bất ngờ xuất hiện, cô ta trở tay không kịp, nhất thời không nói gì, âm thầm quan sát.

Biểu cảm của bác Lý khoa trương: “Hai đứa... Hai đứa...” Chỉ tay về phía bọn họ nửa ngày mới nghẹn ngào hỏi: “... Bắt đầu khi nào?”

Lô Nhân véo mạnh vào tay Lục Cường để bắt anh phải trả lời, ngẩng đầu chỉ thấy anh đang nhú mày nhìn cô. Mặt cô nóng bừng, kiên trì nói: “Rất lâu rồi ạ.”

Bác Lý chần chừ một lát, chỉ chỉ Lục Cường: “Oắt con, giấu diếm ghê thật, một chút sơ hở cũng không tiết lộ.” Ông cười, nhẹ nhõm xua tay: “Giải tán, giải tán, hiểu lầm thôi.”

Lại hướng về phía họ Trương: “Vấn đề này đã được giải quyết, tiểu Lục không lấy đồ của cô, cô về nhà tìm lại coi có để quên ở đâu không.”

Họ Trương khẽ trừng mắt: “Không thể nào, tôi đã tìm mấy lần rồi, nhất định là anh ấy đã lấy.”

“Lẽ nào cô hoài nghi anh ấy đã lấy đồ nhà cô?” Lô Nhân nói: “Có thể là cô nhầm rồi, cả ngày hôm nay chúng tôi đều ở bên nhau.”

Họ Trương cười lạnh: “Tối hôm qua thì sao? Anh ấy có thể thừa dịp tôi đang ngủ chuồn vào, huống chi...” Cô ta liếc Lục Cường một cái: “Khi sửa

ống nước động tay động chân, ai biết có ý đồ khác không.”

Lô Nhân tức giận siết chặt cánh tay Lục Cường, cô muốn anh phản bác nhưng anh vẫn im lặng, con người sâu thẳm của anh vẫn nhìn cô.

Cô cắn răng nói: “Tối hôm qua chúng tôi ở cùng nhau.”

Câu nói này thành công khiến cho mọi người xung quanh yên tĩnh, mặt cô đỏ lên, đối diện với đôi mắt căm phẫn của họ Trương: “Anh ấy ngủ ở nhà tôi, chắc chắn là cô nhầm rồi.”

“Hai người là tình nhân với nhau, đương nhiên cô phải bênh vực cho người mình yêu rồi.”

Lô Nhân phản pháo: “Tôi đang giải thích vấn đề dựa trên cương vị xem anh ấy là bạn.”

Bác Lý chen vào: “Giữa người với người đừng nói chuyện khó nghe như vậy.”

Lý lịch của Lục Cường không tốt, có người hiểu chuyện, có người chỉ trích, họ Trương không làm rõ sẽ gây oan cho người tốt.

Lô Nhân nói: “Chuyện đã rõ ràng, chúng tôi trở về đây.”

“Không được.” Họ Trương quýnh quáng ngăn cản: “Chuyện chưa giải quyết xong, ai cũng đừng hòng bỏ đi.”

“Báo cảnh sát, trong ngoài tiểu khu đều có camera giám sát.” Lô Nhân cầm di động: “Tôi giúp cô báo cảnh sát nhé, chịu không?”

Họ Trương câm miệng, trò khôi hài thoáng chốc kết thúc.

Đám đông tản đi, Lô Nhân kéo tay Lục Cường: “Về nhà thôi.”

Lục Cường không nhúc nhích, Lô Nhân cố gắng một chút, kéo anh đi vào bên trong.

Sắc trời dần dần sẫm màu, mây đen kéo đến, một vài hạt mưa rải rác rơi xuống.

Lô Nhân đi ở phía trước, Lục Cường theo sau, tay cả hai nắm chặt. Có người vụng trộm nhìn về phía bên này, mặt Lô Nhân đỏ bừng, tình thế trước đó cấp bách nên cô mới suy diễn mọi chuyện, bây giờ phát hiện mình trở thành tiêu điểm của mọi người, mà cô thì không thích bị mọi người chú ý.

“Tay em đổ nhiều mồ hôi rồi.” Lục Cường mở miệng, giọng anh khàn khàn, yết hầu khê di chuyển.

Lô Nhân quay đầu: “Tay anh cũng đang run.”

Hai người đột nhiên im lặng, chẳng biết từ lúc nào vai trò chuyển tiếp, anh đi tới đằng trước, bước chân nhanh hơn, cô ở phía sau theo không kịp, đầu nổ tung.

Lô Nhân vội vàng rút tay về: “Khi nào thì anh thay ca.”

“Tối nay.”

“Vậy anh về nhà đi.”

Anh nhìn cô, hai má cô lại nóng bừng.

Lô Nhân cảm giác được chuyện gì sắp xảy ra, vừa mừng vừa lo tim đập thành thịch, anh kéo lấy tay cô quẹo vào hành lang.

Một tay cô vịn cầu thang: “Em không.”

“... Không cái gì?”

Cô trực tiếp ngồi xổm xuống đất, không biết xấu hổ, nói: “Không muốn về nhà.”

“Bên ngoài trời đang đổ mưa, em muốn dầm mưa?”

“... Em sợ”

Anh kéo người cô: “Nghị lực vừa rồi đâu rồi hả?”

Mắt cô ướt sũng: “Xin anh đó, anh đi làm việc đi.”

Lục Cường nghiêng rằng, nhả nài đã đạt đến cực hạn, cúi người tách ngón tay cô ra khỏi cầu thang, khom người bế cô lên vai.

Lô Nhân kêu lên: “Lục Cường, Lục Cường, anh bình tĩnh một chút... kỳ thực em còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Anh bước một bước vượt lên hai bậc thềm: “Không cần chuẩn bị... Em nằm là được.”

...

...

...

Chương 26

Lô Nhân từ từ nhắm mắt, cô mơ hồ nghe thấy tiếng anh chửi thề, mặc kệ là chửi ai, cô kiệt sức rồi.

Anh nẩy mộng đẩy “thứ đó” vào rất sâu bên trong âm hộ cô, chân cô quăn chặt hông anh, bắp đùi lắc lư tê dại, cả người vô thức mặc anh xâm chiếm.

Bên ngoài trời mưa rất to, mưa rơi lộp bộp, cửa sổ mở toang, gió lạnh hòa theo rèm cửa sổ thổi vào, vài hạt mưa rơi xuống tay cô. Đầu ngón tay run rẩy, từ mép giường bắt lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng đẩy ra: “Anh khiến em khó thở.”

Lục Cường lưu luyến hôn lên huyết thái dương của Lô Nhân, dùng ngón cái vuốt ve sợi tóc và cái trán ẩm ướt: “Sao vậy?”

“... Nặng quá.”

Anh lại tiếp tục hôn cô: “Anh thích như thế này.”

“Nhưng... em lạnh.”

Lục Cường liếc nhìn căn phòng tối om, đèn đường ngoài cửa sổ vẫn còn rất sáng. Anh nhìn xuống người bên dưới, lông mi cô khe khẽ rung.

Tay anh dời đi, cầm chân đạp cho cô, nghiêng người nằm thẳng.

Cơ thể Lô Nhân bủn rủn, con tim trống rỗng không hiểu lý do vì sao, cô cuộn mình đưa lưng về phía anh.

Lục Cường túm chần đấp cho Lô Nhân, nghiêng người ôm cô vào lòng, cơ thể cả hai dán sát vào nhau, yết hầu của anh vừa khéo đặt ngay gáy cô.

Môi anh liên tục cọ xát lên đỉnh đầu cô, trong lòng thỏa mãn: “... Nhân Nhân.”

Lô Nhân “Dạ.” một tiếng.

“Vừa rồi làm em đau hả?”

Cô cắn cắn môi, cúi đầu, mắng: “Cầm thú.”

Anh nở nụ cười: “Không phải em cũng thích sao?”

Lô Nhân im lặng.

“Vài lần nữa chứ?” Anh hỏi.

Đầu óc Lô Nhân choáng váng: “... Cái gì vài lần?”

Anh cúi người ghé sát vào lỗ tai cô nói hai chữ, mặt cô lại nóng bừng, thúc khuỷu tay đánh anh, sức lực lúc này căn bản cũng không còn tác dụng nữa.

Lục Cường chỉ vào bụng dưới Lô Nhân, nói: “Cảm giác vừa nhỏ vừa khít, em làm anh buốt quá.”

“Anh nói gì đó hả, ưm...?” Âm cuối từ trong cổ họng chưa kịp bật ra cả người cô đã run lên. Tay anh chậm rãi hướng lên bộ ngực đầy đặn, cách chần xoa bóp: “Rất mềm.”

“... Hài lòng chứ, Nhân Nhân?”

Lô Nhân oán hận: “Đừng nói nữa...”

Anh trầm mặc nhắm mắt ôm cô. Cửa sổ chưa đóng, gió lạnh tùy ý thổi vào, sấm chớp xẹt qua phía chân trời, thoáng chốc sáng như ban ngày, mây đen cuộn cuộn che trời. Trong lúc nhất thời, trong phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa nện trên cửa sổ.

—— Bầu không khí tiếp tục ngưng đọng...

Lẳng nghe tiếng mưa, Lục Cường nhớ tới hồi nhỏ.

Anh thích những ngày mưa, ở nông thôn thường xuyên khô hạn, một trận mưa lớn cũng đủ khiến cho dân làng vui vẻ cả ngày, mỗi lần nước sông dâng lên bố sẽ dẫn anh đi mò cá, mười mấy năm trước bố còn rất trẻ, nước chỉ sâu vừa đến đầu gối của ông nhưng nó đã vượt qua eo anh.

Sau cơn mưa, đặc biệt sẽ có rất nhiều cá, mỗi lần như vậy là đủ cho ba người ăn no hai bữa. Khi đó đối với anh, ngày mưa so với lễ tết còn hạnh phúc hơn. Sau này đến Chương Châu, vài năm không về, hưởng thụ vô số mỹ vị hiếm quý, đến bây giờ vẫn chưa nếm thử lại cá sông.

Ra từ ngày hôm đó, dưới một trận mưa to, thế giới bên ngoài nhiều màu sắc, anh nhìn những con đường xa lạ không biết đi về phương nào. Căn Tủ lái xe đến đón anh, một bóng dáng mặc áo cô dâu bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ xe, tướng mạo cô khi đó khá chật vật, đôi môi lem luốc vì màu son, con người đặc biệt trong suốt. Làn da trắng nõn áo cưới trắng tinh, cho dù là ngày mưa, anh nhìn đâu cũng thấy trên đỉnh đầu mình là một ông mặt trời lớn.

Hôm nay trời đổ cơn mưa cũng giống như ngày hôm đó, rốt cuộc cô cũng trở thành người của anh...

.....

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, phía sau là tiếng thở trầm ổn của đàn

ông.

Lô Nhân quay đầu hỏi: “Ngủ rồi sao?”

Một hồi lâu: “Ừ.”

“Không lạnh sao?”

Lục Cường khẽ di chuyển yết hầu: “Trên người toàn là mồ hôi, mát mẻ gần chết.”

Lô Nhân chậm rãi xoay người, đem chăn vén qua một bên: “Anh đắp vào đi.”

Lục Cường nhìn Lô Nhân ở trong bóng đêm, thuận thế tiến vào chăn kề sát người cô, cơ thể cô không khỏi run lên vì lạnh, anh xê dịch một chút mới đem cô ôm vào lòng.

Mưa ngoài cửa sổ lay động, bọn họ đắp chăn ôm chặt, giống như đang nường tựa lẫn nhau tránh gió, vô cùng ấm áp, vô cùng an tâm.

Cô dựa vào ngực anh, miễn cưỡng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Anh móc điện thoại trong túi quần ra, nói: “Hơn sáu giờ.”

Lô Nhân cả kinh: “Anh không thay ca với bác Lý sao?”

“Năm một lát đã.”

“Không sợ bác ấy trách móc anh sao?”

“Không sao, hôm sau lại cho bác ấy thêm hai liều thuốc.” Anh dùng cánh tay lật người cô qua, người bên dưới ngẩng đầu nhìn người bên trên: “Vừa rồi anh điện thoại cho bác Lý?”

“Ừ.” Lô Nhân căn môi: “... Thế, anh nói với bác ấy như nào?”

“Nói thật chứ sao.”

“Anh dám.” Lô Nhân lơ đãng nhéo thắt lưng Lục Cường, Lục Cường lại run lên, thân thể nháy mắt cứng ngắc, giống như có trăm ngàn con kiến cắn trên da.

Lô Nhân lập tức ý thức được việc mình làm sai, nũng nịu nói: “Hì hì, em xin lỗi.”

Lục Cường ném di động, lật người cô lại, anh đánh bốp bốp vào cặp mông cô: “Không nhớ lời anh nói đúng không?”

Cô đẩy đẩy người anh, thành khẩn: “Em quên rồi, em quên rồi, xin lỗi, á...”

“Muộn rồi.”

...

...

...

Anh dựa sát người cô: “Ngày mai đổi giường mới thôi.”

Một hồi lâu, Lô Nhân thở hổ hển: “Vì sao?”

“Không thoải mái.”

Cô nhớ tới chuyện gì: “... Anh quên dùng biện pháp an toàn.”

“Không bắn vào trong là được.” Anh đưa tay cầm lấy khăn giấy trên tủ

đầu giường lau chùi người cô.

Lô Nhân nhỏ giọng: “Nội tâm nhỏ nhen.”

“Xem ra em vẫn sung sức, còn dám ý kiến?”

Lục Cường lườm Lô Nhân, miệng còn muốn nói một câu nhưng cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa: “Sớm thế này, ai đến vậy chứ?”

Anh nhét cô vào chăn, nói: “Nằm nghỉ đi, anh ra xem.”

Lục Cường nhảy xuống giường trực tiếp mặc quần vào đi ra mở cửa, bác Lý nhìn người cởi trần trước mặt toàn thân chảy đầy mồ hôi, nhất thời trở mắt quên mất muốn nói gì.

Anh cài thắt lưng, hỏi: “Sao bác tìm đến đây?”

Tầm mắt bác Lý thu hồi, ho hai tiếng. Ông mặc áo mưa màu đen, vạt áo ướt đầm, Lục Cường đứng ở cửa, không có ý định cho ông đi vào.

Giọng bác Lý không tốt: “Cháu xem bây giờ là mấy giờ rồi hả? Mưa trút ào ào, vợ bác ở nhà thúc giục trở về.”

“Xin lỗi.” Lục Cường nói: “Ngày khác cháu mời bác uống rượu, tuần sau cháu thay bác trực ca đêm.”

Bác Lý lại trách: “Gọi điện không tiếp, sợ hai cháu có chuyện gì, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên lên đây tìm.”

Lục Cường nói: “Cảm ơn bác.”

Bác Lý tò mò nhìn vào trong, căn phòng tối đen: “Không có chuyện gì chứ?”

“Không.” Lục Cường nói: “Thay cháu canh cổng một lát, cháu sẽ xuống ngay.”

Tiền bác Lý, Lục Cường mở đèn phòng ngủ, Lô Nhân dùng chăn che mắt, anh đóng cửa sổ, lấy cây lau nhà lau sàn. Liếc nhìn về phía giường, Lô Nhân vẫn còn trốn trong chăn, anh lôi kéo một hồi cô cũng không động tĩnh.

Lục Cường: “Đừng tắm rửa, cứ ngủ đi.” Sờ sờ đầu cô: “Vẫn còn sức chứ?”

Một lát, Lô Nhân gật gật đầu.

“Ngủ sớm một chút.”

Anh mang giày, nhặt áo sơmi từ trên mặt đất lên, chuẩn bị mặc áo khoác.

“Gần tử giày có ô.” Giọng nói nhỏ vang lên.

Anh quay người lại, chẳng biết cô chui ra khỏi chăn từ lúc nào, hai tay cô đặt lên má, cử chỉ giống như một bé mèo lười.

Lục Cường cúi người hôn lên mắt Lô Nhân, môi anh lại di chuyển lên trán cô: “Phải đi rồi.”

Lô Nhân khịt mũi “Dạ” một tiếng.

Lục Cường nói: “Tối anh về.”

“Chìa khóa ở dưới thảm hành lang.”

“Thấy rồi.” Lục Cường cười: “Ngủ đi.”

Đèn tắt, căn phòng trở nên yên tĩnh, lần này chỉ còn lại một mình cô, nghiêng người, đắp chăn, trong lòng vừa hoang vắng vừa sợ hãi, cô sợ phụ

thuộc, sợ tin, càng sợ yêu hơn.

Cùng Lưu Trạch chia tay đã sáu tháng, cô ép buộc mình phải lãng quên nhưng may mắn Lục Cường lại chậm rãi tiến vào trái tim cô. Cô không muốn rơi vào cạm bẫy tình yêu như lần trước, tìm mọi cách trốn tránh đến cuối cùng vẫn không thể không rơi xuống, cạm bẫy sâu hay không cô không biết, mọi chuyện đã không còn do cô khống chế.

Lô Nhân miên man suy nghĩ, thân thể cô cực kỳ mệt mỏi, rất nhanh liền nhắm mắt ngủ.

Thức dậy lần nữa thì trời đã sáng.

Trời xanh, mây trắng, chim hót líu lo, dưới sân còn có tiếng chó sủa, có giọng con nít nô đùa khóc lóc... Một buổi sáng vô cùng sinh động.

Lô Nhân bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ... Thắt lưng đau trầm trọng, cô thở hổ hển.

Chương 27

Cuộc sống vẫn diễn ra như cũ.

Một cơn mưa lạnh khiến cả Chương Châu chào tạm biệt mùa Thu, vẫy gọi cơn gió đầu Đông, ngày ấy tuyết rơi đầy đường.

Sớm định đổi giường nhưng kéo dài đến một tháng sau Lô Nhân vẫn còn bận rộn. Cô tắt bật cả ngày ở xưởng may, cuối cùng đến hôm nay mới có thời gian nghỉ.

Trong lúc ngủ nửa tỉnh nửa mê, mùi thức ăn vây quanh chớp mũi, dạ dày cô kêu rồn rột, hoàn toàn mở mắt tỉnh táo, ánh nắng ngoài cửa sổ chói chang, mặt trời đã lên cao.

Lô Nhân giật giật, thắt lưng đau nhức. Cơ thể cô trở nên khó chịu, bên dưới chảy ra một dòng chất lỏng. Mấy ngày nay Lục Cường không về nhà mình, càng trắng trợn không chịu rời khỏi đây, sau khi ăn xong là đến tiết mục vận động trên giường, sức anh quá khỏe, căn bản không biết tiết chế chuyện chăn gối, mặc dù anh đã cố gắng quan tâm đến cảm xúc của cô nhưng cô vẫn chưa quen.

Trong phòng bếp yên tĩnh một lát, sau đó là âm thanh của bát đĩa. Cô lật người, lại có một dòng chất lỏng chảy ra, đưa tay thử thăm dò mới phát hiện là kinh nguyệt. Cô thở hỗn hển, tâm tình lo sợ bất an rồi cuộc cũng thả lỏng. Lục Cường thích “chơi” trần, thường là những giây phút cuối cùng anh mới tình nguyện phóng tinh ra ngoài.

Mọi chuyện ngoài ý muốn nhưng nhiều lần như vậy tin vui cũng không xuất hiện, cô nghĩ đến kết quả kiểm tra của bệnh viện, hung hăng tự đánh vào ngực mình, tâm tình trở nên nặng nề.

Lô Nhân thò người ra ngoài nhặt áo ngủ, muốn đi vào nhà tắm một chút, ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân, cô phản xạ có điều kiện nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại, dùng chăn che đậy ngực.

Không lâu sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Lục Cường đi tới ngồi xuống cạnh giường, anh sờ sờ mặt cô, vẫn ngủ say. Anh vừa tính đứng dậy thì ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào gương mặt cô, lông mi dày khê run rẩy, ánh mắt hơi chuyển động.

Lục Cường mỉm cười, trong lòng bồn chồn lại vững vàng ngồi xuống cúi người hôn lên môi cô, dùng răng cắn cắn môi dưới của cô, đầu lưỡi linh hoạt liếm một vòng, sau đó anh cạy mở hàm răng cô ra, cường thế đưa lưỡi vào. Anh hôn cô rất nồng nhiệt, hơi thở hòa quyện vào nhau. Cô không thở nổi, nhẫn nại đến cực hạn, con người di chuyển không ngừng.

Anh buồn cười nhéo nhéo mũi cô.

Lô Nhân lật người né tránh sự quấy rối của Lục Cường, mông lung mở mắt: “Máy giờ rồi?”

Anh cũng không muốn phá vỡ bí mật của cô, hỏi: “Đánh thức em sao?”

Lô Nhân chớp mắt mấy cái, nói: “Không có, em ngủ rất ngon.”

“Vừa rồi làm vỡ một cái bát.”

“Không sao.” Cô nhìn anh cười, ánh mặt trời ấm áp không thể so với nụ cười rạng rỡ này: “Anh đang nấu gì vậy?”

“Ngũ cốc và thịt chiên trứng.” Lại hôn môi cô: “Buổi tối anh dùng sức nhiều quá, còn em chỉ việc nằm rên, sáng sớm phải hầu hạ em ngủ đến mặt trời mọc, đẹp mặt chưa?”

Lô Nhân che miệng Lục Cường, không muốn nghe anh nói nữa: “Em đi tắm đã.”

Lục Cường nghiêng đầu: “Anh giúp em.” Nói xong, một tay xốc chăn lên: “Cơm nước xong thì chúng ta đi mua giường, dạo này thắt lưng anh rất đau.”

“Đừng đừng, để em tự dọn dẹp...”

Lục Cường nhanh chóng nhìn thấy vết máu trên drap giường, đầu anh nhất thời mờ mịt: “... Là anh hại em sao?”

Lô Nhân then thùng: “Không phải.”

Nghĩ nghĩ: “Đến tháng rồi?”

Cô rầu rĩ gật đầu, mặc áo ngủ vào.

Anh nhìn cô một lúc, xoa xoa thái dương: “Cần anh giúp không?”

“Anh ra ngoài trước đi.” Cô trừng mắt: “Thuận tiện đóng cửa.”

Lục Cường cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài, mới bước nửa bước đã bị cô gọi lại, Lô Nhân mím môi: “Muốn kể cho anh nghe một câu chuyện cười.”

Anh nhướn mày ngồi xuống.

Lô Nhân ấp úng: “Hôm rồi em đọc một tờ báo, có đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm nhưng không sinh con được, bà nội sốt ruột nên mới khuyến khích con trai mượn bụng sinh con, cô con dâu cũng gật đầu đồng ý... Buồn cười

không?”

“Không buồn cười.”

“.....”

Anh nhìn cô: “Kết quả kiểm tra trước khi kết hôn không sinh con được nên mới ngoại tình?”

“Là tin tức trên báo.” Lô Nhân nín chặt góc áo: “Không phải kể chuyện của em.”

“Phải hay không?”

“Là...” Cô dừng một lát: “Anh biết rồi sao?”

“Bác Lý nói.”

“.....” Lô Nhân dứt khoát hỏi: “Vậy anh có để ý chuyện sinh con hay không?”

“Tất nhiên là anh để ý.” Chợt cô ngừng thờ, lại nghe thấy anh nói: “Tuổi thọ của anh rất dài.”

“... Cơ thể của em chắc là có vấn đề.”

Lục Cường nói: “Ai có vấn đề không biết, gien của anh rất tốt, việc này em không cần quan tâm.”

Lô Nhân nghiêm túc: “Nếu thật sự không có con thì sao?”

“Cũng tìm người khác mượn bụng sinh con.”

“... Anh cút đi.” Hốc mắt Lô Nhân đỏ hoe, cô luôn luôn để ý đến chuyện

anh đùa cợt, nỗi đau của cô biến thành sự chế nhạo của anh. Cô giận tái mặt, tự mặc quần áo, không quan tâm anh.

Lục Cường đi qua: “Khóc cái gì, chẳng lẽ anh đùa với em em cũng không hiểu? Y học bây giờ rất phát triển, vô sinh thì chúng ta thụ tinh trong ống nghiệm, cô nhi viện thiếu gì trẻ mồ côi, có rất nhiều biện pháp, đừng lo lắng vớ vẩn.”

Lô Nhân khịt mũi: “Là lời thật lòng sao?”

“Ừ.” Anh đắm chiêu nhìn cô, hôn lên chóp mũi: “Tất nhiên là anh sẽ không lừa em, bất cứ lúc nào em cũng có thể tin tưởng anh.”

Lô Nhân đánh Lục Cường một cái, rồi cuộc trong lòng cũng bình tĩnh trở lại, tâm lí miễn cảm đa nghi không thể kiểm soát, đa sầu đa cảm tan biến chỉ vì một câu nói của anh, vòm ngực dày rộng ấm áp khiến cô cảm thấy yên tâm hơn.

Cô cười cười chỉ lên trán anh, thoải mái hỏi: “Vậy anh phải kể với em, vết sẹo này vì sao mà có?”

Đôi mắt Lục Cường tối sầm, vài phút sau mới nói: “Tự làm.”

Lô Nhân lẩm bẩm: “Vậy mà nói sẽ không lừa gạt em.”

“Anh không gạt em.”

Trước đây anh là xã hội đen, không chừng vết sẹo này cũng hình thành từ đó, cô không quan tâm nữa, kéo kéo quần: “Anh ba hoa quá... Em đi tắm đây.”

Lô Nhân chạy tới phòng tắm, Lục Cường nhìn theo bóng lưng cô, mãi cho đến khi cô biến mất anh mới nâng tay sờ lên vết sẹo.

... ..

Hai người đi ra ngoài đã là buổi chiều, gần đó còn có IKEA(1), lái xe chỉ cần mười phút.

(1) IKEA: là một doanh nghiệp tư nhân Thụy Điển, tập đoàn quốc tế chuyên thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới.

Lô Nhân chọn kiểu dáng và so sánh giá cả, Lục Cường mặc kệ mọi thứ trước thử cứng mềm nhảy lên kiểm tra, mua xong giường dứt khoát muốn đổi luôn tủ quần áo và rèm cửa sổ. Lô Nhân lựa chọn cẩn thận, dành một buổi chiều đi dạo trung tâm, sắc trời đã dần dần tối.

Cơ thể cô không khỏe, anh chỉ có thể chọn món ăn đơn giản.

Lô Nhân lái xe, Lục Cường nhìn hai bên đường: “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Lẩu thì sao?”

“Dạ.”

Lục Cường mở cửa sổ xe, nói: “Phía trước có một nhà hàng.”

Cô nghe theo lời anh thả chậm tốc độ. Trong xe vang lên tiếng chuông, là điện thoại của Lục Cường.

Anh cười nhận máy: “Có việc gì?”

Người trong điện thoại nói nói vài câu, anh nhìn sang bên cạnh liếc mắt: “Ngày khác đi, hôm nay không thời gian.”

Căn Tủ nói: “Anh dẫn chị dâu đi đâu thế? Vừa khéo bọn em cũng muốn gặp mặt chị dâu.”

“Phản ngay.” Lục Cường châm điều thuốc, nói: “Các cậu biết một mà không biết mười, da mặt chị dâu của các cậu rất mỏng, các cậu sẽ làm cô ấy hoảng sợ.” “Ồ ồ, che chở ghê cơ.” Đầu dây điện thoại bên kia rõ ràng không chỉ có một người, Khôn Đông ghé sát vào microphone: “Đại ca, bao lâu rồi anh không cùng mọi người tụ họp? Bọn em không chỉ muốn gặp chị dâu không đâu, hôm nay vừa khéo.”

“Biến gấp cho anh.” Lục Cường cười mắng: “Chọn chỗ nào mát mẻ ngồi chơi đi, đừng phá hỏng tâm trạng của anh.”

Lục Cường nhìn khói bụi ngoài cửa sổ xe, bên kia ồn ào, anh trực tiếp ngắt điện thoại. Nhìn sang bên cạnh, Lô Nhân đang tập trung tinh thần nhìn anh, Lục Cường giật mình: “Sao vậy?”

“Nghe anh nói chuyện điện thoại.”

“Em nghe hết rồi?” Lô Nhân gật đầu, anh lại nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Tìm nơi dừng xe thôi.”

Lô Nhân trở nên ngây ngốc: “Dạ.”

Lục Cường xuống xe chờ cô, nhìn cô chậm chạp đậu xe.

Nhà hàng chật kín người, trùng hợp vừa mới có khách tính tiền, phục vụ thu dọn bàn, bọn họ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, cửa sổ rộng lớn mơ hồ có thể nhìn thấy người đi bên ngoài.

Lô Nhân thu hồi tầm mắt: “Gọi bạn của anh cùng nhau đến đi.”

Lục Cường lật lật tờ thực đơn, ngẩng đầu liếc cô một cái, lại nhìn xuống:

“Đừng trêu anh.”

“Không có.” Lô Nhân nói: “Cũng nên để em gặp mặt bọn họ một lần, ở Chương Châu em chỉ có Diệp Phạm là bạn thân duy nhất, ngày nào đó em cũng sẽ hẹn cô ấy ăn cơm giới thiệu với anh.”

“Em nói thật sao?”

Lô Nhân “Dạ” một tiếng.

“Mấy người đó không dễ đối phó đâu.”

Cô chống cằm: “So với anh thì sao?”

Nghe thể động tác trên tay Lục Cường ngừng lại, anh híp mắt nhìn cô. Miệng còn ngậm thuốc, cuối cùng rít một hơi, sau đó anh dùng hai ngón tay nghiền nát điều thuốc vào trong gạt tàn, đôi mắt nhìn về phía cô: “Da mặt không dày bằng anh.”

Lô Nhân liếc Lục Cường.

Anh tùy ý lật tờ thực đơn, nói: “Không phải lúc ở nhà em luôn trầm trầm khen ngợi anh sao, lúc này biết giả vờ rồi hả? ... Có phải hay không tối nay anh sẽ thể hiện.”

“Anh...” Cơ thể cô căng thẳng, liếc mắt qua người phục vụ, nhỏ giọng nói: “Tuần này em không tiện.”

Lục Cường nở nụ cười, ánh mắt dọc theo tờ thực đơn dừng trên tay cô, trắng nõn mềm mại dường như mang theo độ ẩm. Chỉ chớp mắt một cái, anh lại nhìn lên môi cô, nho nhỏ mỏng manh, hàm răng sáng bóng thu hút người đối diện.

Con người Lục Cường hơi co lại, nói: “Đến lúc đó bọn họ trêu em, đừng

khóc... Anh không đủ khả năng ngăn cản đâu.”

Lô Nhân ấp úng: “Đừng phóng đại quá.”

Đã một phút đồng hồ trôi qua nhưng bọn họ vẫn chưa gọi món ăn.

Phục vụ mất kiên nhẫn, hỏi: “Hoặc là hai vị chọn thức ăn sau nhé?”

Lục Cường lướt mắt nhìn anh ta: “Gọi ngay đây.”

Kêu xong thức ăn anh lại gọi một cú điện thoại.

Những người kia có mặt còn nhanh gấp mấy lần so với phi ngựa đến, bọn họ gọi Lô Nhân hai tiếng ‘chị dâu’, mặt cô không khỏi ửng đỏ.

Căn Tử và mấy người kia trở nên nguyên tắc, không chửi loạn nữa, lại càng không dám nói đùa, bọn họ ăn uống chậm rãi, thậm chí uống rượu cũng chỉ nhấp một ngụm nhỏ.

Lục Cường biết tử lượng của Lô Nhân thế nào, rót cho cô nửa ly, nồi lẩu nóng hầm hập, chỉ ăn có một chút mà người cô đã đổ mồ hôi, có điều bụng cũng giảm đau không ít.

Lúc Lô Nhân đi vào toilet, mấy người kia lập tức thở phào nhẹ nhõm, một đám lộ nguyên hình, Khôn Đông đứng dậy gấp đũa vào nồi liên tục, thở hồng hộc uống vài ngụm bia.

Đại Long vội vàng châm thuốc: “Fuck, ngay cả thở mạnh em cũng không dám.”

Lục Cường ngồi đối diện anh ta, đá mạnh dưới chân bàn.

Thuốc rơi xuống tay Đại Long, anh ta rống to: “Sao lại đá em?”

Lục Cường chỉ chỉ: “Con mẹ nó, mày làm gì mà nhìn chăm chăm cô ấy như vậy, có tin là anh móc mắt mày ra hay không?”

“Em không có.” Đại Long bực bội đứng lên: “Cơ mà, đại ca này, anh tìm được cô bé xinh đẹp này ở đâu thế?”

Đôi mắt Lục Cường tối sầm, Căn Tử vội vàng đứng dậy đánh Đại Long: “Còn không câm miệng, chán sống rồi hả!”

Đại Long tránh né: “Được rồi, được rồi, không hỏi nữa... Ha ha, tao hút thuốc, hút thuốc.”

Căn Tử quăng chiếc đũa, châm thuốc cho Lục Cường, cậu ta cũng hút một điếu: “Anh này, gần đây anh nghiêm túc rồi sao?”

Lục Cường liếc cậu ta một cái: “Thằng khỉ con, mày biết cái gì gọi là nghiêm túc hả.”

“Em biết chứ.” Căn Tử cười ha hả: “Giống như em và Lý Khinh.”

Lục Cường đá cậu ta.

Căn Tử tránh né, nhanh chóng giải thích: “Ý em không phải nói chị dâu giống Lý Khinh, anh này, là so sánh tình cảm giữa chúng ta.”

Hai người kia đứng lên nôn không kịp: “Mẹ kiếp, lại khoe mẽ.”

Mặt Căn Tử đỏ bừng: “Dù sao thì em thấy anh chọn cô gái này rất tốt.”

Lục Cường cũng không đáp, nhếch môi, đôi mắt liếc về phía cửa sổ.

Anh đưa tay tắt nồi lẩu, nhiệt khí phai đi không ít, ngoài cửa sổ có một đám người đi qua. Không bao lâu sau, có một bóng dáng xuất hiện, anh nhìn một lúc, con người mờ dần.

Mấy người đang ngồi cũng chú ý, không hện mà cùng nhìn qua.

Ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người cao lớn, anh ta mặc áo khoác màu đen, nhếch môi, bộ mặt lạnh lùng. Bên cạnh anh ta còn có một người con gái, tóc ngắn ngang vai, diện mạo vô cùng xinh đẹp, áo bông màu đỏ che khuất chiếc cằm, ôm chặt túi xách, ánh mắt tràn ngập phần hận.

Cô gái di chuyển một bước sang trái, anh ta lui ra phía sau ngăn cản, cánh tay anh ta lôi cô gái trở về. Cô gái nói câu gì đó rồi tính xoay người rời đi, người đàn ông nắm lấy eo cô gái, trực tiếp ôm cô gái vào trong xe, cô gái giãy dụa đánh đấm, sức lực không có tác dụng.

Đèn xe nhấp nháy, chiếc xe hơi màu đen bắt đầu khởi động, không lâu sau chiếc xe nhanh chóng biến mất trong đêm tối...

Bên này lâm vào trầm mặc, Khôn Đông buông đũa, một hồi lâu, Căn Tử mới lớn mật hỏi: “Đại ca, Khưu Chấn đã về?”

Lục Cường thu hồi tầm mắt, khói thuốc cháy hết, anh trực tiếp nghiền tàn thuốc xuống bàn, nói: “Trước đây ông chủ Khưu đi tìm anh... Có gặp một lần.”

“Cô ấy chính là Ngô Quỳnh, là cô gái năm đó.”

Lục Cường: “Ừ.”

“Nghe đâu bọn họ là bạn thời đại học.” Căn Tử nói: “Chuyện năm đó... Haiz... Làm sao bây giờ lại liên quan đến nhau rồi.”

Lục Cường không nói chuyện, lại châm một điếu thuốc.

“Cậu ta từ nhỏ đã chạy theo anh, quả thật anh đối với cậu ta rất tình nghĩa.” Căn Tử nhìn Lục Cường, hỏi: “Bây giờ anh có kế hoạch gì chưa?”

Lục Cường: “Vẫn chưa.”

“Vậy Khưu Chấn có tìm anh không?”

“Không.”

Căn Tủ nghĩ tới cái gì, đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn Đại Long, lại nhìn qua Khôn Đông, cuối cùng mới liếc mắt tới Lục Cường.

“Đại ca.” Cậu ta gọi.

“Ừ?”

“Chuyện đó, anh kể với chị dâu chưa?”

Lục Cường trầm mặc rất lâu, rít một hơi thuốc, lại nheo mắt, nâng tay phủi khói.

Ngoài cửa sổ không còn bóng người, đèn đường tiêm nhiễm nửa bầu trời, quang cảnh tối đen như mực, không trăng, không sao.

Lục Cường: “Chưa.”

Chương 28

Rít một hơi thuốc, Lục Cường quay đầu nhìn mọi người đang ngồi chán nản. Khôn Đông đùa nghịch chiếc đĩa trong tay, anh ta to con nhất đám, bình thường không quan tâm đến thứ gì chỉ thích ăn, lúc này cũng không động đĩa, ngẩng đầu nhìn nhìn, lại cúi đầu xuống.

Lục Cường cười cười, một lần nữa khơi mào, anh lấy thịt bò và rau xà lách bỏ vào nồi lẩu, không qua bao lâu khói bốc nghi ngút.

Anh hét một tiếng: “Con mẹ nó, làm gì mà ủ rũ vậy hả, ăn nhanh đi... Khôn Đông, thịt này.”

Lục Cường cũng gấp một chút: “Chuyện xảy ra lâu rồi...” Lại hướng về phía toilet: “Bọn mày lo mà giữ mồm giữ miệng.”

Đại Long lên tiếng đầu tiên: “Ăn thôi.” Anh ta cầm chiếc đĩa hướng vào nồi.

Có người động trước, những người còn lại mới chịu đứng lên.

Bầu không khí dịu đi vài phần.

Lục Cường rót rượu đầy ly, đặt chai rượu ở giữa, hỏi Đại Long: “Gần đây anh nghe nói mày vừa chuyển chỗ?”

Đại Long ừ một tiếng: “Công việc vận chuyển thủy sản không tốt lắm, xe của em đã cũ lắm rồi, không đáp ứng đủ điều kiện của khách hàng, đi một

chuyển ra ngoài tỉnh căn bản không có lời.”

“Bây giờ làm gì?”

Anh ta nói: “Nhận giao hàng hóa tới các cửa hàng buôn bán sỉ lẻ ở gần bờ biển.”

Căn Tử chen vào: “Thật hả? Thế tao làm chung với mày.”

Đại Long cà lơ phất phơ nhếch môi: “Nhắc đến lại phát bực, mẹ nó, dạo này công việc của tao không tốt.” Anh ta thất thanh: “Có thằng lãnh đạo mới tới lúc nào cũng làm khó.”

Khôn Đông cười nói: “Vì mày không quà cáp cho nó.”

“Cái lờ.” Đại Long trừng mắt: “Nhìn nó là tao đã không vừa mắt, sớm muộn đánh nhau, trước đây ăn mặn bây giờ ăn chay rồi, tất cả đàn em không phải đều nằm sấp kêu tao ông nội sao.”

Lục Cường dừng đũa, mở mắt nhìn anh ta: “Ăn mặn ăn chay?”

Đại Long cười ha hả, nhanh chóng sửa lời: “À, đương nhiên là đứng sau đại ca rồi.”

Lục Cường mỉm cười: “Bây giờ mày thấy anh còn uy quyền hay sao?” Anh nhắc cổ tay lấy đầu đũa chỉ vào Đại Long: “Tiểu tử, mày sửa đổi tính tình một tý, hờ chút là kêu đánh kêu giết người khác.”

“Ha ha, đại ca, em biết rồi mà.” Đại Long không dám tranh luận, vùi đầu nhét đồ ăn vào miệng.

Căn Tử tiếp tục: “Đại ca, anh dự tính gì chưa?”

Lục Cường ngừng một chút, đôi mắt nhìn xa xăm: “Tạm thời chưa.”

Căn Tử cười rộ lên: “Ha ha... Có chị dâu rồi anh thay đổi hẳn, nếu là trước đây anh không như vậy.”

Lục Cường liếc cậu ta: “Anh thế nào?”

“Chính xác thì em không nhớ, dù sao thì quay về chính nghĩa cái nghề bảo vệ này cũng không có gì tốt.”

Lục Cường cười lạnh, cũng không nói nữa.

Đại Long đứng lên nói với Căn Tử: “Trước đây anh ấy uy quyền thế nào, cơm no áo ấm, nhà sang cửa rộng cũng không lo, không thoải mái thì có thể tìm đàn bà mua vui, không có gì vướng bận. Bây giờ có chị dâu nhỏ rồi, đương nhiên là phải sẵn sàng chăm sóc chị ấy.”

Anh ta liếm môi, hỏi: “Phải không đại ca?”

Lục Cường nhếch miệng, hét: “Mẹ kiếp, về sau liệu hồn cái mồm.”

Hai người khác cũng cười, Đại Long nói: “Dù sao thì chị dâu nhỏ cũng không có ở đây... Đại ca, sau này anh dự định làm gì?”

Lục Cường vỗ vỗ trán: “Chưa nghĩ ra.”

“Hay là chúng ta mở cửa hàng mua bán?”

Lục Cường mím môi không nói, dừng một chút, lại hướng về phía toilet nhìn nhìn, anh nhớ tới việc cô đi vào trong toilet đã lâu mà vẫn chưa ra, đẩy ghế: “Anh đi rửa tay một lát, tiếp tục uống đi.”

Bên trong nhà hàng là một hành lang rất dài, hai bên có các căn phòng lớn nhỏ khác nhau, phòng mở hoang hoác, phòng thì khép chặt. Lục Cường tùy tiện liếc mắt, thấy một người quen nhưng cũng không lưu lại, trực tiếp đi về phía trước.

Nhà vệ sinh nằm ở tận cùng, bên cạnh còn có một cửa sổ, anh đi ngang qua lại lui về vài bước. Có người quay đầu nhìn anh.

Lục Cường trực tiếp đi tới, tay còn đút túi quần.

Bên cửa sổ còn có người, như cũ đưa lưng về phía anh gọi điện thoại.

Trong hành lang ồn ào, cô mở cánh cửa sổ thoáng ló đầu ra nói chuyện điện thoại, yên tĩnh hơn rất nhiều.

Thời tiết cực lạnh, chớp mũi cô đông lạnh đỏ bừng, ban đêm có gió, nhẹ nhàng thổi bay lọn tóc hai bên.

Lục Cường vòng qua phía sau, cúi đầu ngửi mùi tóc Lô Nhân. Cô nói tiếng bản địa, giọng mềm mại. Anh ngà ngà say, tươi tỉnh rũ mắt xuống dùng mũi ghé sát đầu cô.

Cô tức giận nhìn anh.

Anh cười, tận dụng lợi thế chiều cao đặt cằm trên đỉnh đầu cô, cả người khom xuống. Anh nhắm mắt lại, thiếp sau lưng cô, cũng không có ý thức giục.

Lô Nhân không được tự nhiên nói trong điện thoại: “Cậu cúp máy trước đi ạ.”

Bên trong là một giọng trung niên: “Nhớ chăm sóc bản thân, rảnh trở về, cúp máy đi.”

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nói của mẹ: “Nhân Nhân nó bận rộn như vậy, không có chuyện gì thì ông cũng đừng bắt nó trở về, trong nhà chật chội thế này, sợ nó ở không quen...”

Lô Nhân cười, ngắt điện thoại.

Anh cọ xát môi vào tai cô, hỏi: “Gọi điện về nhà?”

“Dạ.” Lỡ tai Lô Nhân ngửa ngửa, tránh né: “Cậu vừa gọi tới.”

Anh đóng cửa sổ, bên tai lại tràn ngập tiếng ồn ào. Anh dùng cánh tay ôm cô vào lòng, nhất thời cô cảm thấy ấm áp hơn.

Lục Cường hỏi: “Hàn huyền gì vậy?”

Lô Nhân nói: “Vài ngày nữa là đến tết Nguyên Đán, cậu hỏi em có về nhà không.”

Lục Cường liếc mắt: “Em nói thế nào?”

Cô cười: “Anh đoán thử xem?”

Ánh mắt anh phức tạp, không mặn không nhạt: “Anh hoàn toàn ủng hộ, thế em có muốn trở về nhà không?” Cô hừ một tiếng, anh lại nói: “Đường như có người không thích em về.”

Đầu cô thoáng tựa vào ngực anh: “Mợ không thích em nhưng cũng đã nuôi dưỡng em hết mười mấy năm. Trong nhà còn có hai người em họ, em không muốn về để gây thêm phiền toái, chỉ là... cũng nhớ đến cậu.”

“Tết Nguyên Đán sẽ về?”

Lô Nhân nhìn ngoài cửa sổ: “Có lẽ.”

Hai người đứng yên bất động trước cửa sổ, phòng bên cạnh có vài người đi ra.

Đàm Vi tròn mắt nhìn vào người, nói to: “Chờ một lát nhé, tôi đi

toilet.”

Cô ta chạy nhanh vài bước, vô tình liếc nhìn về phía cửa sổ, trong bữa ăn cô ta uống một chút rượu, ánh mắt mơ hồ không nhìn rõ người đang quay lưng, cánh tay rộng lớn, bóng lưng cao ngất, kiểu tóc undercut ấn tượng. Chỉ liếc mắt một cái cô ta liền nhận ra ngay.

Đàm Vi vui vẻ bước tới: “Lục Cường?”

Nghe có người gọi anh cũng không động đậy, giương mắt nhìn người phụ nữ đi tới, cánh tay vẫn ôm chặt Lô Nhân.

Đàm Vi đến gần thì mới phát hiện ở trước mặt anh còn có một người con gái, ngũ quan tinh xảo, dáng người gợi cảm, tư thế của bọn họ vô cùng thân mật.

Cô ta xấu hổ mỉm cười.

Dáng người của anh vạm vỡ, vừa rồi cô ta căn bản không phát hiện. Tầm mắt lại di chuyển qua người con gái, mái tóc rối bù cùng với đôi mắt trong sáng.

Cô ta nhận ra Lô Nhân.

Lục Cường mở miệng: “Cảnh sát Đàm, khéo vậy.”

Đàm Vi hoàn hồn, cô ta thu hồi giọng điệu phấn khích, cố gắng hỏi: “Tôi cùng cấp trên và các đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm. Còn anh thì sao?”

Đàm Vi nhìn Lô Nhân một cái, Lô Nhân trở nên mất tự nhiên đẩy cánh tay Lục Cường, nghiêm túc đứng bên cạnh.

Lục Cường nói: “Cùng cùng bạn bè ăn cơm.”

“Vị này là?” Cô ta cười: “Không giới thiệu sao?”

Anh khoác vai cô, giới thiệu: “Đây là Lô Nhân.” Không cần giải thích nhiều, động tác này đã chứng minh tất cả.

Lô Nhân nhìn Đàm Vi gật đầu.

Đàm Vi chủ động đưa tay: “Gọi tôi Đàm Vi, công tác ở cục anh ninh.” Cô ta nâng nâng cằm, khi giới thiệu giọng điệu có chút bề trên.

Lô Nhân cũng lịch sự bắt tay, trên mặt tươi cười: “Xin chào.”

“Xin chào.” Đàm Vi nói: “Tôi và Lục Cường cũng xem như là bạn, quen biết gần tám năm, từ lúc theo dõi anh ấy cho đến khi anh ấy vào tù, gặp qua vài lần, sau đó...” Cô ta tạm dừng, hít hơi, vội vàng nhìn về phía Lục Cường: “... Đây, anh nói gì đi chứ!”

Lục Cường nhìn cô ta một lúc, khẽ cười: “Vị này đã từng cứu anh, cũng coi như là ân nhân.” Sau đó anh quay qua nói với Lô Nhân.

Lô Nhân nghe xong cũng thiện ý gật đầu, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác, theo như lời bọn họ giới thiệu thì có thể phán đoán được quan hệ trước đây, Lục Cường từng nói Đàm Vi là người quen cũ, lúc đó cô còn canh cánh trong lòng, bây giờ xem ra không cần suy nghĩ.

Lô Nhân nhìn về phía Lục Cường, không khỏi mím môi cười cười.

Đàm Vi ngạc nhiên, cô ta không ngờ anh lại giới thiệu như vậy, đành phải cứng nhắc: “Đây là công việc của tôi, đổi lại là ai thì cũng vậy thôi.”

Lục Cường nói: “Chứng tỏ cô là một cảnh sát tốt.”

Câu nói khích lệ này khiến cô ta không vui, nhìn hai người trước mặt, nam cao lớn khôi ngô, nữ nhỏ nhắn xinh xắn, lại còn quá thân mật, càng nhìn

càng cảm thấy xứng đôi.

Bầu không khí trở nên lúng túng, cô ta bỏ tay vào túi quần, cắn chặt môi dưới.

Không ai nói gì, Lục Cường lên tiếng: “Không quấy rầy cảnh sát Đàm nữa, chúng tôi đi trước.”

“... Hẹn gặp lại.” Đàm Vi nói.

Lục Cường cũng không nhìn cô ta, anh đưa Lô Nhân ra ngoài, bàn tay to xoa xoa đỉnh đầu cô, sau đó trượt xuống sau lưng, hai người đang nói gì đó, rất nhanh liền biến mất ở chỗ rẽ.

Thời gian không còn sớm, mọi người cũng nói lời từ biệt.

Bọn họ cách chỗ ở không xa nên quyết định tản bộ về nhà. Tâm trạng Lô Nhân rất tốt, ven đường là các kênh mương, bên cạnh còn có đá nghiền, ở giữa là các gợn sóng bông bênh, nước chảy từ phía bên kia, một cơn gió nhẹ thổi qua, màu sắc rực rỡ biến thành tan tác.

Anh cởi áo khoác khoác lên người cô, đứng một lát mới hướng về tiểu khu đi.

Lục Cường trực ca tối, đưa cô về nhà liền thay ca cho bác Lý. Đêm nay anh ngủ ở phòng an ninh, chuyển trời liền quay về nhà ngủ bù, rất nhanh đã ngủ đến giữa trưa, Lô Nhân điện thoại làm anh thức giấc, cô ở gần đó mua rất nhiều đồ ăn, muốn anh tới đón mình.

Lần đầu tiên Lô Nhân đến chỗ trọ của Lục Cường, vị trí không dễ tìm, chỉ độc nhất một sàn gạch đơn giản, mái nhà cũ nát, trên đường toàn là rác trải đầy.

Cô đi theo anh lên tầng một, vào cửa chính là phòng bếp và toilet, phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường và bàn làm việc kiểu cũ, trước bàn là một cánh cửa sổ, đối diện là nhà hàng xóm.

Đàn ông độc thân thật đáng sợ, trong nhà chẳng bày biện gì. Lô Nhân đau đầu, buông đồ ăn đi thu dọn quần áo, trong nhà không có máy giặt, anh cầm chậu rửa mặt từ phòng tắm ra đưa cho cô.

Lục Cường tắm rửa xong đi ra chỉ mặc duy nhất một chiếc quần jeans, phía trên không cài nút, bụng lộ rõ sáu múi, hai bên xương hông đều lõm xuống, kéo dài đến lưng quần. Anh ở trần lau tóc, vừa tắm nên trên người vẫn còn bốc hơi nóng.

Lô Nhân dọn dẹp lại đồ đạc, đi đến trước bàn vụng trộm liếc anh một cái, nhỏ giọng nói: “Sao anh không cài nút quần.”

Lục Cường đứng yên bất động: “Cho em nhìn miễn phí, có tịch thu tiền đâu.”

Cô cắn răng nói: “Anh đáng giá bao nhiêu chứ.”

Lục Cường lau người vài cái, ném khăn lông lên ghế: “Dựa vào kỹ năng trên giường của anh, vô giá.”

“Không biết xấu hổ.”

“Anh nói gì chứ, xấu hổ cái gì?” Lục Cường bước qua nâng mặt Lô Nhân lên hôn, mãi cho đến khi cô khó thở anh mới buông ra.

Cô giúp anh dọn dẹp bàn làm việc, mọi thứ ổn định thì cô mới phát hiện ở dưới chân bàn có một số đồ bỏ đi, nào là giấy vệ sinh, nào là thức ăn nhanh, còn có một bưu phẩm to bị ném trên đất.

Cô cúi người cầm túi bưu phẩm, lật qua lật lại kiểm tra, mơ hồ nhìn thấy một cái tên: Tiền Viện Thanh.

Lô Nhân hỏi: “Đây là của anh?”

Lục Cường chột dạ.

Cô không khỏi nhìn anh một chút: “Còn chưa dùng sao?”

“Ném đi.” Lục Cường cầm lấy, rút tờ chi phiếu bên trong ra đưa cho cô, ném túi bưu phẩm xuống đất: “Không dùng nữa.”

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, nhìn nhìn thứ đồ trong tay: “Chi phiếu này...”

“Em cất đi, về sau dùng.”

Cô mím môi dưới, cầm chặt tờ chi phiếu, thử hỏi: “Tiền Viện Thanh... Là ai?”

Lục Cường lại cầm khăn lông trên ghế dựa, tóc đã khô nhưng anh vẫn lau vài cái.

Trầm mặc thật lâu, Lô Nhân cho rằng sẽ không nghe được đáp án, lại nghe anh nói: “Mẹ của anh.”

Động tác của cô trì trệ, không khỏi xiết chặt tờ chi phiếu trong tay, há to miệng nhìn anh xách đồ ăn đi vào trong bếp.

Tầm mắt Lô Nhân mơ hồ nhìn chằm chằm túi bưu phẩm dưới đất, thật lâu sau cô mới dè dặt nhặt lên.

Chương 29

Đầu óc Lô Nhân rối loạn, bận rộn nên chẳng quan tâm đến chuyện nấu cơm, phân loại mọi thứ xong xuôi, rác thải bỏ vào hai ba túi xốp, dựa tường, chờ anh đi cùng.

Lục Cường khoác áo sơ mi vào người, một tay xách hai bao rác ném vào thùng rác.

Lúc trở về anh thấy cô đang cầm một bao nhựa, muốn tiếp nhận món đồ trên tay cô.

Tay Lô Nhân căng thẳng: “Anh mới dọn rác, đứng sang bên kia đợi đi.”

“Hết kinh nguyệt chưa?”

“Chưa.” Cô nhìn anh nói: “Mới ngày thứ hai.”

Lục Cường không hiểu, liền hỏi: “Phụ nữ bọn em không phải rất mệt vào những ngày này sao?”

“Nhưng cũng không yếu ớt.”

Lục Cường nghĩ nghĩ: “Đừng kiêu ngạo thế, ngồi trên giường nghỉ ngơi đi.”

“Gần xong rồi.”

Lục Cường: “Em ngồi nghỉ đi.”

Lô Nhân vén tóc sau tai, mím môi, nới tay.

Phòng không ỉn lăm, nền gạch màu vàng. Anh gập người, tay chân thon dài, động tác không linh hoạt, gót chân đung chân ghế, thuận đá ghế sang một bên.

Lô Nhân ngồi trên giường, đôi mắt di chuyển.

Hơi ẩm trong phòng bốc lên, nhiệt độ khô ráo, anh bước vào liền cởi quần áo, Ngực trần, không chút ngại ngùng.

Mắt cô nhìn theo động tác của anh, sau đó dừng lại miếng vải mỏng anh cầm trên tay, lòng bàn tay có vết chai, ngón tay dày và dài, không thon thả sạch sẽ tinh tế như người khác. Cánh tay của anh rắn chắc, làn da màu đồng khỏe khoắn khiến cho đầu óc cô trống rỗng.

Lô Nhân nghiêm cẩn nhớ lại, không khỏi nóng mặt, ánh mắt đại ra.

Lục Cường liếc cô: “vẫn chưa nhìn đủ?”

“Không phải đang nhìn anh sao”

“Không có.” Cô ậm ờ nói: “Quan sát anh dọn dẹp.”

Lục Cường cười lạnh: “Cái nhìn này khiến cho người ta hiểu lầm.”

Cô hắng giọng, nhanh chóng chuyển đề tài: “VẬY anh tiếp tục đi, em đi giặt quần áo.”

Anh nhàn nhã thay quần áo, nói: “Em cúng chỉ ghé nhà anh có vài lần, cần gì sạch sẽ.”

Lô Nhân: “Quần áo đều bẩn hết rồi, tại sao anh không chịu giặt?”

“Quan tâm nhiều làm gì.”

Cô xích người để anh ngồi xuống, nói: “Thối chết.”

Anh liếc mắt nhìn cô: “Thế mấy ngày trước kẻ thối nào đang ngủ ở trên giường em hả?” Lại nói: “Không cần phải giật đầu.”

“Lục Cường, anh không thể nào đứng đắn được sao?”

Lục Cường phụng phịu: “Chuyện đó anh không cách nào đứng đắn.”

Rõ ràng là lời nói vô liêm sỉ. Lô Nhân đứng dậy: “Mặc kệ anh.” Cô nhìn đồng hồ, đã một giờ chiều, hỏi: “Anh đói chưa?”

Lục Cường cúi đầu: “vẫn còn chưa ăn sáng.”

Lô Nhân đi đến phòng bếp: “Nấu mì cho anh trước, tối nay chúng ta đi siêu thị nhé?”

Đầu cũng không nâng: “Em làm cái gì anh ăn cái đó.”

Phòng bếp vang lên tiếng động.

Lục Cường thiếu kiên nhẫn, cầm quần áo lau lau chùi chùi xong liền ném vào thau.

Anh nhặt đồng hồ dưới đất, thoáng nhìn thấy một mảnh giấy màu lam. Nheo mắt lại, mơ hồ nhận ra chữ viết phía trên.

phía nam khu cấm Châu là những hộ dân thuộc viện

ngiên cứu hóa chất...

Anh vỗ vỗ trán mới nhớ đây là địa chỉ lão Đặng đưa cho mình. Ngày đó từ

trại giam trở về, bởi vì Lưu Trạch Thành gây rắc rối nên anh chỉ quan tâm đến Lô Nhân, quên mất chuyện lão Đặng nhờ vả.

Tình thời điểm, đã hơn hai tháng rồi.

Anh lại nhìn một lát, đem tờ giấy vò vò, ném vào thùng rác

bên cạnh.

•

Buổi chiều, cuối cùng phòng ốc cũng gọn gàng ngăn nắp, những đồ nội thất cũ được bày biện thích đáng.

Hai người ngủ trưa trên một chiếc giường chật hẹp, Lục Cường nằm trên giường, khuỷu tay đặt dưới đầu cô, hai chân cô cong lên, tựa vào bắp chân anh.

Qua vài phút, hơi thở bên cạnh vang lên đều đều.

Lục Cường mở to mắt, sáng nay dậy trễ nên anh không buồn ngủ, anh nằm một lát, cánh tay dè dặt rút ra, nâng đầu cô đặt trên gối.

Lô Nhân ngủ chưa sâu, giọng mơ hồ: “Anh đi đâu đó?”

Lục Cường vừa bước chân xuống, dừng một chút, phủi tóc

cô: “Anh ra ngoài có việc, em ngủ đi.”

Cô khẽ nheo mắt, hỏi: “Khi nào mới về?”

Lục Cường túm chăn đắp lên người Lô Nhân: “Buổi tối chờ anh ăn cơm.” Anh hôn lên chóp mũi cô, phi thân xuống giường.

Cấm Châu, khu phố cổ này rất dễ tìm, so với nơi anh đang ở thoáng mát hơn nhiều. Nhà khá lớn, hầu như đều ố vàng, kiểu xây bảo thủ, nổi bật vùng nghiên cứu khoa học.

Lục Cường dựa theo số nhà tìm tới, thật lâu sau bên trong nhà mới có người đáp, một người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi ló đầu nhìn anh.

Lục Cường quan sát bà ta một lát, hỏi: "Nhà này có phải họ Đặng?"

“Không.” Bà ta muốn đóng cửa.

Lục Cường dùng tay ngăn cửa, anh chỉ biết lão Đặng tên là Đặng Quỳnh, vợ cũ là Lương Á Vinh, thay tên đổi họ ỉa chuyện đương nhiên...

Anh hỏi: “Gia đình này thay chủ hộ rồi sao?”

“Không rõ lắm, nhưng mà...” Bà ta nhìn anh: “Tôi làm việc ở đây chỉ mới tám năm.”

Lục Cường: “Vậy chủ nhà có phải họ Lương không?”

Người giúp việc chần chừ: “Cậu quen bà chủ?”

“Có người ủy thác tôi đến tìm bà ấy.” Lục Cường biết mình đã tìm đúng địa chỉ, cầm vài gói quà to trong tay quơ quơ.

Quản gia hỏi anh vài câu, tương đối nhiệt tình dẫn anh vào nhà.

Nhà sáng và rộng rãi, vào cửa thì nhìn thấy toilet, hai bên là phòng ngủ, phòng khách rất lớn, thông gió và ánh sáng rất tốt, kiểu xây truyền thống

Lục Cường nhìn quanh một vòng, quản gia chỉ vào sofa bên cạnh: “Cậu ngồi đi, tôi đi rót nước.” Bà ta bước nhanh đến phòng bếp, giọng hơi to: “Nhìn cậu vẫn còn trẻ, hử! à học sinh của bà chủ, đang công tác ở sở hóa

chất sao?”

Lục Cường không muốn giải thích: “Người ủy thác tôi có quen bà ấy.”

Quản gia bưng nước tới, ngồi xuống ghế đối diện: “bà chủ và giáo sư Ngô ban ngày không ở đây, mọi ngày tan tầm rất sớm, xem ra giờ này... À, còn một giờ nữa.”

Lục Cường hỏi: “Giáo sư Ngô?”

“Đúng vậy, là chồng của bà chủ, bọn họ làm chung ở viện nghiên cứu, bình thường cùng nhau trở về.” Bà ta dừng một chút: “ôi chao, cậu không biết sao?”

Lục Cường nói: “Chưa gặp qua, có người nhờ tôi đưa vài thứ.”

Quản gia gật đầu xem như đã hiểu. Lương Á Vinh và Ngô Quốc Thọ đều là giáo sư của học viện khoa nghiên cứu, đức cao vọng trọng, bình thường được người khác tặng lễ vật chắc không ít, có lẽ quản gia nghĩ anh là một trong số đó, tiếp đãi anh nhiệt tình như vậy, xem ra đây là kinh nghiệm.

Quản gia đẩy cái cốc: “Cậu uống nước đi.”

Lục Cường không nhúc nhích, giương mắt nhìn cách bài trí ở phòng khách, cúi đầu xoay xoay di động, cũng không nói gì, chỉ muốn ngồi một lát rồi rời đi.

Quản gia nói: “Hay là tôi gọi điện thoại cho bà chủ?”

“Không cần đâu, tôi đi ngay bây giờ.” Lục Cường để điện thoại trên bàn: “Bình thường chỉ có hai người bọn họ sao?”

Quản gia nói: “Còn một cô con gái, vẫn chưa lấy chồng.”

Lục Cường suy tính một chút: “Đi làm rồi?”

“Đúng vâ.y.” Quản gia đáp: “Công ty tài chính nằm ở trung tâm thành phố.”

Lục Cường không hỏi nữa, nhìn thời gian, ngẫm nghĩ đứng dậy cáo từ. Đột nhiên có điện thoại gọi đến, quản gia cầm điện thoại cười tủm tỉm: “Xem này, mới nhắn tới cô chủ là cô chủ gọi điện thoại tới.”

Bà ta đứng lên tiếp nhận điện thoại, hỏi: “Quỳnh Quỳnh, có chuyện gì?”

Lục Cường cúi đầu, con người co lại, nhanh chóng liếc mắt về phía bà ta.

Quả gia vô tri vô giác: “... Bác đang ở nhà... Cái gì? Cháu tới đây sao...” Bà ta bước vào phòng ngủ, giọng nói mơ hồ: “Sao, ở trên tủ đầu giường, muốn dùng ngay? Nếu không để bác cầm qua... Được, được.”

Không cách nửa phút, quản gia đi ra, mỉm cười: “Quỳnh Quỳnh đang trên đường tới đây. Haiz, con bé luôn luôn bận

rộn...”

•

Lục Cường chống khuỷu tay trên đùi, cầm điện thoại xoay xoay, hỏi: “Là Ngô Quỳnh sao?”

Quản gia giật mình, phản ứng một lát: “Cậu nói Quỳnh Quỳnh?... A, đó là họ tên thật của con bé, cậu cũng biết sao?”

Lục Cường không nói gì, lại xoay xoay đi động, quản gia cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Chàng trai trẻ?”

Lục Cường hoảng hốt, cầm điều thuốc ngậm vào miệng, sờ lên sờ xuống

cũng không tìm thấy bật lửa.

Quản gia thao thao bất tuyệt nói chuyện khác, anh không kiên nhẫn nghe, ngồi một lát, đứng lên: “Phải đi rồi.”

Bà ta không kịp phản ứng: “ôi chao! Tiểu tử, cậu không đợi bà chủ về sao?”

Lục Cường cúi đầu thay giày.

Quản gia đuổi theo: “Dù sao cũng phải nói tên của cậu cho tôi biết chứ, để quà cáp ở lại thế này, ông bà chủ có hỏi tôi cũng không biết trả lời.”

Anh vờ như không nghe thấy, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Quản gia bám riết không tha, từ trong cửa nhìn quanh: “Này... Tiểu tử, cậu tên là gì?”

Lục Cường đi ra khỏi cửa, đối diện là tiệm tạp hóa, anh vào mua bật lửa, ở đây chỉ bán loại giá rẻ, một đô la. Đứng ở cửa một lúc, vòng tay thả sáng thuốc lá trong miệng, thở sâu, một luồng khói mù bay ra.

Bên cạnh là một bồn hoa, một nửa bị gió thổi nằm dưới đất. Anh bước hai bước, rít vài hơi, dập tắt, lại bỏ bật lửa vào túi.

Buổi chiều mặt trời lên cao, gió lạnh thấu xương.

Cảm giác lạnh, anh buộc chặt vạt áo trước, lại hút vài hơi mới đi về phía bên kia.

Một chiếc taxi dừng lại, trên xe có người đang bước xuống, tóc chấm ngang vai, diện mạo xinh đẹp. Cô gái cúi đầu xách túi nhựa, Lục Cường nhìn một lát, ngậm thuốc đứng yên tại chỗ.

Cô gái trả tiền taxi, ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc xe hơi chạy qua, trái tim cô gái thắt chặt, cắn môi, trong mắt tràn ngập cảm xúc, thậm chí không ai đọc được suy nghĩ của cô. Người đàn ông trong chiếc xe hơi màu đen nhìn về phía chiếc taxi, khoảng cách ngắn ngủn, mặt không biểu cảm chạy lướt qua. Bàn tay Ngô Quỳnh run lên, quay người lảng lạng đứng ở trong gió.

Đi tới đại lộ, không có tòa nhà to, trời càng thêm lạnh, Lục Cường rít một hơi thuốc lá, khói bay lượn lờ.

Tiếng gió vù vù phân rõ tiếng chuông đơn điệu, anh móc di động: “Tình ngủ rồi?”

Giọng cô nhẹ nhàng: “Đang chuẩn bị cơm chiều.”

Lòng anh cảm thấy ấm áp, cũng hạ giọng: “Chờ anh trở về rồi cùng nhau làm.”

Lục Cường cúp điện thoại, chân bước nhanh hơn.

Ra cửa tiểu khu, anh trực tiếp đón một chiếc xe taxi.

Lúc mở cửa, anh tạm dừng động tác, bắt gặp một chiếc xe quen thuộc đang ngừng gần đó.

Chương 30

Chiếc xe màu đen chạy băng băng, E350, biển số: A99999, ở Chương Châu có tiền cũng chưa chắc mua được.

Là xe của Khưu Chấn.

Lục Cường đứng tựa vào cửa xe một lát, gió lạnh thổi tới, tài xế không kiên nhẫn, thúc giục: “Rốt cuộc cậu có đi không?”

Anh thu hồi tầm mắt, xua tay ý bảo không, đóng sầm cửa xe.

Tài xế nhấn ga, bực bội hất bụi lái đi.

Lục Cường ngừng một lát, bước chân đi về hướng kia.

Cửa sổ xe tối đen, bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, chỉ thấy bóng người chớp chớp, không chỉ một người.

Lục Cường dùng khuỷu tay chống lên mũi xe, gõ cửa kính hai lần.

Không lâu sau, cửa sổ xe mở ra, âm nhạc đinh tai nhức óc đập vào tai anh. Anh cúi đầu, khom người nhìn vào bên trong, ngồi ở tay lái phụ là một cô gái ăn mặc quyến rũ, ngày đông rét lạnh vẫn tất chân và quần áo rất mỏng, nhìn qua chừng hai mươi tuổi. Cô ta nhíu lông mày, không kiên nhẫn nói: “Đi đi, quảng cáo thì đi chỗ khác.”

Nói xong liền tính đóng cửa sổ xe, Lục Cường dùng tay ngăn chặn, liếc liếc cô ta, đôi mắt dừng ở vị trí bên cạnh. Hai chân Khưu Chấn gác trên tay

lái, nửa năm nhìn người ngoài cửa sổ, anh ta cũng không nhìn sang bên này.

Lục Cường thuận mắt liếc về phía kia, mục tiêu của Khưu Chấn là căn nhà đối diện cách 50 mét.

Vài giây sau, cô gái nhìn thấy Lục Cường đứng yên bất động, giận dữ: “Mẹ nó, có bệnh à, nói chuyện với anh anh không nghe sao, tránh qua chỗ khác.”

Giọng hét quá lớn khiến cho Khưu Chấn giật mình, hơi chút động chân.

Lục Cường nâng cằm, nói: “Tôi tìm cậu ta.”

“Làm như mình là nguyên thủ quốc gia không bằng, muốn tìm ai thì tìm sao.” Cô ta đẩy đẩy cánh tay Lục Cường, nói: “Tôi bảo anh tránh ra, còn không mau...”

Lục Cường không hề nhúc nhích, liếc mắt nhìn xuyên qua khe hở không nhỏ không lớn bên trong, cái trán Khưu Trấn nổi gân xanh, môi khê cong, đôi mắt bình tĩnh không mang theo cảm xúc.

Trong xe vang lên tiếng thét, cô gái ban nãy ầm T một hồi, tóc bị giật ngược.

“Anh Chấn, anh Chấn, mau buông tay ra, anh làm sao vậy...”

Khưu Chấn hung tợn: “Mẹ kiếp, có biết vừa rồi cô nói chuyện với ai không, chán sống rồi hả?”

“A, a... Đau...”

Khưu Chấn giận dữ: “Cút ra phía sau.”

Cô gái không hiểu chuyện gì, chỉ thấy Khưu Chấn tức giận thì trở nên sợ

hãi, mắt ầng ậc nước, mặt vô tội không khỏi hoảng loạn, nhích người ỉeo ra phía sau.

Khưu Chấn vội vàng mở cửa xe: “Anh Cường, lên xe.”

Lục Cường ngồi vào tay lái phụ, hai người đàn ông cao to khiến xe chật chội.

Khưu Chấn cười giải thích: “Cô gái kia không hiểu chuyện, anh đừng để ý.”

Lục Cường trào phúng: “Không sao, bộ dạng của anh cũng rất giống người phát quảng cáo.”

Khưu Chấn chặc chặc, nhìn phía sau: “Còn không mau gọi anh Cường!”

Cô gái nghe Khưu Chấn nói thế thì bắt đầu thu hồi kiêu ngạo, ngồi thẳng, nói: “Anh Cường, em đúng là có mắt như mù, không ngờ anh quen anh Chấn, anh đừng trách em nông cạn.”

Lục Cường từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn cô ta một cái, cong cong khóe môi đáp lại.

Khưu Chấn không muốn giới thiệu cô ta, cũng chẳng thêm quan tâm.

Lục Cường chỉnh nhỏ tiếng nhạc, bên tai lập tức thanh tịnh: “Vội sao? Nếu không vội thì đưa anh đi một chuyến.”

Khưu Chấn nhìn anh một chút, theo bản năng nhìn ngoài cửa sổ.

“Không tiện?”

“Không phải.” Khưu Chấn dựa lưng vào ghế, hỏi: “Là chỗ lần trước gặp anh?”

Lục Cường nói: “ừ.”

Khưu Chấn quay đầu xe, lái nhanh tốc độ.

Trầm mặc một lát, anh ta hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Lục Cường: “Có người thân của bạn tù trú gần đây.”

Ngón tay Khưu Chấn siết chặt, Lục Cường nhìn anh ta: “Còn em thì sao, sao lại đến đây du ngoạn?”

Khưu Chấn mơ hồ đáp lời, đôi mắt một lòng một dạ nhìn chăm chăm phía trước. Lúc xưa là do Lục Cường dạy anh ta lái xe, lôi kéo anh ta đến Chương Châu. Mười bốn năm trước,

Lục Cường vừa tròn mười tám tuổi, theo bố anh ta vài năm, khi đó Khưu Chấn mới mười một tuổi, cái gì cũng không hiểu.

(Ôi, mình nhiều chuyện một chút, edit đến giờ mình mới biết nam chính 32 tuổi - -)

Qua vài năm, Lục Cường dần dần được Khưu Thế Tổ tin cậy, đem con trai bảo bối giao cho Lục Cường. Anh ta thậm chí yêu một người con gái, mỗi lần chuốc họa trở về đều do Lục Cường giúp anh ta giải quyết, dần dà chuyện lớn chuyện nhỏ anh ta đều chia sẻ với Lục Cường. Từ đó về sau, Lục Cường đối xử với anh ta như một người em...

Mãi cho đến sáu năm trước, Lục Cường vào tù, Khưu Chấn bị đưa ra nước ngoài đào tạo, khoảng cách xa xôi nên bọn họ không hề liên hệ, gặp lại tự nhiên mối quan hệ cũng trở nên khăng khít

Lục Cường cũng không nghĩ nhiều, lưng ghé dựa, híp mắt.

Cô gái phía sau nhìn hai người phía trước, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Em

cũng thắc mắc, anh Chấn đang đi dạo mua sắm, sao lại đột nhiên tới đây?”

Khưu Chấn trừng mắt nhìn vào gương, nói: “Biết điều thì im lặng một lát đi.” Vừa quay đầu, anh ta thấy Lục Cường đang nhìn mình.

Khưu Chấn cười cười, ra vẻ thoải mái, hỏi: “Anh này, lâu rồi chúng ta không tụ họp, uống một ly chứ?”

Lục Cường nghĩ nghĩ: “Ừ.”

“Đến chỗ nào?”

“Em quyết định đi.”

Lục Cường đồng ý không đáp lời, anh cầm điện thoại đùa nghịch một chút, nhìn màn hình, âm thầm cười nhẹ vài tiếng mới bỏ vào túi.

Hạ tốc độ, Khưu Chấn đưa cô gái kia ra trạm xe buýt, vài năm nay anh ta không trở về Chương Châu, có rất nhiều chỗ đã thay đổi, không còn quen thuộc nữa. Dựa theo trí nhớ anh ta tìm được nhà hàng trước đây cả hai thường hay lui tới.

Lục Cường đã lâu không đến nơi sang trọng, ngồi ở nhà hàng này cảm thấy không thoải mái, anh miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, chăm một điều thuốc.

Khưu Chấn đưa thực đơn qua. Lục Cường nhắc cầm, ý bảo anh ta chọn đi.

Khưu Chấn chọn vài món, người phục vụ cúi đầu nhận thực đơn, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài. Thức ăn được mang lên rất nhanh, Lục Cường liếc mắt một vòng, chột nhú mày, bốn món mặn một món canh, có thịt chưng cách thủy, là món anh rất thích.

Khưu Chấn cười: “Em nhớ không lầm đúng không?”

"ừ." Lục Cường cười áo khoác, xắn tay áo: "Thật vinh hạnh."

Khưu Chấn nói: "Đã từng kề vai sát cánh, không quên được."

Hai người nâng ly uống một ngụm, Khưu Chấn cầm đũa nếm thử, nhíu mày: "Hương vị không đối."

Lục Cường khẽ cười, không phản ứng gì: "Đã mấy năm rồi, nhà hàng này thay đổi khá nhiều, từ ông chủ, đầu bếp cho đến phục vụ." Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Khưu Chấn: "Còn nhớ rõ người trước kia chứ?" Đôi mắt anh không chút gợn sóng, ngữ điệu trầm thấp, lời lẽ có phần không rõ nhưng Khưu Chấn cũng ngầm hiểu ý, đích thị là đang nói đến Ngô Quỳnh.

Khưu Chấn mất tự nhiên, ánh mắt sắc bén cảm giác áp lực không thể che giấu. Lục Cường lại đột nhiên thả lỏng, cười cười: "An thôi."

Một chai rượu Mao Đài thấm vào từng tế bào, hơi thở xuyên qua làn da bốc trong không khí, gọi lên dĩ vãng năm ấy...

Khưu Chấn hít khói, nhìn về phía sương mờ: "Em biết hút thuốc cũng là do anh dạy."

Lục Cường nói: "Năm ấy em học lớp 11."

"Loại thuốc này chỉ có mấy đồng tiền, chất lượng kém lại dễ sặc."

Con người Lục Cường âm trầm: "Thói quen, không đổi được."

Khưu Chấn dựa vào lưng ghế, tiếp tục nhớ lại: "Không riêng gì hút thuốc, khi đó em rất ngưỡng mộ anh, cái gì cũng muốn học theo anh, từ quần áo, thuốc lá cho đến biểu cảm..." Nghĩ đến cái gì, anh ta lắc đầu bật cười: "Lần đầu tiên em tán gái, anh còn đặc biệt truyền dạy kinh nghiệm tán gái cho em, từ tư thế cho đến kỹ xảo, toàn bộ quên hết, trừ về anh còn mắng em..."

Lục Cường siết chặt điều thuốc trong tay, lông mày khẽ nhíu: "... Học theo anh không có gì tốt."

Khưu Chấn cũng không phát hiện gì!ạ trên mặt Lục Cường, tiếp tục cười. Lục Cường gõ gõ mặt bàn, hít một hơi, nói: "Được rồi, hôm nay đến đây đủ rồi, thời gian không còn sớm, anh phải về đây."

Khóe miệng Khưu Chấn cứng đờ: Để em gọi điện thoại nhờ người đưa anh."

"Không cần, anh đón xe." Lục Cường đứng dậy, lấy áo khoác trên ghế dựa mặc vào, đi tới ngưỡng cửa.

Khưu Chấn không động, bước chân anh dừng một chút, khẽ nghiêng người, ánh sáng trong phòng mờ ảo, khuôn mặt như ẩn như hiện trong bóng tối: "Hôm qua anh nhìn thấy em ở nhà hàng, em đi cùng một người con gái..." Anh nhìn về phía Khưu Chấn: "Nhấn lực của anh vẫn còn rất tốt, không nhìn lầm đâu, là Ngô Quỳnh."

Cả người Khưu Chấn cứng ngắc.

Lục Cường tiếp tục: "Bố em để em trở về đây là để nối nghiệp. Đừng ép buộc mình nhớ về chuyện trước kia nữa, chuyên tâm kinh doanh đi."

Dừng một chút, anh thu hồi tầm mắt.

Khưu Chấn cúi đầu, bả vai hơi run run, đỉnh đầu bị ánh sáng che khuất, cũng không nhìn thấy rõ biểu cảm, bóng dáng cao lớn có vẻ suy sụp tinh thần.

Lục Cường nói: "Đừng nhìn về quá khứ, cũng đừng ép buộc bản thân."

Tay Khưu Chấn siết chặt đôi đũa, phía sau truyền tới giọng nói đồn nén:

“Em không cam lòng, em muốn giải thích với cô ấy.”

Kỳ thực Lục Cường hiểu rõ: “Chỉ cần như thế?”

Khưu Chấn ngáp ngừng mím môi, ánh mắt trốn tránh: “ừ...” Lỗm bẫm: “Rốt cuộc vì sao cô ấy lại trốn tránh em?”

“Vì sao em còn không hiểu?”

“Anh.” Khưu Chấn đứng dậy: “Không phải là anh đang trách em?”

Lục Cường xoay tay cầm cửa, dừng một lát, nói: “Không trách.”

Đây là lời nói thật.

Từ quán cơm đi ra, Lục Cường đón xe ở ven đường, trên đường bác Lý điện thoại đến chờ anh thay ca, anh bảo bác Lý cứ khóa cửa trở về trước.

Anh xuống xe, đối diện là một cái mương, xa xa đều là đồng ruộng, mặt nước phập phồng, bên bờ đã kết băng.

Lục Cường bước qua, khuỷu tay chống lan can. Sắc trời tối đen như mực, đối diện là đèn đuốc xán lạn, gió cuốn theo mùi tanh dưới mương thổi vào mặt, khói thuốc lượn lờ xung quanh.

Anh rít một hơi, dập tắt.

Phía bờ bên kia lẻ tẻ những tia sáng, nước sông đục ngầu. Lục Cường nhìn chăm chăm về phía trước, đằng kia có một điểm sáng, qua một lúc lâu, người câu cá lật đật đứng dậy, mặt hồ tung tóe.

Lục Cường thu hồi tầm mắt, dựa lưng tiếp tục hút thuốc. Anh khẽ nhếch miệng, híp mắt, lại hít vào một hơi, đối diện là một tiệm cơm, giá cả bình dân, khói dầu trộn lẫn gió sông, hương vị thật sự đặc biệt.

Cuối cùng anh đã từ bỏ, thậm chí hiểu ra không thể nào hạ thủ. Nhìn người đi đường phía trước vội vàng bước qua, quần áo tóc tai bị gió thổi rối loạn.

Lục Cường hút điếu thuốc thứ ba...

... ..

Đêm nay anh không đi đến phòng an ninh, về nhà đã là giữa khuya, phòng ngủ tối đen như mực, ánh trăng ngoài cửa sổ ảm đạm chiếu vào song cửa.

Trên giường có người đang nằm, Lô Nhân không đợi anh, chớp mắt ngủ say.

Tinh thần anh đột nhiên suy sụp, anh không bật đèn, thay quần áo, sau đó nhanh chóng tiến vào trong chăn.

Phía sau có động tĩnh, Lô Nhân giật mình nháy mắt thanh tỉnh, phản xạ có điều kiện muốn ngồi dậy, có người ấn cô xuống, ôm chặt thắt lưng cô kéo vào lòng.

Tim cô đập thình thịch: “Lục Cường?”

Nửa ngày sau anh mới đáp: “... Là anh.” Nhắm mắt lại, cầm cọ vào đầu cô.

Lô Nhân nhẹ nhàng thở ra, đầu cũng không quay lại. Sợ hãi qua đi, cảm quan dần dần trở nên rõ ràng, nhiệt độ cơ thể đột nhiên lạnh băng, né tránh: “Người anh rất lạnh.”

Lục Cường không những không nhích người, tham lam thu lấy độ ấm của cô: “... Ừ.” Giọng nói khàn khàn.

Lô Nhân lặng lẽ mở to đôi mắt. Vài phút qua đi, nhiệt độ cơ thể dần dần

ấm lại, thậm chí vượt qua độ ẩm bình thường, giống như lò hỏa.

Bị gió phân tán, mùi rượu bay lượn khắp nơi, còn có mùi thuốc lá của đàn ông.

Lô Nhân nhú mày, hỏi: “Anh uống rượu sao?”

Không có người trả lời.

Lô Nhân huých huých khuỷu tay, bị anh giữ chặt.

Xoay người, hơi thở nóng rực phà lên mặt cô, anh uống không ít, hơi thở đều là mùi cồn.

Lô Nhân thử nhích người: “Em đi làm nước mật ong cho anh.”

Lục Cường vẫn nhắm chặt mắt, anh kéo người cô trở về, hai người nhìn nhau trong bóng tối một hồi, anh bốc đồng ôm cô giống như một đứa trẻ.

Cô buồn cười dấm nhẹ ngực anh, bàn tay chậm rãi di chuyển qua đỉnh đầu anh, dịu dàng trấn an anh bằng cách hôn lên môi anh, ngón cái vuốt ve gò má và cái trán.

Lô Nhân nhỏ giọng: “Em phải đi một chút, sẽ trở lại nhanh thôi, ngoan ngoãn chờ em có được không?” Âm điệu mềm mại nhẹ nhàng thổi vào tai anh như đang thôi miên.

Chỉ là một động tác trấn an nhưng vô cùng hiệu quả, cô lại cố gắng một lần, thành công thoát thân.

Lô Nhân pha một ly nước mật ong.

Mở đèn, anh nhú mày nheo mắt nhìn cô, đôi mắt say mờ, khóe mắt còn có tơ máu rất nhỏ.

Cô đứng nhìn anh bất động, đành phải nâng đầu anh lên đùi mình, vừa đỡ lại vừa miễn cưỡng đút ly nước vào miệng anh. Lục Cường đột nhiên dịch chuyển cánh tay, đầu tiến đến gần ngực cô. Toàn bộ trọng lượng trên người anh dồn xuống người cô khiến cho cô khó thở.

Lô Nhân cuống quýt đem ly nước đặt trên tủ đầu giường, bàn tay xoa xoa đầu anh, hỏi: “Buồn nôn ư?”

Lục Cường cười nhẹ, cũng không biết cười cái gì.

Lô Nhân lại hỏi: “Uống nước không?”

Môi anh giật giật, đứt quãng như đang muốn nói điều gì đó.

Cô áp tai tới gần, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cô nghe rõ lời anh nói, có điều cô không hiểu anh nói gì, mãi cho đến đêm Nguyên Đán hôm đó...

Chương 31

Anh nói: Một ngày nào đó, nếu em biết anh làm gì sai, hãy cho anh một cơ hội, đừng bao giờ rời khỏi anh.

Say rượu nói năng lung tung à chuyện bình thường, câu nói này tuôn ra từ miệng Lục Cường lại trở nên hèn mọn, Lô Nhân nghĩ rằng mình nghe nhầm rồi.

Sáng hôm sau, Lô Nhân bắt đầu truy vấn, Lục Cường lúc này tỉnh táo hoàn toàn, hỏi thế nào anh cũng không chịu thừa nhận những gì mình nói tối qua, câu chuyện kéo dài không có kết quả, Lô Nhân bỏ cuộc.

Trong lòng Lô Nhân trở nên bất an, cô chưa từng thấy anh say rượu nói năng lung tung, nửa đêm hóa thành một người vô cùng yếu ớt, điều này khiến cho ngực cô đau đớn.

Lô Nhân là người mẫn cảm, câu nói kia cứ luẩn quẩn trong đầu cô, hơn nữa lúc anh say rượu cũng rất khác thường, cảm thấy như đang có chuyện gì phát sinh, cứ như vậy cô lo sợ bất an đến mấy ngày, gió êm sóng lặng đến tết Nguyên Đán.

... ..

Sáng ngày Nguyên Đán, Lục Cường đi tới trại giam thăm lão Đặng.

Gương mặt lão Đặng tiêu tụy hơn nhiều, quần áo mùa đông ở trong trại giam cũng được thiết kế khác đi. Trước đây, Lục Cường ở đây ông còn có

người trò chuyện, cuộc sống buồn tẻ trở nên thú vị. Từ khi Lục Cường ra tù, lão Đặng chỉ còn đơn độc một mình, trừ phi thật sự cần thiết, thậm chí cả ngày ông cũng không hé môi.

Mặc dù miệng hay oán trách vì sao Lục Cường lại về nơi này, nhưng ánh mắt đục ngầu của ông không khỏi vui sướng.

Lục Cường im lặng, ngồi đó trầm mặc nhìn ông rất lâu.

Lão Đặng cảm thấy Lục Cường kỳ quái, không khỏi vòng vo dò hỏi: "Lương Á Vinh và Ngô Quỳnh... Bọn họ, sống không tốt?"

Lục Cường xoay xoay điện thoại, dùng nửa giây, cười cười: "Vợ ông vẫn đang làm việc ở sở nghiên cứu. Con gái ông năm nay 25 tuổi, tốt nghiệp đại học công nghệ thông tin ở Chương Châu, diện mạo xinh đẹp, dáng người cao ráo, có nét khá giống ông... Bây giờ cô ấy đang làm việc ở trung tâm khoa công nghệ." Anh nhớ lại nói, thông tin này anh biết cách đây vài năm trước, kết hợp với lời của quản gia nhà họ Ngô.

Lão Đặng cười híp mắt, nhin không được liên tục gật đầu.

Lục Cường nói: "Cô ấy tên Ngô Quỳnh, cha dượng họ Ngô."

Gương mặt lão Đặng cứng đờ, cười khố: "...Ừ."

Vài năm trước Lương Á Vinh có đến thăm ông nhưng không đề cập đến chuyện này, nói vài câu liền rời đi. Hai mươi mấy năm qua, ông không biết tin gì về con gái, biết rõ con gái bình an, trong lòng cũng đã thỏa mãn.

Lão Đặng nhếch môi, đôi mắt khẽ híp. Lục Cường gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, không đợi cảnh ngực thúc dục, ngồi vài phút liền rời đi. Lão Đặng nhìn theo bóng lưng Lục Cường, tâm tình không yên dường như cảm thấy Lục Cường muốn nói cái gì, có điều ông trông mòn con mắt cũng không thấy anh

nói gì, cảnh ngục dẫn ông trở về nhà giam.

Lục Cường ra khỏi trại giam, nghiêng thuốc nửa ngày, nghiêng đầu chầm một điệu, hung hăng rít một hơi, anh ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời âm đạm, mây đen che khuất mặt trời. Anh thu hồi tầm mắt, đi về hướng xe buýt đối diện. Chuyện của sáu năm trước anh không thể nào nói rõ với lão Đặng, do dự một hồi cổ họng như nghẹn lại. Anh không phải cố ý giấu diếm hay trốn tránh, trốn tranh cãi bản không phải tính cách của anh, chỉ là, lão Đặng sống quá lẻ loi hiu quạnh, nếu ông ấy biết chuyện này, hẳn là không thể nào sống tiếp.

Ngày đó Lục Cường đứng bên bờ mương đợi đến nửa đêm, chuyện cũ lại một lần nữa hiện lên, anh không phải áy náy, chỉ là chuyện này có liên quan đến anh, lúc anh nhìn thấy Ngô Quỳnh từ trên xe bước xuống, anh biết, anh còn nợ lão Đặng, cả đời này anh không cách hoàn trả. Sắc trời dần sáng choang, có thứ gì đó rơi trên trán anh, anh lấy tay lau, ướt đầm. Lục Cường ngẩng đầu, trận tuyết đầu đông...

... ..

Buổi tối, Lô Nhân xuống bếp nấu ăn, bọn họ chính thức sống chung, lại càng trân trọng thời gian ở bên nhau hơn.

Lục Cường mỉm cười nhìn cô, cầm remote bật tivi. Trên tivi đang chiếu kịch mừng tết Nguyên Đán, Lô Nhân ngồi cạnh bàn, xoa bóp người, tùy tiện đổi kênh khác, một ngôi sao đang trình bày một ca khúc nổi tiếng. Cô đem remote đặt cạnh bàn, âm lượng tivi không cao, trong phòng chỉ có tiếng nhạc vang lên. Có lẽ vì tâm trạng nên hai người cũng cảm thấy sống động.

Sau buổi tối, Lô Nhân đi rửa chén, Lục Cường đẩy cửa sổ ban công, bông tuyết rơi lả tả tích tụ một lớp tuyết mỏng ở trên lan can, đèn đường xa xa lóe sáng. Lục Cường cúi người dùng miệng thổi thổi, tuyết trên lan can rơi ra bốn

phía, anh tìm bật lửa châm một điếu thuốc, rít một hơi, sương khói lượn lờ.

Lô Nhân đi đến, tay cầm remote và một lon bia, đứng bên cạnh anh. Lục Cường quay đầu, nói: "Em vào mặc thêm áo ấm đi."

Mùa đông nhưng không lạnh lắm, cô mặc một chiếc áo len, tóc vén một bên, chiếc cổ thon dài lộ ra: "Em không lạnh."

"Mau lên." Lục Cường túm lấy lon bia, nói: "Anh cầm giúp em."

Lô Nhân vội vã đi vào phòng mặc thêm quần áo, anh nhìn cô quay lại liền uống một ngụm bia. Anh không nhúc nhích, cô choàng thêm áo khoác cho anh. Anh đem bia trả lại, cô ngửa đầu uống, bả vai bọn họ chạm nhau. Cô nhìn dưới lầu, nghiêng đầu hỏi: "Anh nhìn gì đó?"

Lục Cường nói: "Mặc đẹp thế này không phải cho anh xem còn gì."

Lô Nhân hừ lạnh: "Đừng tăng bốc em, cũng không phải dành riêng cho anh."

Lục Cường cười nhạt, nói: "Người khác muốn nhìn cũng nhìn không được."

Lô Nhân đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, đem bia còn thừa hớp một hơi, má cô ửng hồng, bộ dạng giống như trẻ con.

Lô Nhân trừng mắt: "Mặc kệ anh." Nói xong xoay người tính đi vào phòng.

Lục Cường cười cười nắm cánh tay cô, trực tiếp kéo cô vào lòng, bầu không khí trở nên yên tĩnh, hai người cùng nhìn về phía xa xăm.

Qua một lát, Lục Cường rũ mắt, anh nhìn thấy chiếc cổ thon dài của cô. Cô mặc một chiếc áo len màu be mềm mại, vừa khéo che khuất bờ ngực,

chân mang một đôi dép lê mùa đông.

Quần áo trên người cô hơn phân nửa là màu sáng. Lục Cường thuận miệng hỏi: "Em thích quần áo màu nhạt?"

Lô Nhân: "Lúc học đại học em rất thích mặc màu tối, cảm thấy phong cách này cá tính, đến giờ lại thích màu sắc rực rỡ, điều tiết tâm tình, muốn mình được quay về tuổi thanh xuân."

Lục Cường: "Vậy à?"

Cô hừ vài tiếng, cũng không tìm thấy từ ngữ thích hợp để phản bác. Đôi mắt Lô Nhân giao hoạt: "Ít nhất vẫn trẻ hơn anh."

Lục Cường nén cười, dừng một chút: "Cách nhau năm tuổi."

"Ba tuổi đã là một thế hệ, anh chưa từng nghe?"

Lục Cường ôm chặt Lô Nhân, cười xấu xa: "Ừ."

Trò chuyện một lúc, tuyết rơi nhiều hơn. Lan can bám đầy tuyết trắng, mỏng manh trong sáng, thu hút tầm nhìn dưới ánh đèn.

Cô chống cằm bồn chột, xoay người lấy ngón trỏ chỉ vào trán anh. Anh vẫn đang nhìn xa xăm, chỉ vì động tác này mà thu hồi tầm mắt, trực tiếp dí người sát vào mặt cô.

Lô Nhân ngạc nhiên một lúc, Lục Cường nắm lấy cổ tay cô, cười nhẹ, dây dưa một chút, anh không cười, bình tĩnh nhìn một vài hạt tuyết dính trên mặt cô, đôi môi bởi vì lạnh nên hơi run rẩy, hàm răng sáng bóng lộ ra bên ngoài.

Cả người anh mạnh mẽ dán sát vào thân thể cô, mặt kề mặt, miệng anh ngậm chặt ngón trỏ của cô.

Lô Nhân kinh ngạc quên cả phản kháng, chỉ cảm thấy ngón trỏ bị lưỡi anh liếm láp, tay cô ươn ướt dính mùi nước miếng của anh. Anh dùng lực mút, đầu ngón tay cô sừng tấy, tim cũng bắt đầu run theo.

"Ừm..."

"Đừng..."

Lô Nhân cố gắng ngăn cản, Lục Cường ngược lại càng tăng thêm lực, không nặng không nhẹ cắn cô một hồi, đầu lưỡi di chuyển, cả ngón tay cô đều bị anh nuốt vào.

Hai má anh lõm xuống, con người đen láy gắt gao nhìn chăm chăm biểu cảm của cô. Hơi thở cô trì trệ, hai tai nóng bừng, trên mặt dính đầy tuyết, cảm giác nóng lạnh giao nhau, dày vò không chịu nổi.

Tuyết ngừng, gió vẫn thổi, dưới bầu trời đêm yên tĩnh, anh ôm cô thật chặt.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Cường cũng buông tha Lô Nhân, dịch một chút, lại liếm lên má cô, cuối cùng anh hôn xuống môi, mạnh mẽ xâm chiếm khoang miệng nhỏ nhắn.

Lục Cường bắt đầu khó thở, giọng khàn khàn; "Xem ra không thoát nổi sự quyến rũ của em." Nói xong khom lưng vội vàng bế cô vào nhà.

Lô Nhân hét lên ôm cổ Lục Cường. Hồn Loạn, áo khoác ở trên người anh rơi xuống, dép lê của cô cũng rơi trên mặt đất...

Đêm dài...

Tối nay, lần đầu tiên cô bị anh cho "lên đỉnh".

Lô Nhân nghe thấy tiếng chuông điện thoại, sau đó là giọng Lục Cường chửi thề. Cô tưởng mình đang nằm mơ, mơ mơ màng màng xoay người đã nhìn thấy anh mặc quần áo vào người.

Lô Nhân dụi mắt: "Anh đi đâu vậy?"

"Đại Long xảy ra chút chuyện, đả thương người khác nên bị bắt vào đồn, anh sang đó xem."

Lô Nhân ngồi dậy: "Em đi cùng anh."

"Không cần, trời rất lạnh, em ngủ đi."

Anh bước nhanh vào toilet, thuận tiện rửa mặt cho tỉnh táo tinh thần, vừa ra liền bắt gặp cô đã ăn mặc chỉnh tề, cầm chìa khóa xe đang đợi anh.

Lục Cường nói: "Em theo làm gì, nằm ngủ đi."

Lô Nhân: "Hơn nửa đêm rồi, lại nhiều tuyết, khẳng định là không có xe, em đưa anh đi,"

"Đường trơn trượt lắm."

"Em chạy chậm mà."

Lục Cường nhìn cô một lát, không cự tuyệt nữa.

Một giờ sáng, ngoài đường vắng hoe, tuyết phủ trắng cả cảnh cây, bánh xe bị tuyết cản trở.

Lục Cường nhìn cô: "Nếu không để anh lái."

"Anh không có bằng lái, hay là thôi đi."

Lục Cường nói: "Chạy chậm thôi, đừng hấp tấp."

Nửa giờ sau, xe mới dừng ở trước cửa sở cảnh sát, Lô Nhân ngồi chờ trong xe.

Lục Cường rải vài bước lên bậc thềm, Căn Tử đi ra, anh hỏi cậu ta chuyện gì.

Căn Tử nói, Đại Long xảy ra xô xát với một tiểu đội trưởng, tên là Lương Á Quân.

Lục Cường nhớ tới ngày đó Đại Long có nhắc đến chuyện này. Vừa đi vừa hỏi: "Tên tiểu đội trưởng kia hiện tại thế nào?"

"Còn đang trong bệnh viện, Đại Long bị lão Hình hỏi cung, ngồi trong đó này giờ."

Hai người vừa nói vừa đi vào đại sảnh, Đàm Vi và cảnh sát Hình đều ở đây, Lục Cường gạt đầu một cái, tầm mắt liếc một vòng, Đại Long ôm đầu ngồi xõm trong góc.

Thấy Lục Cường đi vào, anh ta không tự giác đứng dậy: "Anh..."

Đàm Vi thấp giọng: "Ngồi xõm xuống, ai cho anh đứng lên." Lại nhìn về phía Lục Cường: "Chuyện này có liên quan đến anh?"

Lục Cường nói: "Không có, tôi đến nộp tiền bảo lãnh."

Đàm Vi tỏ thái độ chung chung: "Trước tiên điền thông tin." Ném cho Lục Cường mấy tờ giấy, nói: "Gia đình người bị hại vẫn chưa đến, chúng tôi không rõ bọn họ có đồng ý giảng hòa hay không, tạm thời không thể nộp tiền bảo lãnh."

Lục Cường híp mắt, hỏi: "Khi nào thì có thể?"

Đàm Vi nhìn anh: "Không biết."

Lục Cường mặt không biểu cảm, đem bút ném cho Căn Tử: "Mày đi giúp anh."

Đúng lúc này, bên ngoài hành lang có tiếng bước chân, hai người phụ nữ đẩy cửa bước vào. Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều sửng sốt.

Không khí trì trệ vài giây, Lục Cường quay đầu lại.

Một già một trẻ. Ngô Quỳnh lúc đầu hơi kinh ngạc, chỉ liếc mắt nhìn một cái liền lảng tránh. Lương Á Vinh lại gắt gao nhìn Lục Cường, trong mắt lại phần hận giống như một cây đao, muốn đem anh ăn tươi nuốt sống.

Đàm Vi phẫn khích nhìn Lục Cường, lại nhìn người bên kia, chào một tiếng: "Hai vị là người nhà của bị hại?"

Ngô Quỳnh vội vàng đáp: "Đúng vậy."

"Ngồi bên này." Đàm Vi ghi lại: "Quan hệ thế nào?"

"Lương Á Quân à cậu của tôi."

Đàm Vi liếc mắt hỏi: "Tính danh của cô là gì?"

"Ngô Quỳnh"

Tình huống diễn ra rất nhanh, Đàm Vi nói: "Căn cứ vào tình huống các người có quyền đòi bồi thường, vừa rồi chúng tôi đã hỏi bác sĩ, Lương Á Quân bị thương không nghiêm trọng, vụ này chắc chắn không cần cảnh sát tham gia.: Cô ta dừng lại một chút: "Hoặc là âm thầm giải quyết?"

Ngô Quỳnh cắn môi: "Vậy thì..."

Không đợi con gái nói chuyện, Lương Á Vinh giựt cánh tay cô: "Chúng tôi muốn khởi tố, phải truy cứu đến cùng." Bà ta trừng mắt nhìn Lục Cường, châm chọc: "Bọn súc sinh chỉ biết đi hại người khác, pháp luật không thể trừng trị bọn bây, hãy để ông trời phán xét, nói không chừng có ngày bị thiên lôi đánh..."

Đàm Vi lên tiếng: "Nói gì đó?"

Ngô Quỳnh cũng thấp giọng: "Mẹ!"

Đàm Vi lên tiếng: "Hai người cứ về trước đi, có ết quả thì hãy quay lại."

Ngô Quỳnh gật đầu đồng ý, vội vàng kéo tay Lương Á Vinh.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Cảnh sát Hình ngồi ở phía sau, thối thối cốc trà, giương mắt quan sát những người trẻ tuổi. Trong hành lang lại vang lên tiếng bước chân, kèm theo là một giọng hét, cánh cửa mở ra.

Lương Á Vinh quay lại, Ngô Quỳnh túm chặt tay bà, bà cầm ba lô hung hăng ném vào Lục Cường.

Lục Cường lập tức nghiêng đầu, ba lô rơi xuống bàn làm vỡ cốc trà.

Lương Á Vinh hét lên: "Súc sinh, con gái tao cả đời này bị hủy hoại trên tay mày, bây giờ đến bạn bè mày còn gây tai họa cho người nhà tao."

Ngô Quỳnh nức nở: "Mẹ, mẹ làm gì vậy... Con và anh ấy không phải là quan hệ đó..."

"Có gì khác nhau? Quỳnh Quỳnh, nó không phải là súc sinh thì là gì?" Lương Á Vinh không nghe lời con gái khuyên, giống như người điên tìm hết lời lẽ sỉ nhục Lục Cường.

Lục Cường cũng không trốn tránh, cúi đầu ngậm thuốc, trong lòng càng

quyết tâm hơn. Bất luận là có xảy ra chuyện gì, đối với Lô Nhân, anh không muốn giấu giếm nữa.

Đàm Vi đứng dậy ngăn cản, Căn Tử cũng bắt đầu nóng giận, chỉ thẳng vào mặt Lương Á Vinh: "Mẹ kiếp, có im không hả?"

Đại Long đứng lên chửi: "Bà gà chết tiệt, bà thử đánh anh ấy một cái nữa xem?"

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh trở nên âm ỉ.

Cảnh sát Hình đem cốc sứ đặt lên bàn, TRầm đọc một tiếng, rống to: "Tất cả im lặng."

Nháy mắt yên tĩnh.

Ông quay về phía Đàm Vi: "Ai còn hung hăng thì nhất."

Ngô Quỳnh lau nước mắt, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, tôi xin lỗi, chúng tôi đi đây."

Cảnh sát Hình nói: "Đàm Vi, cô tiễn bọn họ ra ngoài đi."

Đàm Vi túm tay Lương Á Vinh lôi ra ngoài, nói chuyện vài câu, đón taxi cho bọn họ. Vừa quay người liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang ngồi trong xe.

Lô Nhân cũng nhất thời phát hiện, do dự hồi lâu mới nhớ là đã gặp mặt ở nhà hàng. Đàm Vi đứng trước xe không nhúc nhích, cô cũng không thể ngồi ở trong này mãi, nhanh chóng xuống xe chào hỏi: "Cảnh sát Đàm, khéo vậy?"

Đàm Vi rút tay vào túi quần: "Cô đưa Lục Cường tới?"

Lô Nhân gật đầu.

"Sao lại không vào, bên ngoài rất lạnh!"

Lô Nhân nói: "Chắc anh ấy sẽ giải quyết nhanh thôi."

"Vốn là rất nhanh." Cô ta nhìn Lô Nhân, dừng một chút: "Ai ngờ gặp phải Ngô Quỳnh và mẹ của cô ấy, náo loạn một chút."

"Ngô Quỳnh?"

Đàm Vi liền mỉm cười, trong lòng tính toán: "Cô không biết sao?"

Cô ta thâm ý hỏi, trái tim Lô Nhân chợt lạnh băng, trên mặt vẫn tươi cười.

Đàm Vi nói: "Sáu năm trước bà ấy từng tố cáo Lục Cường hiếp dâm... Hôm nay bạn của Lục Cường vừa vận đánh cẩu của Ngô Quỳnh, cho nên..."

"Cô nói sao?"

Đàm Vi chớp mắt mấy cái: "Tôi nói người bạn của Lục Cường đánh..."

"Không phải câu này..."

"À." Đàm Vi nói: "Sáu năm trước..."

Lỗi tai Lô Nhân ong ong, sau đó Đàm Vi nói gì cô cũng không nghe rõ.

Chân cô mềm nhũn, theo bản năng chống đỡ cơ thể. Cô như bị mắc kẹt trong một không gian kín mít, môi mấp máy liên tục, trong đầu chỉ luẩn quẩn hai chữ, áp lực đến nghẹt thở.

Lô Nhân tự an ủi mình không nên tin lời cô ta, dù thế nào cũng phải nghe chính miệng Lục Cường nói. Nhưng mà cảnh sát sẽ không thể nói dối, cô cũng từng hỏi anh hai lần, đến nay anh vẫn giấu giếm, kết hợp với hôm say rượu, lời nói của anh hiện lên rõ ràng.

Bối cảnh của Lục Cường phức tạp, nhất định chuyện vào tù sẽ không đơn giản, cô quyết định sống chung với anh là chấp nhận không quan tâm đến miệng đời. Vô luận phát sinh chuyện gì, đều hi vọng có thể thân nhiên đối mặt, nhưng mà, hiếp dâm... Tội danh này căn bản cô không thể chấp nhận.

Người đối diện còn nói, dụng tâm cười một cái, Lô Nhân nói: "Tôi có việc phải đi trước." Cô lão đảo từng bước.

Tuyết đã sớm ngừng, rạng sáng nhiệt độ càng thấp, gió lạnh thấu xương, áo len cũng không ngăn được. Môi Lô Nhân trở nên trắng bệch, trái tim thắt lại, đau đớn co giật. Mấy giờ trước, bọn họ còn cùng nhau ăn cơm, xem tuyết, còn nằm trên giường dây dưa. Ngủ một giấc, thế giới thay đổi rồi. Đêm nay, chính anh là người ném cô trở xuống địa ngục.

Cảnh sát Hình tiền Lục Cường ra ngoài, Đại Long phải ở lại trong đồn cảnh sát vài ngày. Vừa vặn Đàm Vi bước vào, Lục Cường nhìn cô ta, đôi mắt liếc về chiếc xe, đèn trong xe vẫn mở, không một bóng người. Lục Cường nhanh chóng túm chặt cánh tay cô ta: "Người trong xe đâu?"

"Ý anh là người tới đây cùng anh?"

Lục Cường hung tợn nhìn cô ta, cô ta hơi chút bờ ngỡ, kiên trì nói: "Cô ấy bảo cô ấy có việc phải đi trước."

Con người của anh bỗng dưng co rút, mơ hồ đoán được chuyện gì, trên tay hạ lực.

"...A! Anh làm tôi đau... Buông ra..."

Lục Cường: "Mẹ kiếp, cô nói những gì với cô ấy rồi hả?"

Bả vai Đàm Vi bị Lục Cường bấu chặt, cô ta cắn răng: "Cô ấy hỏi tôi trong này phát sinh chuyện gì. Tôi chỉ thay anh giải thích cho cô ấy biết."

"Fuck." Lục Cường rống lên, cặp mắt trở nên hung tàn cùng với gân xanh trên trán, xách cổ áo cô ta, tay kia nắm chặt cằm. Cảnh sát Hình nhanh chóng ngăn cản: "Lục Cường, cậu bình tĩnh một chút, đây là tội đánh cảnh sát." Ông ta nỗ lực cũng không khống chế được Lục Cường, thấy Lục Cường muốn ra tay, ông ta nhanh chóng thêm vào: "Bây giờ đã hơn nửa đêm, cậu còn không mau đi tìm người?"

Lục Cường tức giận hét to, siết chặt tay rồi thay đổi phương hướng, hung hăng đâm mạnh vào cửa kính trên xe, mặt kính lập tức bị nứt. Cảnh sát Hình và Căn Tử hợp lực kéo tay Lục Cường, Đàm Vi sợ tới mức hoảng sợ, lui về phía sau hai bước, mắt ầng ậc nước, không cam lòng: "Lục Cường, anh là kẻ nhất gan, dám làm không dám nhận. Hôm nay tôi làm người tốt giúp cô ấy thấy rõ bộ mặt thật của anh."

"Mẹ kiếp, chuyện của tôi tôi không nhờ cô xen vào."

Anh biết rõ chuyện này sẽ làm tổn thương đến Lô Nhân, bởi vì cô không nghe chính miệng anh nói mà phải thông qua một người phụ nữ khác, anh không dám tưởng tượng tâm trạng lúc đó của cô thế nào. Nếu ở lại đây một lúc nữa, anh sợ mình sẽ xé nát miệng Đàm Vi. Lục Cường mở cửa xe, gọi Căn Tử: "Lên xe."

Đàm Vi có chút hối hận, lúc ban đầu thăm nghĩ hả hê không ngờ quậy lớn chuyện. Cô ta đi về phía trước hỏi: "Anh...Anh có bằng lái xe sao?"

"Kệ mẹ tôi..." Lục Cường gằn từng chữ: "Fuck, tốt nhất là cô ở đây cầu nguyện cho cô ấy không có chuyện gì xảy ra đi."

Chương 32

Lô Nhân tắt máy điện thoại.

Lục Cường đập mạnh chân ga, tay vẫn siết chặt.

Căn Tử túm chặt tay vịn, bất an liếc mắt nhìn Lục Cường. Sau khi ra tù, tính tình anh trầm tĩnh hẳn, lần trước bị Trần Thắng đánh nhưng vẫn cố nhịn, lần này lại vì một người phụ nữ, gần như xúc động muốn đánh cảnh sát.

Không cần nghĩ, ai nặng ai nhẹ, đã rõ ràng rồi.

Căn Tử nuốt một ngụm nước bọt: "Anh này, bình tĩnh một chút, nếu không chúng ta..."

Lục Cường nhìn chăm chăm phía trước.

Căn Tử nói: "Cô cảnh sát kia cũng quá ghê gớm, thích anh đến mù quáng rồi... nửa đêm thế này, không biết chị dâu nhỏ đi đâu?"

Lục Cường vẫn không nói chuyện.

Căn Tử nhin không được, hỏi: "Chúng ta đi đâu tìm?"

Cuối cùng Lục Cường cũng nói: "Về nhà xem thử."

Căn Tử nhắc nhở: "Anh, giảm tốc độ một chút, biết đâu chúng ta có thể gặp được chị ấy trên đường."

Lục Cường phanh xe đột ngột, theo quán tính cả người như muốn lật nhào ra phía trước. Bánh xe cà trong tuyết, một âm thanh chói tai vang lên.

Anh nghiêng đầu nhìn Căn Tử, Căn Tử nhìn ngoài cửa sổ, đầu xe mém nữa lao khỏi cầu vượt, ngực cậu ta phập phồng, hiển nhiên quá sợ hãi.

Lục Cường liếc mắt một cái, thả lỏng tay lái, mới phát hiện lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, anh thở hỗn hển, cố gắng vài lần mới nắm lại tay lái.

Tốc độ lần này chậm hơn rất nhiều.

Xe chạy về tiểu khu cũng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Căn Tử và Lục Cường đi lên lầu, một hồi lâu, Lục Cường mới lấy chìa khóa mở cửa.

Hành lang mờ ảo, phòng khách tối đen như mực. Xuyên qua hành lang anh nhìn thấy cửa phòng ngủ đã đóng, một tia sáng từ bên trong lộ ra, anh nhanh chóng bước vào, chăn bông và gối vẫn đang xếp chồng với nhau, áo ngủ của cô cũng để trên giường...

Mọi thứ vẫn như cũ, Lô Nhân không trở về.

Lục Cường châm điếu thuốc, ngồi trên sofa buồn bã, xảy ra chuyện này anh mới phát hiện anh quan tâm đến cô quá ít. Căn Tử đứng một lúc lâu cũng tìm chỗ ngồi xuống, không dám hỏi nhiều, trong phòng khách nhất thời yên tĩnh.

Anh chống tay lên đầu gối, miệng rít một hơi, tàn thuốc rớt dưới chân. Lại rũ mắt nhìn mấy thứ hỗn độn trên đất, nếu là bình thường Lô Nhân đã căn nhắc chuyện anh ở bẩn, sau đó cô sẽ dọn dẹp mọi thứ...

Hút xong điếu thuốc, tay anh run lên, lại lấy tay sờ sờ hộp thuốc trống

rỗng. Anh nhìn hộp thuốc, lật đi lật lại cuối cùng ném dưới chân.

Căn Tử hỏi: "Có thể chị dâu nhỏ đã về nhà mẹ ruột?"

"Nhà cô ấy ở dưới quê."

"Bạn bè thì sao? Anh gọi cuộc điện thoại hỏi thử."

"Không có số."

"Đồng nghiệp?"

"Cũng không có."

Căn Tử còn muốn nói gì, Lục Cường chụp bả vai cậu ta: "Mày trở về đi, anh mệt mỏi rồi, không tiền."

"Vậy còn chị dâu nhỏ?"

"Không sao, cô ấy lớn rồi... Chờ nguôi giận anh sẽ giải thích."

Căn Tử nói: "Nếu không thì chúng ta đi tìm tiếp đi?"

"Không cần đâu, về đi."

Căn Tử về không bao lâu, Lục Cường trực tiếp ngã người xuống sofa, cánh tay anh che khuất mắt, nheo một lát, phiền lòng, anh nằm không yên, lại cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Trên đường đi Lục Cường ghé vào cửa hàng tiện lợi mua hai gói thuốc, gọi điện thoại cho Lô Nhân mấy lần, lái xe đến xưởng may của cô.

Hai giờ sáng, cánh cửa xưởng may đóng chặt, tuyết rơi đầy sân, thỉnh thoảng có một vài bóng người đi qua, ăn mặc công kênh, bước đi cẩn trọng.

Trên xe không mở điều hòa, thở một cái trước mắt hiện ra một làn sương mù. Cửa sổ bên cạnh che khuất tầm mắt, Lục Cường trực tiếp lau lau, anh buộc chặt vạt áo, cả người dựa vào ghế, châm thuốc.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, Lục Cường rũ mắt nhìn bên ngoài, thuốc đặt trên bờ môi, rất lâu cũng không hút, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, tay anh chợt run, tàn thuốc rơi xuống trước ngực, phúi phúi, ngồi bật dậy sờ sờ di động.

Vừa liếc màn hình, lập tức bắt máy.

Bên kia trầm mặc, anh dán lỗ tai sát vào di động, có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng chậm chạp, cả người anh cứng ngắc, cũng không nói chuyện.

Hai người trầm mặc một lúc, rốt cục anh cũng lên tiếng: "Em đang ở đâu?"

Lô Nhân im lặng.

Trái tim Lục Cường co thắt, mắt nhắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Con mẹ nó, em đang ở đâu?"

Lô Nhân vẫn không nói chuyện.

Anh đổi tay cầm điện thoại, điều chỉnh ghế ngồi: "Hỏi lần nữa, em đang ở đâu?"

Đầu dây bên kia phát ra tiếng khóc thút thít, mơ mơ hồ hồ, Lục Cường nín thở.

Anh siết chặt di động, ngữ khí đột nhiên chậm lại: "Nhân Nhân." Sau đó anh trầm mặc, siết chặt tay lái, đặng giọng: "Không tin anh sao?"

"Giáp mặt nói chuyện, thế nào?"

Thật lâu sau, Lô Nhân mới "Ừ" một tiếng.

Lục Cường lái xe rất nhanh, vượt cả đèn đỏ.

Lô Nhân ngồi trên ghế, quần áo trên người vẫn chưa thay, cổ áo che khuất cả cằm.

Khóa cửa chuyển động hai tiếng, theo sau là tiếng bước chân, Lô Nhân nghiêng đầu nhìn nhìn, ánh mắt cô quạnh. Lục Cường đứng trước cửa, anh nhìn trên người cô, một hồi lâu anh mới cởi ra áo khoác bước vào.

Anh vỗ vỗ trán, ngồi trước mặt cô: "Trở về khi nào?"

Lô Nhân dựa vào lưng ghế, nhìn thẳng anh, nhếch môi, mí mắt sưng đỏ.

Giọng anh chậm dần: "Tìm em cả đêm, đi đâu vậy?" Anh nâng mí mắt, cái trán nổi gân xanh nhợt nhạt, đáy mắt đen thui, trong mắt còn hiện lên tơ máu.

Lô Nhân nhẹ giọng: "Không đi đâu cả, từ đồn cảnh sát em về đây luôn, về đây vẫn không thấy anh, đợi lâu quá nên mới gọi điện thoại cho anh."

"Lạnh không?" Lục Cường nắm tay cô xoa xoa.

Lô Nhân vội vàng rút tay về, ngón trở căng thẳng chà chà quần jeans.

Cả người anh cứng đờ, khóe môi khẽ nhếch, cười gượng gạo, dứt khoát buông tay: "Chạm vào một chút cũng không được?"

Cô lảng tránh tầm mắt của anh.

Anh khẽ cười một tiếng, hít một hơi, đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: "Ghét anh rồi sao?"

"Có phải bây giờ em cảm thấy anh hạ lưu biến thái, là cầm thú đúng không?" Lục Cường dựa vào ghế, cúi người, cánh tay tùy ý khoát lên chân.

Dưới chân còn một đồng tàn thuốc, cô không có tâm trạng dọn dẹp, cứ ngồi như rất lâu.

Lô Nhân hắng giọng: "Em muốn hỏi anh một chuyện."

"Ừ."

Cô lại căn môi, không đủ tự tin để hỏi. Gặp chuyện trốn tránh là phản ứng bình thường, xúc động qua đi, lý trí sẽ tỉnh táo lại, dù sao thông qua kẻ thứ ba thuật lại, thiệt giả khó phân biệt. Lúc đó cô bị hai chữ kia khiến cho sợ hãi, sau khi đau lòng và tuyệt vọng cảm xúc bỗng chốc ủa về, không biết làm thế nào duy nhất chỉ muốn rời đi.

Cô không ngừng đi, tìm một cái ghế ven đường ngồi bệt xuống, nhớ lại sáu tháng gặp mặt cùng anh, mặc dù anh thô lỗ nhưng anh chưa bao giờ ép buộc cô, xem ra tội danh kia là không hợp lý.

Nói cho cùng, cô không hoàn toàn tin tưởng anh, anh chưa từng cho cô cảm giác an toàn, đêm đó anh say rượu bảo cô cho anh một cơ hội, vô luận là chuyện gì, nhất định có uẩn khúc.

Ban đêm gió thổi rất to, quất thẳng vào mặt, Lô Nhân lục di động từ trong túi, pin chẳng biết hết từ lúc nào.

Cô không có một xu trên người, trở về nhà toàn thân đã đông cứng.

Lô Nhân thất thần, cuối cùng vẫn nhìn chăm chăm anh: "Cảnh sát Đàm, cô ta... nói anh phạm tội hiếp dâm."

"Em tin à?"

Lô Nhân chỉ hỏi: "Phải hay không?"

Lục Cường nói "Ừ."

Cô ngừng thở một chút, trong phòng giống như rút đi dưỡng khí của cô, ngực thắt chặt, đầu óc trống rỗng.

Lục Cường nói: "Nhưng anh không làm."

Môi cô ấp úng: "Ý anh là sao?"

Lục Cường nói: "Anh thay người khác ngồi tù."

Trái tim Lô Nhân rung động, khẽ nhúu mày, hai tay không tự giác nắm chặt. Đáp án này cuối cùng là sao, cô há to mồm, yết hầu di chuyển, nói không nên lời.

Lục Cường nói: "Chắc em cũng từng gặp qua cậu ấy, ở trạm xe buýt."

Lô Nhân cố nhớ lại, cô gặp Khưu Chấn không chỉ một lần... Lô Nhân hoảng sợ, không khỏi ngồi thẳng người, nỗ lực khống chế giọng nói: "Vì sao?"

"Khưu Chấn nhỏ hơn anh bảy tuổi, sống cùng nhau nên anh xem cậu ấy như người thân. Khi đó, cậu ấy không chịu học hành, ăn nhậu đi điểm cờ bạc đều do anh dạy... Cậu ấy phạm vào chuyện này, trách nhiệm là ở anh."

"Chỉ vậy thôi?"

"Cậu ấy thích một người con gái nên nhờ anh giúp." Lục Cường dừng một chút: "Đêm đó, anh bắt cô gái kia đến chỗ Khưu Chấn, vốn nghĩ rằng cậu ấy chỉ đùa giỡn, không ngờ lại dám chơi trò cường hiếp. Cô gái này cũng rất

kiên cường, liều chết liều sống cầm dao đâm vào trán Khưu Chấn. Ở trong bệnh viện ở một tháng, tinh thần cô ấy chịu không ít đả kích. Chuyện này vốn dĩ đã bị lãng quên, đến một ngày nọ người nhà cô ấy biết chuyện nên báo cảnh sát."

Lô Nhân nỗ lực để chấp nhận chuyện này, biết được sự thật cũng không thoải mái hơn. Lúc cô nhìn thấy cô gái kia, chỉ cảm thấy đáng người nhỏ nhắn mỏng manh, nhưng không ngờ lại trải qua sự việc đau lòng.

Bàn tay cô chảy mồ hôi, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lục Cường băng quơ nói: "Năm ấy Khưu Chấn mới mười chín tuổi, tội danh vốn đã thành lập, cuối cùng kết quả xét nghiệm và chứng cứ đều đối thành anh."

"Anh thay cậu ấy ngồi tù, còn cậu ấy bị đưa ra nước ngoài đào tạo."

Đây là toàn bộ câu chuyện, sáu năm dài đằng đằng nhưng anh chỉ tóm gọn trong vài câu, không cảm xúc, bình tĩnh điềm đạm có vẻ như không quan tâm.

Giọng Lô Nhân cực kỳ lạnh lùng, hỏi: "Vì sao không kể với em?"

Lục Cường mỉm cười: "Tội danh hiếp dâm không phải là điều vinh quang." Anh nghiêng người, một hồi lâu mới nói: "Sợ em bỏ anh."

Cô trầm mặc một lát: "Nhưng anh không làm."

"Có gì khác nhau? Xem như đồng lõa."

Lục Cường đứng dậy ngồi cạnh sofa, bàn tay phủ sau gáy cô, dùng lực, đầu cô chạm vào lòng anh.

Lục Cường bất đắc dĩ nói: "Đó là tâm bệnh, chỉ sợ em không tin, một mực

đòi chia tay."

Trong lòng không yên: "Nhân Nhân." Anh gọi: "Đừng giận anh nữa được không?"

Sau một lúc lâu, tay cô phát run, thút tha thút thít, mạnh mẽ đánh anh: "Anh dựa vào cái gì... Nghĩ rằng mình rất cao thượng ư, Khưu Chấn phạm tội, dựa vào cái gì anh thay cậu ấy ngồi tù..."

Lô Nhân vừa đánh vừa khóc thút thít, dường như cô không có chỗ phát tiết, mơ hồ không rõ: "Anh tưởng anh làm điều này thì trong lòng anh sẽ dễ chịu sao, chẳng lẽ anh không nghĩ tới tương lai... Tội danh này theo anh cả đời, người khác nhìn anh thế nào, còn em nữa..."

Lô Nhân khóc không thành tiếng, nước mũi chảy xuống, Lục Cường buồn cười nhưng vẫn trấn an: "Lúc trước chúng ta vẫn chưa chính thức quen nhau."

Tiếng khóc càng lúc càng lớn, mái tóc Lô Nhân rối bù, quần áo lộn xộn giống như kẻ điên: "Em không chấp nhận, không muốn chấp nhận... Sau này chúng ta có con, người khác nói bố nó là tội phạm hiếp dâm, anh làm sao hả? Giải thích thế nào?"

"... Anh xin lỗi."

"... Anh dựa vào cái gì vô duyên vô cớ trêu chọc em, anh tránh ra đi, căn bản anh rất chướng mắt..."

"Ừ, anh sai rồi."

"Cặn bã... Mỗi lần đều mặt dày mày dạn, anh có biết em ghét anh lắm không..."

"Ừ, anh là tên cận bã." Lục Cường ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, vô cùng nghiêm túc: "Không phải anh đã cải tà quy chính rồi sao..."

Lô Nhân lau nước mắt vừa khóc vừa cười.

Lục Cường thấy cô cười nên anh cũng toét miệng ra.

Còn chưa kịp phản ứng cô đã bổ nhào qua cắn vào vai anh. Lục Cường run lên, gãi nhẹ một tiếng, cũng không ngăn cản, tùy ý để cho cô cắn.

Vì quá phấn khích nên cô cắn rất mạnh, mãi cho đến khi miệng cô tràn ngập mùi máu tươi.

Cuối cùng, Lục Cường nắm cằm cô, bả vai anh tê dại, hai người thở hổn hển.

Anh không quan tâm đến vết thương ở trên bả vai, giúp cô lau khô nước mắt: "Hết giận chưa?"

Chương 33

Lô Nhân ở bên ngoài đến nửa đêm, nghe Lục Cường giải thích xong tâm lý đã trở lại bình thường, giận đủ rồi nên ngủ rất sâu.

Anh ôm cô vào phòng ngủ, cởi áo len và quần jeans, đắp chăn che người cô. Anh cầm di động trên bàn, màn hình hiện lên hai cuộc gọi nhờ, là Căn Tử. Anh tùy tay tìm thuốc, đi đến ban công, hồi báo bình an.

Bên ngoài trời rất lạnh, đèn đường đã tắt, tuyết rơi đầy trời.

Lục Cường hút xong điếu thuốc, xoay người vào phòng.

Anh hà hơi vào lòng bàn tay, cắn răng nhắm chặt mắt, lại mở nút áo đi vào phòng tắm.

Lục Cường đột nhiên mở mắt, miệng vết thương bị cô cắn ngâm trong nước ấm bị toát ra, màu đỏ tươi tràn ra bốn phía, dấu răng của cô hiện lên rất rõ.

Anh đi đến bồn rửa tay, lấy tay lau chùi một tầng sương mù, cơ thể vạm vỡ hiện lên trong gương, miệng vết thương khá nặng, anh khẽ xoa xoa, dùng nước lạnh dội vào.

Tắm rửa xong anh trực tiếp nhảy lên giường. Lô Nhân ngủ rất say, cô nằm nghiêng một bên. Nhiệt độ trong phòng khá cao, cả khuôn mặt cô đỏ bừng. Anh quay đầu nhìn cô một lát, giúp cô lau mồ hôi trên trán. Xoay người tắt đèn, cũng nằm xuống theo.

Lục Cường khẽ nheo mắt, người nằm đối diện đang chăm chú nhìn anh, con người trong suốt.

Lô Nhân tỉnh dậy rất sớm, ánh mặt trời chói chang chiếu vào rèm cửa sổ, tuyết rơi trắng xóa, bóng cây đong đưa qua lại trên vách tường, bầu không khí thật lãng mạn.

Lục Cường để tay lên trán, hôn hôn môi cô: “Tỉnh rồi?” Giọng ân cần hỏi, ngày hôm qua anh hút thuốc rất nhiều, cổ họng khàn khàn nói không ra hơi.

Cô không trả lời anh, tầm mắt dời đi chỗ khác, lại dừng ở trên trán anh. Phía bên phải huyệt thái dương có một vết sẹo, biểu bì bị hoại tử phản chiếu ánh sáng mờ nhạt.

“Vì sao lại có vết sẹo này?”

Lục Cường nói: “Không phải em đã hỏi rồi sao.”

Cô lặp lại: “Vì sao?”

“Tự làm.”

Lần trước cô hỏi anh anh cũng nói đáp án này, lúc đó cô cho rằng anh đùa cợt mình nên căn bản không nghĩ là thật. Ngày hôm qua anh nói một câu, cô đại khái đoán ra được.

Lô Nhân hỏi: “Bởi vì Khưu Chấn bị Ngô Quỳnh đâm trên trán, cho nên anh phải ngụy tạo cho giống?”

“Cho dù vết dao không ăn khớp nhưng nhìn bên ngoài vẫn có thể qua mặt được tòa án.”

“Đau không?”

“Không.” Lục Cường trả lời.

Lô Nhân nở nụ cười, mũi chua xót, không biết đau lòng vì anh hay là nên mắng anh ngu xuẩn.

Cô mở to mắt, cánh tay muốn giơ lên nhưng không thể di chuyển.

“Anh khát nước không?”

Lục Cường nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Sau một lúc, cô thở dài yên tĩnh nằm xuống: “Hôm qua bỏ đi mà không suy nghĩ. Kết quả này em vẫn phải chấp nhận. Đây là quá khứ của anh, cho dù em không cam lòng nhưng cũng không thể thay đổi được mọi chuyện.” Nói tới đây lại dừng một chút, cô nhìn lên trán anh, nơi đó có một vết sẹo nhỏ: “Nếu cho em thêm một cơ hội, em nhất định sẽ trốn tránh anh thật xa, không có bắt đầu, cũng không cần phải ép buộc mình chấp nhận.”

“Con người của em tương đối nhất gan, vừa mới bắt đầu đã do dự rồi, một khi chấp định sẽ không muốn tùy tiện chơi đùa, cũng không muốn trong lòng lo lắng.” Cô chậm rãi nói: “... Cho nên, em không muốn chúng ta chia tay, sau này anh sẽ không khiến em thất vọng chứ?”

Gương mặt cô tái nhợt, đôi môi mím chặt, ánh mắt trầm định chờ đợi đáp án của anh.

Lục Cường nhìn Lô Nhân thật lâu.

Cô lặp lại lần nữa: “Về sau chúng ta cứ sống thế này, có được không?”

Yết hầu Lục Cường di chuyển, cuối cùng nhắm mắt lại nói: “Được.”

Lô Nhân nghiêng người chạm vào môi anh: “Muốn uống nước không?”

Lục Cường và Căn Tử đi đến đồn cảnh sát, Đại Long ngồi ở phòng thẩm vấn một đêm, râu ria xồm xàm trông mắt đỏ bừng, nhìn thấy Lục Cường mém chút khóc lóc, khí phách lúc đánh người trước đó mất hết, giống như một con gà trống bại trận.

Lương Á Vinh yêu cầu cảnh sát can thiệp, Đại Long bị tạm giam.

Từ đồn cảnh sát đi ra vẫn còn sớm, Đàm Vi chạy theo kêu Lục Cường, anh dừng bước chân quay đầu lạnh lùng nhìn cô ta.

Đàm Vi bất an siết chặt hai tay, hỏi: “Cô ấy, cô ấy... Không có chuyện gì chứ?”

Lục Cường tính bỏ đi.

Cô ta sốt ruột chạy theo, túm chặt khuỷu tay anh: “Tôi muốn nói... tôi xin lỗi.”

Lục Cường bỗng nhiên rũ mắt, cánh tay Đàm Vi lập tức rụt về.

Cô ta nói xong liền hối hận, nhất thời mất mặt: “Chẳng qua là tôi quan tâm nên mới hỏi. Thái độ này của anh là sao?”

Lục Cường nói: “Điều tôi hận nhất là kẻ khác tự ý xen vào chuyện của mình, thậm chí còn muốn toan tính điều khiển mọi thứ. Tốt hơn là cô nên tự quản cái mồm của mình, nếu không đừng trách tôi vô tình.”

Nói xong liền cất bước bỏ đi.

Đàm Vi tức giận rống to: “Lục Cường.” Cô ta cắn môi: “Đừng quên tôi đã

cứu anh, nếu lúc đó tôi không bắn một phát súng vào tên cầm đầu ở trong trại giam, anh còn có mạng ra khỏi đây không? Chưa báo ơn đã vội vàng oán trách?”

“Cách xa tôi một chút.” Lục Cường nói: “Ơn cứu mạng của cô cả đời này tôi sẽ không quên, nhưng đừng đem chuyện kia gộp chung với chuyện này.”

Đàm Vi sững sờ bất động.

Lục Cường nhìn cô ta, nói: “Nên làm đúng nghĩa vụ của một người cảnh sát đi.” Anh nhìn qua Căn Tử: “Đi thôi.”

Căn Tử lái xe, cậu ta nhin không được hỏi: “Anh này, anh cũng tàn nhẫn quá. Dù sao cô ấy cũng là phụ nữ, rất đáng thương.”

Lục Cường cười nói: “Hôm nay đúng xui xẻo.”

Căn Tử cảm thấy tâm trạng của Lục Cường đã chuyển biến, chế nhạo: “Thay đổi rồi! Anh này, chị dâu nhỏ đã khiến anh cải tà quy chính!”

Lục Cường: “Mẹ nó, đừng nói lung tung.”

Căn Tử ngây ngô cười, xoa xoa ót: “Kế tiếp anh muốn đi đâu?”

“Vừa rồi không phải đã hỏi địa chỉ của bệnh viện sao.”

“Bệnh viện?”

Lục Cường nói: “Đại Long vẫn còn ở trong đồn cảnh sát, dù sao cũng phải đến thăm.”

Căn Tử gật đầu, nhấn ga tăng tốc.

Lục Cường tiến vào đại sảnh chờ Căn Tử đậu xe, bệnh viện chật kín

người, nhốn nha nhốn nháo, nơi nơi đều là người xếp hàng đóng viện phí. Lục Cường đi qua phía bên kia cầm điều thuốc tính châm lửa, chưa kịp châm thì đã bị y tá nhắc nhở: “Trong bệnh viện không được hút thuốc.”

Anh ngậm điều thuốc nhìn cô ta một lát, bước ra ngoài.

Tuyết đọng ở hai bên đường, phía trên bậc thềm rất trơn, anh dựa vào tường, nhả khói.

Bãi đỗ xe hơi xa, hút thuốc xong Căn Tử vẫn chưa trở lại, anh vừa cúi đầu liền nhìn thấy một người đàn bà trung niên mặc quần áo màu đen bước ra cửa.

Anh lập tức nghiêng người, sau đó mới phúi tay rời đi.

Chẳng biết Căn Tử đi lại từ lúc nào, khoát khoát tay: “Anh, nhìn gì vậy?”

Lục Cường bước vào trong, nói: “Không có gì.”

Lương Á Quân trú ở phòng bệnh sang trọng, đây cũng là điều kiện do Lương Á Vinh đưa ra đối với Lục Cường, bệnh viện nằm ở tầng trên cùng.

Trong hành lang không một tiếng động, sàn nhà sạch sẽ, môi trường yên tĩnh.

Ngoài phòng bệnh có một phòng khách nhỏ, Lục Cường lấy tay chặn cửa, dừng một chút mới đẩy ra. Một chân còn chưa bước vào tầm mắt đã thấy đồ vật bên trong bay ra, anh vừa thu tay vật đó đụng vào cánh cửa, phanh một tiếng.

Cách vài giây, anh đẩy cửa lần nữa.

Ngô Quỳnh ngồi trên sofa bỗng dừng quay đầu: “Đã bảo anh biến đi đừng có xuất hiện ở trước mặt tôi, Khưu Chấn, anh là thứ đồ ghê tởm...”

Biểu cảm có phần dữ tợn, Ngô Quỳnh há to mồm, câu tiếp theo còn chưa kịp nói.

Năm đó là do Lục Cường hại nên Ngô Quỳnh mới bị Khuru Chấn cưỡng hiếp, lúc bắt đầu cô hận Lục Cường phát điên. Nằm trong bệnh viện một tháng, cảm xúc vô cùng tiêu cực, vài lần bệnh tình trở nên nguy kịch và suýt chút nữa thì đi gặp Tử Thần, cuối cùng gắng gượng mà sống. Sau khi cô chấp nhận điều trị tâm lý dài hạn, tâm trạng dần ổn định hơn.

Trong những năm gần đây cô không còn màng thế sự, cảm xúc đã có thể khống chế trở lại, mãi cho đến vài ngày trước cô gặp Khuru Chấn.

Ác mộng là đây.

Tay Ngô Quỳnh phát run, cố giả bộ trấn định: “Các người đi đi, mẹ tôi mới xuống mua cơm, sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lục Cường đứng ở cửa bất động: “Sức khỏe của cậu cô sao rồi?”

Ngô Quỳnh nhìn anh hai giây, chuyển sang hướng khác: “Bị thương nhiều chỗ, đầu chấn động nhỏ, sống mũi gãy xương, chân trái dập nát.”

“Tình chưa?”

“Vẫn chưa.” Ngô Quỳnh nói: “Chích thuốc gây tê, ngủ rồi.”

“Nhưng gì Đại Long gây ra, chi phí sẽ do tôi trả.”

Ngô Quỳnh cúi đầu không nói.

Lục Cường dừng một chút: “Đừng trách Đại Long, khi nào cậu cô khỏe lại, tôi sẽ dẫn cậu ta tới xin lỗi... Tính tình cậu ta bột chộp, cư xử thế thôi chứ trong lòng không nghĩ nhiều.”

Ngô Quỳnh bình tĩnh siết chặt tay: “Chuyện này tôi không phải là người quyết định.”

Lục Cường nói: “Hi vọng cô có thể cân nhắc.”

Từ phòng bệnh đi ra, Căn Tử chạy xuống trước nộp viện phí, Lục Cường đang đợi thang máy, cửa vừa mở thì có người gọi anh.

Ngô Quỳnh đuổi theo, thở hổn hển: “Tôi còn có chuyện muốn nói.”

Qua vài giây, Lục Cường dựa tường, hai người tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện.

Căn Tử băng qua chỗ rẽ hút thuốc, ngoài cửa sổ là bãi cỏ của bệnh viện, tuyết trắng che phủ cả màu xanh.

Lục Cường và Ngô Quỳnh đứng cách nhau một mét, anh cầm bật lửa ra châm thuốc, không gian không lớn, sương khói lượn lờ xung quanh.

Anh đút tay vào túi quần, hỏi: “Muốn nói gì?”

“Về chuyện bạn anh đánh cậu tôi, tôi có thể thuyết phụ mẹ mình không truy cứu.”

Lục Cường rít thuốc, nheo mắt lại: “Sau đó?”

Ngô Quỳnh cúi đầu, hai tay siết chặt: “Anh ta...” Hít vào thở ra, nỗ lực ổn định cảm xúc, nói: “Khưu Chấn... Lần trước anh ta đột nhiên gặp lại tôi, sau lần đó anh ta giống như âm hồn không tan thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi, nói một số chuyện kỳ lạ... Tôi rất sợ, muốn tránh cũng trốn không thoát, sức khỏe của mẹ tôi không tốt, tôi không dám nói với bà...”

Lục Cường nhìn cô, hạ mắt.

Một hồi lâu, Ngô Quỳnh quay mặt nhìn anh: “Chuyện trước kia xem như bỏ qua hết. Từ trước đến giờ anh ta đều nghe lời anh, có thể bảo anh ta đừng quấy rầy tôi nữa được không?”

Lục Cường không đáp, híp mắt nhìn ngoài cửa sổ, trên miệng vẫn ngậm điếu thuốc, sương khói nhả ra từng đợt, hình ảnh mờ lung.

Anh búng tàn thuốc vào thùng rác, nói: “Chuyện này tôi quản không nổi.”

... ..

Lục Cường không xuất hiện nữa, Căn Tử thay mặt anh gửi tiền cho họ hai lần. Lương Á Quân ngoại trừ tổn thương phần đùi, các bộ phận khác đã khỏe dần, anh ta xuất viện rồi vào trung tâm hồi phục chức năng, một tháng sau mới khỏi hẳn.

Sau đó, Đại Long cũng được phóng thích, Ngô Quỳnh chung quy đã thuyết phục được Lương Á Vinh, bằng không bà ta sẽ truy cứu đến cùng, Đại Long ngồi tù nửa năm là điều khó tránh.

Bị công ty sa thải, tiền viện phí cũng do Lục Cường trả, Đại Long hẹn mọi người đi ăn uống, tình tình anh ta thay đổi không ít, tay ôm Lục Cường khóc lóc, không biết báo ơn thế nào.

Lục Cường vừa cười vừa chửi, anh nhìn ngoài cửa sổ, bông tuyết tung bay.

Mùa đông năm nay rất lạnh, màu trắng cô đơn và hoang vắng.

Cách tết âm lịch còn đến một tuần, cậu lại gọi điện thoại cho Lô Nhân, xác nhận thời gian cô trở về nhà. Cô muốn đón tết cùng anh ở Chương Châu, nghĩ lại từ lúc tốt nghiệp chỉ về một lần, mặc dù không nguyện ý nhưng dù sao cậu vẫn là người thân.

Sau khi thương lượng cùng Lục Cường, anh chỉ trầm mặc một lát, cười bảo cô trở về.

Lô Nhân nói: “Cũng năm sáu ngày, mừng bốn có thể em sẽ trở lại Chương Châu.”

“Anh đón em.”

Cô thu dọn quần áo, hỏi: “Vậy tết này anh đi đâu?”

“Còn Căn Tử mà, chắc là bọn anh mở một bàn mạt chược.”

Lô Nhân áy náy hôn lên gò má Lục Cường: “Chờ em về nhé. Sang năm sẽ đón tết cùng anh.”

Nghĩ đến sang năm, Lục Cường cười cười...

Anh thuận thể hôn ngược lại cô: “Được.”

Đêm đó, anh tiễn cô ra xe lửa, nơi cô sống đi xe lửa tiện hơn máy bay, ngủ một giấc sẽ tới thẳng nhà.

Lô Nhân xách một rương hành lý, Lục Cường còn nhồi đồ ăn vặt vào cho cô ăn trên đường.

Phòng chờ đã kín hết chỗ, Lục Cường liếc mắt, không khỏi nhú mày đưa cô lên xe.

Anh cất hành lý cho cô rồi chuẩn bị bước xuống.

Góc áo bị kéo, anh quay đầu, cô ngồi ở trên giường giường mắt nhìn anh.

Lục Cường khom người, cười: “Không nhớ xa anh?”

Lô Nhân mím môi, nhỏ giọng: “Thế mấy ngày tới anh có nhớ em không?”

Xung quanh đều là người lui tới, Lục Cường nâng cằm cô lên: “Khó chịu thì có thể quay về với anh.”

Cổ họng như nghẹn lại, cô cắn cắn môi, cảm xúc mơ hồ.

Lục Cường mỉm cười: “Không biết đùa sao?”

Lô Nhân nhanh chóng trừng mắt, nói: “Anh xuống đi, xe lửa sắp chạy rồi.”

Lục Cường vui đầu càng thấp, nhìn cô thật lâu: “Mùng bốn đón em.”

Tiếng còi vang lên, anh ôm người cô: “Giữ gìn sức khỏe.”

Lô Nhân khịt mũi, nhớ tới cái gì liền nhanh chóng vén rèm cửa sổ, trong sân ga chỉ còn lại hai ba người, Lục Cường xuất hiện ở phía sau tấm cửa kính, hai tay anh đang đút túi quần, miệng ngậm thuốc, cong cong khoe miệng cười với cô.

Hai người cách nhau bởi một tấm kính, càng lúc càng xa, năm sáu ngày không phải là quá dài, có điều Lô Nhân sợ sự chia ly.

Lục Cường lấy điện thoại di động nhấn một tin nhắn, anh chỉ chỉ vào di động ý bảo cô xem.

Lô Nhân buông rèm cửa sổ, dụi dụi mắt, cô tìm điện thoại ở trong túi quần. Nhìn một cái liền cảm thấy xúc động.

Màn hình điện thoại hiện lên sáu chữ: Chưa gì đã nhớ đến em.

Cách một lát, Lô Nhân lấy tay lau nước mắt, gò má nóng bừng.

Chương 34

"Mấy năm nay nó đã trả đủ ơn rồi."

Ngày hôm sau là năm mới.

Do tối hôm qua cô không ngủ được, sáng nay mắt hơi sưng.

Cô rửa mặt đi ra ngân hàng một chuyến. Vài năm nay thị trấn thay đổi rất nhiều, kinh tế phát triển hơn trước, trung tâm mua sắm và nhà hàng mở đầy, các trường trung học đã bị phá hủy chuyển về nơi khác, hiện tại đều là khách sạn.

Lô Nhân dừng bước chân, thay đổi phương hướng, đi vào bên trong.

Lúc cô về nhà là ngay giờ cơm trưa.

Lý Lam bừng mắt đi ra, cười nhìn cô, mơ hồ hỏi: "Nhân Nhân, sáng sớm đã ra ngoài đi dạo rồi sao? Tiểu Khả bảo đói bụng, mẹ nói nó chờ cháu trở về rồi cùng ăn."

Lô Nhân đổi giày, cầm ba lô trong tay: "Mẹ, cháu có ấy lời muốn nói cùng mẹ"

"Sao?" Tay lau vào chiếc tạp dề.

Lô Nhân cầm ra mấy cọc tiền, nói: "Ở đây có ba vạn, cháu sống xa nhà

nên không có thời gian về thăm mọi người, có bao nhiêu đó mợ cứ cầm trước." Cô dừng một chút: "Tiền học phí của đại Khả sau này sẽ do cháu phụ trách... Ngoài ra, tiền hồi môn của bà ngoại cho cháu cháu muốn giữ lại, sau này lấy chồng dù sao cũng phải có của hồi môn."

Lý Lam xấu hổ biết rằng lời bà nói tối qua cô đều nghe hết, ngẫm nghĩ cũng không có gì băn khoăn.

"Mợ tưởng chuyện cháu lấy chồng chắc còn lâu lắm..."

"Không lâu đâu ạ." Lô Nhân cắt ngang lời bà: "Chắc tầm một, hai năm."

Tim Lý Lam đập mạnh, hỏi: "Cháu có bạn trai rồi sao? Khi nào vậy?"

Lô Nhân trả lời nước đôi. Lý Lam hỏi không được nhưng cũng tận tình khuyên nhủ, sợ cô chọn lầm người giống như Lưu Trạch Thành.

Lô Nhân gật đầu không nói, lúc sau cô mới lên tiếng: "Đại Khả và tiểu Khả chen chúc ngủ trong kho cũng không tiện, đêm nay ăn cơm xong cháu sẽ trú trong khách sạn."

Lý Lam cầm chặt tiền, hỏi: "Cháu thấy giường không thoải mái sao?" Lô Nhân há mồm không đáp, lại nghe bà nói: "Ừ, giường cũng nên đổi rồi."

Ăn cơm xong, Lô Nhân dọn dẹp hành lý.

Lô Hữu Chính xách theo hành lý buồn rầu không thèm hé răng đi theo phía sau. Nhà họ Lô cũng chỉ còn lại mình ông, vất vả từ thuở nhỏ, mỗi khi buồn sẽ không nói chuyện, Lý Lam căn nhắc cái gì ông cũng chỉ im hơi lặng tiếng, miễn cưỡng sống qua ngày.

Lô Nhân nhìn thấy tâm trạng của cậu không tốt, giả vờ thoải mái cùng ông hàn huyên, cuối cùng nhét vào túi ông mấy ngàn đô.

Lô Hữu Chính từ chối xua tay không chịu nhận.

Lô Nhân kiên trì: "Sang năm cậu đừng làm việc cực nhọc nữa, mua cho mợ vài bộ quần áo mới, còn phải cho đại Khả tiểu Khả tiền tiêu vặt... Cậu cứ nhận lấy đi, như vậy sẽ khiến cháu yên tâm hơn."

Rốt cuộc ông cũng đồng ý nhận tiền, trông mắt già nua trở nên buồn bã, cúi đầu nói: "Sáng mai trở về ăn cơm."

Chương 34.2

Lô Nhân nhìn Lô Hữu Chính rời đi, đợi đến khi ông biến mất trong bóng tối cô mới xoay người đi vào khách sạn.

Năm mới mọi người đoàn viên, khách sạn trở nên quạnh quẽ, cô gái trẻ trước quầy lễ tân giao chìa khóa cho cô không khỏi liếc cô một cái.

Trong lòng Lô Nhân khó chịu.

Cô mở tivi, trong tivi đang chiếu kịch hài, bên ngoài pháo nổ to, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Có điều, cô không cảm thấy náo nhiệt.

Còn có vài phút nữa là đến tết âm lịch.

Cô cầm điện thoại gọi cho Lục Cường, điện thoại vừa reng đã có người bắt máy, cô ngạc nhiên một lúc, trong lòng quyết định sáng mai sẽ đến nhà ga.

Tâm tình trở nên cực tốt, cô cười: "Chờ điện thoại của em sao?"

Đầu dây bên kia quá yên tĩnh, chỉ nghe anh nói: "Vừa định gọi cho em."

Lô Nhân nằm ngửa trên giường, trong lòng thốn thức, cảm thấy giường khách sạn đúng là thoải mái hơn nhiều: "Anh hút thuốc sao?"

Lục Cường: "Ừ."

"Gần đây anh hút thuốc nhiều quá."

"À, không có chuyện gì đâu."

"Không tốt cho thân thể."

Lục Cường nói: "Nếu có em bé anh sẽ cai thuốc."

Lô Nhân cắn môi, âm thầm cười khúc khích, cố ý đổi đề tài: "Ăn cơm chưa?"

"Rồi."

"Ở cùng Căn Tử?"

Lục Cường: "Ừ."

Anh nói không nhiều, hàn huyên vài câu cô có thể nghe thấy tiếng pháo nổ. Lô Nhân chuyển người lại, ngón trỏ nhẹ nhàng nắm drap giường, cúi đầu hỏi: "...Anh đang làm gì vậy?"

Cách hai giây: "Ở trên đường."

Ngón tay Lô Nhân dừng lại, bàn tay áp trên drap giường: "Trẻ như vậy còn ra ngoài sao?"

Anh rít một hơi thuốc, dường như anh đang lái xe, có tiếng gió vù vù lọt vào tai cô.

Lục Cường ném tàn thuốc: "Mùng bốn chắc không đón em được, anh và Căn Tử lái xe về nhà một chuyến." Lô Nhân nín thở, tim đập nhanh nửa nhịp, Lục Cường nói: "Mẹ anh xảy ra chút chuyện."

Cô bật người ngồi dậy: "Nghiêm trọng không?"

"Gãy chân."

Lô Nhân bình tĩnh hỏi: "Anh đừng quá lo lắng, khi nào thì đến đó?"

"Sáng mai."

Cô thở một hơi.

Nhất thời không biết nói gì, nhưng cả hai người vẫn không muốn cúp máy.

Lô Nhân

không khỏi nhớ tới túi đồ chuyển phát nhanh, trên đó có viết địa chỉ...

Đột nhiên, pháo hoa ngoài cửa sổ nổ tung, muôn ngàn sắc màu bắn lên trời, nhuộm đậm khắp bầu trời.

Cô nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, những âm thanh chói tai của pháo hoa, ồn ào tới cao ngút. Trên tivi, người chủ trì vui vẻ bắt đầu đếm ngược...

Bên tai Lục Cường đột nhiên vang lên một câu: "Chúc mừng năm mới."

"Nhân Nhân..."

Chương 35

Lô Nhân thở hỗn hển: "Anh phải nhanh lên nha, lạnh chết em rồi." Giọng cô vừa run rẩy vừa oán trách.

Lục Cường mím môi: "Ừ."

Nhiệt độ bên ngoài dưới 0 độ, từ thái dương cho đến chóp mũi của Lô Nhân đều ửng đỏ. Cô mặc áo len lông cừu và ủng ngắn, gió thổi qua nháy ắt lạnh run.

Lần đầu tiên Lô Nhân mới đến phương Bắc, buổi sáng tra xét chuyển tàu đến Hoài Châu, Lại chuyển xe lửa đến Võ Thanh, kể tiếp cô không biết đi như thế nào, trước đó sợ anh bận rộn, bây giờ cũng phải gọi điện thoại thông báo cho anh.

Lô Nhân cất kỹ di động, xoay người trở về chỗ ngồi.

Võ Thanh cũng không lớn, nhà ga lâu đời, là kiểu Liên Xô cũ, chỉ có một tầng. Nhân viên công tác đều mặc quần áo bành tô, Lô Nhân ngồi một lát hai chân đã mất đi tri giác.

Cô ngồi ở một góc nhà ga, bên phải có người đứng đón xe nhưng không nhiều lắm, ngẫu nhiên mới có một chiếc xe. Cô nhìn xa xăm về hướng kia, không biết qua bao lâu, rèm cửa bị vén lên, một bóng dáng cao lớn bước tới.

Mắt Lô Nhân sáng ngời, đứng dậy thật nhanh, chân cô tê rần, lại ngã người trở về.

Lục Cường phản ứng nhanh lẹ, anh đỡ người cô, chớp mắt một cái, ai cũng không nhúc nhích, hai người nhìn nhau một hồi.

Lô Nhân thử cử động chân, chậm rãi đứng dậy: "Nhanh vậy?"

Cũng hơn nửa giờ.

Lục Cường nghiêm mặt: "Sao không gọi điện thoại cho anh?"

"Em gọi đó thôi."

"Gọi sớm thật." Tầm mắt anh dừng trên mũi cô, giọng mềm nhũn: "Đi thôi."

Một tay anh xách hành lý, một tay đỡ người cô.

Lô Nhân thông thả đi bộ.

Anh chợt dừng lại, hỏi: "Lạnh lắm hả?"

"Thời tiết ở đây lạnh thật."

Lục Cường nhìn Lô Nhận một cái, buông tay cô ra, cúi người xuống bế cô lên vai.

Lô Nhân kinh hô chụp lưng anh: "Mau thả em xuống, anh không thấy nhiều người lắm sao?"

"SỢ người ta nhìn thì im lặng đi."

Chương 35.2

Anh không để ý đến người khác, khiêng cô một mạch đi ra ngoài.

Xe đậu ở trước quảng trường, Lục Cường kéo cánh cửa đặt cô vào, cởi áo bành tô của mình bao quanh người cô, mở điều hòa sưởi ấm.

Lục Cường không vội lái xe, anh ngồi bên cạnh Lô Nhân,

Hai bên má vì lạnh nên đỏ ửng, cô trùm áo bành tô, chỉ lộ ra hai con mắt.

Anh cầm chân cô lên định cởi tất và giày, Lô Nhân giãy dụa: "Anh làm gì đó?" Anh ngông cuồng xốc chân cô đặt lên bụng mình, không khỏi run: "Fuck, sao chân em lạnh thế?"

Lô Nhân cắn môi, rụt rè: "Kỳ thực không cần..."

"Đợi bao lâu rồi?"

"Không lâu." Gan bàn chân chậm rãi cảm nhận được nhiệt độ: "Vừa xuống xe lửa liền điện thoại cho anh."

"Sao bảo mừng bốn mới về?"

Lô Nhân suy sụp cúi mặt: "Kỳ thực em không tính đi."

"Đối xử với em không tốt?"

"Cũng không phải." Lô Nhân không biết định nghĩa thế nào, dù sao cậu

cũng thật tâm với mình, chỉ có nợ mới khắc nghiệt thôi.

Xét cho cùng nơi đó không phải à gia đình, nếu thực sự là một gia đình, bây giờ cô sẽ không thể xuất hiện ở đây.

Không muốn tiếp tục đề tài này, Lô Nhân quay qu hỏi: "Vết thương của mẹ anh sao rồi?"

Lục Cường nhích người về phía trước, dứt khoát nhét tay cô vào áo bành tô: "Phỏng chừng phải dưỡng thương vài ngày."

Cô gật đầu xong liền dựa người vào ngực anh, cuộn mình, tư thế quỵ dị.

họ nói chuyện một lúc, nhiệt độ trong xe tăng lên, chân tay ấm lại.

Dành nửa giờ ngồi ở trong xe, mặt trời phía Tây đã sắp lặn, ánh sáng chiều tà rơi vào cửa sổ xe, lóe ra một thứ ánh sáng kỳ lạ.

lô Nhân: "Khi nào chúng ta trở về?"

"Hết lạnh rồi?"

"Dạ."

Lục Cường thả chân cô ra, trắng nõn mềm mại.

Lô Nhân rút người, tay anh căng thẳng, tự nhiên anh cầm bàn chân cô đưa đến chóp mũi ngửi ngửi, cố ý đùa: "Con mẹ nó, thối thối."

Mặt Lô Nhân đỏ ửng, lấy tay đánh vào ngực anh: "...Vậy sao anh còn ngửi."

lục Cường lại nhích người qua, dùng miệng hôn lên: "Ừ, anh thích tất cả mọi thứ trên người em."

"Anh điên rồi."

Hai người đùa giỡn một lát anh lại tìm kiếm môi cô hung hăng hôn, nụ hôn này diễn ra rất lâu, cuối cùng hơi thở cả hai đều trở nên hỗn loạn.

Rốt cuộc anh cũng buông tha cô, giọng trầm thấp: "Vì sao lại đến đây?"

Lô Nhân mím môi, nói: "DÙ sao cũng không có nơi nào để đi."

Lục Cường khẽ cắn vào da thịt cô.

Lô Nhân nhe răng sửa lời: "Muốn gặp anh."

Lục Cường nhìn cô, gằn từng chữ: "Giỏi lắm, luôn có năng lực khiến anh "muốn" em ở bất cứ nơi đâu."

Chương 36

Lô Nhân muốn nói gì đó nhưng đã bị anh kéo vào nhà.

Tiền Viện Thanh đang nằm dựa người trên ghế, trong nhà chỉ mở có một ngọn đèn, mờ mờ ám ám, bầu không khí rất khác với nhà Căn Tử.

Thấy có người bước vào, Tiền Viện Thanh liền phát hoảng, sau đó gương mặt bà lập tức trầm xuống.

Lục Cường cũng không đi về phía trước: "Mẹ." Anh gọi: "Con dẫn cô ấy đến đây chăm sóc cho mẹ. Đây là Lô Nhân."

Lô Nhân không để ý đến lời giới thiệu của Lục Cường, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm bàn thờ đối diện, phía trên là một tấm hình trắng đen, hộp thuốc lá màu bạc. Khung cảnh này khiến cho Lô Nhân hơi hoảng sợ. Lúc nhìn thấy hình ảnh ông lão trong lồng kính mặt mũi hiền lành, đôi mắt mang theo ý cười, không hiểu vì sao cô lại có cảm giác gần gũi, không sợ nữa rồi.

Nhận thấy Lục Cường cầm tay mình, không biết cô thất thần mất bao lâu.

Lô Nhân nhìn anh, chỉ nghe anh nói: "Đây là mẹ anh."

Cô vội vã mỉm cười: "Cháu chào bác ạ."

tiền Viện Thanh liếc mắt nhìn Lô Nhân, quan sát một lát, hừ lạnh: "Đi ra ngoài."

Lô Nhân sửng sốt. Lục Cường vẫn không nhúc nhích: "Bọn con không có

chỗ ở, trú ở nhà Căn Tử không tiện cho lắm, đêm nay ngủ với mẹ có được không?"

Lần đầu tiên Lô Nhân nghe thấy anh dùng loại khẩu khí này để nói chuyện, không giống như đang dỗ, lại càng không khí thể bức người, cảm giác mới lạ nhưng không hẳn là đang lấy lòng.

Tiền Viện Thanh im lặng một lát, hồi sau bà mới nói: "Nhà nhỏ quá, không chứa chấp nổi."

Lô Nhân cảm thấy lòng bàn tay Lục Cường đang đổ mồ hôi, cô nghe thấy anh nói: "Mẹ... Chuyện trước kia kỳ thực..."

"Câm miệng." Bà quát lớn, tay hơi run: "Mày nghĩ rằng ba của mày có thể sống yên ổn ở dưới đó hay sao?"

Lục Cường không nói nữa, qua một lát anh mới nói: "Nhân Nhân vốn sẽ mừng năm mới ở nhà, nghe nói mẹ bị ngã nên sáng nay liền ngồi máy bay bay tới Hoài Châu, lại chuyển mấy giờ xe lửa đến Võ thanh, mệt mỏi một ngày... cô ấy là người phương Nam, lần đầu tiên đến phương Bắc, khí hậu không thích ứng, ăn mặc cũng ít..."

Tiền Viện Thanh cũng không ngăn đầu: "Không liên quan đến tôi."

Sau một lúc Lục Cường mới lên tiếng, quay đầu dặn dò Lô Nhân: "Buổi tối em đừng đặt lò sưởi gần đầu giường, nóng quá mẹ anh sẽ không ngủ được."

Bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Anh tiếp tục: "Buổi tối bà hay tiểu đêm, đừng tắt đèn, anh sợ bà lại ngã."

tiền Viện Thanh không muốn nghe, nhúu mày quát: "Cút đi."

lục Cường cúi đầu, không nặng không nhẹ đem Lô Nhân đẩy về phía trước: "Em là con dâu, làm gì đi chứ."

Lô Nhân bị Lục Cường đẩy đẩy người, theo bản năng lại túm chặt cánh tay anh, bước hai bước, lại dừng lại.

Đi cũng không được, ở cũng không xong, cô hơi tức giận vì anh cố tình đẩy cô vào thế khó, nhưng nghĩ lại, anh không thể làm điều này nên mới lợi dụng sự dịu dàng của cô.

Lô Nhân âm thầm cắn răng, trong lòng không khỏi mắng mả ah mấy trăm lần.

Chương 36.2

Tiền Viện Thanh cũng không mở miệng đuổi người, chỉ cúi đầu xem cô như không khí.

Lô Nhân xấu hổ đứng một lát, cảm thấy mình nên mở miệng nói chuyện: "Bác đang làm gì vậy ạ?"

Không có người trả lời.

Lô Nhân lè lưỡi: "Là may giày ạ?"

Cũng không nghe được đáp án.

Lần đầu tiên da mặt cô dày như thế, trong lòng tiếp tục mắng Lục Cường. Đứng một lát, bàn chân đau nhức, cô dịch người lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, vừa mới bắt đầu cô còn chú ý đến Tiền Viện Thanh, sau đó cô bắt đầu mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu.

không biết qua bao lâu bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: "Còn không mau vào phòng ngủ, chờ tôi mời à?"

Lô Nhân nháy mắt thanh tỉnh.

Tiền Viện Thanh như cũ cúi đầu: "Ngủ bên kia, tự lấy chăn."

Lô Nhân vội vàng đáp: "Vâng ạ."

Cô theo sự chỉ bảo của Tiền Viện Thanh tùy tiện rút chăn trải lên giường. Ở nông thôn dù sao cũng không có đồ sinh hoạt, cô không rửa mặt, cũng không thay đồ ngủ.

Tiền Viện Thanh dọn dẹp xong mọi thứ, cởi áo khoác, khó khăn nằm xuống.

Lô Nhân cử động thân thể: "Muốn cháu giúp bác không ạ?"

Bên kia không đáp, ột tay tắt đèn, bóng tối bao trùm, bầu không khí lập tức yên tĩnh.

lô Nhân ngu ngơ một lát, tiếp tục nằm xuống.

lúc này, mắt cô bắt đầu lim dim.

Hơi thở đều đều, qua thật lâu tâm trí cô dần dần mơ hồ, lại nghe Tiền Viện Thanh dường như đang hỏi cái gì đó.

Lô Nhân: "Dạ?"

Tiền Viện Thanh lặp lại: "Cháu và tên súc sinh kia quen nhau bao lâu rồi?"

"...Lúc anh ấy ra tù... Gần một năm rồi ạ/"

lại không có động tĩnh, nhưng cô biết rằng bà vẫn chưa ngủ, ánh trăng mỏng manh ngoài cửa sổ chiếu vào, đem vách tường chia làm sáu mảnh.

Đêm đó, gió ngừng, nhưng trời vẫn lạnh.

Tiền Viện thanh hỏi: "Thế cháu có biết vì sao nó ngồi tù không?"

Chương 37

“Cháu vẫn còn trẻ, đừng để tên súc sinh kia đánh lừa.”

Lô Nhân trầm mặc vài phút, bề ngoài đại khái nghe theo, nhớ tới bữa tiệc bị trả về lần trước cho tới lần gặp mặt này của hai mẹ con, căn bản hai người chưa từng nói chuyện hòa thuận, bà không cho Lục Cường cơ hội giải thích, con người anh cũng kín kẽ nên chắc chắn sẽ không có chuyện anh thuật lại sự việc với bà.

Trong lòng Lô Nhân khẽ run, cơ thể căng thẳng. Nói cách khác, anh thay người khác gánh tội, căn bản bà không biết.

Tiền Viện Thanh thấy Lô Nhân không nói chuyện, lại hỏi: “Biết không?”

Lô Nhân nhẹ nhàng đáp: “Biết ạ.”

Cô nghiêng đầu, hình dáng của cô phản chiếu trong bóng đêm, cô không nói nữa, thay đổi đề tài: “Có phải tính cách của Lục Cường rất giống với bác không?”

Tiền Viện Thanh hèn mọn hừ lạnh một tiếng, cảm thấy câu hỏi này quá thực quá dư thừa, còn dám so sánh bà với tên súc sinh kia, có điều tâm tâm tình bà trở nên phấn khích, bà không cách nào lý giải được.

“Nhìn bác lạnh lùng khó gần nhưng trái tim và tâm hồn lại vô cùng ấm áp.” Cô ngừng một chút, lại nói: “Bác đừng nghĩ cháu tuổi còn nhỏ, kỳ thực cháu rất có mắt nhìn người...”

Tiền Viện Thanh lạnh giọng: “Không cần nịnh hót, toàn là giả dối.”

Lô Nhân: “.....”

Cổ họng Lô Nhân như nghẹn lại, mặt cô có chút ửng hồng, dừng một chút, cô xoay người lại.

Cô cắn môi dưới, nói: “Như lúc này này, nhìn anh ấy rất giống bác.”

“Nó cho cháu bao nhiêu tiền để cháu làm điều này?”

Lô Nhân sửng sốt, cố ý nói: “Mười vạn ạ.”

Tiền Viện Thanh cười lạnh: “Xem ra nó rất giàu có.”

“Đâu ạ, đó là tờ chi phiếu vốn dĩ anh ấy đã gửi cho bác, có điều bác lại trả về nên cháu tạm thời cất giữ.” Lô Nhân giải thích, lúc sau lại nói: “Kỳ thực bác không hề nghĩ là có chuyện hiểu lầm gì sao?”

Tiền Viện Thanh nhú mày khép mắt, nói: “Câm miệng, ngày mai nhanh chóng rời khỏi đây.”

Lại nữa...

Càng ngày Lô Nhân càng cảm thấy tính cách của hai người này rất giống nhau, táo bạo lại còn cường ngạnh.

Nhưng Lục Cường cũng rất mềm mỏng, cô vừa khóc, anh đã lập tức cúi đầu chịu thua.

Không biết cách này có hiệu quả với Tiền Viện Thanh hay không.

Lòng bàn tay Lô Nhân đổ mồ hôi, bất cứ giá nào cô cũng phải nỗ lực nói lên cảm xúc của mình, chuyện đã đến nước này cô không thể giấu diếm mãi,

những ngày anh ở đây đều phải đối mặt với sự ghẻ lạnh của mẹ mình.

Không qua bao lâu, cô khịt khịt mũi, tầm mắt mơ hồ.

Lô Nhân cố ý khịt mũi hai lần. Trong hoàn cảnh yên tĩnh âm thanh càng trở nên phóng đại.

Tiền Viện Thanh xoay đầu trở về, nửa người ngồi dậy mở đèn.

Lô Nhân đột nhiên dùng chăn che mặt, nước nở không ngừng.

Tiền Viện Thanh há hốc mồm hỏi: “Cháu làm sao vậy?”

Lô Nhân vừa khóc vừa lộ đầu ra khỏi chăn, nói: “Cháu từ xa tới đây không quen thân với ai, vậy mà bác còn đành lòng đuổi cháu đi.”

Tiền Viện Thanh sửng sốt nhích người lại gần, hạ giọng: “Cái con bé này... Có vậy mà cũng khóc lóc sao. Chân cẳng tôi bây giờ không tốt, có thể đánh đuổi cháu sao.”

Tròng mắt Lô Nhân đỏ ngầu, đứt quãng nói: “Cháu theo địa chỉ tới đây mất hơn mười mấy giờ đồng hồ... Phương Bắc lạnh lẽo lại ở nhà ga đợi hơn nửa giờ. Cháu ăn mặc ít ỏi, cơm chiều cũng ăn có vài miếng Lục Cường đã dẫn cháu đến đây, vậy mà bác còn...”

Lô Nhân đưa mu bàn tay lên lau nước mắt, cô khóc không ngừng.

Lau xong lại tiếp tục nói: “Lục Cường đúng là quá đáng, luôn thích bắt nạt cháu, bây giờ còn ném cháu một mình ở đây... Trở về cháu sẽ chia tay với anh ấy.”

Tiền Viện Thanh hừ lạnh: “Được rồi, đừng khóc nữa, tên súc sinh kia vốn dĩ không phải người tốt.”

“Đứng vậy, anh ấy chắc chắn không phải người tốt, theo đuổi cháu cứ như âm hồn bất tán, còn dám giấu diếm cháu vài chuyện nữa chứ. Lúc biết anh ấy phạm tội cưỡng hiếp, quả thực cháu hận chết được. Cháu muốn chia tay, cuối cùng anh ấy mới chịu nói thật là mình gánh tội thay cho người khác.”

Lô Nhân sợ Tiền Viện Thanh ngắt ngang lời mình, cô nói một hơi.

Trong phòng bỗng chốc yên tĩnh, cô không khóc nữa, vụng trộm liếc mắt nhìn Tiền Viện Thanh.

Tiền Viện Thanh thảng thốt hỏi: “Cái gì?”

Lô Nhân thuật lại câu chuyện.

Lúc này thời gian đã trôi qua rất lâu, Tiền Viện Thanh không có phản ứng gì, một hồi lâu bà mới nâng tay tắt đèn.

Sau khi tắt đèn, hai người vẫn chưa nhắm mắt.

Lô Nhân dần dần chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại đã là hừng đông, cô từ trên giường ngồi dậy.

Kim đâm vào tay Tiền Viện Thanh, bà mút mút đầu ngón tay: “Cháu làm tôi giật cả mình.”

Lô Nhân nhớ tới đây là nhà của Lục Cường, nói: “Cháu xin lỗi ạ, cháu không cố ý.” Cô nghiêng đầu nhìn, thái độ của bà thay đổi tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Tiền Viện Thanh không để ý đến Lô Nhân nữa.

Cô dời tầm mắt mới chú ý tới trong nhà còn có thêm một người. Má Vương sáng sớm đã chạy qua đây, lúc này đang phụ trách bếp lò.

Má Vương cười hỏi: “Tỉnh rồi hả?”

“Dạ.” Lô Nhân cười xã giao, vội vàng đứng dậy: “Để cháu giúp thím.”

Má Vương ngăn cản: “Được rồi. Buổi sáng trời vẫn còn lạnh, chờ thím đem bếp lò vào để sưởi ấm.”

Tiền Viện Thanh cũng nhú mào: “Cháu đừng đi theo thêm phiền.”

Lô Nhân ủ rũ ngồi lại.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Má Vương cất giọng: “Tiểu Chí và tiểu Cường sáng nay đã đi ra ngoài câu cá.” Tiền Viện Thanh không phản ứng, má Vương tiếp tục: “Cơm trưa em sẽ nhờ con bé mang về cho chị.”

Tiền Viện Thanh nhàn nhạt nói: “Chị ăn cái gì cũng được, phiền em rồi.”

“Không phiền không phiền, người trong nhà cả.”

Buổi tối, Căn Tử gọi Lô Nhân qua nhà ăn cơm.

Cô khoác áo bành tô đi theo.

Ngày hôm qua khi cô đến đây trời đã chạng vạng, nơi này tối đen như mực, cảm giác hoang vu lạnh lẽo. Bầu trời lúc này màu xanh lam, mặt trời lên cao, ánh nắng bao trùm tuyết đọng trước thôn, tuyết ngày càng dày.

Lô Nhân che trán nhìn bầu trời trong xanh trước mắt.

Gió thổi qua một trận lạnh lẽo, bả vai Lô Nhân run run, chạy nhanh vào nhà.

Má Vương đang xào đồ ăn, mặt tươi cười như hoa nói chuyện.

Lô Nhân đi vào, Lục Cường đang ngồi trên ghế xem TV. Nhìn thấy cô tầm mắt anh cũng không di chuyển.

Lô Nhân hơi lạnh, cô ngồi xa anh một chút, cố ý không nhìn đến anh.

Lục Cường đem điều khiển từ xa đặt trên bàn, quay người về phía cô tựa vào, bả vai Lô Nhân nặng chịch.

Hai chân Lục Cường dang rộng, lấy đầu gối chạm vào người cô: “Sao mắt sưng vậy?”

Lô Nhân trừng mắt không muốn quan tâm đến Lục Cường, ngồi một lát liền đi vào phòng bếp phụ má Vương.

Vừa khéo má Vương bưng mâm đi lên, Lô Nhân theo sau lại bị người khác ngăn chặn ở cửa.

Lô Nhân nghiêng đầu.

Lục Cường cúi đầu nhìn cô một lát, nâng cằm cô lên, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon?”

Cô phất tay anh, ấp úng: “Không muốn nói chuyện với anh.”

“Vậy muốn nói chuyện với ai?”

Lô Nhân đăm anh một cái, nhỏ giọng phản kháng: “Anh tránh ra.”

Người anh giống như một bức tường đồng: “Bị mẹ anh mắng?”

Cô không nói chuyện.

“Vậy em cứ mắng anh là được.”

“Không thêm.” Cô thì thầm.

Khỏe môi Lục Cường khẽ nhếch, anh ôm eo cô, nghiêng người dựa vào người cô, cô nhanh chóng lấy tay che miệng anh lại. Bàn tay cô vẫn đang giữ bát, đưa bị rơi khỏi sàn.

Lô Nhân buồn bực: “Không muốn thảo luận cùng anh.”

“....”

Không đợi cô nói, bên ngoài truyền đến tiếng Căn Tử: “Anh, chị dâu nhỏ, ăn cơm.”

Căn Tử gọi liên tục, vừa thấy tư thế kỳ quái của bọn họ liền nhe răng cười, sau đó chạy đi.

Lô Nhân thuận thế cầm chén đĩa giao cho Lục Cường, ngồi xồm xuống nói: “Anh lên trước đi, em đi rửa đĩa.”

Sau bữa tối, Lô Nhân mang theo chút cá và rau dưa trở về, Tiền Viện Thanh chỉ ăn nửa chén cơm, cá cũng không động tới.

Lô Nhân lọc xương cá, vứt bỏ đầu và đuôi.

Tiền Viện Thanh nhìn cô nói: “Không cần lãng phí thời gian.”

Lô Nhân đáp gọn lỏn: “Cháu biết mà.”

“Vậy sao cháu còn muốn tốn thời gian?”

“Khi nào chân của bác khỏe hẳn thì bác sẽ không cần phiền đến người khác.” Cô tiếp tục: “Bác không tha thứ cho Lục Cường cháu rất hiểu, cho dù anh ấy không làm gì nhưng trước kia anh ấy cũng không phải người tốt, có điều bây giờ anh ấy khác rồi...”

Lô Nhân mỉm cười đặt đĩa xuống, nói: “Cháu luôn nguyện ý ở cùng anh ấy. Cả đời người dài như vậy, ai không phạm phải sai lầm chứ, cho họ một cơ hội, cũng không gọi là quá keo kiệt.”

Cô nháy mắt mấy cái, mỗi khi cô nhắc tới anh, ánh mắt cô sáng lấp lánh, khoe miệng tươi cười ôn hòa.

Tiền Viện Thanh nhìn Lô Nhân không khỏi chấn động, không ngờ còn có một người con gái tràn đầy năng lượng thế này, có thể khiến cho trái tim người ta đặc biệt ấm áp.

Bà hừ lạnh một tiếng, mở to mắt.

“Con cá này bác để dành lát nữa ăn đi ạ, cháu sẽ xào thêm 2 món phụ.”

Bác sĩ đến thay thuốc, tiện thể dạy cô một ít phương pháp hộ sĩ. Mới đầu Tiền Viện Thanh không đồng ý, bị người khác quản chế liền muốn phản kháng nhưng phản kháng không xong.

Cuộc sống ở nông thôn đơn giản chất phác không khó dung nhập. Lô Nhân học cách châm củi nấu nước, thời điểm không có chuyện gì làm liền ngồi xếp bằng nghịch di động và tâm sự cùng Tiền Viện Thanh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, màn đêm buông xuống. Lô Nhân mặc áo bành tô đi kiếm củi trong sân.

Cô cầm điện thoại mở đèn, bắt gặp cạnh sân có một bóng đen, nghiêng đầu, cô nhìn thấy người nọ đang cầm một điều thuốc, hút vào nhàn nhã thối ra.

Lô Nhân không quan tâm, cô đi đến góc sân, khom người.

Lục Cường kêu: “Nhân Nhân.”

Cô giả vờ không nghe.

Anh lại gọi.

Lô Nhân mím môi quay đầu nhìn qua.

Lục Cường hạ giọng: “Lại đây.”

Cô do dự một chút, không tình nguyện nhưng vẫn bước qua.

Bức tường ngăn cách hai nhà chỉ cao hơn phân nửa, trung gian là khe hở hình thoi, phía dưới là tuyết, giẫm lên nghe kéo kẹt.

Lô Nhân không tiếp cận quá gần, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đến gần đây.”

Cô lại bước một bước, anh đưa ta ôm lấy sau gáy cô, kéo qua: “Ăn chưa?”

“... Đang làm.”

“Muốn làm cái gì?”

“Một ít rau cần và cà chua.”

Anh lấy ngón cái vuốt ve gáy cô, ánh trăng chiếu vào gương mặt Lô Nhân, mờ lung huyền ảo. Anh cố kiềm chế hôn lên mi mắt cô, nói: “Em chịu thiệt rồi.”

Lô Nhân bấu môi, khó chịu: “Dựa vào cái gì anh làm sai lại muốn em đứng ra thế thân hả?”

Lục Cường ghen lời: “Anh không giải quyết được chuyện này.”

“Thế thì có quan hệ gì đến em?”

“Em là vợ anh.”

Lô Nhân mất tự nhiên đánh Lục Cường một cái: “Ai đồng ý hả, anh có biết xấu hổ hay không?”

Lục Cường mỉm cười: “Đồng ý hay không em không có quyền quyết định.”

Chương 38

Mấy ngày nay lô Nhân đều nấu canh bổ cho Tiền Viện Thanh. Gương mặt bà vẫn lãnh đạm vô cùng, nội tâm không quá bình tĩnh, ngoại trừ dứt tình với Lục Cường, chung quy cũng không thể hiện gì.

Sáng sớm, ngoài thôn chỉ có vài người đang vắt sữa bò. Lô Nhân mang một chiếc giày bông vải màu đen, kiểu cách đơn giản, quả thực trông rất buồn cười.

Cô nhặt gỗ, vui vẻ chạy vào nhà.

Ngày đó, Tiền Viện Thanh phụng phịu ném giày xuống đất, nói: “Tự mang vào đi, có lạnh chết tôi cũng không phụ trách.”

Cô ngần ngừ nhìn thái độ của bà, nội tâm vui mừng. Cô cởi chiếc giày của mình, hai chân trực tiếp mang vào đi thử vài bước.

Mặt cô giãn ra: “Cám ơn bác ạ.”

Tiền Viện Thanh khẽ cong khóe môi, hừ lạnh một tiếng.

Chiếc giày này không quá đặc biệt, có điều nó vô cùng ấm áp.

Lục Cường từ bên ngoài tiến vào, không khỏi nhìn dưới chân Lô Nhân, đưa cá vừa câu tới.

Tiền Viện Thanh vô tình liếc mắt, cũng không muốn đuổi khách, xem Lục Cường giống như không khí. Anh đơn độc đứng một lát, nâng tay, nhắc chân

bước ra ngoài.

Anh đi qua người Lô Nhân, đưa cà mèn qua nói: “Canh bổ lắm, em cũng uống một chén đi.”

Lô Nhân mím môi gật đầu.

Bầu không khí yên tĩnh đột ngột, Lô Nhân di chuyển đến băng ghế ngồi xuống xử lý cá. Ấm nước trên bếp lò đã được đun sôi, sương trắng nóng hơi hồi phun lên bốn phía, tản mát hương vị nồng đậm.

Lô Nhân đưa tay qua bỏ giấy vào trong bếp lò, dùng gia vị bỏ vào nồi.

Tiền Viện Thanh vừa thêu vừa liếc mắt nói: “Xem ra tên súc sinh kia đối với cháu rất tốt.”

Lô Nhân dạ một tiếng, cô múc thêm một chén canh, hỏi: “Bác muốn uống không ạ?”

“Đặt qua một bên đi.” Bà mệt mỏi điều chỉnh tư thế: “Cứ mặc kệ tôi.”

Lô Nhân ngồi bên cạnh bếp lò, hai tay gấp xếp trên đầu gối, hỏi: “Chờ khi nào bác khỏe lại, có thể làm bánh bao cho cháu ăn không ạ?”

Tiền Viện Thanh liếc mắt: “Món đó có gì tốt, trước cửa thôn có bán.”

“Lục Cường từng nhắc với cháu, lúc ban đầu cháu cũng nghĩ đã là bánh bao thì mùi vị chẳng phải đều giống nhau sao, có điều anh ấy khen bánh bao của bác làm, ăn một lần là đến ba bốn cái... Cho nên cháu rất muốn thử.”

Tròng mắt Tiền Viện Thanh vẫn đục: “Cơ thể không khỏe, không muốn làm.”

Lô Nhân bĩu môi, khịt mũi nói: “Tốt xấu gì cháu cũng đã chịu cực nhọc

nấu ăn cho bác.”

Bà không cảm kích: “Đến lúc đó rồi tính.”

Lô Nhân cầm chén lên uống canh, cô ngồi xõm dưới đất vô ý hỏi: “Hồi nhỏ Lục Cường trông như thế nào ạ?”

Tiền Viện Thanh cử động động tác một chút, lạnh giọng: “Lúc nhỏ không dễ bắt nạt.” Lô Nhân chống cằm chờ bà nói tiếp: “Bố nó ngày nào cũng phải tới nhà hàng xóm xin lỗi, những đứa trẻ khác gặp nó đều phải cúi đầu bỏ chạy...”

Lô Nhân nhợt nhạt cười: “Vậy sao anh ấy lại thích ăn bánh bao ạ?”

Tiền Viện Thanh nói tiếp: “Vì trước kia nhà quá nghèo, ngày lễ chỉ giết có một con lợn, giết xong cũng bán thịt lấy tiền, thịt thừa lại tôi mới làm bánh bao.”

Lô Nhân đắm chiêu rất lâu, tròn mắt cô nhìn chăm chăm dưới đất, không biết đang nghĩ gì.

Bầu không khí không quá tự nhiên, Tiền Viện Thanh lúc này mới ý thức chau mày: “Ăn uống thì lên bàn mà ngồi, ngồi xõm thế này chẳng giống ai.”

Đối với lời mắng này Lô Nhân tập mãi thành quen, cô bưng bát đĩa chuyển qua cạnh bàn, không khỏi nghiêng đầu nhìn bà. Trong mắt cô những lời nói này không hẳn là độc địa, thật ra nó còn ẩn chứa ấm áp.

Cô biết đêm đó bà nghe được sự thật liền không chớp mắt, không chịu tha thứ nhưng trong lòng không còn oán hận, nhất thời chưa thể chấp nhận.

Có lẽ, điều cần nhất bây giờ chính là thời gian.

Lại qua vài ngày, Tiền Viện Thanh đã có thể xuống giường, giơ chân, đỡ

lấy ghế dựa, mượn thân thể Lô Nhân đi đến bàn ăn.

Lô Nhân nấu canh gà và vài món chay. Bên ngoài có người vén rèm tiến vào, Lô Nhân quay đầu nhìn ra, Lục Cường đẩy cửa phòng, tay cầm chiếc gậy.

Lô Nhân đứng dậy, tiếp nhận: “Anh mua nó sao?”

“Sáng nay anh đi một chuyến xuống thị trấn.”

Lô Nhân suy nghĩ một chút, đặt gậy cạnh bàn, cười: “Sau này mẹ anh có thể dùng thứ này rồi.”

Tiền Viện Thanh gấp thức ăn, mí mắt cũng không nâng lên.

Hai người có chút xấu hổ. Lô Nhân chà xát lòng bàn tay, hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Lục Cường: “Vẫn chưa.”

Cô căn môi dưới, thử hỏi: “Hay là anh ngồi xuống ăn cùng nhé?” Hỏi xong nhìn qua Tiền Viện Thanh, Lục Cường cũng không khỏi nhìn bà một cái.

Đối phương thờ ơ, giống như không nghe thấy.

Lô Nhân thừa nước đục thả câu, kéo kéo tay Lục Cường: “Anh ngồi đi, em đi vào lấy thêm bát đũa.”

Lục Cường liếm liếm khóe môi, kéo ống quần ngồi xuống.

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, Lô Nhân vụng trộm quan sát Tiền Viện Thanh. Cô nhìn nhìn Lục Cường, anh vẫn đang ăn cơm, cúi đầu xem như không có chuyện gì.

Lô Nhân oán thầm, ai biết mặt ngoài trấn định có phải hay không.

Trong lòng rối bời, cô không chuyên tâm liền bị sắc một cái, mặt đỏ tai hồng.

“Sắc rồi sao?”

Cô gật đầu không đáp.

Lục Cường đặt chén đĩa xuống, di chuyển đến bên cạnh cô, bàn tay to nhẹ nhàng xoa xoa phía sau lưng cô.

Lô Nhân bịt miệng bịt mũi, vành mắt phiếm hồng.

Tiền Viện Thanh nhú mày ngẩng đầu liếc mắt: “Rót nước uống.” Giọng lạnh lùng, cũng không biết là đang nói với ai.

Lục Cường nhìn lướt một vòng mới đứng dậy tìm nước cho Lô Nhân.

Rót cuộc Lô Nhân cũng bình thường trở lại, nâng tay xoa xoa mí mắt.

Lục Cường nhặt hạt cơm trên miệng cô, nói: “Thật tệ, cả cơm cũng dính trên miệng.”

Lô Nhân trừng mắt: “Em không để ý.”

“Còn muốn uống nước không, anh rót cho em?”

“Không ạ.” Lô Nhân cầm đĩa: “Khỏe hơn nhiều rồi, ăn cơm thôi.”

Cô gấp thức ăn qua cho anh: “Nếm thử món này.”

Lục Cường nói: “Đậu hủ rất ngon, rau có mùi vị hơi lạ.”

“Vậy à?” Lô Nhân gấp lên nhai thử, nói: “Hình như là vậy, hay là anh ăn

món khác đi.”

Lục Cường không nói chuyện, lừa cơm vào miệng.

Cô múc cho anh một chén canh, nói: “Mùi vị cũng rất ngon.”

Lục Cường bưng lên uống một ngụm.

“Thế nào?”

“Ừ.”

Lô Nhân cười cười: “Anh còn muốn ăn cơm không?”

“Ừ.”

Hai người quên trời quên đất, không coi ai ra gì.

Bên kia vang lên một tiếng “Bốp”, Tiền Viện Thanh lược đưa: “Ăn một bữa cơm cũng không yên.” Bà chống bàn ăn đứng dậy.

Lô Nhân vội đi tới đỡ bà, đưa tay lấy cây gậy bên cạnh: “Bác ời, thử cái này xem.”

“Không cần.” Bà xoay người đi, cũng không biết là đang trả lời ai.

Lô Nhân đặt cây gậy xuống quay đầu nhìn Lục Cường, sau đó cô cẩn thận đỡ Tiền Viện Thanh lên giường.

Hai ngày sau, Lục Cường trở về nhà nhiều hơn, Tiền Viện Thanh thờ ơ không thèm nhìn anh. Mặc kệ thế nào, bầu không khí đã hòa dịu hơn, Lô Nhân thả lỏng một hơi.

Tháng giêng, tuyết rơi nhiều, bông tuyết bay bay đầy trời, không bao lâu,

dưới đất đã phủ đầy tuyết, có những đứa trẻ chạy nhốn nháo bên ngoài đang ném tuyết.

Lô Nhân ghé đầu lên cửa sổ, nhìn qua lớp kính thủy tinh hồi lâu, trong sân đều treo đèn lồng màu đỏ. Chương Châu không có nhiều tuyết như vậy...

Cô cầm điện thoại ra nhắn tin với Lục Cường, không bao lâu sau liền có hồi âm.

Lô Nhân nở nụ cười, trở lại nói với Tiền Viện Thanh: “Bác ời, cháu đi ra ngoài một lát.”

Bà nhìn cô hỏi: “Bên ngoài đầy tuyết, ra ngoài làm gì?”

Lô Nhân hàm hồ suy đoán: “Đi dạo thôi ạ.”

“Cùng tiểu súc sinh?”

“.....” Cô gật đầu.

Tiền Viện Thanh hừ lạnh một tiếng: “Đi đi, tôi làm sao có thể trói buộc được chân của cháu.”

“Vâng ạ, cháu sẽ về nhanh thôi.” Lô Nhân trả lời, đồng thời xách áo bành tô đi ra ngoài.

Cửa còn chưa đẩy ra, Tiền Viện Thanh đã kêu cô trở lại: “Đợi một lát.” Bà lần lượt mở ngăn tủ đầu giường, cầm một chiếc quần bông ra nói: “Mặc vào đi, tôi tự may, vẫn chưa dùng tới.”

Quần bông khá dày, rất phổ biến ở nông thôn, mọi người ở đây hầu như đều mặc loại quần này, chỉ là nó hơi cồng kềnh, không thích hợp để đi dạo.

Tiền Viện Thanh dừng một chút, lại mở ngăn tủ: “Áo cũng thay đi.”

Lô Nhân hơi ngạc nhiên. Áo bông màu đỏ thẫm, trên áo thêu hình hoa cỏ. Lô Nhân là nhà thiết kế thời trang, nhìn sơ qua cũng biết nó được là bằng thủ công.

Cô hỏi: “Là bác làm ạ?”

“Không có chuyện gì thì ngồi làm thôi.”

Lô Nhân nhìn cả nửa ngày, áo bông rực rỡ.

Tiền Viện Thanh thiếu kiên nhẫn, nghĩ rằng cô chê xấu: “Đừng thắc mắc, không mặc vào lát nữa gió thổi lạnh đừng than.”

Lô Nhân cười, lập tức thay ngay.

Tiền Viện Thanh không khỏi quan sát Lô Nhân, lại nhét khăn quàng cổ vào người cô rồi mới cho đi.

Lục Cường đứng trước cửa chờ đã lâu, hút nửa điếu thuốc mới nhìn thấy người, Lô Nhân lảo đảo bước đi khó khăn.

Anh nhìn cô rất lâu, lúc sau mới nâng tay nói: “Đi thôi.”

Cô chủ động nắm lấy tay anh, ngẩng đầu hỏi: “Biểu cảm kia là sao?”

“Hả?”

“... Dường như anh không thích.”

“Không có.” Lục Cường nhìn con đường phía trước, dẫn cô bước theo hướng ánh trăng: “Khăn quàng cổ này phối với bộ đồ không hợp.”

Lô Nhân không rõ: “Không hợp chỗ nào?”

“Màu đỏ nghịch với màu xanh lá cây.”

Lô Nhân khịt mũi: “Cũng may là em không cho anh đội mũ xanh(1)... A! Đau...”

(1) Trong tiếng Trung, cụm từ đội mũ xanh tức là bị cầm sừng.

Cô còn chưa nói xong ngón tay đã bị anh nắm chặt, anh nghiêng rằng nghiêng lợi: “Lô Nhân, mẹ nó em không muốn sống nữa sao?”

Đầu ngón tay cô sưng đỏ. Lô Nhân im bật, nhanh chóng lấy lòng: “Em sai rồi.”

Lục Cường không tức giận nữa, hung hăng cắn lấy môi cô.

Lúc này tuyết đã tan đi, trời không có gió, cả làng chìm đắm trong yên tĩnh.

Kỳ thực cô không muốn đi đâu, chỉ đơn thuần muốn xem nơi anh lớn lên.

Bọn họ đi về hướng đông, đèn lồng màu đỏ dần dần nhỏ lại, yên tĩnh và thanh bình...

Tay Lục Cường chỉ về hướng kia, phía trước mênh mông bát ngát, mặt sông tĩnh lặng.

Lô Nhân hơi thất vọng.

Anh dẫn cô đi dọc theo bờ sông, ánh trăng phản chiếu xuống bóng dáng của bọn họ, phía sau là dấu chân giao thoa hỗn độn.

Đi được một đoạn, phía trước xuất hiện một chiếc cầu nhỏ, hai người đứng ở trên không, vùng đất phía trước mông lung bằng phẳng.

Lô Nhân hỏi: “Cá là anh câu ở đây?”

Lục Cường ghé sát miệng vào lỗ tai Lô Nhân ừ một tiếng.

Cô tránh né hỏi: “Mùa đông cũng có thể câu được cá?”

“Dùng công cụ đặc biệt để đục.”

“Vẫn có thể câu được cá sao?”

“Kỹ thuật.” Lục Cường nói.

Lô Nhân thất thanh: “Được ạ?”

Anh lại cúi đầu lấy môi khẽ cắn vành tai của cô, bàn tay cũng đặt lên ngực cô, xoa xoa: “Chà, cảm xúc không được tốt lắm.”

Lô Nhân nhẹ nhàng cười.

Anh hỏi: “Đã bao lâu rồi chúng ta không làm tình rồi hả?”

Lô Nhân: “.....”

Lục Cường hôn lên má Lô Nhân: “Không muốn anh sao?”

“Không muốn.” Cô xoay người đi: “Mỗi ngày đều gặp mặt còn gì.”

“Vậy còn nó?” Anh chỉ xuống đũng quần.

Lô Nhân thở hơi khó khăn, cảm giác gương mặt đông lạnh ngược lại nóng bừng: “Đầu óc anh toàn sạn... không biết xấu hổ.”

“Nó nghĩ đến em nên mới cảm thấy đau.” Lục Cường cười, miệng vẫn để trên tai cô.

Lục Cường chỉ nói vài câu, bọn họ bắt đầu hôn nhau say đắm.

Chẳng biết tuyết ngừng rơi từ lúc nào, bầu trời hôm nay đặc biệt nhiều sao. Đứng ở đầu cầu hai bóng hình dây dưa trở thành một điểm nho nhỏ. Thế giới rộng lớn dường như không ngăn cản nỗi nhiệt tình của bọn họ lúc này, chỉ có tiếng âm thanh dày vò của đôi nam nữ.

Lô Nhân vụng trộm mở mắt, khắc sâu hình dáng của Lục Cường, anh dùng lực hơi mạnh nên khiến cho cô bị đau.

Dưới ánh trăng, môi anh xâm lược từng tấc da thịt của cô, càng xuống dưới càng hôn sâu hơn.

Đôi mắt khẽ chớp, Lô Nhân nghiêng đầu, là sao băng. Sao băng cũng không phải là hiếm, hiếm là được trải qua với người mình yêu.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ở trong lòng anh ước nguyện. Kỳ thực điều ước cũng không xa xỉ, lúc này, cô chẳng còn sợ khó khăn, cô chỉ hi vọng kết cục của bọn họ sẽ trở nên hạnh phúc hơn.

Chương 39

Lúc trở về nhà đã tám giờ tối, ngày đông giá rét ăn mặc thật dày cũng bị đông lạnh thấu xương.

Lục Cường kéo tay Lô Nhân vào sân, đèn trong nhà đã tắt, Tiền Viện Thanh từ trước đến giờ đều ngủ sớm rất sớm, có điều bà vẫn để cửa cho cô.

Lô Nhân nhẹ nhàng kéo cửa, cô quay đầu lại nhìn Lục Cường đứng trong đêm tối, hai tay anh đút túi quần, dường như không muốn bước đi.

Cô mất tự nhiên, nói: “Anh về ngủ sớm một chút.”

Lục Cường trầm mặc.

Trong lòng Lô Nhân trống vắng, dừng một lát, cô cắn môi dưới: “Em vào nhà đây.”

Cửa vang lên một tiếng kéo kẹt, trong đêm tối yên tĩnh giống như một trận tuyết lở, đáy lòng chấn động đến không dám thở.

Lục Cường bước lên phía trước một bước, anh lấy tay chặn cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy trở về.

Khuôn ngực cô phập phồng theo mỗi nhịp thở, muốn hỏi anh định làm gì. Lục Cường không đáp, kéo Lô Nhân đi về phía trước, bên cạnh chính là hàng rào chắn nhà Căn Tử. Cánh cửa phía Tây đã khóa, Tiền Viện Thanh bị thương, đã vài ngày nay không đến đây nấu cơm.

Lục Cường theo cửa sổ sờ soạng cửa sắt, bớt chút thời gian liếc nhìn Lô Nhân, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau.

Lô Nhân run rẩy muốn bỏ đi, lại cố gắng nói: “Anh làm gì thế, em muốn đi ngủ.”

Lục Cường siết chặt cánh tay Lô Nhân: “Ánh mắt của em không phải là đang mong chờ sao?”

“.....” Câu nói của Lục Cường khiến cho Lô Nhân quần bách, muốn nỗ lực chứng minh nhưng không chứng minh được gì, cô lắc lắc thân thể như muốn chạy trốn.

“Thành thật một chút.” Lục Cường cười nhẹ, cúi đầu tùy tiện hôn lên môi cô, vừa hôn vừa dùng tay cạy khóa cửa.

Gian nhà này rất nhỏ, phía trong có một phòng bếp, bên cạnh là bếp lò và than củi.

Chỉ có một gian nhà chính, Lục Cường nắm tay cô đi vào.

Lô Nhân để ý câu nói mới vừa rồi, kỳ quái nhìn xuống cổ tay, hơi giương mắt, liền dừng một chút.

Đồ đạc trong căn phòng này rất ít, chỉ có bàn làm việc và chiếc ghế cùng với tủ quần áo, đối diện là giường sưởi, trên tường còn dán mấy tấm áp phích đã phai màu.

Tuy rằng đã lâu không có người ở nhưng trong phòng lại tương đối sạch sẽ.

Tay cô bị anh nắm chặt, Lô Nhân ngẩng đầu, hỏi: “Đây là phòng anh?”

Gương mặt Lục Cường biến sắc, cách một lát, ừ một tiếng.

Khi nói chuyện thở ra một làn khói trắng, trong phòng không có nhóm lửa, lạnh thấu da. Đầu ngón tay Lô Nhân cũng cảm thấy lạnh.

Anh buông tay cô ra, nói: “Trong ngăn tủ có drap giường và chăn, anh đi nấu nước.” Nói xong xoay người đi vào phòng bếp.

Lô Nhân đứng đó một lúc, đi về phía trước vài bước, trên bàn làm việc đều là những tấm hình cũ. Lô Nhân nhìn qua, đa số là hình hồi nhỏ của Lục Cường, hồi nhỏ anh đã rất tuấn tú, mặc dù cơ thể chưa vạm vỡ như bây giờ, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng sâu sắc.

Ngón tay cô chọc chọc vào đôi mắt anh trên tấm hình, dừng ở ảnh chụp góc phải phía dưới, nơi đó có đánh dấu thời gian và địa điểm, cơ hồ mỗi tấm hình đều có.

Lô Nhân xem xong hết rồi mới nhớ tới việc đi lấy chăn đệm, trải được một nửa lại cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc tại sao mình phải nghe lời anh chứ?

Nghĩ vậy, mặt Lô Nhân chợt nóng bừng, độ ẩm phía dưới mông cũng cao lên, cô thử sờ sờ, không lạnh như trước. Cửa phòng bên ngoài mở toang, phòng bếp đầy khói bụi.

Lục Cường đun một nồi nước ấm, khói bay nghi ngút. Bên cạnh còn có một bồn tắm lớn, đây là bố anh tự làm, hồi nhỏ anh thường bơi lội trong đó, bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xuống.

Lục Cường đóng cửa, nhiệt độ trong phòng rốt cuộc cũng tăng lên.

Lô Nhân ngồi ở đầu giường cạnh lò sưởi, ngơ ngác nhìn anh đang bận rộn.

Anh lườm cô một cái, nói: “Đừng ngồi ngây ngốc ở đó, lại đây.” Vừa nói

vừa cởi áo trên người xuống, hai cơ ngực vạm vỡ hiện lên. Anh lại duỗi tay tháo dây thắt lưng: “Còn muốn anh chủ động?” Nói xong liền bước về phía Lô Nhân.

Lúc đi đến cạnh giường, anh đã cởi sạch sẽ.

...

...

...

...

Lục Cường dựa người vào ban công hút thuốc, ánh mắt anh nhìn xa xăm. Tâm mắt mơ hồ cúi đầu nhìn Lô Nhân, đôi mắt cô sáng lấp lánh, mặc dù nửa đóng nửa mở nhưng tiếng hít thở vẫn đều đều.

Anh khẽ cong khoe miệng, ngón cái cọ vào má cô: “Mệt không?”

Lô Nhân nhẹ nhàng ừ hử.

“Thế lực thì sao?”

Lô Nhân cảnh giác khởi động mí mắt: “Không sao.”

Lục Cường mỉm cười, bị hun khói khiến mắt nheo lại, cuối cùng không đành lòng hỏi: “Uống nước không, anh...”

Lời còn chưa dứt, mắt anh đã liếc về phía cửa.

“Uống ạ.”

“.....” Anh một phen túm chăn che thân thể của cô lại, động tác nhanh

nhện mặc quần áo vào.

Lô Nhân cả kinh, cũng phát hiện tiếng động ở bên ngoài.

Có người gọi to: “Ai ở bên trong.”

Là giọng của Tiền Viện Thanh.

Lô Nhân nhanh chóng ngồi dậy, tim đập thành thịch, muốn đào lỗ chui xuống.

Tiếng cửa tiếp tục kéo ra.

Lục Cường bước qua liền bị Lô Nhân gắt gao giữ chặt, Lô Nhân kiên trì: “Bác ạ? Là cháu.”

Cửa đột nhiên ngừng lại, Lô Nhân nín thở.

Một hồi lâu, có tiếng gậy đập vào cánh cửa, Tiền Viện Thanh nói: “Bảo tên súc sinh kia ra đây mau.”

Chương 40

ANh biết đây chính là thời điểm bùng nổ của mẹ mình, vốn dĩ bà rất muốn dạy dỗ anh, vừa vặn đụng tới việc này, quả quyết bà sẽ không dễ dàng bỏ qua. Anh khoác thêm áo bành tô, híp mắt kéo lưng quần, sau đó khom lưng mang giày.

Lục Cường bớt chút thời gian nghiêng đầu, nói: "Em mặc quần áo vào đi, ở đây đợi anh."

Lô Nhân vẫn nhìn chăm chăm cánh cửa, ánh mắt ngây dại, sau đó cô mới nhìn về phía Lục Cường.

Điều thuốc trên tay vẫn đang hút dở, Lục Cường lấy tay dập tắt, nhả ra một ngụm khói cuối cùng.

Lô Nhân vươn tay nhặt quần áo bên cạnh, nói: "Anh đừng ra, tốt nhất hãy để em."

Lục Cường dùng hai tay nâng chặt đầu cô, sắc mặt cô trắng bệch. Anh nghiêm cẩn nhìn, ngón cái cọ vào môi cô: "Ngoan ngoãn đợi anh."

"Bác sẽ không làm gì anh chứ?"

"Cơ hội tới rồi." Lục Cường nói: "Bà thích động thủ."

Lô Nhân thở gấp: "Làm sao bây giờ?"

"Đợi khi nào bà hả giận, anh sẽ xin lỗi."

Lô Nhân di chuyển thân thể, nói: "Em đi cùng anh, có người ngoài chắc hẳn mẹ anh sẽ không làm khó."

Lục Cường cười khẽ, nửa thật nửa giả lên tiếng: "ĐỪng, cho anh giữ chút thể diện."

Mặt mày Lô Nhân tái xanh, cô nhìn ah ăn mặc chỉnh tề, cuối cùng mới cắn răng nói: "Em muốn đi cùng."

Anh nhìn về phía cô, ngăn chặn đỉnh đầu cô: "Vừa rồi không phải còn đang thẹn thùng sao?"

Lô Nhân nhú mi, nhớ đến những hình ảnh ân ái trước đó, thân thể cô cứng đờ, mặt nháy mắt ửng hồng.

Con người anh thâm trầm, tay dùng sức đè người cô lại: "Anh khiến em mệt mỏi rồi."

"...Không có." Mặt cô vẫn hồng.

Anh lại hôn lên môi cô, lưu luyến một lát, nói: "Ngoan ngoan ngủ đi."

Sau đó, trực tiếp đi ra ngoài mở cửa.

Đèn trong phòng khách nhà chính sáng trưng, cửa không khóa, Tiền Viện Thanh ngồi xuống ghế dựa, tay vẫn cầm chiếc gậy mà Lục Cường đã mua trước đó.

lục Cường khom lưng vén rèm, gọi: "Mẹ."

Tiền Viện Thanh thờ ơ, hai tay chống trên cây gậy, gõ gõ mặt đất.

lục Cường không nhúc nhích, ngón tay vỗ vỗ trán.

Bà hỏi: "Con không hiểu?"

lục Cường nhìn về phía bàn thờ đối diện, hôm qua là đĩa cam sành, nay đã đổi thành những quả táo. Anh lại nhìn bà một cái, dừng một lát, lui về phía sau, đầu gối quỳ trên mặt đất, động tác chậm rãi nhưng rất khí phách.

Còn chưa quỳ xuống chính tề, Tiền Viện Thanh đã giơ gậy lên đánh vào lưng anh.

Một gậy quất mạnh xuống người Lục Cường. Anh run lên, cắn chặt răng, phía sau lưng đau đớn.

Tiền Viện Thanh hạ lực, hơi thở gấp gáp.

Tầm mắt anh nhìn về phía trước, nhìn người đàn ông đeo kính ở trên bàn thờ, khoe môi anh giật giật, lông mày giãn ra.

Trên mặt của bố đầy nếp nhăn, màu da ngăm đen, đúng chuẩn của người lao động.

Anh nhếch khoe môi, lại nhẹ nhàng cười.

Tiền Viện Thanh trừng to cặp mắt, ngực phập phồng: "Còn cười?" Nói xong lại đánh thêm một gậy.

Lục Cường quay đầu: "Mẹ, mẹ chịu nói chuyện với con rồi sao?"

Bà hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nhìn Lục Cường, ngồi xuống ghế, giọng nói khá bình tĩnh: "Mày ở bên ngoài yêu đương thế nào tao không quan tâm. Con bé kia tuy rằng mày dẫn về nhà, làm gì tao cũng không muốn xen vào. Nhưng đây là nhà tao, con gái người ta có cha có mẹ, là một cô gái đứng đắn, mày chơi đùa thế này tao không thể không liếc mắt."

Lục Cường: "Mẹ, con không chơi đùa, con rất nghiêm túc."

"Mày mà cũng biết hai chữ nghiêm túc sao?" Tiền Viện Thanh cười nhạo, ánh mắt nhìn về phía ảnh chụp trên bàn thờ, thật lâu sau mới nói: "Lúc bố mày nhắm mắt vẫn còn rất hối hận, khi trút hơi thở cuối cùng còn bảo đáng lý ra không nên để mày tự lập. Cho dù ông ấy không hận mày nhưng tao vẫn hận mày thấu xương, nếu không phải vì mày thì bố mày còn có thể sống thêm vài năm." Nói đến đây, Tiền Viện thanh chớp chớp mắt: "Mày vào tù một tháng, tiểu Chí nhờ người thông báo về nhà, biết mày phạm tội cường hiếp, ông ấy lên tăng xông..."

Lục Cường siết chặt nắm tay. Trước giờ anh chưa từng quên.

"Lúc chở bố mày đến bệnh viện thì ông ấy đã tắt thở giữa đường."

Trong phòng trở nên yên tĩnh, tiếng củi trong lò sưởi kêu lộp bộp.

Tiền Viện Thanh di chuyển con người, bà đứng lên, hạ gậy vào trước mặt Lục Cường: "mày nói mày không có lỗi đi."

"Mẹ hỏi vấn đề nào?"

"Cả hai."

"Lô Nhân là con dâu tương lai của mẹ, điều này không thể thay đổi, con không có lỗi." Anh nhìn thẳng về phía trước: "Đúng là trước kia con lầm đường lạc lối chuyện của bố con xin lỗi mẹ, nếu còn có kiếp sau, con ước gì con không phải là con của mẹ, làm trâu làm bò để chuộc lại tội mình gây ra."

Anh nhìn dưới đất, giọng bình tĩnh: "Lần trước mẹ viết thư bảo con cưới vợ, sau đó con may mắn gặp được Nhân nhân. con không xứng đáng được tha thứ, chỉ hy vọng mẹ xem cô ấy là con dâu tốt."

lời nói xuất phát từ trong tâm, quá khứ dù đúng dù sai cũng rất mơ hồ, anh không phải là hạng người dễ dàng cúi đầu, đời này chỉ nhận lỗi với hai người phụ nữ, một là tiền Viện Thanh, hai chính là Lô Nhân.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Tiền Viện Thanh nắm chặt cây gậy trong tay, nhớ tới lời nói của Lô Nhân, nhiều năm qua bà cũng nhiều lần hoài nghi, con trai bà làm sao có thể đi cưỡng hiếp người khác, sự thấp hèn này vốn dĩ nó sẽ không làm.

Nhưng vô luận là đúng hay sai, việc nó hại chồng bà tức chết là thật. Bởi vì trong lòng chôn dấu hận ý quá sâu, cuối cùng bà chẳng thèm nghe nó giải thích, sau đó bà coi như có đã chết.

Nhưng bà quên mất rằng, tình mẹ con là tình cảm thiêng liêng nhất, huyết thống cả đời không thể thay đổi. Mặc dù trái tim bà rất sắt đá, nhưng Lục Cường lại chính là nhược điểm của bà.

Lục Cường nợ tiền Viện Thanh một lời giải thích. Tiền Viện Thanh lại mơ hồ hỏi: "Không có điều gì muốn nói đúng không"

lục Cường vẫn quỳ gối không nói.

"Vì sao mà thay người khác gánh tội?"

Anh dừng một chút, một năm một mười nói. Tiền Viện Thanh im lặng, cây gậy trong tay nắm chổng chơ dưới đất.

Nửa đêm gió to, gió bao phủ tuyết mịn mờ.

Lục Cường bị Tiền Viện Thanh bắt về nhà Căn Tử ngữ, Căn phòng phía Tây u ám tối đen, anh đứng ở cửa một lúc lâu, cũng không muốn quấy rầy

giấc ngủ của Lô Nhân.

Sự thật thì Lô Nhân vẫn chưa ngủ, cô mở mắt trong bóng đêm. Nhà chính và gian nhà phía Tây cách nhau khá xa, bên ngoài gió to gào thét, cái gì cô cũng không nghe được.

Cô trần trọc không yên cả nửa buổi tối, đầu không ngừng xoay vòng, đoán thế này thế kia.

Tối gần giữa khuya, tinh thần chịu đựng đã đến cực hạn, thân thể mệt mỏi cô mới mơ mơ màng màng nằm ngủ.

Cảm giác này cũng không an ổn, ngẫu nhiên bừng tỉnh, cầm lấy di động xem thì đã rạng sáng 4 giờ, cô nằm xuống một lần nữa, ra lệnh cho bản thân ngủ nhiều một chút.

Bên tai mơng lung có tiếng nói chuyện, vừa quen thuộc vừa xa xôi, mùi đồ ăn vọt vào chóp mũi, cô khịt khịt mũi, đột nhiên mở mắt.

Chương 40.2

Nắng chiếu rực rỡ, ánh mặt trời từ bên ngoài rọi vào phòng, chấn bông lộn xộn, mắt cô trì độn, lại ngửa đầu nhìn cửa sổ.

Rốt cuộc cô cũng thanh tỉnh, đột nhiên cô ngồi bật dậy, vừa nhìn thời gian đã sửng sốt, chín giờ sáng.

Ngoài phòng có tiếng nói chuyện, cô nín thở nghiêng tai lắng nghe, ngoài ý muốn nghe được giọng của Lục Cường và Tiền Viện thanh. Cô kinh ngạc đứng ngồi không yên, quên mất kế tiếp mình phải làm gì.

Tiếng nói chuyện cũng không rõ ràng, cơ bản Lục Cường nói ba câu, cô miễn cưỡng nghe được có một câu.

Lục Cường hỏi: "Còn bao lâu nữa mới có thể vớt ra nôi?"

"15 phút."

Yên tĩnh một lát, Tiền Viện Thanh nói: "Vào gọi con bé kia dậy mau, nó ngủ lâu lắm rồi."

Lô Nhân chợt tỉnh hẳn, theo bản năng chui vào chăn bông.

Lại nghe Lục Cường nói: "Để cô ấy ngủ thêm lát nữa."

Tiền Viện Thanh hừ lạnh một tiếng: "Nó ằm ỉ đòi ăn bánh bao, nếu không dậy thì sẽ nguội mất, gọi đi." Cách nói chuyện vô cùng cứng rắn, cũng không có ý mỉa mai, hoàn toàn cảm thấy hai người này rất phiền toái. Cô không

nghe giọng của Lục Cường nữa, mười phút sau cửa đột nhiên vang lên một tiếng, Lô Nhân nhanh chóng kéo chăn bông che kín đầu.

Tiếng bước chân ngày càng gần, ánh mặt trời theo khe hở xuyên thấu qua cửa sổ, căn phòng sáng bừng nhưng lại sinh ra một cảm giác không chân thực, nội tâm đè nén hưng phấn, còn có chút bất an.

Người bước vào đứng một lúc lâu, còn chưa có động tác gì Lô Nhân đã đột nhiên xốc chăn bông.

Lục Cường nhanh nhẹn lui về phía sau, nói: "Mèo lười."

Lô Nhân thở hỗn hển vài cái, nhìn nhìn anh: "Hai người... bác tha thứ cho anh rồi?"

Lục Cường cúi thấp đầu, nghĩ nghĩ: "Gần như là vậy."

Đôi mắt Lô Nhân sáng lên, tươi cười lộ ra chiếc răng khểnh: "Vậy thì tốt quá."

Nụ cười rạng rỡ hút mất hồn anh, nhịn không được anh liền cúi người hôn lên môi cô. Hàm râu chưa kịp cạo mấy ngày nay chạm vào chóp mũi cô, chưa nói tới việc có thoải mái hay không, nhưng so với những thứ khác thì quả thật tốt đẹp.

Lô Nhân mè nheo đi ra ngoài, trên bàn là một đĩa bánh bao, còn có các loại rau, mọi người đều chờ cô ăn cơm.

Lúc đầu Tiền Viện Thanh thờ ơ liếc nhìn Lô Nhân một cái, bộ dạng giống như xa cách, vùi đầu ăn.

Cuối cùng dây thần kinh của Lô Nhân cũng nổi lỏng, bà không chỉ trích việc tối hôm qua cô ở đây, bầu không khí giãn dị và hài hòa, mọi người đều

cảm thấy thoải mái.

Cô xuất thần chớp mắt, Tiền Viện Thanh liếc cô nói: "Cười cái gì? Ăn nhanh đi, để nguội sẽ rất cứng."

Lô Nhân vội vàng ôi chao, sau đó cô dùng đũa kẹp một chiếc bánh bao, cầm ở trong tay, nóng hổi. Cô ngẩng đầu nhìn anh, biểu cảm của anh vẫn như trước lãnh đạm, đã ăn xong phân nửa.

Tiền Viện Thanh nói: "Nhìn cháu rất mệt mỏi, ăn nhiều một chút."

Lô Nhân cười: "Cháu cảm ơn bác."

Những ngày tiếp theo, Lục Cường sống ở gian nhà phía Tây, Lô Nhân như cũ ngủ cùng Tiền Viện Thanh.

Vào buổi sáng thứ tư âm lịch, Lô Nhân và Lục Cường chuẩn bị trở về thành phố. Tiền Viện Thanh không đưa tiễn bọn họ, cũng không hỏi khi nào thì trở về. Trước khi đi bà đưa cho Lục Cường một túi văn kiện, bên ngoài dùng giấy plastic bọc cẩn thận. Bà chỉ dặn Lô Nhân ăn uống cẩn thận đừng để bị đói, cũng không nhìn Lục Cường, xoay người trở về nhà.

Bọn họ đứng ở trong tuyết nhìn theo bóng lưng bà biến mất, tấm lưng kia khập khiễng dè dặt, có chút cô đơn khiến cho người ta không khỏi đau xót...

Căn Tử muốn ở nhà thêm vài ngày, cậu ta chỉ đưa hai người đến sân bay.

Thời tiết ở Hương Châu đã ấm áp trở lại, mặt đường trơn ẩm, gió không nhiều. Lô Nhân hít sâu một hơi, chỉ nửa tháng ngăn ngừa nhưng lại cảm giác đã rời đi thật lâu.

Cô đi vào toiet ở sân bay, nửa đường nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ bên ngoài, bảo vệ ngăn cản có người hút thuốc, đối phương liên tục nói lời xin lỗi. Lúc

cô đi ra, vừa vịn chạm vào người đó, người nọ thấp hơn cô nửa cái đầu, yếu đuối, sắc mặt tái nhợt.

Lô Nhân nhanh chóng đỡ lấy cô ta: "Không có chuyện gì chứ?"

Đối phương tóc ngang vai, ổn định thân thể, nỗ lực tươi cười: "Không sao?"

Lô Nhân nhìn thấy rõ mặt cô ta, gương mặt xinh đẹp, con mắt hốt hoảng trốn tránh người đối diện, nhìn qua không mấy bình thường.

Cô mỉm cười gật đầu, đối phương cũng bước đi.

Lô Nhân đi qua chỗ rẽ thang máy, cúi đầu phát hiện Lục Cường, cô dừng bước chân.

Cách đó không xa, Lục Cường đang nói chuyện với một người, hai người đứng rất gần nhau, Lô Nhân lảng lảng đứng, nghe không được bọn họ nói gì. Cô không muốn tiến lên quấy rầy, nhẫn nại đứng chờ.

Cuối cùng, cô tùy ý liếc nhìn đối phương, dáng người khôi ngô, bộ dạng đoan chính, ngoại hình tương tự Lục Cường. Cô cúi đầu siết chặt đầu ngón tay, nháy mắt nhận ra người kia, nhớ mang máng anh ta tên Khưu Chấn, năm đó anh ta mới chính là kẻ cường hiếp.

Lục Cường thay anh ta ngồi tù sáu năm.

Nội tâm cô có chút bất an, theo bản năng không muốn Lục Cường dính dáng đến người nọ, lúc cô định nâng bước, trùng hợp Lục Cường cũng nhìn về hướng này.

Lô Nhân dừng bước.

Anh bất động thu hồi tầm mắt, cùng đối phương nói gì đó, rồi lại mang

hành lý đi về phía cô.

Lô Nhân không thể không nhìn về phía Khưu Chấn, anh ta nghiêng người đứng sang một bên, vẫn cứ đứng tại chỗ.

Chương 41

Ngô Quỳnh tự nhốt mình trong một không gian nhỏ hẹp, bàn tay cô ta chống đỡ ván cửa, ngậy ngốc đứng một lát, mồ hôi trên trán chảy xuống mu bàn tay.

Cô ta ăn mặc không nhiều, mới từ đảo Nam Phương trở về, áo ngắn quần dài, bên ngoài khoác áo gió màu nhạt. Thời tiết Chương Châu ẩm thấp, mồ hôi theo lòng bàn chân chảy xuống cẳng chân, cô ta run rẩy.

Cảm thấy không thể chịu nổi, cô ta bỗng dưng nâng đầu, lui về phía sau vài bước, đặt mông ngồi trên bồn cầu.

Gương mặt cô ta tái mét, ánh mắt mờ dại, cuối cùng quỳ gối ôm chặt hai chân.

Đột nhiên có người đẩy cửa toilet, Ngô Quỳnh thoáng nghiêng đầu, lại không tự chủ nghe được đối phương nói chuyện điện thoại, đối phương vừa nói vừa cười khiến cho cô ta sinh lòng hâm mộ. Qua vài phút, tiếng xả nước vang lên, có tiếng cửa va chạm, người đã đi xa, không gian trở nên yên tĩnh.

Ngô Quỳnh đột nhiên kích động, hai tay dùng sức siết chặt, giống như nhớ tới cái gì, từ trong người tìm điều thuốc bỏ vào miệng, ngọn lửa bùng cháy, cô ta dùng động tác, ngón cái dần dần buông lỏng. Cô ta đem điều thuốc để sát vào chóp mũi, nhắm mắt nỗ lực ngửi ngửi, mùi vị của khói khiến cho cô ta ổn định tinh thần.

Cô ta ngồi trong toilet không biết bao lâu, nhân viên vệ sinh ở ngoài la

hét. Cô ta chấn động, mở mắt ra.

Chờ một lát, nhân viên vệ sinh lại gõ cửa phòng: “Bên trong là Ngô tiểu thư đúng không?”

Ngô Quỳnh ngẩn người ừ một tiếng.

Nhân viên vệ sinh nói: “Bên ngoài có một vị tiên sinh bảo tôi vào đây xem thử.”

Tay Ngô Quỳnh không khỏi run lên, tạm dừng mấy giây mới kéo cửa đi ra.

Khưu Chấn đã không còn đứng ở vị trí kia, anh ta chờ Ngô Quỳnh ở chỗ rẽ thang máy, ánh mắt đang nhìn xa xăm.

Ngô Quỳnh mặt lạnh đi đến bên cạnh anh ta.

Anh ta đang nghịch di động, sau một lúc tầm mắt mới nhìn về phía bên này: “Chịu ra rồi hả?”

“... Ừ.”

Anh ta cúi đầu nhìn Ngô Quỳnh, giọng điệu lười nhác: “Còn tưởng em xỉu ở trong toalet, đang định gọi cấp cứu.”

Ngô Quỳnh siết chặt lòng bàn tay, cúi đầu im lặng.

Khưu Chấn đứng thẳng người, thu tay, nói: “Đi thôi.”

“Đợi chút.”

Anh ta dừng lại: “Có chuyện gì?”

“Tôi đã thực hiện lời hứa sẽ cùng đi với anh một chuyến... Nhưng anh lại không tuân thủ lời hứa của mình, trả thứ kia lại cho tôi.”

Khưu Chấn nhếch môi: “Anh cảm thấy chuyến đi này không thoải mái.” Anh ta nhìn cô: “Cả ngày đối diện với gương mặt người chết, quả thực mất hứng.”

Ngô Quỳnh nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh ta xoay người ôm lấy eo cô, dẫn cô ra ngoài: “Đưa em trở về, chịu không?” Ngô Quỳnh dùng sức tránh thoát, cánh tay Khưu Chấn siết chặt: “Gần chỗ công ty của em mới mở một khách sạn trông rất xa hoa, tuần sau có thời gian không, anh đón em?”

Sống lưng Ngô Quỳnh cứng ngắc, sau đó Khưu Chấn túm tay cô kéo ra đại sảnh, anh ta lái xe chờ ở ven đường, mở cửa liền muốn kéo cô vào trong.

Ngô Quỳnh nắm lấy cửa xe: “Rốt cuộc tôi phải làm gì thì anh mới bằng lòng bỏ qua?”

Giọng cô lạnh băng, trong mắt ẩn chứa giận dữ muốn đem anh ta vò nát thành nhiều mảnh, độ ẩm ngoài trời ẩm thấp, Khưu Chấn bắt đầu cảm thấy lạnh.

Hai tay anh ta đút trong túi quần, đuôi mắt ngả ngón: “Đi với anh một lần nữa.”

Hơi thở của cô đình trệ, nói: “Đừng được nước làm tới.”

Anh ta cười cười, xoa tay, nhún vai: “Báo cảnh sát đi, tố cáo anh quấy rầy em, lần này cái gì anh cũng đều nhận tội, tuyệt đối không trốn tránh. Nhưng mà, anh là người thích nói chuyện vô nghĩa, sự việc kia...” Anh ta dừng lại, đột nhiên nói: “Trước giờ đều nghĩ giáo sư Lương chính trực, không ngờ mẹ

em lại nhận tiền hối lộ trong sở nghiên cứu, thế nào, bà ấy sống rất đạo đức mà, sao không chủ động đến đồn cảnh sát để đầu thú đi?”

Ngô Quỳnh giận đến phát run, quát: “Là ai hạ bẫy, trong lòng anh hẳn nên hiểu rõ.”

“Anh đương nhiên không rõ.” Khưu Chấn lười nhác cúi thấp đầu, ngón tay nâng cằm cô lên, thoải mái thở một hơi: “Thật sự không cần anh đưa về sao? Chờ điện thoại đi.”

“Khưu Chấn, anh đừng ép tôi.” Cô dùng tay kéo mạnh cổ áo anh ta, khớp xương trở nên trắng bệch.

Khưu Chấn cũng không tránh né, theo phản xạ hơi hơi khom lưng, khoảng cách gần hơn, anh ta nhìn gương mặt dữ tợn đối diện. Ngực anh ta thắt chặt nhưng nhìn thấy biểu cảm này của cô lại khiến cho lòng anh ta hưng phấn.

Anh ta cười: “Thế nào?”

Hàm răng Ngô Quỳnh cắn chặt: “Một lần cuối.”

“Được.” Thu lại nụ cười, nói: “Anh chờ.”

Lên xe, Khưu Chấn dựa lưng vào ghế, hô hấp không mấy thoải mái. Anh ta cởi bỏ hai nút áo sơ mi, mắt nhìn về phía sau, bóng người kia dần dần nhỏ đi.

Con người anh ta không còn cảm xúc, không lái xe đi cũng không được. Anh ta tự nhủ, lục điện thoại ra tùy tiện bấm một cái, vừa khéo đối phương bắt máy.

Anh ta đổi giọng: “Ở đâu? Tôi qua đó ngay.”

... ..

Lục Cường cùng Lô Nhân đợi ở khu chờ, mười phút trôi qua, bọn họ dần dần lái ra khỏi làn xe sân bay.

Lô Nhân tháo khăn quàng cổ, cúi đầu khẽ quăn lại, tầm mắt vô tình liếc ra ngoài cửa sổ, xe chạy khỏi cổng sân bay, rất nhiều xe tư nhân đang đậu, cô ngồi ngay ngắn, lại hướng ra ngoài cửa sổ nhìn một lần nữa.

Lục Cường chú ý, hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Cô im lặng một lát, ngón tay nhẹ nhàng để trên cánh cửa: “Là anh ta.”

Lục Cường giương mắt nhìn theo hướng Lô Nhân vừa nói. Chiếc xe bên cạnh vô cùng nổi bật.

Tốc độ xe chạy rất nhanh, thoáng một cái đã lướt qua mặt bọn họ, Lô Nhân ngồi ngay ngắn trở lại, nghiêng đầu nhìn Lục Cường, Lục Cường sớm đã thu hồi tầm mắt, khẽ dựa lưng ghế.

Lô Nhân liếm liếm môi, nói: “Cô gái kia em mới vừa gặp.”

Lục Cường phụ họa ừ một tiếng.

“Ở toilet sân bay, cô ấy lén lút hút thuốc, sau đó đụng trúng người em... nhìn cô ấy không được khỏe lắm, không nghĩ tới lại đi cùng anh ta.”

Lục Cường hỏi: “Có mệt không?”

“Không ạ.” Lô Nhân tùy ý đáp. Cảm thấy gương mặt kia đặc biệt quen thuộc, giống như đã từng gặp qua.

“Tối nay có muốn ra ngoài ăn không?”

“Em muốn ở nhà nấu cơm.” Lô Nhân nhích người lại gần Lục Cường, anh

giơ tay ôm cô vào lòng, nghe cô hỏi: “Cô gái kia anh có quen không?”

Anh không muốn lừa gạt cô, càng không muốn cô nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, dường như không nghe thấy.

Cô dựa sát ngực anh, nỗ lực hồi tưởng, bỗng dưng nhớ lại cái đêm gió tuyết, cô ở đồn cảnh sát nhìn thấy Đàm Vi dẫn hai người đi ra, ngày đó Ngô Quỳnh mặc một bộ đồ màu đỏ, tóc ngắn ngang vai, gương mặt xinh đẹp, ngũ quan nhu hòa.

Cũng chính là đêm hôm đó, Đàm Vi nói cho cô biết sự thật.

Cuộc sống tốt cuộc cũng trở về quỹ đạo ban đầu, Lô Nhân xin phép nghỉ quá nhiều, công tác chồng chất như núi, hơn một tháng sau cô mới bắt đầu rảnh rỗi.

Trên hành lang Lô Nhân ngẫu nhiên gặp Trần Thụy, hai người không tiếp xúc trong công việc nên rất khó chạm mặt, từ lúc cùng Lục Cường xác định mối quan hệ, cô坦然 nói cho Trần Thụy biết, anh ta là người thức thời, sau đó cũng không dây dưa.

Hàn huyền vài câu, Trần Thụy nói mình đã có bạn gái, quen biết nhau trong kỳ nghỉ.

Lô Nhân thay anh ta vui mừng, lại không ngờ thời gian trôi qua quá nhanh, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một cái tên, đối với cô Trần Thụy là một người tốt, cô và Lưu Trạch Thành vừa mới chia tay, ban đầu cho rằng ngoại trừ anh ta thì cô sẽ không gặp được ai thật tình như vậy, cho dù không dành tình cảm cho anh ta nhưng cô vẫn khắc sâu trong lòng.

Nhoáng một cái đã qua một năm, bên cạnh cô giờ đã có người khác, lúc

ban đầu cô còn không ngờ đến sự thay đổi này.

Lô Nhân cười cười đi đến cuối đường đẩy cửa sổ ra ngắm cảnh, cảnh cây không ngừng đung đưa, những chồi xanh đã bị ô nhiễm, mùa xuân ấm áp, năm mới chấm dứt.

Cô nhẹ nhàng thở, đứng một lúc lâu, Lục Cường gửi đến một tin nhắn.

Hôm nay anh trực ca sáng.

Con gái của bác Lý sinh con, hai vợ chồng vội vàng xin nghỉ việc để về quê chăm nom. Tiểu khu lại có vài gia đình di dời, Lục Cường sớm đã dự tính cho tương lai, cũng bắt đầu suy nghĩ một con đường khác cho mình.

Tòa nhà thuê thêm một bảo vệ mới, cậu ta tới từ nông thôn, nhỏ hơn Lục Cường 7 tuổi, là người thành thật, làm việc cũng rất chăm chỉ.

Lục Cường dọn qua sống với Lô Nhân, chỗ thuê cũ anh nhường lại cho cậu bảo vệ mới. Cậu ta vô cùng cảm kích, mở miệng một tiếng liền kêu đại ca, phàm là việc nặng việc cực đều tranh làm giúp anh.

Ngày hôm đó cậu ta thay ca cho Lục Cường, Lục Cường cùng Lô Nhân đi ra ngoài ăn.

Đây là một trung tâm thương mại mới mở, năm tầng lầu, tiêu chuẩn xa hoa, hai người ăn xong liền đi xuống tầng dưới, tầng 4 bán nội thất phòng ngủ và nhà bếp, giá cả đắt đỏ.

Lô Nhân nhìn về phía Lục Cường, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Muốn mua không?”

Cô lắc lắc đầu: “Nhìn xem, rất đắt.”

“Đâu phải không mua nổi.”

“Không phải, trong nhà đâu thiếu những thứ tương tự thế này, thậm chí khi chúng ta có dọn qua nhà mới cũng không cần phải sắm sửa thêm.”

Lục Cường chột nhú mày: “Ngụ ý này là gì?”

Lô Nhân vuốt tóc ra sau tai, gò má ửng hồng: “Anh hiểu sai ý em rồi.” Cô dừng một chút, nói rõ: “Cho dù sau này có mua nhà, chúng ta cũng phải mỗi người một nửa, em không muốn một mình anh chi trả.”

Đề tài này anh thích, trêu cô: “Quanh co lòng vòng ám chỉ muốn kết hôn rồi sao?”

Bị nói trúng tim đen, Lô Nhân lăm bắm: “Tuổi em cũng đâu còn nhỏ.”

Cũng không cần biết Lục Cường có nghe thấy hay không, đồng thời quần bách nên cô giận anh dám dùng giọng điệu ngả ngón với mình. Cô thoáng quay đầu, tâm tình mất hứng.

Hai người đi ra trung tâm thương mại, Lô Nhân không đi song song cùng với Lục Cường, Lục Cường dừng bước, đợi cô bước lên anh mới dùng lực ôm cô vào lòng.

Màn đêm buông xuống, trăng sao trên trời ảm đạm, ngọn đèn thành thị huyền bí chiếu vào mặt, che khuất gương mặt của bọn họ.

Bọn họ đi dọc theo ngã tư đường.

Lục Cường hỏi: “Trước khi rời khỏi thôn mẹ đưa anh thứ gì em có biết không?”

“... Không biết.”

“Hộ khẩu.”

Lô Nhân sững sốt.

“Đừng suy nghĩ lung tung, người nên lo lắng không phải là em.”

“...”

“Anh không có học thức, lý lịch đời tư cũng không tốt, làm sao có thể xứng với em.” Anh vuốt tóc mai của cô, nói: “Là anh mặt dày theo đuôi em, vì vậy người nên lo lắng phải là anh.”

Lô Nhân mím môi, tâm trạng của anh cô vẫn nhìn không ra.

Anh tiếp tục hỏi: “Khi nào thì đi đăng ký?”

“... Há?”

Lục Cường nói: “Cũng phải cho đứa bé danh chính ngôn thuận.”

Lô Nhân không rõ: “Sao anh lại chuyển đề tài đến con nít rồi hả?”

Lục Cường cười: “Gần đây tần suất làm tình của chúng ta vượt mức cho phép.”

Chương 42

Hôm nay là mừng tám tháng tư, bầu trời sáng sớm toàn là sương mù, xuân hạ luân phiên, không khí trong lành.

Lục Cường gọi điện thoại về nhà, Tiền Viện Thanh bấm đốt ngón tay xem ngày, kén cá chọn canh chọn đúng ngày hôm nay, kết quả còn gặp phải thời tiết xấu.

Anh ở trong phòng đợi không được liền đi xuống tòa nhà, ngồi ở bồn hoa hút thuốc. Anh không mở ô, sương khói trong tay lượn lờ trong mưa.

Mười phút đồng hồ sau Lô Nhân mới xuống, cô mang giày cao gót, khoác trên người bộ đồ đầm màu trắng đơn giản. Lục Cường chau mày, tầm mắt quan sát cô.

Bộ ngực đầy đà để lộ vòng eo con kiến.

Lục Cường nhìn hơi lâu, điều thuốc trong tay đột nhiên không còn mùi vị, anh tùy tay dụi tắt, đứng lên.

“Trang điểm rất đẹp.” Mắt anh lấp lánh, khóe môi khẽ nhếch.

Lô Nhân vuốt tóc, né tránh: “Có thể đi rồi.”

Hôm nay cô trang điểm nhẹ, cổ ý dùng màu son đỏ tươi, bình thường cô không đánh loại son này, bộ dạng lay động lòng người.

Lục Cường chà xát lòng bàn tay, muốn lấy ngón tay hung hăng xoa lên

môi cô vài cái.

Lô Nhân ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Anh siết chặt tay, hàm răng khê cắn: “Đi thôi.” Cầm ô che cho cô, thuận miệng hỏi: “Em mang theo giấy tờ đầy đủ rồi chứ?”

“Vâng ạ.”

Lục Cường nhìn con đường phía trước, lại hỏi: “Không cần kiểm tra lại sao?”

“Không cần.”

“Bóp tiền đâu?”

“... Có rồi.”

Hai người đi về phía bãi đậu xe, mưa lớn một chút, anh giơ cánh tay, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Bằng lái thì sao?”

Lô Nhân không đáp, nhin không được nở nụ cười, giơ tay nắm lấy tay anh, ngẩng đầu nói: “Anh đừng khẩn trương.”

Lục Cường cẩn cẩn khoe môi, Lô Nhân lại còn giả hoạt nhìn anh.

Phía trước là một cái hồ tích một vũng nước mưa. Lục Cường xoay đầu cô trở về: “Đừng nhìn anh, nhìn đường đi.”

Trời mưa nên giao thông ách tắc, hôm nay là ngày lành tháng tốt, đại sảnh tụ tập rất nhiều người...

Sau đó, bọn họ chụp ảnh, nhân viên đưa cho bọn họ hai tờ giấy đăng ký kết hôn. Không có chỗ ngồi, Lục Cường phải đứng cạnh bàn điền thông tin.

Vóc dáng của anh rất lớn, anh nghiêng người giúp cô ngăn trở đám đông xung quanh, hai người chen chúc ở một góc, anh cúi mắt nhìn cô lần nữa.

Phía trên là phần thông tin cá nhân của đôi vợ chồng, phía dưới ký tên. Chữ của Lô Nhân rất đẹp, cô ghi khá nhanh, không tốn bao lâu thời gian đã điền xong. Phía dưới là đoạn văn tự: Chúng tôi cam đoan những lời khai trên đây đúng sự thật, việc kết hôn của chúng tôi là tự nguyện... Không vi phạm quy định của luật hôn nhân và gia đình Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa...

Lô Nhân cầm bút viết xuống, dừng ở mấy chữ cuối cùng —— tự nguyện kết làm vợ chồng.

Cô dừng một chút, lặp đi lặp lại hai chữ này, nghĩ đến sau này bọn họ là của nhau, cảm giác thật tươi mới.

Một năm trước, cô và Lưu Trạch Thành quen nhau cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đăng ký kết hôn, mẹ Lưu cố ý bảo cô mua nhà trước rồi hãy kết hôn, để Lưu Trạch Thành đứng tên. Khi đó cô rất ngu xuẩn, cho anh ta thêm một ít tiền, ngây ngốc nghĩ rằng sau khi kết hôn sẽ sống chung cả đời, lòng tràn đầy khát khao về tương lai, căn bản không để ý đến chuyện đứng tên. Cuối cùng, cô bị bỏ rơi, để lại là sự phản bội vô tận và thương tổn...

Lô Nhân nắm chặt bút, tâm tư mơ hồ.

Trong đại sảnh vang lên vài âm thanh không ngừng, còn có tiếng người va chạm nhau.

Lục Cường hỏi: “Quên tên mình viết thế nào rồi hả?”

“... Dạ?” Cô không nghe rõ.

“Hay là không biết viết.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cúi đầu nhưng không cười, sắc mặt thay đổi một chút, nhiệt độ trong phòng rất cao, trán ai cũng chảy mồ hôi. Cô theo bản năng lấy khăn giấy lau chùi mồ hôi cho anh.

Lục Cường siết chặt bàn tay Lô Nhân, hạ giọng: “Đã đến bước này, còn muốn từ bỏ?”

Trên trán Lô Nhân cũng chảy rất nhiều mồ hôi, cô xoay xoay tay: “Anh nhẹ một chút.”

Tay anh thả lỏng, nảy sinh ý đồ, nói: “Ký cũng phải ký, không ký cũng phải ký.”

Cô bị anh áp sát vào tường, tiếng huyền não đều ở phía sau lưng anh, bên tai chỉ nghe giọng anh uy hiếp.

Lô Nhân biết Lục Cường hiểu lầm, giơ tay lên nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Ai nói em không ký chứ.”

Cô không do dự, ung dung viết xuống hai chữ thật to, hạ bút kiên định, nét chữ cứng cáp...

Lục Cường rút một điều thuốc ra, bật lửa hai lần, đứng bên cạnh yên lặng nhìn. Vẻ mặt anh bình thản, khóe miệng cắn thuốc, giương mắt lên nhìn về phía màn mưa.

Mưa vẫn không ngừng rơi, từng giọt tí tách hòa cùng cỏ xanh và bùn đất. Cành liễu buông xuống trên mặt sông, dưới tàng cây có người đi qua, cũng có trẻ em và thanh thiếu niên đang chạy nhảy trong mưa.

Lục Cường lại nheo mắt nhìn trời xung quanh.

Hôm nay quả thật là một ngày tốt, bởi vì từ nhỏ anh luôn thích mưa.

Đứng ở bậc thềm một lúc, anh nghiêng đầu, Lô Nhân còn cầm giấy chứng nhận kết hôn lật xem. Lục Cường mím môi, hỏi: “Xế chiều có gọi bạn em tới không?”

“Cô ấy hoảng hồn vì nghe em nói hôm nay em đi đăng ký kết hôn, cũng lâu rồi không gặp mặt, chắc là bọn em sẽ đi dạo với nhau.”

Lục Cường nói: “Ừ, anh đến trạm xe buýt.”

“Tiễn anh một đoạn nhé?”

“Không cần.”

Lô Nhân gật đầu, nói: “Tối nay điện thoại cho anh, chúng ta cùng Diệp Phạm ăn một bữa cơm.”

“Được.” Lục Cường nhìn xuống tay Lô Nhân, nhắc nhở nói: “Nhớ cất kỹ.”

Lô Nhân tạm biệt Lục Cường, sau đó cô đi tới công ty phát triển phần mềm của Diệp Phạm...

Cô đem xe đậu ở đối diện, đứng chờ ở cửa.

Qua vài phút, Diệp Phạm cùng một cô gái đi ra ngoài, Lô Nhân hướng Diệp Phạm vẫy tay. Diệp Phạm nhìn thấy cũng cười xua tay đáp lại, quay đầu nói chuyện với cô gái kia mấy câu.

Lô Nhân lập tức ngớ người.

Diệp Phạm đến gần, lay cánh tay Lô Nhân: “Đợi bao lâu rồi?”

Tầm mắt Lô Nhân vẫn còn đuổi theo bóng hình kia, hỏi: “Cô gái vừa rồi cậu quen sao?”

Diệp Phạm thuận theo tầm mắt Lô Nhân nhìn lại. Trong tay cô ta xách một chiếc Computer, đã băng qua đường cái, đầu cúi thấp, tóc hơi dài, bộ dạng còn đơn bạc hơn lúc ở sân bay.

“À, là nghiên cứu sinh mới của năm nay.”

“Hai người làm cùng công ty?” Lô Nhân kinh ngạc. Lại nhìn qua, đối diện đường cái có một chiếc xe hơi cao cấp đang đỗ, đứng dựa cửa xe là một người đàn ông cao lớn, anh ta ăn mặc giản dị, đeo kính râm, lông mày được che phủ bởi mái tóc.

Diệp Phạm hỏi: “Cậu quen hả?”

Lô Nhân không biết đáp thế nào, chỉ nói: “... Ừ.”

Diệp Phạm kéo Lô Nhân đến khu trung tâm thương mại, nơi này phát triển về ngành ăn uống và giải trí. Diệp Phạm nói: “Cô gái ấy tính cách khá trầm lặng, lãnh đạo cũng rất thích cô ấy.” Nói xong nhìn nhìn xung quanh: “Có vẻ cô ấy cũng rất phóng túng, trên cổ đôi khi còn xuất hiện những vết hôn, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu... Nghe đâu cô ấy quen với một người đàn ông giàu có, haiz, xinh đẹp thế mà, chuyện này ai cũng có thể hiểu.”

Trong lòng Lô Nhân hoảng sợ, nhất thời không biết nghĩ gì.

Diệp Phạm vẫn đang huyền thuyên, còn Lô Nhân không nghe nổi nữa.

Hai người đi vào trung tâm thương mại, Diệp Phạm mới phản ứng kịp, hỏi: “Hôm nay đi đăng ký kết hôn rồi?”

Diệp Phạm chưa từng nhìn thấy Lục Cường, những gì cô ta biết về Lục Cường là đều do Lô Nhân thuật lại, vì vậy cô ta đối với Lục Cường chẳng có ấn tượng. Mặc dù Lô Nhân yếu đuối nhưng không bốc đồng, cô ta hiểu rõ con người Lô Nhân cho nên cũng không nhiều lời, dù sao giày có phù hợp với mình hay không chỉ có bản thân mình mới biết.

Lô Nhân trực tiếp đưa giấy chứng nhận kết hôn cho cô ta xem. Ảnh chụp được xem như hoàn mỹ, biểu cảm của Lục Cường trông khá lạnh lùng, khoe miệng khê cong, mũi cao, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, anh ôm Lô Nhân với tư thái tự nhiên.

Diệp Phạm nhìn nhìn một lát: “Rất đẹp trai.”

Lô Nhân cười cười: “Tối nay cùng nhau ăn cơm.”

Hai người tìm một quán cà phê ngồi nói chuyện, hai ba tháng không gặp nên đề tài nói mãi không hết. Kết hôn có rất nhiều vấn đề cần phải chuẩn bị, Diệp Phạm hạnh phúc thay Lô Nhân, sáng khoái nhận những việc nhỏ nhặt, tuyển chọn lễ phục và làm tóc linh tinh vẫn nên để bạn thân phụ trách.

Thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh. Bốn giờ chiều, Lô Nhân gọi điện thoại cho Lục Cường, nói địa điểm cụ thể cho anh. Tiếp theo, cô và Diệp Phạm đi lên lầu dạo, tan tầm cho nên nhiều người lui tới, Lô Nhân thử hai bộ đồ nhưng không vừa ý. Đi dạo nửa ngày, cô chỉ mua được một đôi giày mới, đến một gian hàng khác thì mua thêm được hai chiếc áo sơ mi cho Lục Cường.

Nhìn thời gian cũng sắp tới giờ hẹn, bọn họ đi qua khu C, hành lang rộng lớn, hai bên cạnh là cửa sổ rất to, có thể nhìn thấy đám người phía dưới, khu thương mại so với ngoài kia yên tĩnh hơn nhiều.

Phía sau đột nhiên ầm ỉ, kèm theo là giọng phụ nữ đang hét. Lô Nhân không khỏi dừng chân, quay đầu nhìn thì lại ngạc nhiên, hôm nay thật sự

trùng hợp.

Bên kia động tĩnh lớn dần, người xung quanh dừng lại xem náo nhiệt.

Một đôi nam nữ giằng co, cô gái dáng người nhỏ gầy, ý đồ muốn trốn thoát khỏi người đàn ông, miệng chửi rủa không ngừng.

Diệp Phạm kinh ngạc hỏi nhỏ: “Kia không phải là Ngô Quỳnh sao?”

Lô Nhân không trả lời.

Người kia đúng là Khưu Chấn, sắc mặt anh ta không được tốt lắm, mặc kệ Ngô Quỳnh la hét, anh ta vẫn bán sống bán chết túm lấy cô đi về phía trước.

Ngô Quỳnh đột nhiên nổi điên, cắn lên cánh tay anh ta.

Khưu Chấn tê dại một hồi, nâng tay chửi: “Mẹ nó, em điên rồi?”

Ngô Quỳnh trừng to mắt, gương mặt gần như giận dữ: “Không phải anh thích đùa giỡn sao, được, về sau tôi sẽ nghiêm túc đùa giỡn cùng anh!”

Khưu Chấn xoa tay liếc mắt nhìn sang xung quanh, đột nhiên giọng anh ta bình tĩnh: “Muốn đùa đúng không?” Anh ta nắm lấy cằm cô: “Được, anh tìm chỗ để đùa với em.”

“Súc sinh.” Ngô Quỳnh nghiêng răng nghiêng lợi đẩy mạnh anh ta, tát anh ta một cái. Cái tát này mạnh đến độ khiến cho anh ta chao đảo.

Đầu Khưu Chấn nghiêng về một bên, sự yên tĩnh quý dị bao trùm, anh ta dùng ngón cái quẹt quẹt khóe môi, Ngô Quỳnh xoay người muốn bước đi, cuối cùng bị người phía sau túm chặt cổ áo thật mạnh. Cơ thể nhỏ bé vốn dĩ không thể chịu nổi, đầu cô hơi đụng vào mặt kính bên cạnh.

Lô Nhân theo bản năng la lên, hướng về phía trước một bước.

Diệp Phạm cũng tiến lên: “Chết tiệt, không xem ai ra gì rồi.”

Bên kia Ngô Quỳnh đỡ lấy vách tường, trì hoãn một hồi lâu. Khưu Chấn đi qua, mắt lạnh nói: “Nể mặt em em không muốn, xem ra em tự mình chuốc lấy khổ...”

“Bộp ——”

Anh ta thở dốc, lại bị ăn thêm một cái tát. “Fuck.” Anh ta găm lên, một phen nín cổ áo Ngô Quỳnh, bàn tay anh ta giơ cao, Ngô Quỳnh bướng bình trừng mắt, khóe miệng mang theo ý cười, anh ta bỗng dừng động tác, trong một khoảnh khắc, bàn tay anh ta từ từ siết chặt thành quyền.

Khưu Chấn tiếp tục kéo Ngô Quỳnh đi về phía trước, Ngô Quỳnh nỗ lực chống cự, giống như cô đang dùng hết sức bình sinh để chiến đấu.

Bọn họ cách chỗ Lô Nhân ngày càng gần, tính cách Diệp Phạm cương trực, cô ta tiến lên một bước: “Này, cô ấy không đồng ý đi với anh.”

Ngô Quỳnh sửng sốt, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Diệp Phạm.

Khưu Chấn lại đang nổi nóng, quát: “Biến.”

Diệp Phạm cố tình không tránh, nói vài câu, người xung quanh vẫn còn bu lại xem, ngăn trở đường đi của Khưu Chấn.

Khưu Chấn nhẫn nại túm chặt cổ áo Ngô Quỳnh đi ngang qua người Lô Nhân và Diệp Phạm, bị sức lực của anh ta chạm vào nên cả hai người đều hơi chao đảo.

Lúc sắp ngã xuống đất đột nhiên phía sau lưng có người đỡ lấy bọn họ, là một hơi thở quen thuộc, trong khoảnh khắc đó nội tâm Lô Nhân trở nên yên ổn. Lục Cường kịp thời xuất hiện, một tay vững vàng đỡ lấy Diệp Phạm và

Lô Nhân. Cánh tay anh siết chặt, hai người phụ nữ bình an vô sự.

Sau đó anh cẩn thận quan sát Lô Nhân, hỏi: “Có sao không?”

Chương 43

Anh ta gằn từng chữ, lời nói còn chưa dứt cả người Ngô Quỳnh đã trở nên cứng ngắt. Cái trán cô bị nước mưa khiến cho ướt nhẹp, mái tóc chập vạt rối bời, Khưu Chấn cúi đầu nhìn Ngô Quỳnh, mím môi vuốt vuốt những sợi tóc ướt trên người cô: "Bên ngoài trời đang mưa to, đừng quậy nữa, vào thôi."

Anh ta kéo cô vào khách sạn. Ở chỗ hành lang có người lơ đãng đứng vào anh ta, anh ta liền quay đầu lạnh lùng liếc nhìn người nọ.

Chỉ tạm dừng một lát, anh ta lại bình thần mở mắt, mang theo Ngô Quỳnh đi vào.

Đứng ở trên bậc thềm, Đàm VI phát hiện lão Hình khác thường: "Sao vậy?"

Lão Hình vẫn đang nhìn phía sau: "Vừa rồi cháu không phát hiện có gì lạ sao?"

"Bác nhìn thấy gì à?"

Ông ta trầm ngâm một lát, nâng cằm, nói: "Hai người kia, Khưu Chấn và Ngô Quỳnh."

Đàm Vi cũng ngây ngẩn cả người.

Năm đó vụ án của Ngô Quỳnh là do lão Hình theo dõi, trong đó nội tình

không rõ ràng, Khuru Chấn thoát khỏi tội danh cường hiếp, tất cả việc này đều do cha anh ta thao túng, Lục Cường vì cảm kích ơn nghĩa của ông chủ Khuru nên mới đồng ý gánh tội thay.

Theo thời gian, toàn bộ vụ việc đã chìm xuống, nhưng trong lòng lão Hình vĩnh viễn không cam tâm.

Một đồng sự khác đi tới, hỏi: "Đội trưởng Hình, cuộc họp hội nghị sẽ tổ chức ở đây ạ?"

Lão Hình chỉnh sửa lại vạt áo: "Ừ."

Không đợi phía dưới của Ngô Quỳnh âm ướn, Khuru Chấn đã mạnh mẽ tiến vào, gần như phát tiết chiếm đoạt, ác ý ở trên người cô lưu lại dấu vết, thông qua phương thức này để trừng phạt cô.

Anh ta giận cô không biết tốt xấu, giận cô dễ dàng bị một người khác khống chế. Trong mắt cô chưa từng có anh ta, vô luận năm đó anh ta theo đuổi hay là làm tổn thương cô. Rõ ràng thân thể gầy gò nhưng tâm can vẫn không khuất phục, anh ta muốn nhìn thấy cô cúi đầu, muốn nhìn thấy cô cầu xin tha thứ, càng muốn nhìn thấy cô mỉm cười đối với anh ta.

Nhưng cả quá trình chinh phục, anh ta dường như đã chọn sai phương thức. Chính sự cường ngạnh và cực đoan kia đã khiến cho bọn họ lâm vào bế tắc không ai cứu được, chỉ có thể tàn nhẫn dây dưa lẫn nhau.

Khuru Chấn càng nghĩ càng giận, động tác phía dưới càng thêm thô bạo.

Anh ta trông mong được cô đáp lại thứ tình cảm này nhưng thân dưới của cô lại giống như con rối, hai mắt trống rỗng lướt qua người anh ta ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

Khưu Chấn thở gấp, vuốt ve gò má cô, hỏi: "Còn đau không?"

Ngô QUỳnh hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến Khưu Chấn, giọng nói lạnh băng: "Xong rồi?"

khưu Chấn chần chờ một chút, nói: "Ừ." Anh ta cố ý xem nhẹ cảm giác chán ghét của cô, đưa tay xoa bóp bộ ngực trắng nõn: "Có cảm giác không? Thoải mái rên đi, đừng..."

"Có." Ngô Quỳnh nói.

Anh ta vui vẻ, vừa định lấy lòng cô thì ngay sau đó nghe được một câu: "Ghe tởm có tính là có cảm giác không?"

Trong lòng anh ta trở nên tức giận, ngực phập phồng muốn xé tan mọi thứ xung quanh. Anh ta dừng lại, sau đó rút "bộ phận" bên dưới ra ngoài, ôm người cô xoay lại, tiếp tục tiến vào từ phía sau. tư thế này trong mắt người khác gọi là "tình thú", giờ phút này hoàn toàn biến thành khuất nhục.

Anh ta cắn răng trừng mắt: "Đừng chọc giận anh, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là em."

Nói xong, liền tăng tốc điên cuồng.

Thật lâu sau đó, nửa người anh ta dựa vào thân thể cô, hô hấp trì trệ.

Bầu không khí yên tĩnh lạ thường, anh ta vuốt ve tóc cô, hỏi: "Muốn tắm không?"

Chương 43.2

Ngô Quỳnh nằm sấp bất động, nghiêng đầu nhìn luồng sáng ở trong phòng, nói: "Tôi nhận thua rồi, anh tha cho tôi đi."

Hai mắt Khuru Chấn khẽ híp, hỏi: "Sao lại đầu hàng rồi?"

"Lúc trước là tôi sai, tôi không biết trời cao đất rộng tố cáo anh, anh không cam lòng nhưng mấy ngày nay anh trừng phạt tôi thế này chẳng phải đã đủ rồi sao, trả lại chứng cứ cho tôi, chúng ta xem như thanh toán hết nợ nần, được không?"

Một lúc sau, anh ta cười nhạt, nói: "Đừng ngây thơ, điều đó là không thể."

"Vì sao?"

Khuru Chấn đột nhiên mở mắt, suy nghĩ về vấn đề của mình. Bọn họ đi tới bước này, đến cùng là không cam tâm từ bỏ, hoặc là anh ta không muốn thừa nhận, hoặc là nội tâm đã có đáp án.

"Em đừng quan tâm." Anh ta khởi động cánh tay, từ trên người cô đứng lên: "Anh đi tắm rửa."

Ngô Quỳnh giữ chặt cánh tay anh ta, tiếp tục hỏi: "Khuru Chấn, như thế nào thì anh mới bằng lòng buông tha cho tôi hả?"

Khuru Chấn từ trên cao nhìn xuống người Ngô Quỳnh, hừ lạnh một tiếng:

"Có thật là em vẫn không hiểu?" Anh ta gạt tay cô ra, nói: "Chờ đến khi nào anh chán thì thôi."

"Khi nào?"

Giọng anh ta tàn khốc: "Chờ đến lúc anh chết."

Cửa phòng tắm đóng lại, tiếng nước đơn điệu kéo dài.

Cánh tay Ngô Quỳnh buông lỏng, vô lực đặt lên giường. Trong mắt cô là một mảnh u ám, nhìn không thấy nửa phần sức sống, anh ta thốt lên năm chữ, rốt cuộc cũng thành công đè sập ý chí của cô.

Cô nhìn chăm chăm ánh đèn u ám, bỗng nhiên nhàn nhạt nở nụ cười.

...

Rạng sáng một giờ, Khưu Chấn đã ngủ rất say, Ngô Quỳnh ăn mặc chỉnh tề, nghiêm cẩn rửa sạch mặt mũi, cột tóc, lấy di động của Khưu Chấn bước ra cửa.

Mưa không ngừng rơi, cô nhìn trời sắc, đội mũ lên đỉnh đầu, không mang ô, trực tiếp đi ra khách sạn.

Ngày hôm nay là một ngày ý nghĩa đối với Lục Cường và Lô Nhân, tối đó anh tìm mọi cách xử sự dịu dàng với cô, sau khi kết thúc cô mệt mỏi nằm ngủ.

Anh ngủ không được, nương theo ngọn đèn đầu giường cẩn thận nhìn gương mặt cô. Cô ngủ rất sâu, hơi thở đều đều, anh cố nén không chạm vào người cô.

Đêm đã khuya, chuông điện thoại đột ngột vang lên, anh nhìn về phía màn hình, không khỏi nhú mày.

Chương 44

Cầm điện thoại trong tay, Lục Cường lại nhìn màn hình, dừng một lát, anh nhận cuộc gọi.

Anh không sốt ruột nói chuyện ngay, đưa điện thoại sát vào lỗ tai, ngoài ý muốn trầm mặc, xuyên thấu qua microphone, có tiếng ồn ào và tiếng mưa rơi ở ngã tư đường.

Một lát sau, Lục Cường mở miệng trước.

Bên kia lại yên tĩnh vài giây, không phải Khưu Chấn: "... Tôi là Ngô Quỳnh."

Lục Cường im lặng. Đối phương dường như cũng cảm thấy mạo muội, tạm dừng mấy giây: "Anh có tiện ra ngoài một chút không?"

Anh hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn về phía Lô Nhân, đầu cô bất an cọ cọ trên gối, lông mi run rẩy. Lục Cường sờ sờ tóc cô, bàn tay trượt xuống lưng cô trấn an.

"Muộn rồi, chỉ sợ không tiện."

Đầu dây bên kia không nói nữa, Lục Cường cũng tắt di động.

Anh xoay người, ngay sau đó lại có một cuộc gọi khác, vẫn là dãy số kia.

Lục Cường hí mắt tiếp nhận.

“Tôi có lời muốn nói cùng anh.”

... ..

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhặt quần áo dưới giường lên mặc vào.

Ngon đèn tối om, Lục Cường thắt dây lưng quần, quay đầu hướng về phía giường, tầm mắt khẽ híp một cái, lập tức chăm chú nhìn qua.

“Anh đánh thức em?”

Mặt Lô Nhân dán vào gối, cô nằm sấp, chăn mỏng chỉ che đến thắt lưng, lộ ra bộ ngực phập phồng.

Mắt cô khẽ cong, nói: “Không phải, em không ngủ được.”

Lục Cường đứng nhìn Lô Nhân một lát, bước lại giường xoa xoa đầu cô: “Cuộc gọi vừa rồi em nghe thấy hết rồi hả?”

“Ừ.”

“Ngô Quỳnh gọi tới, là cô gái đi cùng Khưu Chấn hôm nay. Cô ấy bào đang ở Lư Châu, muốn gặp mặt anh nói chuyện. Cảm xúc có vẻ không ổn.”
Trầm mặc một lát, anh nói: “Có lẽ là anh nên đến đó.”

Giọng anh trầm thấp, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

Lô Nhân nhẹ nhàng xoay người, kéo chăn lên che khuất ngực: “Bên ngoài trời vẫn còn mưa?”

Lục Cường nhìn ngoài cửa sổ, rèm cửa không kéo chặt, những giọt mưa rơi xuống tấm kính thủy tinh.

Anh gật đầu.

“Vậy anh đi thế nào?”

Với cô anh cũng không muốn giấu diếm, anh nói: “Dù sao em cũng tỉnh rồi, đi với anh một chuyến, trời mưa khó bắt taxi.”

Cô hiểu chứ, những việc liên quan đến quá khứ luôn là đề tài nhạy cảm, đương nhiên người kia chưa hẳn muốn nhìn thấy cô, bằng không chiều hôm nay cô ta đã ăn cơm cùng với mọi người rồi.

Mặc dù cô rất tin tưởng anh, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, đối phương lại là phụ nữ, trong lòng cô khó tránh khỏi chua xót: “Em mệt quá, anh đi một mình được chứ?”

“Em ngồi ở tay lái phụ là được.”

Cô xoa bóp ngón tay anh, nói: “Bây giờ em chỉ muốn ngủ, không dậy nổi.”

Lục Cường nắm giữ tay Lô Nhân, lại xoa đầu cô một lúc: “Được rồi, ngủ đi, anh đi một lát, sẽ về nhanh thôi.”

Lô Nhân rũ mắt xuống, nhột nhạt gật đầu: “Dạ.”

Lục Cường giúp cô đắp kín chăn, tắt đèn đầu giường rồi mới đẩy cửa ra ngoài.

Trong lúc chờ taxi, Lục Cường đi vào cửa hàng tiện lợi mua ô.

Chỗ này cách Lư Châu không gần, cũng may ban đêm ít xe cộ nên đến đó chỉ mất nửa giờ. Nơi này được mệnh danh là “thành phố không bao giờ ngủ”, có rất nhiều khách sạn xa hoa và những quán bar còn mở, ven đường tập trung đầy xe cộ, mặc dù trời đang mưa nhưng bầu không khí vẫn sôi nổi.

Ngô Quỳnh ngồi xổm dưới mái hiên, cô ta mặc áo khoác và đội mũ đen,

những ánh đèn neon rọi vào gương mặt cô ta cũng không rọi ra được biểu cảm của cô ta lúc này là gì.

Lục Cường xuống xe, thu hồi ô, đặt ở bên cạnh vách tường.

Anh rũ mắt, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Đầu Ngô Quỳnh nâng lên, vẫn ngồi không đứng: “Trễ rồi, cảm ơn anh đã đến.”

Lục Cường không nói, cầm điếu thuốc bỏ vào miệng, một tay dùng bật lửa châm, anh rít một hơi, rũ mắt, Ngô Quỳnh đang ngẩng đầu nhìn anh.

“Có thể cho tôi một điếu không?”

Lục Cường trực tiếp đem hộp thuốc lá vứt qua cho cô ta.

Ngô Quỳnh rút ra một điếu thuốc, nói: “Bật lửa.”

Anh cầm bật lửa đưa qua.

Hai người lặng im không nói, Lục Cường hút xong nửa điếu thuốc, cô ta đã hút đến điếu thứ hai, nhìn anh vài lần, muốn nói lại thôi.

Lục Cường hỏi trước: “Trễ như vậy còn không muốn trở về nhà?”

“Tôi và Khuu Chấn ở gần đây.” Cô ta chỉ trả: “Khách sạn gần cuối đường.” Nói xong, liền nhìn xuống chân Lục Cường.

Lục Cường vẫn không nói chuyện, anh nhìn ngã tư đường, im lặng không hỏi.

Ngô Quỳnh mím môi: “Cô gái ở trong khu trung tâm thương mại chiều nay là bạn gái anh sao?”

Lục Cường gật đầu.

Cơ thể Ngô Quỳnh cứng ngắc, vô ý hỏi: “Xem ra tình cảm của hai người rất tốt, khi nào thì kết hôn?”

Lục Cường cũng không nghĩ nhiều, nói: “Hôm nay vừa mới đăng ký.”

Ngô Quỳnh nhả một ngụm khói, bối rối: “Ngại quá, ngày đặc biệt như vậy còn gọi anh ra đây.”

Lục Cường nói: “Không có gì.”

Bàn tay Ngô Quỳnh căng thẳng, điều thuốc bị cô ta bóp chặt. Cô ta đột nhiên đứng lên, chân đã tê rần, đỡ lấy vách tường một hồi lâu: “Cô ấy rất đẹp, anh thật có phúc.”

Lục Cường lại hỏi một lần nữa: “Em tìm tôi có chuyện gì?”

Ngô Quỳnh mỉm cười, rít xong một hơi cuối cùng, lời muốn nói trước đó bây giờ xem ra không còn ý nghĩa nữa. Cô mau quên quá, ngày đó ở bệnh viện anh đã cự tuyệt cô. Sáu năm sau, anh lại cam tâm trở thành một người bình thường, kết hôn, sống một cuộc sống an nhàn. Chỉ bằng bao nhiêu đó việc, hà cớ gì cô phải quấy rầy sinh hoạt của anh?

Nội tâm hoàn toàn tan vỡ, ở một mức độ nào đó, cuối cùng cô ta đã lựa chọn cho mình một con đường. Thượng đế không thể công bằng với tất cả mọi người, vì vậy ngài đã nhả tâm an bày số phận khắc nghiệt lên người cô ta, trừ bỏ đau lòng, cô ta chỉ có thể bất lực chấp nhận.

Ngô Quỳnh thở một hơi: “Ngại quá, kỳ thực cũng không có gì.” Đột nhiên quá mức bình tĩnh, ngữ điệu cũng đậm bạc như nước.

“Không phải bảo rằng có chuyện muốn nói sao?”

“Không có.” Ngô Quỳnh kiên quyết: “Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về.”

Lục Cường còn định hỏi thêm hai câu, Ngô Quỳnh đã bước lên phía trước.

Anh trầm mầu nhìn bóng lưng cô ta: “Tôi đưa em về.”

“Không cần đâu.” Cô ta đưa hộp thuốc qua: “Trả lại anh.”

Lục Cường rũ mắt, không tiếp nhận: “Giữ đi.”

“Cám ơn.” Hai tay cô ta đút vào túi quần, bước về phía trước, mũi giày đạp vào vũng nước, nước bắn tung tóe.

Lục Cường gọi, Ngô Quỳnh dừng, anh đưa ô qua, nói: “Cầm đi.”

Trái tim Ngô Quỳnh căng thẳng, cố gắng niêm phong cất vào kho hồi lâu nhớ lại lại muốn tuôn trào. Ban đầu để ý quá, hận quá, bị lãng quên, khi gặp lại, loanh quanh một vòng, coi như trở về thời gian đầu.

Giờ phút này cô ta mới hiểu được, cô ta gọi điện thoại cho anh có lẽ chỉ vì đơn thuần muốn gặp lại.

Cô ta nói lỏng tay, tiếp nhận ô: “Cám ơn.”

Lục Cường gật đầu.

Ngô Quỳnh mở ô, băng qua đường cái, cuối cùng cô ta quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng sừng sững ở dưới đèn đường, giữa bọn họ cách nhau một màn mưa, cách nhau một dòng xe, khoảng cách xa không thể chạm.

“Hẹn gặp lại.” Cô ta cười phất tay.

Lúc này, cô ta bước đi trong bóng tối.

Ô che rất lớn giúp cô ta ngăn cản gió mưa, giọt mưa nện xuống là những tiết tấu dễ nghe vô cùng, đáy lòng cô ta trước nay chưa từng bình thản.

Tiếng mưa rơi lộp bộp, khoe môi Ngô Quỳnh mang theo ý cười.

Nếu quả thật có kiếp sau, cô ta chắc chắn sẽ tẩy sạch ngàn bụi trần mới có thể xứng đáng sống vai cùng anh.

... ..

Ngô Quỳnh trở về, cô không dám bước vào nhà, ngẩng đầu nhìn lên trên, phía đối diện là phòng ngủ của bố mẹ, đêm đã chìm trong đen tối.

Cô nhìn chăm chăm cửa sổ tối đen. Cổ cô có chút cứng ngắc, cô thong thả lắc lắc.

Điện thoại trong túi đã vang lên mấy lần, vì muốn gọi cho Lục Cường nên cô mới cầm di động của Khưu Chấn. Màn hình nhấp nháy trong đêm, là số điện thoại của cô.

Cô tiếp điện thoại, đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, Khưu Chấn hỗn hển rống lên: “Hơn nửa đêm, mẹ nó, em chạy đi đâu?”

Ngô Quỳnh trầm mặc.

“Hỏi em ở đâu? Anh tới đón em.”

Bên tai cô chỉ có giọng ồ ồ của anh ta.

Sau một lúc lâu, cô mới bình tĩnh nói: “Ở nhà.”

Lúc cô trở về khách sạn đã là ba giờ sáng, Khưu Chấn vẫn chưa ngủ, anh ta mặc áo tắm nằm tựa sofa. Trên tay anh ta là một ly rượu, chất lỏng màu đỏ sẫm lắc lư theo động tác của anh ta.

Trên bàn là bình rượu đỏ trống không, hai chân anh ta tùy ý đạp lên bàn liếc nhìn cô.

Ngô Quỳnh không cởi áo khoác, khoanh tay trước ngực, cô đứng trong phòng một lúc, ngồi xuống giường: “Đã trễ rồi, anh uống ít thôi.”

Khưu Chấn đặt ly rượu xuống: “Lấy điện thoại của anh làm gì?”

Ngô Quỳnh để điện thoại lên giường, hạ mí mắt: “Anh nhanh một chút, tôi muốn ngủ.”

Tâm trạng của cô khá ổn định nhưng cũng không rõ ràng lắm. Khưu Chấn từ trên ghế sofa đứng dậy, đi qua bên cạnh Ngô Quỳnh, mùi rượu rất nồng xông vào mũi cô.

Ngô Quỳnh ghé tởm cau mày, đầu nghiêng về một bên, Khưu Chấn ngang ngạnh chặn đầu cô lại: “Đi đâu?”

Cô cố nén đáp: “Giải sầu.”

“Hơn nửa đêm giải sầu, em xem anh là đồ ngốc? Đừng ở trước mặt anh nói dối.” Anh ta nắm tóc cô kéo mạnh về phía sau: “Đi cùng đàn ông?”

Anh ta nâng cằm Ngô Quỳnh, cô thở khó khăn: “Đúng vậy.” Âm lượng đề cao.

Hàm răng Khưu Chấn run bần bật, một tay nắm lấy cằm cô: “Tiện nhân, em không biết liêm sỉ.”

Khóe môi Ngô Quỳnh khẽ nhếch, trong cổ họng phát ra tiếng cười: “Mỗi

ngày đều phải ngủ với loại người súc sinh như anh, liêm sỉ là cái gì?”

Cô nhìn anh ta khiêu khích, khoé miệng thoáng cười và châm chọc, chỉ cần một biểu cảm cũng đủ gọi lên lửa giận của anh ta. Khưu Chấn thấp giọng mắng, bàn tay dùng sức, anh ta uống rượu nên tính tình cộc cằn, chịu không nổi một chút kích động.

Ngô Quỳnh khó xử liếc xéo anh ta: “Anh giận cái gì? Giận tôi đi với đàn ông? Hay là giận tôi chửi anh súc sinh?”

Khưu Chấn nhìn chăm chăm Ngô Quỳnh, tròn mắt anh đỏ bừng.

Cô phát hiện mình không nhận được anh ta nữa, tay thủ sẵn ở trong vạt áo: “Anh không phải cầm thú sao?”

Ánh mắt anh ta trở nên tà ác, đột nhiên cười: “Xem ra anh không thể không chấp nhận bí danh này.”

Khưu Chấn một phen kéo cổ áo Ngô Quỳnh, tính cả áo trong đều bị xé rách, bả vai trắng nõn lộ ra bên ngoài. Cô lấy tay che ngực, một tia sáng màu bạc chiếu vào đáy mắt anh ta, anh ta lập tức có sự phòng bị.

Trong mắt cô tràn ngập hận thù không hề che giấu, rút con dao găm đột nhiên hướng về phía anh ta đâm tới. Khưu Chấn hành động nhanh nhẹn, theo bản năng lùi về phía sau.

Trong lúc giận dữ, sức mạnh vô hạn, khoé mắt cô như muốn nứt ra, nửa người vượt qua anh ta, đầu dao găm nhắm ngay mặt anh ta.

Khưu Chấn nắm giữ tay Ngô Quỳnh: “Mẹ nó, em điên rồi!”

“Tôi muốn giết anh ——” Cô rống to.

Khưu Chấn kinh hãi đến thất thố, hoảng thần nháy mắt, đầu dao găm mém

chút nữa đã đâm vào mắt anh ta. Anh ta liều mạng xoay người, đè cô ở dưới thân, trên tay dùng sức, con dao găm chệch hướng nằm ngang giữa hai người.

Khuôn mặt Ngô Quỳnh trở nên đáng sợ, hai tay gắt gao nắm chặt con dao, Khưu Chấn kinh hãi gọi: “Quỳnh Quỳnh!” Anh ta cố gắng nói thật chậm: “Em đừng xúc động... Có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Ngô Quỳnh bắt đầu điên dại, căn bản không nghe lời Khưu Chấn, cô giơ đầu gối đá vào chỗ hiểm của anh ta, anh ta kêu lên nhưng vẫn ngăn cô lại. Cô xoay người hướng về phía sàn nhà, hai người dây dưa ngã nhào xuống giường.

Là một âm thanh xa lạ vang lên, căn phòng yên tĩnh một cách dị thường. Khưu Chấn vẫn chưa hoàn hồn, hơi thở như lửa nóng trong lỗ mũi phả ra, ngực anh ta ươn ướt, anh ta cảm thấy sợ hãi, mạnh mẽ ngồi dậy.

Ngô Quỳnh nằm bất động ở đằng kia, căn cổ bị con dao găm đâm vào, xuyên qua da thịt bảy tám phần, màu máu đỏ tươi liên tục phun trào. Người cô co giật, tứ chi run rẩy.

Khưu Chấn tức giận rống lên một tiếng, cởi áo tắm trên người băng bó miệng vết thương.

Đôi mắt Ngô Quỳnh không còn tiêu cự, cổ họng phát ra hai tiếng ‘ưm ưm’.

Gương mặt Khưu Chấn tái mét, hỏi: “Quỳnh Quỳnh?” Anh ta run rẩy gọi tên cô, hai tay cứng ngắc, chưa bao giờ anh ta thất kinh đến như vậy. Nhưng chỉ trong một vài giây, chiếc áo choàng tắm đã nhanh chóng thấm máu đỏ.

Bàn tay anh ta dính đầy máu, run run nâng mặt cô lên: “Quỳnh Quỳnh, đừng... Đừng!” Người anh ta đung gằm giường, cầm di động định bấm ba chữ số, màn hình điện thoại hiển thị lịch sử cuộc gọi, ngón cái của anh ta vừa

động, lại đột nhiên theo bản năng cắt đứt, ném điện thoại thật xa.

Ngô Quỳnh cứ nằm yên như thế, co giật một lúc lâu.

Anh ta bổ nhào qua người cô, tay vọc máu dưới mặt đất đưa lên cổ cô, tròng mắt đỏ bừng, dần dần anh ta không còn nhìn thấy rõ gương mặt cô nữa.

Khuru Chấn lau nước mắt trên mặt mình, còn Ngô Quỳnh yên tĩnh nằm ở trong vũng máu. Anh ta hét thật to, yết hầu gầm rú như muốn vỡ tung.

Cho dù anh ta có hy vọng đến cỡ nào thì cô cũng không hề đáp lại thứ tình cảm này, ngay cả khi cô dùng con dao đâm thẳng vào người anh ta, khi đó anh ta mới chợt hiểu ra.

Nhưng mà, tất cả đều đã quá muộn.

Trên tay anh ta là một dòng chất lỏng lạnh tanh. Hơi thở Ngô Quỳnh yếu ớt, mắt cô mở to, hốc mắt chảy xuống một dòng chất lỏng nóng bỏng, cuối cùng cô đã chọn một cách cực đoan như vậy để kết thúc tất cả.

... ..

Tầng sáng, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của Ngô Quỳnh.

Khuru Chấn đột nhiên chạy vào toilet, anh ta đã ngồi ở trong đó hai giờ. Tất cả những kích động đều chỉ tẩy rửa bằng một dòng nước xối xả, anh ta mặc quần áo vào người, cầm di động, chạy khỏi phòng.

Mưa phùn liên tục một ngày một đêm rồi cuộc cũng ngừng, đường phố sạch sẽ, chỉ có vài người qua đường cùng với mấy chiếc xe.

Anh ta bị mất phương hướng, nửa giờ sau mới liếc nhìn điện thoại.

Phía trên hiện thị cuộc gọi cuối cùng là gọi đến cho Lục Cường, thời gian là một giờ sáng.

Tâm tư của anh ta trở nên hỗn loạn, lý trí càng không rõ ràng. Anh ta gọi điện thoại.

Ngay sau đó, đối phương bắt máy.

Cách một hồi lâu, anh ta mới ngập ngừng: “Bố, con giết người rồi.”

Chương 45

Cách hôn lễ một tuần, thời tiết mùa hè trở nên oi bức.

Tập tục kết hôn ở quê luôn cầu kỳ, Lục Cường ngại phiền nên muốn lược bớt, vì thế anh bảo Tiền Viện Thanh làm đơn giản thôi.

Vì là ngày vui nên Lô Nhân muốn mặc sườn xám, ở trong công việc cô từng quen với một nhà thiết kế áo cưới, tính cách anh ta có phần nữ tính nhưng có chút tiếng tăm, ai muốn hẹn anh ta thiết kế đồ cưới phải hẹn trước tận hai tháng.

Khi nghe tin này, Beat liền nhận lời giúp đỡ. Dáng người của Lô Nhân rất đẹp, anh ta chọn thử vài mẫu áo cưới cho cô.

Tiệm đồ cưới có hết thay hai tầng, Lô Nhân bước vào liền có nhân viên giúp cô thử y phục, cô đã tới đây hai lần, trực tiếp cầm áo cưới đi lên tầng hai. Ở đây trang hoàng không xa hoa như ở bên dưới, cơ bản chỉ là phòng làm việc của Beat, trên chiếc bàn gỗ dài còn có một loạt dự án thiết kế, bên cạnh là các mô hình người mẫu đang khoác đồ trưng bày.

Lô Nhân đứng trước thang lầu, gọi: "Beat!"

Người nọ ngẩng đầu nhìn thấy Lô Nhân liền buông hết mọi thứ trong tay chào đón, tầm mắt anh ta dừng ở trên người Lục Cường, nhìn lên nhìn xuống thêm một vài giây.

Lục Cường mặc bộ đồ đơn giản, chân anh vẫn mang đôi giày bố cũ,

phong cách bây giờ so với năm trước sang trọng hơn nhiều. Đây là bộ đồ Lô Nhân tuyển chọn, rất hợp với thân hình của anh.

Anh đi lướt qua người Beat, bộ dạng có chút lố mãng. Hai người đàn ông đứng cạnh nhau, bọn họ cách nhau nửa cánh tay.

Beat nhìn Lục Cường rồi sau đó quay đầu lại hỏi: "Nhân Nhân, đây là chồng em sao?"

Lô Nhân gật đầu, lập tức giới thiệu: "Anh ấy tên Lục Cường."

Beat chuyển hướng vươn tay, trên mặt hiện rõ ý cười: "Gọi tôi là Beat."

Lục Cường dứt tay vào túi quần, rũ mắt liếc bàn tay trắng nõn kia, hạ mí mắt, hỏi: "Bức cái gì?"

Lô Nhân thở , lay cánh tay Beat tỏ vẻ xin lỗi. Đối phương xấu hổ cười, thu tay: "Tên tiếng Trung là La Thăng Nam."

Bọn họ hàn huyên một chút, Lục Cường đi đến tủ đồ đối diện chọn cho Lô Nhân và bộ sườn xám màu đỏ, bảo cô cầm vào bên trong mặc thử.

Beat muốn trò chuyện cùng Lục Cường, quay đầu lại phát hiện anh đang ngồi trên ghế sofa. Lục Cường khoanh tay, hai chân giang rộng, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ sofa.

Anh ta do dự một chút, đi qua, ngồi xuống tay vịn sofa.

Tìm đề tài hàn huyên hai câu, Lục Cường vẫn lạnh lùng, đến cuối cùng anh ta chỉ có thể nhìn cánh cửa phòng thử đồ.

Lô Nhân chỉ mới thử vài bộ, Lục Cường đều lắc đầu không ưng, nào là chê thắt lưng quá rộng, váy xẻ tà quá cao...vv...

Lô Nhân mất hứng thử bộ cuối cùng.

Cô đi giày cao gót bước ra, Lục Cường nhìn qua hếch mi .

Chiếc sườn xám này không có tay, cổ áo trễ ngực, thắt lưng tinh tế, so với những cái trước đỡ sexy hơn, có điều ngực lộ quá nhiều.

Bộ sườn xám này rất phù hợp với cô, chiều dài trên gối, hai chân thẳng tắp lộ rõ.

Thậm chí đến cả Beat cũng ngơ ngác nhìn.

"Woa, bộ này em mặc rất đẹp, cứ như là đo ni đóng giày cho em luôn vậy!" Beat hưng phấn vỗ vai Lục Cường, tay tự nhiên khoác lên vai anh.

Lục Cường liếc xéo anh ta một cái, hất tay anh ta ra khỏi người mình. Anh nâng cằm nói: "Em quay ột vòng anh xem."

Lô Nhân giật nhẹ làn váy, nghe lời thông thả xoay tròn. Cô chợt nhìn vào kính, cũng nhất thời kinh ngạc. Cô nhìn thấy anh nhú mày, "Chậc" một cái, tay anh chỉ đạo hai lần, ý bảo cô đổi đi.

Lô Nhân lui về phòng thay đồ, Lục Cường hỏi: "Nơi này không có bộ nào đứng đắn sao?"

"..."

Beat lại chọn cho Lô Nhân thêm một bộ đồ sườn xám cách tân, phần trên cơ thể đoan trang và hào phóng.

Cuối cùng Lục Cường mới ng ý, anh lấy ví tiền ra trả, đôi mắt nhìn về phía phòng thay đồ, nói: "Bộ vừa rồi cũng lấy."

Lô Nhân buồn bực: "Không phải anh nói là hờ hạng sao?"

Lục Cường tà ý mỉm cười, thì thầm bên tai cô: "Mua về tối nay mặc cho một mình anh xem."

Gò má Lô Nhân ửng đỏ, tay cô nhéo mạnh hông anh.

Lục Cường nhảy dựng, anh nhìn cô rồi dùng khẩu hình miệng chửi thề, có người ở đây, cô chữa mặt mũi cho anh, không muốn trả thù.

Lô Nhân chau mày, rốt cuộc cũng chiếm thế thượng phong.

Nói lời cảm ơn với Beat xong, hai người rời đi.

Bọn họ băng qua con đường nhỏ, Lô Nhân cầm tay anh, quơ quơ: "Anh không thích Beat?"

Lục Cường cũng siết chặt tay cô: "Rất muốn hỏi em, sao lại quen với một tên bán nam bán nữ như thế?"

"Bán nam bán nữ thì thế nào, cử chỉ vẫn văn nhả bình thường."

"Ừ, tiếc là lúc hoạt động chắc "cường" không nổi."

Lô Nhân dừng bước một chút: "Anh..." Cô gạt tay anh: "Đúng là biến thái." Cô thờ hồng hộc không quan tâm đến anh, chân bước nhanh, mái tóc rối bù.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, ngón tay gãi gãi trán, vừa định sải bước đi đi động trong túi liền vang.

Lục Cường liếc mắt, không khỏi nhú mày. Số điện thoại này là của lão Hình, trong khoảng thời gian này ông thường gọi cho anh, sau này anh không bắt máy, cũng không đi uống trà cùng với ông. Thái độ của Lục Cường trở nên kiên quyết, anh không muốn phiền toái, huống chi muốn làm sáng tỏ chuyện này không đơn giản, bây giờ anh không thể xa Lô Nhân, chỉ sợ từng

phút từng giây cũng cảm thấy luyến tiếc.

Lô Nhân đi được một đoạn, phát hiện anh không đi cạnh mình, quay đầu nhìn, anh đứng đằng kia cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô kêu anh một tiếng.

Lục Cường ngẩng đầu, tắt điện thoại, cất vào túi, đi về phía Lô Nhân.

Bọn họ đã ra khỏi khu vực trung tâm thành phố, thời gian bây giờ là bốn giờ chiều, bọn họ tìm kiếm một nơi để ăn, chút nữa anh phải thay ca.

Bên ngoài khu trung tâm mua sắm có rất nhiều người đang đi bộ, những cửa tiệm cũng bắt đầu mở rao vặt ẩm trời.

Bọn họ đi qua một cửa hàng xăm nghệ thuật, trước cửa tụ tập đầy người, có vài nhân viên đang tư vấn và vẽ hình ướm thử lên khách hàng...

Cách mời chào độc đáo này rất dễ thu hút người khác, Lô Nhân nhìn không được quan sát một hồi.

Anh đứng đằng sau lưng cô, giống như một bức tường vì cô ngăn cản đám người. Hơi hơi khom lưng, gí miệng sát tai cô, nói: "Thứ này anh cũng biết làm."

Lô Nhân ngửa đầu ra sau: "Thật ạ?"

"Năm ấy anh lên thành phố cũng đi làm những công việc lật vạt thế này, rất đơn giản."

Lô Nhân cười đến híp mắt, vừa đi vừa ngửa đầu. Lục Cường cúi đầu gí sát vào môi cô. Anh nghe cô nói: "Em không tin."

Lục Cường nhú mày: "Một ngày nào đó anh sẽ xăm cho em một hình."

Cô biết anh đùa liền hỏi: "Sao không phải bây giờ?"

Anh đột nhiên cắn vào sau gáy cô, đôi môi dán chặt không buông, cô nhích người nói: "Lục Cường, anh là đồ lưu manh."

Một vết cắn lưu ở sau gáy, Lô Nhân nhướn cổ trốn tránh: "Em không phải gia súc."

Anh cười đến ái muội: "Em không phải là tiểu gia súc của anh sao?"

Mặt Lô Nhân nóng bừng, quát: "Hừ, có muốn mỗi ngày em đều đem anh đặt ở dưới mông không hả?"

Lục CƯỜNG cười nhẹ: "Cần còn không được."

Lô Nhân phản ứng vài giây, đột nhiên cô hiểu rõ ý anh, tai cô ù ù. Bị anh đùa giỡn nên cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chương 45.2

Lục Cường dẫn Lô Nhân ra khỏi đám đông. Bọn họ lên tầng năm của khu trung tâm thương mại Nhật Bản ăn buffet, Lục Cường chỉ gặp vài đĩa, Lô Nhân thích ăn những món này, còn anh không ăn nổi, thứ này không giống với bánh bao và dưa chua.

Sau khi ăn xong bọn họ lại đi mua một ít đồ dùng cho nhà mới, chờ khi bao tử đã tiêu hóa mới lái xe trở về nhà.

Đến cửa tiểu khu, Lục Cường nhướn người qua hôn Lô Nhân, cô cắn anh một cái, anh mới chịu buông tha.

Anh xuống xe, còn chưa đứng vững, Lô Nhân đã đạp chân ga lái đi.

Lục Cường nhìn theo đuôi xe biến mất, tay vuốt môi.

"Ôi!" Phía sau có một giọng nói: "Thật lãng mạn."

Lục Cường không nhúc nhích, mày cau chặt.

Tiếp nhận chìa khóa phòng bảo vệ từ tay một bảo vệ mới, anh nghe cậu ta nói: "Người này chờ anh lâu rồi."

Lục Cường gật đầu: "Về ăn cơm đi."

"Vâng ạ!"

Trần Thắng đang ngồi trên băng ghế liền đứng lên, nhả khói: "Xem ra dạo

này mà rất bận." Anh ta liếc nhìn về phía hướng chiếc xe biến mất: "Cô gái kia trông rất trẻ đẹp, tìm ở đâu đó?"

Vừa rời cửa sổ xe mở, anh ta nhìn thấy rõ mặt Lô Nhân.

Con người của Lục Cường hơi co: "Có việc gì?"

"Không chào đón sao?" Trần Thắng cười nhạo: "Tao theo lệnh của ông chủ Khưu đến đây."

Lục Cường không trả lời, Trần Thắng cũng đi lại: "Ông chủ Khưu không tiện đến gặp mà, chuyện gì phát sinh tao nghĩ mà là người rõ nhất. Không vòng vo nữa, di động đâu? Đưa đây."

Lục Cường: "Chuyện gì?"

Trần Thắng liếc mắt nhìn Lục Cường, hai người bọn họ cùng đi theo Khưu Thế Tổ nhưng ông lại trọng dụng Lục Cường hơn. Khưu Thế Tổ luôn luôn dẫn đầu địa vị của anh ta, từ lần trước anh ta đánh lén Lục Cường, ông ta lại dám ra lệnh cho anh ta quỳ gối.

"Đừng giả vờ, tao muốn điện thoại của mày."

Di động của Lục Cường có cài chế độ tự động ghi âm, đêm đó Ngô QUỳnh gọi điện thoại cho anh toàn bộ quá trình đều ghi âm lại, tuy rằng không có nội dung gì quan trọng nhưng điều này có thể chứng minh Ngô QUỳnh cầm điện thoại của Khưu Chấn gọi tới. Tính đến thời điểm này đây là điều bất lợi cho Khưu Chấn. Khưu Thế Tổ đương nhiên biết Lục Cường sẽ không đối chọi với mình, có điều ông ta vẫn muốn tiêu diệt hết tất cả chứng cứ, cam đoan Khưu Chấn an toàn.

Lục Cường nói: "Mấy ngày hôm trước đánh rơi vào nước, ném rồi."

Trần Thắng giận dữ: "Mẹ nó, đừng giở trò."

Lục Cường bình tĩnh liếc anh ta, nhàn nhạt nói: "Ném rồi."

Anh ta chửi thề, vóc dáng hai người chênh lệch rất nhiều, vì che ta mắt người khác nên anh ta không dám dẫn theo đàn em, đơn độc đi tới đây, lại càng không dám công kích Lục Cường.

Lục Cường thay xong quần áo, sau đó rất bình thản làm việc của mình.

Trần Thắng mắt lạnh liếc anh, trong đầu đột nhiên xuất hiện ra một ý nghĩ, cười cười, không cưỡng cầu nữa. Hỏi tiếp: "Nghe nói gần đây mày hay đi cùng cảnh sát Hình?"

Lục Cường nâng tay, cũng không nói chuyện.

"Ông chủ Khưu bảo tao cảnh cáo mày, cái gì nên nói thì nói, đừng làm càn."

Nói xong hừ lạnh một tiếng, đá văng ghế, bước chân ra khỏi tiểu khu.

Lục Cường đưa tay đỡ chiếc bàn gỗ bên cạnh. Anh ném bút, xoay người hướng ra bên ngoài cửa, nói: "Đợi một lát."

Trần Thắng đứng lại.

Anh đứng thẳng người: "Nói với ông chủ Khưu hộ tôi một tiếng, Lục Cường bây giờ chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, bảo ông ấy cứ yên tâm, chuyện gì tôi cũng không biết. Tôi ới tôi sẽ giữ lời, hôm nay tôi dám cam đoan, ông ấy hẳn biết tính tôi."

Trần Thắng gỡ kính liếc anh một cái, cong cong khóe môi, lái xe vọt đi.

Xe chạy một đường đến nhà Khưu Thế Tổ.

Khuru Thế Tổ đang tắm suối nước nóng ở hậu viện, bên cạnh còn có rượu đỏ, ông ta nâng tay nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Thăng nửa ngồi nửa quỳ: "Ông chủ Khuru."

Khuru Thế Tổ lười biếng ậm ờ, neho mắt hỏi: "Về rồi à? Lục Cường nói thế nào?"

"Cậu ấy bảo không thể đưa di động cho ông."

Khuru Thế Tổ đột nhiên trừng mắt, trong lòng hơi có nghi hoặc: "Nó thật sự nói vậy?"

Sắc mặt Trần Thăng ngưng trọng, gật gật đầu: "Vâng ạ, gần đây cậu ấy còn thường qua lại với đội trưởng đội cảnh sát."

"Hình Duy Tân?"

"Chính là đội trưởng Hình nắm giữ hồ sơ của vụ án 6 năm trước."

Khuru Thế Tổ hỏi: "Hai người đó gặp nhau thì có thể nói gì?"

"Không rõ ạ."

"Chiếc điện thoại kia đổ chuông cũng không nhiều, chỉ sợ..." Khuru Thế Tổ dừng lại, đại khái đoán ra.

Trần Thăng nói: "Hôm nay tôi nhìn thấy Lục Cường đi cùng một cô gái, nghe nói hai người bọn họ đã đăng ký kết hôn."

Khuru Thế Tổ giương mắt nhìn Trần Thăng.

"Hình như cô gái ấy rất quan trọng đối với Lục Cường." Anh ta tiếp tục: "Nếu không thì chúng ta thử cảnh cáo một chút?"

Sau một lúc lâu.

"Được, trông cậy vào cậu." Khưu Thế Tổ lại dựa vào bồn, nhắm mắt lại, cuối cùng nói: "Hành động chừng mực."

Trần Thăng cười.

Chương 46

Lúc Lão Hình bước vào phòng thẩm vấn, hai nhân viên cảnh sát lập tức đứng lên, có người hỏi: “Đội trưởng Hình, tra được gì không?”

Ông ta đặt bình trà lên bàn, cởi áo khoác ngồi xuống, gật đầu: “Hai người trở về đi, để tôi và Đàm Vi giải quyết.”

Nhân viên cảnh sát hơi thất vọng, xem ra vẫn chưa điều tra xong. Bọn họ dọn dẹp tư liệu trên bàn, chào hỏi một tiếng rồi mới rời đi.

Đàm Vi đóng cửa lại, hai tay rút túi quần, đứng đó nhìn Lục Cường một lúc. Anh nghiêng đầu nhìn cánh cửa khép kín ở phía sau lưng cô ta, đôi mắt ảm đạm.

Đàm Vi bước ngang qua, ngăn cản tầm nhìn của anh.

Lục Cường khẽ híp mắt, quay đầu, lại khôi phục lại trạng thái cũ.

Lão Hình đưa qua một ly nước, anh không nhận, nâng mí mắt, hỏi: “Xong chưa? Khi nào tôi mới có thể rời đây?”

Ông ta thu tay, điều chỉnh tư thế, Đàm Vi cũng đi qua ngồi xuống.

Lão Hình im lặng, một lúc sau mới hỏi: “Ngày 10 tháng 5 rạng sáng hai giờ cho đến năm giờ có một cô gái ở phòng 1202, khách sạn Tài Phú bị người ta mưu sát, năm nay 26 tuổi, làm việc trong ngành công nghệ thông tin.”

Lục Cường nhìn ông ta.

Lão Hình nói: “Người này cậu quen. Cô ấy chính là Ngô quỳnh.”

Thần sắc của Lục Cường vẫn bình thản. Đàm Vi gõ gõ mặt bàn, hỏi: “Lục Cường, nói chuyện với anh, anh không nghe sao?”

Lão Hình vỗ vỗ cánh tay cô ta, ý bảo cô ta không cần nóng, ông lại dựa vào ghế, cũng không thúc giục.

Qua một lát, Lục Cường di chuyển tầm mắt.

Lão Hình đưa cho Lục Cường một điều thuốc, Lục Cường nhìn nhìn, lần này anh tiếp nhận. Ông châm thuốc cho anh, anh rít một hơi. Bản thân ông cũng hút một điều.

Trong lúc nhất thời, phòng thẩm vấn toàn mùi thuốc.

Lão Hình hỏi: “Một điều nữa chứ?”

Lục Cường: “Không cần.”

Lão Hình gợn gàng dứt khoát: “Chúng tôi đã xem camera theo dõi ở tiểu khu nơi cậu sinh sống, hôm đó hai giờ sáng cậu mới đón xe trở về nhà, ra ngoài lúc mười giờ sáng.” Ông ta rít một hơi thuốc, nói: “Người bị hại tử vong khoảng ba giờ sáng. Thời gian không ăn khớp, cơ bản cậu có thể thoát tội hoài nghi.”

“Tôi nói điều này với cậu bởi vì tôi hi vọng giữa chúng ta có tín nhiệm tối thiểu, cậu có thể phối hợp với chúng tôi để điều tra vụ án.”

Lục Cường khoanh tay nhìn ông ta một cái.

“Chúng tôi tìm được những vật dụng này trong phòng 1202, trên đó đều có dấu vân tay của cậu, có thể giải thích tại sao không?”

“Trước đó tôi đã đi gặp Ngô Quỳnh.”

Lão Hình nhíu mày, liếc về phía Đàm Vi: “Ý cậu là, một giờ sáng cậu đi ra ngoài để gặp cô ấy?”

“Ừ.”

“Những thứ này là cậu đưa cho cô ấy?”

“Lúc đó trời mưa. Hộp thuốc và bật lửa cũng cho cô ấy mượn.”

Lão Hình suy nghĩ một lát: “Nói cách khác, cậu là người cuối cùng gặp Ngô Quỳnh trước khi chết?”

Lục Cường trầm mặc không trả lời.

“Hai người gặp nhau ở đâu?”

“Cửa hàng quần áo ở góc đường .”

Ông nâng cằm ý bảo Đàm Vi ghi chép cẩn thận.

“Hai người nói gì?”

“Không nói gì cả.”

Lão Hình nhìn anh, xoay tách trà uống một ngụm, nở nụ cười: “Nửa đêm đi gặp mặt, không nói gì sao?”

“Trước đó cô ấy bảo có chuyện muốn nói với tôi, sau khi gặp mặt lại không nói nữa.”

Đôi mắt lão Hình sắc bén quan sát, thần sắc của Lục Cường vẫn bình thản như cũ.

Sau một lúc lâu, ông hỏi: “Ngô Quỳnh có nói muốn đi đâu không?”

Lục Cường trầm mặc: “Không có.”

“Cảm xúc khi ấy thế nào?”

“Trời tối quá, không để ý.”

“Vậy hai người làm gì?”

“Hút một điếu thuốc, đợi không đến mười phút.”

Câu trả lời của anh quá mức ngắn gọn, không biết thật giả.

Đàm Vi không khỏi hừ lạnh: “Tôi không tin hai người không nói gì, rạng sáng chỉ đi gặp mặt? Rốt cuộc hai người có quan hệ gì?”

Lục Cường cúi thấp đầu, cũng không trả lời.

Đàm Vi tức giận ném cây bút trong tay: “Thái độ của anh là sao hả? Không phối hợp điều tra, có biết chúng tôi có quyền giữ anh lại không hả!”

“Đàm Vi!” Lão Hình ngắt lời: “Hôm nay đến đây thôi. Cháu xem lại phần thẩm vấn một chút, đi thăm dò camera ở Lư Châu.”

Ông quay đầu nói với Lục Cường: “Cậu có thể đi rồi, cảm ơn đã phối hợp. Thời gian này tốt nhất cậu không được rời khỏi Chương Châu, chúng tôi sẽ mời cậu về đây bất cứ lúc nào.”

Lục Cường đứng lên, gật đầu một cái.

Anh không muốn lưu lại đây chút nào, sốt ruột mở cửa đi ra ngoài.

Rạng sáng, đồn cảnh sát không còn nhiều người, hành lang âm đạm không một tiếng động.

Lục Cường liếc mắt nhìn thấy trên băng ghế có người. Lô Nhân khoanh tay trước ngực, đầu cúi thấp, tựa hồ đang ngủ.

Thân hình cô nhỏ nhắn, lẳng lặng ngồi ru rú trên ghế.

Tầm mắt Lục Cường di chuyển, anh liếm liếm môi, hai tay siết chặt, đứng một lúc mới nâng bước đi tới cạnh cô.

Lô Nhân nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng vẫn cảm giác được có người tới gần, ngón tay người đó sờ lên môi cô, cô run lên, mở mắt.

Lục Cường ngồi xổm ở trước mặt cô, dịu dàng hỏi: “Đang ngủ sao?”

Cô hoảng loạn nhìn anh, cặp mắt sáng quắc: “Anh không sao chứ?”

Lục Cường không đáp, nghiêng răng nghiêng lợi, quát lớn: “Mẹ nó, em không nghe lời, ai cho em chạy tới đây.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, vậy mà còn cao hơn cô.

Cô nhìn anh gắt gao, một câu cũng nói không được.

Lục Cường nghiêng người sờ lên trán cô: “Choáng váng?” Anh trêu cô, cởi áo khoác khoác lên người cô, cánh tay anh dùng sức, ôm cô đứng lên.

“Xe ở bên ngoài?”

Lô Nhân núp ở trong lòng anh, cúi đầu dạ một tiếng. Tâm tình căng thẳng từ nãy đến giờ bỗng chốc tan biến, hai chân thả lỏng.

Nhiệt độ ban đêm so với ban ngày thấp hơn rất nhiều.

Mở cửa xe, Lục Cường đưa cô vào vị trí lái, anh bước nhanh qua phía tay lái phụ.

Lô Nhân khởi động xe lái về nhà.

Trong xe không bật đèn, Lục Cường nghiêng đầu nhìn cô một cái, mở điều hòa, gió mát liên tục không ngừng thổi ra.

Lục Cường chuyển phương hướng, hỏi: “Còn lạnh không?”

Lô Nhân nhìn chăm chăm phía trước.

Anh nhìn qua, gương mặt cô bị đèn đường rọi vào lúc sáng lúc tối, bàn tay anh để lên gáy cô: “Ăn cơm chưa?”

Lô Nhân nhếch môi, vẫn nhìn phía trước.

“Khiến em lo lắng rồi.”

Câu nói này khiến cô vỡ òa, tất cả cảm xúc kìm nén từ nãy giờ lại đột ngột tuôn trào, cô cảm thấy bản thân mình quá vô dụng, khịt khịt mũi, hốc mắt ươn ướt.

Vừa đúng lúc xe lái ngang qua khu trung tâm thương mại, đèn đuốc ngoài cửa sổ xe sáng trưng, ánh sáng u ám tiến vào trong mắt Lô Nhân, tim Lục Cường đập mạnh, bàn tay sau gáy cô không khỏi xiết chặt.

Lô Nhân khịt mũi, trước mắt ngày càng mờ hồ, giống như màn mưa ngăn trở cửa sổ xe.

Lục Cường dỗ: “Đừng khóc.”

Cô nhìn không rõ con đường phía trước, tay vừa lệch, xe đã trượt trên đường.

Lục Cường nói: “Nhân Nhân, dừng xe trước đã.”

Lô Nhân đậu xe ven đường.

Lục Cường bật đèn xe, anh lau nước mắt cho cô, cô cắn chặt môi, cố gắng không khóc.

Đột nhiên anh thấy tức ngực, cảm giác lồng ngực trở nên nặng nề. Anh luồn tay qua nách cô ôm cô đặt lên đùi mình.

Hai cánh tay siết chặt, cô dựa vào lồng ngực anh.

Môi anh hôn lên trán cô: “Sợ sao?”

Lô Nhân khóc.

Lục Cường thở dài, bình thản nói: “Anh không giết người, em sợ cái gì.”

Nước mắt nước mũi của cô đều dính trên ngực anh, anh nâng cằm cô, dịu dàng hôn lên môi cô.

Trong xe yên tĩnh, đột nhiên có xe từ phía sau chạy qua, Lục Cường tắt đèn, tầm nhìn tối đen. Anh nâng cằm cô cao hơn, mạnh mẽ cúi đầu hôn.

Lô Nhân thoáng giãy dụa liền bị Lục Cường dùng tay giữ chặt gáy, nụ hôn này không giống với nụ hôn bình thường, vừa mãnh liệt vừa thô bạo khiến cho đối phương thở gấp.

Suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn, đã quên khóc, thậm chí quên luôn vì sao hai người hôn nhau.

Hơi thở rối loạn, Lục Cường lùi người lại, cầm tay cô đặt lên gò má của mình, nói: “Sờ thử xem, anh đang ở trước mặt em, còn sợ sao?”

Ngón tay cô trở nên lạnh lẽo, anh cầm tay cô hôn hôn: “Anh xin lỗi.” Ba chữ kia có phần bất lực.

Cà người Lô Nhân mềm nhũn, vạn phần hối hận vì mình thất thố, lau nước mắt, điều chỉnh tư thế, lắc đầu nói: “Không sợ nữa.”

Cô chủ động ôm anh: “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.” Anh hỏi: “Còn em?”

“Chưa ạ.”

“Về nhà anh nấu cho em.”

Cô lại dựa vào ngực anh, nói: “Em nấu chứ.”

Hai người ngồi trên xe một lát, đợi khi cảm xúc ổn định cô mới đột nhiên nhớ tới chính sự: “Bọn họ nói đến vụ án giết người là sao?”

Lục Cường dựa đầu vào ghế, hai mắt khẽ nhắm, qua hồi lâu cô mới nghe anh nói: “Ngô Quỳnh chết rồi.”

Mọi chuyện chấm dứt, nửa tháng trôi qua.

Lão Hình điện thoại tới là lúc giữa trưa, ông hẹn Lục Cường uống trà.

Lục Cường vốn dĩ không muốn đi, chịu không được cảnh ông ta lại tự đến mời mình.

Lão Hình thích uống trà, ông gọi một bình trà thượng đẳng, nhiệt khí bốc đầy căn phòng.

Ông rót cho Lục Cường một tách, lấy ngón trỏ khuấy khuấy.

Lục Cường cúi đầu liếc mắt, không nhúc nhích: “Có gì thì cứ nói thẳng, tôi không có thời gian.”

Lão Hình mỉm cười, nâng chung trà lên nhấp: “Chúng tôi đã xem camera trên đường, chứng thực là cậu không có nói láo.” Ông nhìn Lục Cường một cái, nói: “Cậu đưa cho Ngô Quỳnh ô và bật lửa, cả đoạn video khoảng 10 phút, sau đó Ngô Quỳnh tự rời đi, cậu đứng tại chỗ một lát rồi mới bắt xe về. Hai mươi bốn phút sau, taxi xuất hiện tại tiểu khu, cậu xuống xe, mãi đến mười giờ sáng mới cùng Lô Nhân ra ngoài.”

Lục Cường không biết ông ta muốn nói cái gì, cũng không chen vào.

Lão Hình nói: “Ngày đó tôi nhìn thấy có người mang Ngô Quỳnh vào khách sạn. Là ai giết cô ấy, kỳ thực trong lòng tôi và cậu đều rõ, không phải sao?”

Biết Lục Cường sẽ không đáp, ông lại cúi đầu, chậm rãi uống trà. Tiếp đến là lấy nước sôi châm vào bình, khói trắng bốc lên nghi ngút.

Yên tĩnh một lát, ông nói: “Chúng tôi nhận được tin báo là lúc 12 giờ trưa. Theo như lời của quản lý, mười giờ sáng hôm đó khách sạn mất điện. Camera theo dõi cũng hoàn toàn biến mất. Không có dấu vân tay, hung khí giết người không cánh mà bay.” Lão Hình xoay xoay chén trà: “Người thuê phòng lấy chứng minh nhân dân của Khưu Chấn, chúng tôi cũng điều cậu ấy về đồn, đoán xem cậu ấy trả lời thế nào?”

Lục Cường nhíu mày.

“Cậu ấy bảo chứng minh nhân dân của mình đã mất cách đây một tháng, phòng đó không phải do cậu ấy thuê.”

Lục Cường cúi đầu nghe xong, ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Đây là cơ mật của cảnh sát, sao ông lại công khai?”

Lão Hình mỉm cười: “Nói tôi kiên nhẫn cũng được, năng lực không đủ cũng được, hạ sách cuối cùng nên tôi phải làm thế này.”

“Chỉ sợ ông tìm nhầm người.”

“Vụ án sáu năm trước và vụ án bây giờ có rất nhiều điểm giống nhau. Sáu năm trước cậu thay người khác gánh tội chúng tôi đều biết. Tôi không rõ nội bộ của các người ra sao, nhưng chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới, chuyện này đối với cô gái ấy có công bằng không?”

“Nếu như lần này Khưu Chấn lại thoát tội, có lẽ cậu ấy sẽ rời khỏi Chương Châu và không bao giờ quay về đây nữa. Cho dù sau này vụ án có phá được, Ngô Quỳnh cũng không yên lòng nhắm mắt.”

Lục Cường châm điếu thuốc, miệng nhả khói: “Ông muốn thế nào?”

Lão Hình trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nói: “Làm sáng tỏ mọi chuyện, cho dù nửa năm hay một năm, tôi không tin không tìm ra chứng cứ.”

Biệt thự Khưu gia.

Trần Thắng ngهنh ngang dựa người vào ghế, ngẩng đầu lờm lờm Khưu Thế Tổ.

Hai chân Khưu Thế Tổ gác lên bàn, tay cầm xì gà, nhả một ngụm khói: “Gần đây cảnh sát còn theo dõi tiểu Chấn không?”

Trần Thắng nói: “Vẫn còn.”

“Bọn họ nắm giữ được bao nhiêu chứng cứ?”

“Căn bản vẫn chưa có.”

Khưu Thế Tổ hài lòng gật đầu, hỏi: “Tiểu Chấn nói, đêm đó con bé kia đã đi gặp Lục Cường?”

“Vâng.”

Ông ta dựa lưng vào ghế, đôi mắt nhìn lên trần nhà, vài giây sau căn dặn: “Đi nghe ngóng tình hình một chút.”

Chương 47

Cách hôn lễ một tuần, thời tiết mùa hè trở nên oi bức.

Tập tục kết hôn ở quê luôn cầu kỳ, Lục Cường ngại phiền nên muốn lược bớt, vì thế anh bảo Tiền Viện Thanh làm đơn giản thôi.

Vì là ngày vui nên Lô Nhân muốn mặc sườn xám, ở trong công việc cô từng quen với một nhà thiết kế áo cưới, tính cách anh ta có phần nữ tính nhưng có chút tiếng tăm, ai muốn hẹn anh ta thiết kế đồ cưới phải hẹn trước tận hai tháng.

Khi nghe tin này, Beat liền nhận lời giúp đỡ. Dáng người của Lô Nhân rất đẹp, anh ta chọn thử vài mẫu áo cưới cho cô.

Tiệm đồ cưới có hết thay hai tầng, Lô Nhân bước vào liền có nhân viên giúp cô thử y phục, cô đã tới đây hai lần, trực tiếp cầm áo cưới đi lên tầng hai. Ở đây trang hoàng không xa hoa như ở bên dưới, cơ bản chỉ là phòng làm việc của Beat, trên chiếc bàn gỗ dài còn có một loạt dự án thiết kế, bên cạnh là các mô hình người mẫu đang khoác đồ trưng bày.

Lô Nhân đứng trước thang lầu, gọi: "Beat!"

Người nọ ngẩng đầu nhìn thấy Lô Nhân liền buông hết mọi thứ trong tay chào đón, tầm mắt anh ta dừng ở trên người Lục Cường, nhìn lên nhìn xuống thêm một vài giây.

Lục Cường mặc bộ đồ đơn giản, chân anh vẫn mang đôi giày bố cũ,

phong cách bây giờ so với năm trước sang trọng hơn nhiều. Đây là bộ đồ Lô Nhân tuyển chọn, rất hợp với thân hình của anh.

Anh đi lướt qua người Beat, bộ dạng có chút lố mãng. Hai người đàn ông đứng cạnh nhau, bọn họ cách nhau nửa cánh tay.

Beat nhìn Lục Cường rồi sau đó quay đầu lại hỏi: "Nhân Nhân, đây là chồng em sao?"

Lô Nhân gật đầu, lập tức giới thiệu: "Anh ấy tên Lục Cường."

Beat chuyển hướng vươn tay, trên mặt hiện rõ ý cười: "Gọi tôi là Beat."

Lục Cường dứt tay vào túi quần, rũ mắt liếc bàn tay trắng nõn kia, hạ mí mắt, hỏi: "Bức cái gì?"

Lô Nhân thở một cái, lay cánh tay Beat tỏ vẻ xin lỗi. Đối phương xấu hổ cười cười, thu tay: "Tên tiếng Trung là La Thăng Nam."

Bọn họ hàn huyên một chút, Lục Cường đi đến tủ đồ đối diện chọn cho Lô Nhân và bộ sườn xám màu đỏ, bảo cô cầm vào bên trong mặc thử.

Beat muốn trò chuyện cùng Lục Cường, quay đầu lại phát hiện anh đang ngồi trên ghế sofa. Lục Cường khoanh tay, hai chân giang rộng, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ sofa.

Anh ta do dự một chút, đi qua, ngồi xuống tay vịn sofa.

Tìm đề tài hàn huyên hai câu, Lục Cường vẫn lạnh lùng, đến cuối cùng anh ta chỉ có thể nhìn cánh cửa phòng thử đồ.

Lô Nhân chỉ mới thử vài bộ, Lục Cường đều lắc đầu không ưng, nào là chê thắt lưng quá rộng, váy xẻ tà quá cao...vv...

Lô Nhân mất hứng thử bộ cuối cùng.

Cô đi giày cao gót bước ra, Lục Cường nhìn qua hếch mi một cái.

Chiếc sườn xám này không có tay, cổ áo trễ ngực, thắt lưng tinh tế, so với những cái trước đỡ sexy hơn, có điều ngực lộ quá nhiều.

Bộ sườn xám này rất phù hợp với cô, chiều dài trên gối, hai chân thẳng tắp lộ rõ.

Thậm chí đến cả Beat cũng ngơ ngác nhìn.

"Woa, bộ này em mặc rất đẹp, cứ như là đo ni đóng giày cho em luôn vậy!" Beat hưng phấn vỗ vai Lục Cường, tay tự nhiên khoác lên vai anh.

Lục Cường liếc xéo anh ta một cái, hất tay anh ta ra khỏi người mình. Anh nâng cằm nói: "Em quay ột vòng anh xem."

Lô Nhân giật nhẹ làn váy, nghe lời thông thả xoay tròn. Cô chột nhìn vào kính, cũng nhất thời kinh ngạc. Cô nhìn thấy anh nhú mày, "Chậc" một cái, tay anh chỉ đạo hai lần, ý bảo cô đổi đi.

Lô Nhân lui về phòng thay đồ, Lục Cường hỏi: "Nơi này không có bộ nào đứng đắn sao?"

"..."

Beat lại chọn cho Lô Nhân thêm một bộ đồ sườn xám cách tân, phần trên cơ thể đoan trang và hào phóng.

Cuối cùng Lục Cường mới ng ý, anh lấy ví tiền ra trả, đôi mắt nhìn về phía phòng thay đồ, nói: "Bộ vừa rồi cũng lấy."

Lô Nhân buồn bực: "Không phải anh nói là hờ hạng sao?"

Lục Cường tà ý mỉm cười, thì thầm bên tai cô: "Mua về tối nay mặc cho một mình anh xem."

Gò má Lô Nhân ửng đỏ, tay cô nhéo mạnh hông anh.

Lục Cường nhảy dựng, anh nhìn cô rồi dùng khẩu hình miệng chửi thề, có người ở đây, cô chữa mặt mũi cho anh, không muốn trả thù.

Lô Nhân chau mày, rốt cuộc cũng chiếm thế thượng phong.

Nói lời cảm ơn với Beat xong, hai người rời đi.

Bọn họ băng qua con đường nhỏ, Lô Nhân cầm tay anh, quơ quơ: "Anh không thích Beat?"

Lục Cường cũng siết chặt tay cô: "Rất muốn hỏi em, sao lại quen với một tên bán nam bán nữ như thế?"

"Bán nam bán nữ thì thế nào, cử chỉ vẫn văn nhả bình thường."

"Ừ, tiếc là lúc hoạt động chắc "cường" không nổi."

Lô Nhân dừng bước một chút: "Anh..." Cô gạt tay anh: "Đúng là biến thái." Cô thờ hồng hộc không quan tâm đến anh, chân bước nhanh, mái tóc rối bù.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, ngón tay gãi gãi trán, vừa định sải bước đi đi động trong túi liền vang.

Lục Cường liếc mắt, không khỏi nhú mày. Số điện thoại này là của lão Hình, trong khoảng thời gian này ông thường gọi cho anh, sau này anh không bắt máy, cũng không đi uống trà cùng với ông. Thái độ của Lục Cường trở nên kiên quyết, anh không muốn phiền toái, huống chi muốn làm sáng tỏ chuyện này không đơn giản, bây giờ anh không thể xa Lô Nhân, chỉ sợ từng

phút từng giây cũng cảm thấy luyến tiếc.

Lô Nhân đi được một đoạn, phát hiện anh không đi cạnh mình, quay đầu nhìn, anh đứng đằng kia cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô kêu anh một tiếng.

Lục Cường ngẩng đầu, tắt điện thoại, cất vào túi, đi về phía Lô Nhân.

Bọn họ đã ra khỏi khu vực trung tâm thành phố, thời gian bây giờ là bốn giờ chiều, bọn họ tìm kiếm một nơi để ăn, chút nữa anh phải thay ca.

Bên ngoài khu trung tâm mua sắm có rất nhiều người đang đi bộ, những cửa tiệm cũng bắt đầu mở rao vặt ẩm trời.

Bọn họ đi qua một cửa hàng xăm nghệ thuật, trước cửa tụ tập đầy người, có vài nhân viên đang tư vấn và vẽ hình ướm thử lên khách hàng...

Cách mời chào độc đáo này rất dễ thu hút người khác, Lô Nhân nhìn không được quan sát một hồi.

Anh đứng đằng sau lưng cô, giống như một bức tường vì cô ngăn cản đám người. Hơi hơi khom lưng, gí miệng sát tai cô, nói: "Thứ này anh cũng biết làm."

Lô Nhân ngửa đầu ra sau: "Thật ạ?"

"Năm ấy anh lên thành phố cũng đi làm những công việc lật vạt thế này, rất đơn giản."

Lô Nhân cười đến híp mắt, vừa đi vừa ngửa đầu. Lục Cường cúi đầu gí sát vào môi cô. Anh nghe cô nói: "Em không tin."

Chương 47.2

Lục Cường nhíu mày: "Một ngày nào đó anh sẽ xăm cho em một hình."

Cô biết anh đùa liền hỏi: "Sao không phải bây giờ?"

Anh đột nhiên cắn vào sau gáy cô, đôi môi dán chặt không buông, cô nhích người nói: "Lục Cường, anh là đồ lưu manh."

Một vết cắn lưu ở sau gáy, Lô Nhân nhướn cổ trốn tránh: "Em không phải gia súc."

Anh cười đến ái muội: "Em không phải là tiểu gia súc của anh sao?"

Mặt Lô Nhân nóng bừng, quát: "Hừ, có muốn mỗi ngày em đều đem anh đặt ở dưới móng không hả?"

Lục Cường cười nhẹ: "Cầu còn không được."

Lô Nhân phản ứng vài giây, đột nhiên cô hiểu rõ ý anh, tai cô ù ù. Bị anh đùa giỡn nên cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lục Cường dẫn Lô Nhân ra khỏi đám đông. Bọn họ lên tầng năm của khu trung tâm thương mại Nhật Bản ăn buffet, Lục Cường chỉ gặp vài đĩa, Lô Nhân thích ăn những món này, còn anh không ăn nổi, thứ này không giống với bánh bao và dưa chua.

Sau khi ăn xong bọn họ lại đi mua một ít đồ dùng cho nhà mới, chờ khi bao tử đã tiêu hóa mới lái xe trở về nhà.

Đến cửa tiểu khu, Lục Cường nhướn người qua hôn Lô Nhân, cô cắn anh một cái, anh mới chịu buông tha.

Anh xuống xe, còn chưa đứng vững, Lô Nhân đã đạp chân ga lái đi.

Lục Cường nhìn theo đuôi xe biến mất, tay vuốt môi.

"Ôi!" Phía sau có một giọng nói: "Thật lãng mạn."

Lục Cường không nhúc nhích, mày cau chặt.

Tiếp nhận chìa khóa phòng bảo vệ từ tay một bảo vệ mới, anh nghe cậu ta nói: "Người này chờ anh lâu rồi."

Lục Cường gật đầu: "Về ăn cơm đi."

"Vâng ạ!"

Trần Thắng đang ngồi trên băng ghế liền đứng lên, nhả khói: "Xem ra dạo này mày rất bận." Anh ta liếc nhìn về phía hướng chiếc xe biến mất: "Cô gái kia trông rất trẻ đẹp, tìm ở đâu đó?"

Vừa rời cửa sổ xe mở, anh ta nhìn thấy rõ mặt Lô Nhân.

Con người của Lục Cường hơi co: "Có việc gì?"

"Không chào đón sao?" Trần Thắng cười nhạo: "Tao theo lệnh của ông chủ Khưu đến đây."

Lục Cường không trả lời, Trần Thắng cũng đi lại: "Ông chủ Khưu không tiện đến gặp mày, chuyện gì phát sinh tao nghĩ mày là người rõ nhất. Không vòng vo nữa, di động đâu? Đưa đây."

Lục Cường: "Chuyện gì?"

Trần Thắng liếc mắt nhìn Lục Cường, hai người bọn họ cùng đi theo Khưu Thế Tổ nhưng ông lại trọng dụng Lục Cường hơn. Khưu Thế Tổ luôn dẫn đo địa vị của anh ta, từ lần trước anh ta đánh lén Lục Cường, ông ta lại dám ra lệnh cho anh ta quỳ gối.

"Đừng giả vờ, tao muốn điện thoại của mày."

Di động của Lục Cường có cài chế độ tự động ghi âm, đêm đó Ngô QUỳnh gọi điện thoại cho anh toàn bộ quá trình đều ghi âm lại, tuy rằng không có nội dung gì quan trọng nhưng điều này có thể chứng minh Ngô QUỳnh cầm điện thoại của Khưu Chấn gọi tới. Tính đến thời điểm này đây là điều bất lợi cho Khưu Chấn. Khưu Thế Tổ đương nhiên biết Lục Cường sẽ không đổi chọi với mình, có điều ông ta vẫn muốn tiêu diệt hết tất cả chứng cứ, cam đoan Khưu Chấn an toàn.

Lục Cường nói: "Mấy ngày hôm trước đánh rơi vào nước, ném rồi."

Trần Thắng giận dữ: "Mẹ nó, đừng giở trò."

Lục Cường bình tĩnh liếc anh ta, nhàn nhạt nói: "Ném rồi."

Anh ta chửi thề, vóc dáng hai người chênh lệch rất nhiều, vì che ta mắt người khác nên anh ta không dám dẫn theo đàn em, đơn độc đi tới đây, lại càng không dám công kích Lục Cường.

Lục Cường thay xong quần áo, sau đó rất bình thản làm việc của mình.

Trần Thắng mắt lạnh liếc anh, trong đầu đột nhiên xuất hiện ra một ý nghĩ, cười cười, không cưỡng cầu nữa. Hỏi tiếp: "Nghe nói gần đây mày hay đi cùng cảnh sát Hình?"

Lục Cường nâng tay, cũng không nói chuyện.

"Ông chủ Khuru bảo tao cảnh cáo mày, cái gì nên nói thì nói, đừng làm càn."

Nói xong hừ lạnh một tiếng, đá văng ghế, bước chân ra khỏi tiểu khu.

Lục Cường đưa tay đỡ chiếc bàn gỗ bên cạnh. Anh ném bút, xoay người hướng ra bên ngoài cửa, nói: "Đợi một lát."

Trần Thắng đứng lại.

Anh đứng thẳng người: "Nói với ông chủ Khuru hộ tôi một tiếng, Lục Cường bây giờ chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, bảo ông ấy cứ yên tâm, chuyện gì tôi cũng không biết. Tôi ói tôi sẽ giữ lời, hôm nay tôi dám cam đoan, ông ấy hẳn biết tính tôi."

Trần Thắng gỡ kính liếc anh một cái, cong cong khóe môi, lái xe vọt đi.

Xe chạy một đường đến nhà Khuru Thế Tổ.

Khuru Thế Tổ đang tắm suối nước nóng ở hậu viện, bên cạnh còn có rượu đỏ, ông ta nâng tay nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Thắng nửa ngồi nửa quỳ: "Ông chủ Khuru."

Khuru Thế Tổ lười biếng ậm ờ, nheo mắt hỏi: "Về rồi à? Lục Cường nói thế nào?"

"Cậu ấy bảo không thể đưa di động cho ông."

Khuru Thế Tổ đột nhiên trừng mắt, trong lòng hơi có nghi hoặc: "Nó thật sự nói vậy?"

Sắc mặt Trần Thắng ngưng trọng, gật gật đầu: "Vâng ạ, gần đây cậu ấy còn thường qua lại với đội trưởng đội cảnh sát."

"Hình Duy Tân?"

"Chính là đội trưởng Hình nắm giữ hồ sơ của vụ án 6 năm trước."

Khưu Thế Tổ hỏi: "Hai người đó gặp nhau thì có thể nói gì?"

"Không rõ ạ."

"Chiếc điện thoại kia đồ chuông cũng không nhiều, chỉ sợ..." Khưu Thế Tổ dừng lại, đại khái đoán ra.

Trần Thắng nói: "Hôm nay tôi nhìn thấy Lục Cường đi cùng một cô gái, nghe nói hai người bọn họ đã đăng ký kết hôn."

Khưu Thế Tổ giương mắt nhìn Trần Thắng.

"Hình như cô gái ấy rất quan trọng đối với Lục Cường." Anh ta tiếp tục: "Nếu không thì chúng ta thử cảnh cáo một chút?"

Sau một lúc lâu.

"Được, trông cậy vào cậu." Khưu Thế Tổ lại dựa vào bồn, nhắm mắt lại, cuối cùng nói: "Hành động chừng mực."

Trần Thắng cười.

Chương 48

Sau một tuần xin nghỉ phép, công việc của cô càng bận bịu hơn, hai ngày nay cô tăng ca đến sáu bảy giờ tối, cả người mỗi mệt lái xe về nhà.

Cũng may Lục Cường đã nấu cơm chờ cô, ăn không ngon cũng phải ăn, sau khi ăn xong anh rửa chén đĩa, bọn họ cứ thế nằm ngủ.

Chín giờ tối, anh gọi điện báo đang cùng Căn Tủ uống rượu bên ngoài, hỏi cô mấy giờ xong việc.

Lô Nhân nhìn thời gian, tính toán về nhà, cô hỏi địa chỉ, thuận tiện muốn đón anh.

Lục Cường cùng mấy người bạn ăn đồ nướng ở gần chợ đêm. Sau khi định vị đường đi, Lô Nhân mới khởi động xe.

Cô nhìn kính chiếu hậu, phía sau là một chiếc xe hơi màu đen, duy trì cách xe cô khoảng năm mét. Lô Nhân hí mắt nhìn bảng số xe, không biết có phải là cô ảo giác không, chiếc xe này dường như đã theo cô mấy ngày.

Hoặc là mấy ngày nay cô quá mệt nên xuất hiện ảo giác.

Tinh thần có chút mơ hồ, Lô Nhân thu hồi tầm mắt, đồng tử co lại. Phía trước là đèn đỏ, một chiếc xe hơi màu xám bạc đang đậu lấn vạch, Lô Nhân mạnh mẽ phanh xe, chiếc xe phía sau xẹt qua, đối phương nhấn mạnh ga vượt

đèn đỏ.

Tay chân Lô Nhân bủn rủn, trùng hợp đèn đỏ chuyển thành xanh, cô mở cửa sổ ổn định tinh thần, lúc sau mới bước xuống xe xem xét...

Lục Cường ngồi ven đường chờ, vừa lấy điện thoại cầm tay ra thì nghe tiếng còi inh ỏi.

Anh giương mí mắt, cửa sổ xe mở ra, Lô Nhân vẫy tay.

Tay anh cầm thuốc, híp mắt nhả một ngụm khói, cúi đầu nhìn, sương khói lượn lờ.

Lô Nhân hỏi: “Căn Tử đâu?”

“Về trước rồi.” Lục Cường xắn ống quần, hỏi: “Kẹt xe?”

“Không ạ.”

Anh mở cửa xe, ánh mắt khẽ híp, xoay người nhìn nhìn, sườn xe bị va chạm lõm xuống.

Lục Cường hỏi: “Sao lại thế này?”

“Vừa rồi bị người ta tông vào đuôi xe, cọ nhau một chút.”

“Em không sao chứ?”

Cô lắc đầu: “Chỉ hơi giật mình.”

Lục Cường nhìn trên người Lô Nhân một lát, tầm mắt nhìn trở về chiếc xe, nói: “Lên xe, anh lái.”

Lô Nhân ngoan ngoãn nghe lời, đến giờ tay cô vẫn run.

Cô cài dây an toàn, căn môi, nói: “Chiếc xe tông em hôm nay dường như đã theo dõi em mấy ngày rồi.”

Ngón tay Lục Cường căng thẳng, trong lòng thầm chửi, bình thản nói: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Chắc vậy.” Lô Nhân lẩm bẩm: “Có lẽ gần đây mệt quá nên mới sinh ra ảo giác.”

Lục Cường đóng cửa xe, trong xe vẫn đang mở điều hòa, gió đêm thổi vào.

Anh lơ đãng hỏi: “Thấy rõ bảng số không?”

“Số đuôi dường như là 756, em cũng không chắc.”

“Không thấy rõ người?”

“Cửa sổ xe đóng.”

Lục Cường không hỏi nữa, trầm mặc lái về tiểu khu.

Màn đêm buông xuống, đèn đường chiếu vào bóng dáng hai người bọn họ, tiếng giày cao gót giòn tan. Hai tay anh dứt túi quần, bàn tay Lô Nhân gác lên khuỷu tay anh.

Bầu không khí lạnh lẽo.

Lục Cường nghiêng răng, liếm môi, hỏi: “Mấy ngày tới còn về trễ không?”

Lô Nhân gật đầu: “Còn vài hàng mẫu chưa xong.”

“Ngày mai anh đến đón em.”

Lô Nhân: “Anh có bằng lái khi nào?”

Anh không đáp.

Những ngày tiếp theo, Lô Nhân không lái xe đến công ty, buổi sáng cô chen chúc trên xe buýt, tan tầm thì có Lục Cường tới đón...

Lục Cường gác hai chân lên tay lái, nằm ngửa nghịch di động giết thời gian. Anh quan sát liên tục vài ngày, cũng không phát hiện ra dấu hiệu của chiếc xe kia, thoáng yên tâm.

Trước khi trời khởi công ty, Lô Nhân kiểm tra lại tất cả bản vẽ một lần nữa. Cô nhìn đồng hồ, bảy giờ rồi, trời bên ngoài chưa tối. Lô Nhân ngẫm nghĩ cầm bản vẽ sửa sang lại, phân loại từng cái đặt trên bàn phụ trách, cầm túi xách bước ra xưởng may.

Lục Cường vẫn chưa đến, cô nhìn xung quanh, vừa khéo đối diện là một chiếc taxi, Lô Nhân vẫy tay, bên này cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho Lục Cường.

Cô ngồi vào xe, báo địa chỉ, taxi khởi động.

Góc đèn phía sau chợt lóe sáng, một chiếc xe tải màu đỏ cỡ trung lái theo.

Điện thoại vang lên vài lần mới thông, bên kia Căn Tử đang lái xe, Lục Cường dựa vào lưng ghế, hỏi: “Khi nào xong việc? Anh và Căn Tử vừa mới về quê ăn một bữa cơm.”

“Em đang về nhà, hôm nay xong sớm.”

Lục Cường bỗng nhiên ngồi thẳng người, mi mắt giảo hoạt: “Trở về bằng phương tiện gì?”

“Bắt xe ạ.”

Lục Cường cau mày, xoa xoa thái dương, nói: “Anh đang trên đường đến công ty em, đến đoạn nào rồi?”

Lô Nhân giờ điện thoại nghiêng nghiêng đầu, chiếc xe tải vừa khéo tiến lên.

Phía trước là đèn đỏ, tài xế dừng xe, Lô Nhân nhìn về phía biển báo, nói: “Đường Long Cảnh, đang đợi đèn đỏ.”

Lục Cường nói: “Anh cũng gần tới, còn hai ngã tư, em bảo tài xế dừng đi.”

Đèn đỏ còn 99 giây, tài xế vẫn vô tư chờ. Bên hông đường là hoa dại, đèn xanh nhấp nháy, tài xế chuẩn bị đạp chân ga, muốn thừa dịp đường trống chạy qua.

Lô Nhân nhìn chăm chăm làn xe đối diện, cô nheo mắt lại, xa xa có một chiếc xe hơi màu trắng chậm rãi đang lái, cô nói: “Em nhìn thấy xe anh rồi, anh đậu ở bên đường đi.”

Đèn xanh còn chín giây, Lô Nhân cúp điện thoại, đèn xe phía bên trái chợt sáng trưng, trước mắt cô trở nên trống rỗng. Tài xế lệch tay lái, hai người trong xe đồng thời nâng tay che mắt, một chiếc xe tải lớn không chú ý đèn đỏ liền đâm về phía trước.

Bên tai vang lên một tiếng hét kinh hãi, âm thanh kia vọng ngoài cửa xe, tiếng động kinh hồn rung chuyển đất trời, túi khí bung ra, Lô Nhân cảm nhận dường như ngũ tạng của mình dập nát.

Bên tai là tiếng cửa kính thủy bị vỡ, đầu cô hỗn loạn, mọi thứ trên người đều đau, trước mắt là khung cảnh đảo ngược, tay phải giãy dụa một lát, chậm rãi dừng ngoài cửa sổ xe.

Trên cửa sổ xe đầm đìa máu tươi, khí nang an toàn đè ép ngực, cô ho khan vài tiếng, trong cổ họng nóng bỏng, một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra, hai mắt mơ hồ.

Lô Nhân nỗ lực nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, tầm nhìn có phần mờ lung, có người qua đường chạy vội về hướng này giúp đỡ.

Hai mắt Lục Cường đỏ ngầu, thậm chí là anh đang chửi ầm lên.

Bên tai Lô Nhân chỉ toàn là tiếng hét, không ngừng xé toạc trái tim cô. Ánh lửa bắn ra bốn phía, mắt thấy xe bị lật, Lục Cường đứng ở phía kia không thể làm gì.

Anh quay đầu giận dữ nói với Căn Tử: “Gọi xe cứu thương.”

Căn Tử không ngừng ổn định cảm xúc, Lục Cường nhanh chóng chạy qua đường cái.

Thân xe hoàn toàn thay đổi, đầu xe tan tành.

Lục Cường nửa quỳ xuống, anh để một cánh tay ngoài cửa kính xe, trán nổi gân xanh, gương mặt tái mét, hai tay anh cố gắng mở cửa xe, anh không dám chạm vào người cô, đầu cũng cúi sát mặt đất.

Anh nằm sấp xuống, gọi: “Nhân Nhân...” Cổ họng nghẹn ngào.

Lô Nhân nửa đóng hai mắt, khẽ liếc nhìn anh.

“Đau ở đâu, nói anh biết...”

Miệng Lô Nhân run rẩy, ngón tay không tự giác siết chặt. Đầu cô choáng váng, rất mệt, muốn nhắm mắt ngủ thôi.

Nửa đầu Lục Cường đưa vào cửa sổ xe, cả người quỳ rạp trên mặt đất, đầu anh di chuyển sát bên má cô, hốc mắt đỏ ngầu: “Mẹ nó... Không được nhắm mắt.” Anh hét lên, nhìn vị trí Lô Nhân mắc kẹt.

Có người xông lại giải cứu cho tài xế.

Lô Nhân mắc kẹt không sâu, chân trái dán gần sát cửa. Anh lấy tay đưa vào, sờ soạng vị trí chân phải đang mắc kẹt, anh kéo gan bàn chân cô ra.

“Không có gì đâu, em sẽ không sao, Nhân Nhân...” Anh dùng lực vỗ nhẹ má cô, giọng run rẩy: “Lô Nhân, Fuck, em không được ngủ.”

Cơn đau khiến cho thần trí của Lô Nhân trở nên thanh tỉnh, Lục Cường cách cô chỉ một chút, gương mặt thống khổ dữ tợn, hốc mắt ngập nước.

Anh khẽ chống tay lên, cửa xe biến dạng, hai tay anh nắm chặt thân xe, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

Căn Tủ chạy đến hỗ trợ, Lục Cường rống to: “Lấy xe.”

Căn Tủ cả kinh, vội vàng chạy về phía đối diện.

Lục Cường dùng lực, mạnh mẽ tóm lấy cửa xe.

Bảo vệ cổ cô, dè dặt cản trọng kéo cô ra bên ngoài.

Xe chạy như bay đến bệnh viện, bác sĩ tiếp nhận cấp cứu, lập tức tiến hành giải phẫu.

Cả người Lục Cường toàn là máu, mũi thở hồng hộc như trâu, hai tay anh chống cửa phòng mổ, cúi đầu xuống.

Căn Tủ do dự thật lâu, cuối cùng tiến lên an ủi: “Đại ca... Anh đừng quá lo lắng, chị dâu nhỏ sẽ không sao đâu.”

Lục Cường đột nhiên đi về phía bức tường đối diện, Căn Tử hoảng sợ, đôi mắt hung tàn này đã từ lâu lắm rồi cậu ta mới nhìn thấy lại. Lát sau, Lục Cường dựa người ngồi ở góc tường.

Ngọn đèn trong phòng giải phẫu liên tục chớp tắt, di động của Lục Cường đột nhiên vang lên, là dây số xa lạ.

Đáy mắt Lục Cường tối tăm.

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhẹ: “Nghe nói bà xã của mày xảy ra chuyện, thế nào, chết chưa?”

Lục Cường nghiêng răng, hỏi: “Là mày?”

“Ông chủ Khưu phân phó, đây chỉ cảnh cáo nhỏ, tốt nhất nên câm miệng lại.”

Lục Cường chậm rãi đứng dậy, gương mặt hắc ám, đôi đồng tử sâu hoắm. Anh giơ cánh tay, hung hăng ném điện thoại xuống đất, hét: “Mẹ kiếp.”

Chương 49

Lục Cường một bước nhảy ra ngoài, người đầy sát khí.

Căn Tử lạnh tay lệ mắt, chuyện này cậu không thể xen vào, từ phía sau ôm cổ Lục Cường.

"Đại ca, anh bình tĩnh lại, đừng đi..." Cậu thấp giọng khuyên can. Vành mắt nóng lên, ấn tượng khi xưa hiện về, Lục Cường ra tay tàn nhẫn nhưng luôn cân nhắc mọi việc, xử sự bình tĩnh chưa từng xúc động, bộ dạng này chính là muốn đi giết người.

Dáng người cậu ta nhỏ gầy, miễn cưỡng lắm cũng chỉ ôm được thắt lưng và cánh tay của Lục Cường, Lục Cường dùng cùi chỏ gạt người Căn Tử, Căn Tử liền lùi lại vài bước.

Lục Cường xông về phía cánh cửa, cánh tay và vạt áo phía trước của anh dính đầy vết máu, gò má cũng có vài giọt, hốc mắt đỏ bừng.

Căn Tử ổn định bước chân rồi mới cất bước đuổi theo, xoay người thụi vào ngực Lục Cường, tốc độ của Lục Cường chậm hẳn. Cậu ta giơ cánh tay ngăn cửa thang máy, thái độ kiên quyết: "Em nhất quyết không để anh rời khỏi đây."

Lục Cường nói: "Biến."

Cậu ta giương cổ hét: "Không."

Cả người Lục Cường đầy máu, thân thể run rẩy, tiến lên nắm lấy vạt áo Căn Tử, khàn giọng gầm nhẹ: "Thằng chó kia dám đụng đến Nhân Nhân, mày biết không hả?" Hai chân Căn Tử cách mặt đất, khủng hoảng nhìn Lục Cường, hốc mắt Lục Cường đỏ bừng: "Người nằm trong đó là chị dâu của mày, đến cả chạm mạnh vào cô ấy anh cũng không dám, mày xem tình trạng của cô ấy bây giờ thế nào! Mẹ kiếp, anh thề với mày anh sẽ xé xác nó ra."

Bàn tay Lục Cường khẽ mở, cuối cùng anh dấn mạnh vào nút thang máy.

Căn Tử nóng nảy, đáy lòng giống như bùng cháy, vừa gọi vừa xông tới túm chặt cánh tay Lục Cường, hung hăng một hồi, Lục Cường hoàn toàn bị cậu ta kéo ra khỏi cửa.

"Đại ca, em xin anh, anh đừng đến đó có được không!"

Lục Cường giơ tay toan tính dấn vào mặt Căn Tử, hét: "Khốn nạn, đừng để anh xử mày trước, cút."

Căn Tử che mặt, không biết dùng khí từ đâu tới, cậu nhảy lên đánh vào cằm Lục Cường, Lục Cường lao đảo về phía vách tường. Căn Tử kích động: "Anh bảo là anh yêu thương chị dâu nhỏ, vậy thì anh nên ở đây canh giữ chị ấy, đừng đi đâu hết!"

Thân thể Lục Cường cứng đờ, Căn Tử bình tĩnh nói: "Đại ca, trước mắt anh đừng quá xúc động..."

Cậu ta tiếp tục: "Chị dâu nhỏ còn trong phòng phẫu thuật, bây giờ anh không thể rời đi. Ít nhất anh phải chờ chị ấy qua khỏi cơn nguy hiểm, rồi sau này anh muốn đối phó với tên chó kia thế nào cũng được, lúc đó em sẽ đi cùng anh."

Căn Tử nói xong liền ghen ngào. Lục Cường tránh khỏi cậu ta, một quyền dấn vào vách tường, cửa sổ bên cạnh phát ra tiếng động.

Cửa phòng mổ một bên mở ra, y tá mở khẩu trang, chỉ vào bọn họ: "Này, hai người không muốn cứu người bên trong đúng không?"

Căn Tử cấp tốc nhìn Lục Cường, Lục Cường lúc này bình tĩnh không ít, cậu ta nhanh chóng chạy đến trước mặt y tá: "Cứu, cứu chứ, nhất định phải cứu sống, bao nhiêu tiền chúng tôi cũng trả."

Y tá thở hỗn hển, quát: "Muốn cứu thì ra ngoài đánh nhau."

"Không đánh, không đánh nữa... Tôi, tôi xin lỗi."

Y tá nhíu mày nhìn Lục Cường, lại liếc qua Căn Tử: "Lo mà giữ trật tự."

"Vâng, vâng..."

Cửa phòng mổ lại đóng, trên hành lang trống rỗng, trong nháy mắt yên tĩnh lạ thường. Căn Tử quay đầu, Lục Cường đặt mông ngồi xuống đất, xoa xoa đầu, bàn tay che mắt.

Căn Tử xoa mặt, đứng ở một chỗ rất lâu, tìm ghế ngồi xuống, không dám đi qua.

Năm phút sau, thang máy vang lên một tiếng ding đong, phía sau là một loạt bước chân hỗn độn, xe cứu thương vừa đến, vài bác sĩ phụ giúp mang giường bệnh nhanh chóng chạy vào, tài xế taxi đã hôn mê, bàn tay dính đầy máu.

Lục Cường lau mặt, tay siết chặt, mắt anh đỏ bừng nhìn vào phòng phẫu thuật.

Lại qua mười phút, cửa thang máy còn chưa mở ra đã nghe thấy tiếng phụ nữ khóc lóc, cô gái hai mươi mấy tuổi đang đỡ một người phụ nữ trung niên tóc bạc, cô gái còn đang mang dép lê mặc áo ngủ, nước mắt chảy đầy mặt.

hai người bổ nhào vào cánh cửa, khóc lóc thê lương.

Khủy tay Lục Cường chống lên đầu gối, bàn tay vò vò mái tóc.

Từ trước đến giờ anh sống bằng nghề bảo kê, đao kiếm liếm máu là chuyện thường tình, có điều anh chưa từng sợ hãi như bây giờ. Mới vừa vào ngục một tháng, đến tin bố qua đời anh cũng không hề đau buồn, hối hận có, khổ sở có, sau đó giác ngộ mới kiên định trở thành người tốt.

Nhưng nửa giờ trước anh nhìn thấy cả người tài xế taxi dập nát, Lô Nhân mặt đầy máu ngã ở trong xe, hơi thở cô trở nên mỏng manh, ánh mắt nhắm lại, dọc theo đường đi anh liều mạng nói chuyện với cô, dỗ cô đừng ngủ, trái tim quặn thắt, đầu ngón tay anh run lạnh cả người, anh mới biết được cái gì gọi là sợ hãi.

Bên tai ong ong tiếng khóc, bước chân ở trong hành lang vang lên dồn dập, tinh thần của Lục Cường cũng hỗn loạn theo.

Anh cầm di động trên mặt đất ném về phía tường đối diện: "Mẹ kiếp đừng khóc nữa, bên trong còn có người đang giải phẫu."

Mặt anh trở nên hung tàn giống như muốn ăn thịt người, đối phương thấy vậy liền run lấy bầy, thanh âm nhỏ hơn.

Căn Tử lập tức tiến lên giải thích, nói không được ảnh hưởng đến bác sĩ... hai người kia nhanh chóng gạt đầu, mặt ướm đầm, cổ họng nứt nở.

Căn Tử đi lại đỡ Lục Cường ngồi lên ghế. Bốn người, đối mặt với phòng phẫu thuật, mỗi một giây đều biến thành sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mổ lại mở ra, vẫn là nữ y tá vừa rồi, trong tay cô cầm hai phần văn kiện: "Ai là người nhà của Lô Nhân? Còn người nhà của Triệu Hi Dân?"

Có người nói: "Là tôi, là tôi!"

Tim Lục Cường đập mạnh, bước đến trước mặt y tá: "Xong rồi?"

"Nghĩ gì vậy hả!" Y tá nhú mày, thấy toàn thân Lục Cường dơ bẩn, tránh sang một bên: "Đây là giấy thông báo tình trạng nguy kịch, các người nhanh chóng ký tên đi."

Thời gian dường như dừng lại hai giây.

Lục Cường lay mạnh cánh tay cô ta: "Nói gì hả?"

Y tá khẽ ho một tiếng, quát: "Anh làm gì thế? Mau buông tôi ra."

Lục Cường hét lớn: "Mẹ nó, cô nói cái gì?"

Y tá bị dọa liền thu hồi thái độ ngạo mạn, nghiêm túc trả lời: "Nội tạng bị đập, xương cổ ảnh hưởng không nhẹ, não tổn thương, chúng tôi cần tiến hành giải phẫu gấp." Cô ta dừng một chút: "Chuyện này cần phải có người nhà ký tên... có thể nguy hiểm đến tính mạng."

Trái tim Lục Cường lại quặn thắt, môi trắng bệch, cố gắng hỏi: "Có thể cứu sống không?"

Y tá gật đầu đối phó, cũng có thể nhìn ra nội tâm Lục Cường đang sợ hãi. Cô ta không tiện nhiều lời, chỉ nói: "Anh nhanh chóng ký tên đi, chúng tôi còn phải giải phẫu."

Cô ta đưa giấy thông báo vào tay Lục Cường, quay đầu đi tìm người nhà của Triệu Hỉ Dân.

Lục Cường nắm chặt bút, cúi đầu, dòng chữ có thể nguy hiểm đến tính mạng xẹt qua mắt anh... Sự sợ hãi này dường như đang nhấn chìm anh đến tận cùng, mắt anh mơ hồ, bỗng dưng anh ngẩng đầu lên, hầu kết di chuyển.

Căn Tử sốt ruột, nhẹ giọng nói: "Anh, ký nhanh đi."

Y tá đi tới: "Thế nào? Còn chưa ký tên?"

Lục Cường siết chặt tờ giấy trong tay

Y tá nói: "Chuyện này đừng nên chậm trễ, thời gian vô cùng quý báu."

Căn Tử dậm chân muốn giựt tờ giấy trong tay Lục Cường: "Tôi ký!"

Lục Cường nghiêng người ngăn cản cậu ta, ngón tay run rẩy viết xuống hai chữ thật to.

Y tá nhận giấy trong tay Lục Cường, cô ta quay đầu, người đàn ông kia vẫn nhìn chăm chăm cô ta, gần như cầu xin: "Cứu sống cô ấy." Anh nuốt nước bọt: "Cầu xin cô."

"Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Cô ta lại theo bản năng nhìn vào giấy, thần sắc thay đổi: "Anh là Lục Cường?"

Lục Cường nhìn cô ta.

Y tá thở dài một hơi: "Bệnh nhân bên trong lúc thanh tỉnh có gọi tên anh."

Đèn trong phòng phẫu thuật lại sáng lên.

Đêm, tận cùng hành lang vang lên nhiều tiếng la hét, tiếp theo là tiếng khóc lóc nức nở.

... ..

Có người không ngủ.

Giải phẫu tiến hành trong bảy tiếng đồng hồ, bác sĩ đi ra, mặt mệt mỏi mở khẩu trang.

Căn Tử nhìn Lục Cường rồi nhanh chóng chạy tới: "Bác sĩ, có thể nói tình hình của người bên trong không?"

"Máu đông ở đầu của bệnh nhân cơ bản đã được xử lý, bây giờ chuyển sang ICU (1), nếu ba ngày kế tiếp không xảy ra vấn đề, xem như sẽ thuận lợi vượt qua, sau đó có thể chuyển tới phòng bệnh thường.

(1) ICU là từ viết tắt tiếng ANh của "Inten - sive care unit" tạm dịch là các đơn vị Hồi sức cấp cứu, Điều trị tích cực, Chăm sóc đặc biệt...

Căn Tử nói: "Cám ơn ông, vất vả rồi."

Đối phương cười cười: "Một lát người nhà vào thăm phải mặc đồ vô khuẩn."

Căn Tử đi làm thủ tục, Lục Cường bị yêu cầu rửa sạch hai tay, mặc quần áo và giày vô trùng đi theo y tá vào bên trong.

Chương 49.2

Căn phòng chăm sóc đặc biệt có ấy bệnh nhân, mỗi khu đều có một loại máy giám định hiển thị nhịp tim ở trên màn hình.

Nơi này tràn ngập hơi thở của người sắp chết, Lục Cường không thở nổi, mỗi một bước đều rất gian nan.

Lô Nhân hôn mê như cũ. Trên đầu cô quấn băng gạc, gáy được chống đỡ cố định. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi sưng, hô hấp mỏng manh nhắc nhở cô vẫn đang ở bên anh.

Không có ghế, Lục Cường đứng ở cạnh giường, anh không dám tới gần, không dám đụng vào người cô, sợ chỉ một động tác nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng đến cô.

Qua thật lâu, anh cứng ngắc di chuyển về phía trước, thoáng vén drap trên người cô lên, ngón trỏ của cô đeo thêm thiết bị đo xung điện, miệng mang máy thở. Lục Cường nắm tay Lô Nhân, tay cô không có độ ấm.

Bên tai đột nhiên vang lên một dụng cụ bén nhọn, Lục Cường hoảng hốt vội vàng rút tay về. Phía sau là tiếng bước chân hỗn độn, bệnh nhân cách giường thở dồn dập, màn hình số liệu nhảy lên, vài bác sĩ vây quanh tiến hành cấp cứu.

Có người đi lại mời Lục Cường ra ngoài.

Lục Cường nhìn chăm chăm phía bên kia, không nhúc nhích.

Qua một lúc, có tiếng khóc lóc vang vọng bên trong, bác sĩ tiếc nuối lắc đầu.

Con người từ khi sinh ra cho đến lúc chết cũng chỉ là một khoảng cách, đến từ hai bàn tay trắng, đi cũng không mang theo thứ gì, hoa nở hoa tàn, quy luật là vậy.

Đột nhiên, Lục Cường nở nụ cười, quá mức tỉnh táo.

y tá lại thúc giục anh.

Anh cúi người, hai tay nhẹ nhàng chống bên cạnh giường, lấy môi hôn nhẹ trên trán cô, đưa lỗ tai nói nhỏ vài câu.

Anh hi vọng, lời anh nói cô có thể nghe thấy.

Lục Cường đi ra, Căn Tử đã làm xong thủ tục.

"Có thuốc lá không?"

Căn Tử lục tìm đưa tới.

"Anh xuống dưới lầu hút thuốc."

Thái độ của Lục Cường chuyển biến quá nhanh, Căn Tử căng thẳng thần kinh: "Em cũng đi."

Lục Cường quay đầu liếc cậu ta một cái, cũng không ngăn cản.

Rạng sáng hơn ba giờ, nhiệt độ ngoài trời vô cùng mát mẻ, bệnh viện không ột bóng người.

Lục Cường đặt mông ngồi xuống, đối diện là những phòng bệnh, đa số cửa sổ đều tối đen như mực, chỉ có mấy ánh đèn vàng mỏng manh.

Anh không biết cô đang ở phòng nào, anh ngóng nhìn phía trước thật lâu, cầm hộp thuốc lá lấy ra điếu thuốc, đốt xong ném cho Căn Tử.

Hai người im lặng ngồi trên cỏ, chậm rãi hút thuốc.

Lục Cường hút đến điếu thứ hai, hỏi: "Tình trạng của tài xế taxi thế nào rồi?"

Căn Tử nói: "Vết thương so với chị dâu nhỏ nặng hơn rất nhiều." Cậu ta liếc Lục Cường một cái: "Nghe nói chân trái bị cắt."

Tay Lục Cường căng thẳng, mạnh mẽ nhả một ngum khói, sương mù lượn lờ, trầm mặc một lát, anh lấy ví da ra: "Mày trả tiền viện phí của Lô Nhân cho anh, phần còn thừa thì cho gia đình tài xế."

Căn Tử dừng một chút mới tiếp nhận: "Cho hết sao?"

"Ừ."

Lục Cường lấy hai ngón tay nghiền nát đầu thuốc lá.

Anh ngửa người nằm trên cỏ, đầu óc trống rỗng, gương mặt vô tri vô giác.

Căn Tử cũng nằm xuống.

Lục Cường nghiêng đầu nhìn Căn Tử một cái, vỗ vỗ khuôn ngực gầy yếu của cậu ta: "Còn đau không?" Anh hỏi về cú đâm trước đó.

Căn Tử sờ mặt, đáp: "Không đau."

Lục Cường không nói chuyện, Căn Tử bất an nói: "Lúc ấy em hơi sốt

ruột, đánh anh một cái, anh đừng giận em."

Anh gác tay sau gáy, hỏi: "Lực đó của mày chỉ đủ gãi ngứa cho anh."

Căn Tử bật cười, điều chỉnh tư thế.

Hai người nhìn lên trời, dường như ảo giác được sống lại như lúc xưa.

Căn Tử trầm ngâm thật lâu, hỏi: "Anh tính đối phó thế nào với Trần Thăng?"

Lục Cường hung hăng cắn môi dưới, thần sắc tàn độc: "Giết chết nó."

Một năm trước, Trần Thăng ở đầu ngõ động thủ với Lục Cường, cả người Lục Cường khi ấy đều có vết thương. Là cộng sự nhiều năm, Trần Thăng đương nhiên hiểu biết bản tính của Lục Cường. Mấy ngày trước, Trần Thăng thấy Lục Cường và Lô Nhân lưu luyến ở trong xe nên mới tra được tin tức bọn họ đã kết hôn, Trần Thăng chỉ biết, người phụ nữ này đối với Lục Cường rất quan trọng.

Trần Thăng có phần lo lắng nhưng trong điện thoại nghe được giọng nói không kiểm soát được của Lục Cường thì cảm thấy cả người đều sáng khoái. Xưa đâu bằng nay, lấy địa vị hiện tại của hắn, căn bản Lục Cường không là gì.

Căn Tử hỏi: "Vậy còn ông chủ Khu?"

Lục Cường theo bản năng sờ túi: "Điện thoại anh đâu?" Hỏi xong mới nhớ đã ném điện thoại bể nát ở trên hành lang bệnh viện, lại quay đầu nói với Căn Tử: "Di động."

Căn Tử lấy điện thoại của mình đưa cho Lục Cường, lại đưa thêm thẻ điện

thoại.

Lục Cường nhả một ngụm khói, tiếp nhận.

Căn Tử nói: "Ông chủ Khửu thật quá đáng sợ, ông ấy biết rõ anh sẽ không xen vào chuyện này, thế nào lại ra tay không chút nể mặt, em chỉ sợ anh đùng đến ông ấy, ông ấy lại cho người xuống tay với chị dâu nhỏ."

Lục Cường nhìn trời.

Căn Tử lẩm bẩm: "Cùng lắm thì chúng ta rời khỏi đây, đâu phải chỉ có Chương Châu mới sống được, đến lúc đó em sẽ đi cùng với anh và chị dâu nhỏ."

Lục Cường ngồi dậy, từ trên bãi cỏ nhặt hộp thuốc lá, lại bắt đầu hút thuốc.

Căn Tử bắt chéo hai chân, mù quáng ra chủ ý: "Di dân cũng được, dù sao thì tiền trong tài khoản của anh ở nước ngoài rất nhiều."

Lục Cường khẽ sờ môi, hỏi: "Di dân?"

"Đúng vậy, anh và chị dâu nhỏ vốn không có gia đình ở đây, đến lúc đó anh đón bác gái theo, không cần lo toan cuộc sống."

Khói bụi ngưng tụ một mảng lớn, ngón tay anh vẫn đang để trên môi, anh nhả một ngụm khói, cuối cùng nghiền nát điếu thuốc.

Anh lẳng lặng ngồi ở trên cỏ, rất lâu không nói gì.

Cứ như vậy một giờ trôi qua, chân trời trở nên trắng xóa.

Rạng sáng 4 giờ, Lục Cường thay thẻ điện thoại, tìm dãy số, gọi.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

Lục Cường nói: "Tôi có một điều kiện."

Bên kia khoai chí: "Nói đi."

"Cam đoan tôi và Lô Nhân an toàn."

Chương 50

Lục Cường chỉ dùng một giờ để quyết định, sau đó anh cùng Căn Tử nói chuyện.

Căn Tử đưa di động mới cho Lục Cường, phương tiện này giúp anh liên hệ với đối tác.

Cả đêm Lục Cường không hề chợp mắt, anh tùy tiện lau mặt trong toilet, lại mặc quần áo và giày vô khuẩn đi vào thăm Lô Nhân, thần sắc của cô vẫn không thay đổi, hô hấp yếu ớt, chỉ có âm thanh leng keng của dụng cụ trong phòng hồi sức.

Anh cầm tay cô, dường như đã ấm áp trở lại.

Trái tim của anh như trút hết gánh nặng, hạ người, cẩn thận bước đi tránh đạp lên ống dẫn thở trên người cô. Xung quanh yên tĩnh, ngọn đèn trên đỉnh đầu nhạt nhẽo thanh lãnh, bọn họ cũng giống như bao cặp vợ chồng khác, anh vuốt ve mặt cô, trán cô quần đầy băng gạc, thậm chí một chút màu đỏ nhạt.

Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt luyến tiếc rời đi, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng trân quý.

Thời gian thăm chỉ có năm phút đồng hồ, y tá lại thúc giục.

Lục Cường nhìn Lô Nhân vài giây, anh cúi đầu hôn lên mặt cô, thấp giọng: “Đừng sợ, anh ở bên ngoài bảo vệ em.”

Lục Cường đi ra, đi đến phía trước cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu mọc, ánh sáng lay động rọi vào những tán cây.

Anh chống tay lên cửa sổ, híp mắt nhìn xuống dưới lầu, dường như có một cảm giác quen thuộc. Ngày hôm qua giống như một cơn ác mộng, những mảnh vỡ vô tình nhảy vào tâm trí, xe tải hung hăng lái về phía trước, taxi bị hất quay cuồng, tiếng cô kêu lên, cô ở găm xe khó khăn hít thở, còn hốc mắt anh dâng trào đỏ ửng.

Lục Cường thở sâu, cúi thấp đầu, tim đập nhanh.

Anh đứng thẳng người, đi vào gian phòng dành riêng cho người hút thuốc, ngồi vào băng ghế tận cùng. Hai chân gác lên, đầu dựa vách tường, tinh thần không ổn, mắt lim dim.

Anh không nghĩ nhiều, cũng không để ý đến hình tượng, trực tiếp gác tay sau gáy nằm nghiêng xuống chiếc ghế dài. Anh mơ mơ màng màng, không biết bản thân đã ngủ hay chưa, bên tai là tiếng tạp âm cùng với tiếng bước chân hỗn độn.

Nhắm mắt tầm 10 phút, đột nhiên cảm thấy có người gọi mình, anh hốt hoảng mở mắt, rùng mình, ngồi bật dậy, cất bước đến phòng ICU.

Đại Long đột nhiên túm chặt tay anh: “Đại ca, anh đi đâu đó?”

Lục Cường kinh hoàng, trái tim loạn nhịp. Nhìn thấy Đại Long và Khôn Đông, anh mới bình tĩnh dựa lưng vào ghế, vò vò mặt: “Sao lại đến đây?”

Đại Long nói: “Căn Tủ gọi điện thoại báo, nếu không bọn em cũng không biết.”

Khôn Đông đứng bên cửa sổ, hỏi: “Chị dâu nhỏ sao rồi?”

Lục Cường nói: “Ở phòng ICU, vẫn chưa tỉnh.”

“Là Trần Thắng làm?”

Lục Cường gác tay lên gáy, nói: “Ừ.”

Đại Long quăng chiếc chìa khóa xe trong tay sang một bên, tức giận nói: “Mẹ kiếp, tên kia từ trước đến giờ luôn đối nghịch với chúng ta, tâm địa giảo hoạt, ngày nào cũng thích tìm đường chết, chẳng lẽ nó không muốn sống lâu.” Anh ta khom lưng nhìn Lục Cường, nói: “Đại ca, nếu anh muốn đối phó với nó, chỉ cần anh nói một tiếng, bọn em sẽ sai người dạy cho nó một bài học.”

Lục Cường nhìn anh ta, cười: “Đừng ở đây nhiều chuyện, nên làm những gì thuộc về mình đi.”

Khôn Đông ngồi đối diện Lục Cường, cũng kích động: “Bọn em chỉ muốn giúp đỡ, chị dâu nhỏ có chuyện, lần này bọn em không thể ngoảnh mặt làm ngơ.”

“Ừ” Đại Long đồng lòng.

Lục Cường bây giờ không có tâm tình quan tâm đến những chuyện khác, anh vỗ vai hai người, nói: “Chỉ cần có tâm là được.”

Lại ngồi vài phút, ba người đi hút thuốc, Khôn Đông hỏi anh ăn cơm chưa. Anh mới nhớ từ chiều hôm qua cho đến bây giờ nước còn chưa uống.

“Anh không đói bụng.”

“Như vậy không được. Hai người cứ từ từ nói chuyện, em xuống lầu xem có bán gì không.”

Một lát sau, Khôn Đông cầm túi to túi nhỏ trở về phòng bên cạnh. Lục

Cường lật đi lật lại, có bánh bao bánh quây, sữa đậu nành và cháo, còn có mấy món dưa muối. Anh cầm bánh bao, miễn cưỡng cắn hai cái, cắn bản nuốt không trôi. Anh đem phần thừa ném vào túi, đứng dậy dựa vào cửa sổ.

Đại Long đưa bình nước qua, hỏi: “Ngày mai... giải thích với bác gái thế nào?”

Lục Cường xoay nắp bình được một nửa, trì trệ vài giây, nhắc mới nhớ, ngày mai là ngày đại hi. Anh đem nước khoáng đặt ở trên bệ cửa sổ, nhìn bên ngoài, im lặng không nói chuyện.

Đến tối, Lục Cường mới gọi điện thoại cho Tiền Viện Thanh. Anh nói hết những gì xảy ra đêm qua.

Bên kia trầm mặc rất lâu, sau đó thở dài.

Anh nhìn bóng đêm ở bên ngoài, tâm tình chìm đến đáy cốc.

Nghe giọng rầu rĩ của con trai, Tiền Viện Thanh cũng không nhẫn tâm trách cứ, chỉ hỏi: “Vết thương của con bé có nặng không?”

Lục Cường nghĩ nghĩ, lảng tránh: “Ngày hôm qua vừa phẫu thuật xong.”

“Một mình con có thể chăm sóc tốt cho nó không?”

Lục Cường nói: “Được ạ.”

“Ngày mai mẹ sẽ thông báo dời lại ngày cưới, đợi sự tình xong xuôi, mẹ đến thăm con bé.”

Lục Cường nói: “Đừng tới, mẹ sẽ lạc đường mất.”

Nhà anh cách Chương Châu hơn một ngàn km, phải đi máy bay rồi đón ô tô, Tiền Viện Thanh hầu như chỉ sống ở thôn, bà không biết chữ, không có

di động, lại càng không có thói quen dùng ví tiền, Lục Cường lo lắng.

Bên kia im lặng, Lục Cường nói: “Đợi vài ngày nữa đi ạ, nếu không ổn thì con sẽ sai người đến đón mẹ.”

Tiền Viện Thanh không nói nữa, lại hỏi thăm vài câu rồi mới cúp điện thoại.

... ..

Lục Cường không ngừng quan sát người nằm trong phòng ICU, buổi tối lại ru rú trên ghế dài ở hành lang. Y tá ngăn cản vài lần, nói nơi này không thể ngủ, bảo anh cứ yên tâm, phòng ICU có bác sĩ trực, xảy ra vấn đề sẽ thông báo với anh.

Anh không chịu đi, lấy tiền từ trong ví ra đưa cho y tá xem như bồi dưỡng.

Y tá dở khóc dở cười, khuyên mãi không được cũng đành bỏ cuộc rồi đi.

Sáng ngày thứ tư, Đại Long và Khôn Đông đi qua.

Lô Nhân được đưa ra khỏi phòng hồi sức, chuyển vào phòng bệnh cao cấp, bên trong có TV và sofa, toilet độc lập, còn có gian bếp nhỏ giản dị.

Bác sĩ hợp lực di chuyển cô lên giường bệnh, dụng cụ trợ giúp trên người cô dày đặc, cô vẫn hôn mê như cũ, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lục Cường dựa vào tường nhìn mọi người đang bận rộn trước mắt, trong lòng mờ mịt.

Bác sĩ điều chỉnh màn hình theo dõi bệnh nhân, ghi vài chữ vào sổ, sau đó giao cho y tá truyền dịch, liền vội vàng bước ra ngoài.

Lục Cường ngăn cản ông ta, hỏi: “Bác sĩ, tình trạng của cô ấy thế nào rồi?”

“Cũng may bệnh nhân được đưa đến kịp thời, theo giám sát thì sức khỏe đã khôi phục rất nhiều.”

Lục Cường nghe nói như thế thì khuôn mặt liền giãn ra, khóe môi giật giật, lại hỏi: “Khi nào cô ấy mới tỉnh? Đã hôn mê ba ngày rồi.”

“Phạm vi có thể là trong khoảng hai tuần.” Nói xong dừng một chút: “Nhưng mà, không thể loại trừ trường hợp biến chứng, bệnh tình cũng có thể chuyển biến xấu.”

Cả người Lục Cường cứng đờ, môi anh khẽ run. Bác sĩ nhìn thấy liền vội vàng giải thích: “Không cần lo lắng, tỷ lệ này rất thấp. Khả năng chống chọi của bệnh nhân khá cao” Nói xong ánh mắt lại lia nhanh xuống dưới: “Cậu không cần phải túc trực ở đây mãi thế, tốt hơn là nên trở về nhà nghỉ ngơi, tắm rửa cho thoải mái.”

“Không, không sao.”

Bác sĩ khẽ ho nhẹ một tiếng: “Kỳ thực, bệnh nhân đang ở trong thời kỳ dưỡng bệnh, lực miễn dịch rất yếu, cần tiếp xúc với một không khí trong lành...”

Lục Cường nghe xong liền hiểu.

Anh còn đang mặc chiếc áo của mấy ngày trước, cổ áo vẫn còn đọng lại vết máu đã khô, râu ria xồm xàm.

Anh không dám rời khỏi đây, ba ngày rồi vẫn chưa tắm.

Lục Cường vỗ vỗ trán, nói: “Cám ơn bác sĩ.”

“Không cần khách sáo.”

Anh đúng là vẫn còn lo lắng, giao chìa khóa cho Khôn Đông, trở về nhà thu xếp vài bộ đồ rồi tắm rửa cạo râu.

Đại Long và Khôn Đông đã ăn cơm trưa, hơn ba giờ chiều mới rời đi, trong phòng bệnh lại yên tĩnh, chỉ còn hai người.

Lục Cường kéo ghế đến cạnh giường. Sắc mặt Lô Nhân tái mét, môi khô cắn, anh lấy bông băng thấm nước xoa nhẹ lên môi cô. Thời tiết nóng bức, điều hòa trong phòng bệnh rất thấp, má và cánh tay cô cũng chảy mồ hôi.

Anh hỏi y tá một vài chuyện, nấu một ấm nước, bật điều hòa, dùng khăn lông giúp cô lau mặt. Chăn mỏng xốc lên một góc, nói rộng cổ áo bộ đồ bệnh nhân.

Từ ngực đến bụng đều là băng gạc, phần ngực lưu lại vết giải phẫu, màu vàng đục ngầu che khuất làn da trắng nõn.

Thân thể láng mịn nay có thêm một vết sẹo xấu xí, đây chẳng phải là điều tra tấn sao?

Tay Lục Cường siết chặt, huyết thái dương run run, lại không tự giác lộ ra ánh mắt hung ác.

Sau vài ngày, Lục Cường vẫn luôn ngủ trên sofa, ngày đêm chăm sóc Lô Nhân.

Cách vài ngày anh lại gặp bác sĩ hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cô, trước mắt chỉ có biện pháp chờ đợi.

Anh thường xuyên ngồi cạnh ghế nhìn cô, khát vọng có thể nhìn thấy mí

mắt cô run rẩy, hoặc đột nhiên cô mở hai mắt ra nhìn anh cười. Thời gian này đúng là dày vò, mỗi một phút chờ mong đều đem lại thất vọng.

Lục Cường nhìn đồng hồ, mười một giờ đêm, anh đứng dậy đắp chăn cho cô, chỉ chừa một ngọn đèn ngủ.

Anh nằm trên ghế sofa, nhắm mắt lại, trong đầu hỗn loạn, dần dần không biết bao lâu mới ngủ.

Anh ngủ chập chờn, mơ hồ nghe thấy trên giường có động tĩnh rất nhỏ, bên tai đột nhiên có những âm thanh rối loạn của vật dụng.

Lục Cường bật người ngồi dậy, trở mắt hai giây, đi vài bước đến cạnh giường.

Sức khỏe của Lô Nhân không được tốt lắm, miệng cô mở lớn, ngực thở phập phồng.

Hai tay đặt co quắp nằm drap giường, hai chân liên tục đá trên giường, biểu cảm thống khổ...

Lục Cường sợ hãi, gọi: “Nhân Nhân... Nhân Nhân, em thấy không thoải mái chỗ nào?” Anh nắm chặt tay cô, không dám dùng sức, lại ôm cô.

Anh bấm chuông báo động, hướng bên ngoài hô lớn: “Bác sĩ, bác sĩ!”

Không có người tiến vào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dần dần động tác của cô trở lại bình thường, khôi phục về trạng thái hôn mê, hô hấp càng lúc càng mờ nhạt, sau đó cô không thở nữa.

Lục Cường chợt ý thức được điều gì, đau đớn hét lên: “Không ——”

... ..

“A ——”

Anh đột nhiên bật người dậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngực phập phồng, cả người run rẩy, theo bản năng nhìn về phía giường.

Phòng bệnh yên tĩnh lạ thường, bên cạnh còn có tiếng dụng cụ, tất cả vẫn như cũ, không có gì khác thường. Anh nhìn chăm chăm vào ngực cô, nỗ lực xác nhận, bình tĩnh một lát, anh lấy vạt áo lau mồ hôi trên trán, đứng dậy.

Anh nhìn cô không chớp mắt, tròng mắt lại đỏ ửng, ngẩng đầu, hầu kết di chuyển, thật lâu sau tầm mắt anh mới trở lại bình thường. Anh nắm tay cô xoa nhẹ, sau đó kéo tới bên môi hôn.

Anh cười, hỏi: “Em còn tính ngủ bao lâu nữa hả? Hả? Nhân Nhân.”

Không có tiếng trả lời, trong phòng lạnh như băng, anh cúi đầu, lấy lòng bàn tay cô nhẹ nhàng che lên mắt mình.

Trong phòng vẫn không có tiếng động.

Anh nằm ở cạnh giường một đêm, bảy giờ sáng, trong hành lang dần dần huyền ảo trở lại.

Mắt anh từ từ nhắm lại, có cái gì đó đang cọ cọ vào huyết thái dương của anh.

Bên tai, có người nhẹ nhàng nói một câu.

Chương 51

Lục Cường đưa tay gãi trán, anh đối tư thế, mặt khác nắm lấy bàn tay đang đặt trên gò má mình.

Cô dùng ngón trỏ vẽ một đường xuống gò má anh. Vừa mới tỉnh dậy nên cả người vô cùng suy yếu, ý nghĩ mê man, chỉ có thể cử động được ngón tay.

Thậm chí cô còn không rõ vì sao mình lại nằm đây.

Ngón tay cô phủ trên gò má anh, muốn hỏi: "Sao gầy vậy?"

Giọng nói khó khăn thông qua máy thở oxy, hỏi xong một câu phải tốn rất nhiều khí lực, hô hấp có chút dồn dập.

Tay khẽ run, Lục Cường bỗng nhiên mở mắt, anh cứ nằm sấp như vậy nhìn cô.

Cô nỗ lực cười.

Anh bắt lấy bàn tay mềm mại ở trên mặt mình, một hồi lâu, bật người ngồi dậy.

Anh mở miệng, không biết nói gì, cứng ngắc hỏi: "Tỉnh, tỉnh rồi sao?"

Lô Nhân khép hờ mí mắt, đáp: "...Vâng."

Mặt anh bình tĩnh: "Lúc nào?"

"...Vừa mới."

Lục Cường đứng dậy, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, anh nhìn xung quanh, sau đó điều chỉnh lại những vật dụng trên người cô.

Lô Nhân lặng lẽ quan sát, nhìn anh một hồi mới hỏi: "Đây là bệnh viện?"

Tim Lục Cường đập mạnh: "Không nhớ gì sao?"

Lô Nhân cau mày: "Đầu em hơi choáng."

Bầu không khí nháy mắt ngưng đọng, Lục Cường cúi người, gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lô Nhân: "Anh là ai?"

Cô buồn cười, nhẹ nhàng nói: "...Lục Cường."

Tâm trạng Lục Cường thả lỏng, hạ thấp đầu: "Chỉ thấy choáng váng thôi sao?"

Lô Nhân muốn khởi động đầu, còn chưa kịp động đã bị anh một phen đỡ lấy: "Trước tiên đừng lộn xộn, trên người em toàn là ống dẫn."

Chưa nói hai câu, bên ngoài đã có y tá chạy vào: "Sao rồi, sao rồi?" Vừa thấy hai người: "À, tỉnh rồi? Tôi đi kêu bác sĩ Trần."

Lại chạy đi.

Qua vài phút, bác sĩ Trần dẫn theo vài bác sĩ khác vội vàng đi tới. Y tá đẩy đẩy Lục Cường ra ngoài, mắt anh vẫn chăm chú nhìn về phía cô.

y tá nói: "Người nhà ra ngoài đợi một chút."

"Tôi đứng đây được không?"

Cô ta lắc đầu: "Anh sẽ làm ảnh hưởng đến bác sĩ trị liệu."

"Tôi sẽ không nói chuyện."

"Không được." Y tá cự tuyệt, đuổi anh ra ngoài.

Lục Cường bị đẩy về sau vài bước, cách đám người, hai cặp mắt giao nhau. Cô còn sống, cô vẫn đang mở to mắt mỉm cười nhìn anh.

Y tá đóng cửa phòng lại, Lục Cường nhìn xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ nhìn người trên giường. Anh nuốt nước bọt, hai tay chống vách tường, lúc này mới cảm giác lòng bàn chân đã bị chuột rút.

Lục Cường lật người, thân thể từng tắc trượt xuống, sau lưng anh là vách tường. Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, một lát sau mới từ từ lấy hộp thuốc lá ở trong túi ra.

Trên hành lang có bảng hiệu cấm hút thuốc, Lục Cường cũng không quan tâm, rút một điếu thuốc, mở bật lửa, môi anh run lên, điếu thuốc rơi xuống đất. Anh nhìn chăm chú một lúc mới nhặt nó lên, thối thối, một lần nữa bỏ vào trong miệng.

Khói bay lượn lơ ở trong không trung gấp khúc phiêu đảng, anh đứng dựa vách tường, rốt cục cũng cảm giác được vài phần chân thật.

Bác sĩ mở cửa đi ra, chủ động nói chuyện với Lục Cường: "Cơ bản thì bệnh nhân đã tỉnh lại, chúc mừng cậu."

"Bác sĩ Trần, cảm ơn ông."

Đối phương khoát tay: "Cô ấy được như vậy là do cậu hằng đêm chăm sóc, tôi mới kiểm tra lại phần vết thương, sẽ sớm hồi phục thôi." Ông chỉ chỉ: "Vào trong đi."

Nói xong liền rời đi, Lục Cường vội nói: "Vừa rồi cô ấy không biết tại sao mình ở đây."

Bác sĩ Trần chợt dừng lại, nghiêng người nói: "Tình trạng này xem như đã ổn định, cô ấy mới vừa tỉnh lại, tạm thời sẽ chưa kịp nhớ những chuyện xảy ra. Vài ngày kế tiếp có thể sẽ cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, đừng lo lắng, thả lỏng tâm tình đi..." Lại cười cười: "Cho cô ấy một chút thời gian."

Lục Cường trở về phòng bệnh, Lô Nhân lại mê man.

Y tá dọn dẹp vật dụng, tâm trạng Lục Cường trầm xuống: "Có chuyện gì?"

Cô ta lướt mắt nhìn anh, giải thích: "Cơ thể bệnh nhân suy yếu, bác sĩ Trần xem xong liền ngủ."

"Khi nào thì tỉnh?"

Y tá nở nụ cười, không khỏi liếc mắt nhìn anh. Khuôn ặt tuần tú, dáng người khôi ngô, mày cau chặt, biểu cảm nghiêm cần. Nửa tháng trước bệnh nhân vừa được đưa tới, cơ hồ là mỗi ngày đều ở đây chăm sóc, buổi tối chỉ ru rú trên chiếc ghế dài trong hành lang, một tắc cũng không rời.

Cô ta từng thuyết phục vài lần, người này lại cho rằng cô ta muốn nhận thù lao, ngoài việc kinh ngạc, đúng là tình cảm của bọn họ không ai có thể chia cắt.

Y tá an ủi: "Anh đừng lo lắng, ngủ một giấc thì cô ấy sẽ tự nhiên tỉnh lại."

Lục Cường thật sự sợ hãi, anh thở rất chậm.

Thời gian gần đây Lô Nhân tỉnh dậy rất ngắn, cô nói không được mấy câu đã mệt mỏi ngủ rồi. Lúc cô tỉnh táo lại là vào ba ngày sau, những thiết bị hỗ

trợ trên người cô đều được gỡ xuống, hiện tại cô có thể tự hít thở mà không cần thở bằng máy, làn da cũng hồng hào hơn trước.

Chạng vạng, Lục Cường nằm nghiêng ở trên ghế sofa xem tivi, một tay gác gáy, một tay cầm điều khiển từ xa.

Anh điều chỉnh kênh liên tục, sau đó đem điều khiển từ xa đặt lên bụng. Phía giường bệnh có tiếng thở mạnh. Anh nghiêng đầu nhìn qua, Lô Nhân đã tỉnh, hai mắt mờ màng nhìn trần nhà, căn môi dưới, nước mắt chảy ra.

Lục Cường trở nên kinh hãi, bước vài bước đến cạnh giường, dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Nhân Nhân, gặp ác mộng sao?"

Khẽ lau nước mắt, Lô Nhân di chuyển tầm nhìn, nói: "...Không có."

"Vậy đầu em đau chỗ nào? Để anh gọi bác sĩ."

Cô nắm chặt tay anh, khóc không thành tiếng: "Lục Cường, đừng đi, em sợ lắm."

Rốt cuộc cô đã nhớ lại mọi chuyện. Một cuộc chạm trán long trời lở đất, lục phủ ngũ tạng của cô gần như tan vỡ. Mọi việc diễn ra trong tích tắc, sự hoảng sợ chôn vùi hết tất cả, trong nháy mắt đó, cô gần như nghĩ rằng mình đã chết.

Có thể chết đi sống lại thế này, chỉ cần hồi tưởng lại cảnh tượng kia, cô không khỏi run rẩy.

Lục Cường ngồi xuống cạnh giường, vòng tay ôm cô, nói: "Đừng sợ, có anh ở đây." Sau đó anh hôn xuống đôi mắt ẩm lệ, miệng anh cơ hồ dán lên môi cô.

Lô Nhân khịt mũi: "Rõ ràng đèn vẫn đỏ, chiếc xe tải kia là cố ý vượt qua."

Lục Cường nhẹ nhàng an ủi: "Anh biết." Dừng một chút, giương mắt nhìn cô: "Chủ xe biết là đèn đỏ."

"Sao cơ?"

Lục Cường thả lỏng cánh tay, vuốt má Lô Nhân, nói: "Anh xin lỗi..." Dừng một chút, nuốt nước bọt: "Đám người đó là nhắm đến anh... Nhân Nhân, anh xin lỗi, lần này không ngờ liên lụy đến em."

Lô nhân chớp mắt, bàn tay không tự giác nắm chặt cánh tay Lục Cường: "Bọn họ..." Cô nén nước mắt: "Muốn tìm anh gây sự sao?"

"Ừ, chuyện của Ngô Quỳnh và Khưu Chấn."

Cô ngán người, dường như hiểu ra rồi.

hai người lặng im một lát, cách vài giây, cơ hồ trăm miệng một lời.

"Làm sao bây giờ?"

Dừng một chút, Lục Cường cúi đầu cười gượng: "Bọn họ biết anh rất giận, tạm thời không dám gây sự nữa đâu." Anh đưa mu bàn tay cọ vào mặt cô, lại hỏi lần nữa: "Hối hận không?"

"Hối hận cái gì?"

Lục Cường nói: "Quen biết anh."

Cô hơi mím môi, mắt sáng rực, thẳng thắn: "Rõ ràng là ngay từ đầu không phải do em tự nguyện, anh giống như kẹo cao su bám riết không tha, lúc đó em quả thật rất sợ anh."

Mặt Lục Cường hắc ám, nghiêng chặt răng, hỏi: "Chỉ sự thôi sao?"

Lô Nhân hạ mí mắt, mím môi không đáp, anh đột nhiên cắn vào đầu ngón tay cô, cố ý hét lớn: "Vì sao không nói, chỉ đơn giản là sợ?"

Cô lảng tránh câu hỏi của anh, hỏi: "Ai ngờ rằng cho đến hôm nay anh còn có thể lẻo đẻo theo em chứ?"

"Vì sao lại không?"

Lô Nhân chợt nhớ đến một câu nói trong phim điện ảnh, cố ý trả lời: "Không phải là anh thương hại em, cho dù đặc biệt thích, cũng chỉ đứng từ xa nhìn thôi sao?"

Lục Cường nghe thế liền nổi da gà, hôn mạnh lên mặt cô: "Con mẹ nó! Đặc biệt thích? Ai nói hả?"

Lô Nhân liếc mắt nở một nụ cười.

Anh điều chỉnh lại tư thế, nằm nửa người xuống giường. Trong phòng bệnh không bật đèn, chỉ có màn hình tivi không ngừng lóe lên, rèm cửa sổ mở một nửa, sắc trời vẫn chưa tối.

Lục Cường thấp giọng, nói: "Nửa tháng nay giống như một cơn ác mộng, nhìn em nửa chết nửa sống nằm ở chỗ kia, hận đến thấu xương không thể túm em dậy, nhiều lúc anh cũng muốn thử cảm giác này, cũng muốn san sẻ mùi vị này với em." Giọng anh mang theo phiền muộn, dừng vài giây, nói: "Em hôn mê lâu như vậy, anh hối hận quá. Kéo em vào lồng bunn này, có lẽ anh sai rồi."

Lô Nhân nhin cười: "Anh có thể ly hôn mà."

Có người trở nên kích động.

Anh ngừng thở, tay không tự giác nắm chặt, cúi đầu nhìn thấy cô đang

cười giảo hoạt.

"vẫn chưa khỏe lại mà đã biết mồm mép rồi hả?"

ANh hạ người xuống căn vào môi cô. Khuỷu tay chống đỡ cẩn thận tránh đi miệng vết thương, không dám đụng mạnh vào thân thể cô. Cô chỉ cử động được tay, bàn tay nhẹ nhàng để trước ngực anh.

Vừa mới bắt đầu chỉ là chạm nhẹ, sau đó anh từng chút một mút cánh môi cô. Anh nâng đầu cô lên, ngón tay vuốt ve gương mặt và chóp mũi cô, nghiêm cẩn nhìn nhìn, lại cúi đầu. Lần này, lưỡi anh đưa vào bên trong dò xét, lướt qua răng cô, ngoài ý muốn chạm vào đầu lưỡi mềm mại. Trong đầu anh trống rỗng, cơ hồ là vô thức quấn chặt chiếc lưỡi kia.

Không biết qua bao lâu, anh lại bắt đầu thở gấp, cố gắng khắc chế bản thân, tách khỏi người cô.

Lô Nhân cũng cảm thấy mình thiếu dưỡng khí, đầu có chút choáng váng, cô nhắm mắt lại bình tĩnh một lát.

Mở mắt ra, anh đang nhìn cô mỉm cười.

Anh siết chặt tay cô, sau đó luôn xuống phía dưới, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì, bàn tay anh đã hơi thay đổi phương hướng, anh cầm tay cô ấn mạnh vào vật nam tính của mình.

...Vô cùng cứng rắn, mạnh mẽ cường tráng.

Cô không nói gì. Mỗi lần tiếp xúc thân mật, tâm tư tự nhiên khác thường. Anh có thể đem một vài chuyện phức tạp biến thành dự vọng, sau đó đòi hỏi phóng thích. Còn cô, chỉ vì tỉnh lại vẫn có thể nhìn thấy anh, cảm tính nhiều hơn lý tính, mới có thể chủ động đáp ứng nhiệt tình của anh.

"Lục Cường, anh đúng là đồ không có nhân tính? Em bị bệnh nặng."

Lục Cường vốn tính trêu cô, chau mày nói: "Tay em vẫn còn hoạt động rất tốt."

"Anh..." Cô rút tay ra ngoài.

Lục Cường sợ đụng đến miệng vết thương của Lô Nhân, không dám nắm mạnh, nhìn hai má cô đỏ bừng vì tức giận. Phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh, anh kinh ngạc nhìn cô, cô nhận thấy được, cũng hơi nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Hầu kết anh di chuyển, lại bắt được tay của người bên cạnh, nâng lên trên, khẽ vuốt ve gò má mình.

Anh nhắm mắt lại, thật lâu sau mới nói: "Con mẹ nó, ầm thật." Lần đầu tiên anh cảm giác được, nhiệt độ trong phòng lạnh như băng lại trở nên ấm áp lạ thường.

Lúc hai người đang chìm vào giấc ngủ, điện thoại của Lục Cường bỗng rung lên.

Anh ngửa đầu nhìn màn hình, dừng một chút, nhìn về phía Lô Nhân: "Là Căn Tử."

Lô Nhân gật đầu.

Lục Cường xoa xoa huyệt thái dương, hỏi: "Thế nào rồi?"

Bên kia nói chuyện rất lâu, Lục Cường chuyên tâm nghe, hai người nằm rất gần, Lô Nhân mơ hồ nghe được một ít nội dung, nhưng cô không hiểu rõ lắm.

Căn Tử tường thuật xong, Lục Cường lại nhìn sang Lô Nhân, nói:

"Chuyện khác mà cứ quyết định, nhưng phải chắc chắn nơi đó an toàn, phải có sân và yên tĩnh. Nhớ điều tra hàng xóm xung quanh." Anh nghĩ nghĩ: "Còn nữa, đừng quên mời thêm hộ lý và người giúp việc, tốt nhất là người Trung Quốc."

Bên kia đồng ý.

Lục Cường tạm dừng một lát: "Khi nào trở về?"

"Tuần sau ạ."

"Cẩn thận một chút."

Căn Tử nói: "Đại ca yên tâm, em còn muốn sống lâu để hưởng thụ cùng với đại ca."

Lục Cường cười nhạt, không gác điện thoại, cách thật lâu: "Căn Tử, lúc này anh phải cảm ơn mày rồi."

... ..

Cuộc trò chuyện kết thúc, Lô Nhân nghi hoặc nhìn Lục Cường.

Lục Cường từ trên giường đứng lên, kéo ghế đến cạnh giường.

Lô Nhân chờ anh nói chuyện.

Anh nhìn di động một lát, ngẩng đầu: "Chắc là chúng ta phải dọn đến nơi khác khoảng hai năm."

"Dọn đi?" Cô không rõ: "Đi đâu?"

"Italy."

Một tuần sau Căn Tử trở về. Ngôi nhà bên kia hoàn toàn phù hợp với các yêu cầu của Lục Cường, 30 vạn đô la, đời sống tương đối ổn định.

Sức khỏe của Lô Nhân ngày càng chuyển biến tốt đẹp, cô đã có thể ngồi trên giường, đi bộ vài phút cũng không thành vấn đề.

Lần đầu đi vào toilet cô bị người trong gương dọa đến hoảng sợ, lúc phẫu thuật tóc bị cạo sạch, băng gạc đầy người, cô gầy không ít, gò má lõm xuống, quả thực người không giống người quý không giống quý.

Lô Nhân vì thế mà khóc lóc ỉ ôi, Lục Cường ban đầu còn nhẫn nại dỗ cô, nói anh không sợ thì em sợ cái gì. Sau này cảm thấy lời khuyên không được hữu hiệu, bị náo càng phiền lòng, anh liền hét lớn hù dọa, nước mắt nước mũi Lô Nhân càng khốc liệt hơn, kết quả là phải chịu đựng dỗ dành cô tiếp.

Cuối cùng, coi như khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nhìn cô khỏe hơn, rốt cuộc anh cũng yên tâm làm chuyện nên làm. Mấy ngày nay hể Căn Tử vừa tới, anh lại đi ra ngoài, hơn nửa đêm mới trở về.

Không chỉ vậy, mỗi khi ánh mắt bọn họ chạm nhau, anh chỉ thờ ơ xem như không có chuyện gì. Đôi mắt anh trở nên phức tạp, cô nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

Cô thờ hỏi anh, anh cũng không nói, gặp Căn Tử, Lô Nhân dò hỏi, Căn Tử xem như không biết,

vài ngày sau đó, Lục Cường đã điều tra được hành tung của Trần Thắng.

Căn Tử xoa tay, chờ đến lúc đó sẽ gọi Khôn Đông và Đại Long cùng tham gia.

lục Cường cười cười, lại không tính toán kéo bọn họ vào.

Thoáng chốc đã qua nửa tháng, Lục Cường nhận được một cuộc gọi từ đây số xa lạ.

bên kia âm ỉ, không có người nói chuyện.

Lục Cường: "Alô."

Bên tai chỉ có tiếng ù ù, qua một lát, có người nói: "Ta đang ở nhà ga, tới gặp ta một chuyến."

Lục Cường không dám xác định: "Bà là ai?"

"Là mẹ."

Lục Cường trì trệ một lát, trong lòng chua xót, yết hầu nghẹn ngào.

1000km, bà từ thôn quê đến đây, từ ô tô đường dài chuyển sang xe lửa, không ngồi máy bay.

không gọi điện thoại, không truy vấn. Vẫn là đến đây.

Chương 52

Lục Cường nói chuyện với Lô Nhân vài câu, sau đó anh chạy thẳng đến nhà ga.

Tiền Viện Thanh gọi điện thoại xong liền ngồi chờ, bà đợi ở sạp báo đối diện đường cái. Giữa trưa, trời nắng chang chang, bà dựa bóng cây cầm báo trong tay, gấp xếp vài cái, làm thành cây quạt.

Bà mặc một bộ đồ ngắn tay bằng lụa, quần dài vải xanh, chân mang giày đen, bên cạnh là hai cái túi cũ kỹ nhét đồ căng phòng...

Lục Cường từ trên xe bước xuống, bước vài bước trán anh đã đổ đầy mồ hôi, anh cấp tốc xuyên qua đường cái, híp mắt nhìn thấy người phụ nữ trung niên đang ngồi dưới tán cây.

Lục Cường giống như trút đi một gánh nặng, dừng bước, rất khó mới bước thêm bước nữa.

“Chờ mệt lắm ạ?” Anh không nhìn Tiền Viện Thanh, khom lưng xách hai cái túi. Dù là thân thể cường tráng nhưng vẫn cảm thấy mất nhiều sức lực, huống chi mẹ anh đường xá xa xôi tới đây.

Tiền Viện Thanh không để ý tới con trai, yên lặng quan sát thành phố xa lạ. Liếc mắt một cái, cũng không mừng rỡ: “Đến rồi sao?”

Lục Cường gật đầu, đang định cầm thêm đồ đạc thì Tiền Viện Thanh vội vã phát tay: “Để tôi xách, anh cứ cầm mấy thứ lặt vặt này đi.”

Lục Cường nổi tay, liếc mắt, bên trong là một con gà tre. Anh bật thốt lên: “Lô Nhân hiện tại chỉ có thể ăn đồ lỏng thôi ạ.”

Tiền Viện Thanh liếc mắt, hỏi: “Thế người khác không cần phải ăn?”

Lục Cường ngẹn lời, vỗ vỗ trán, không nói chuyện, chỉ nói: “Xe đậu phía trước.”

Tiền Viện Thanh đi theo Lục Cường, bà nghe thấy anh nói: “Trong điện thoại con đã bảo mẹ không có chuyện gì rồi, kỳ thực mẹ không cần phải tự mình chạy tới đây.” Sau này bà lại gọi điện thoại, khi đó Lô Nhân đã thanh tỉnh, miệng vết thương cũng giảm bớt, Lục Cường liền nói bà không cần đến.

Tiền Viện Thanh nói: “Việc nhà nông làm xong hết rồi, rảnh rồi không có việc làm.”

“Vậy còn đất đai thì sao?”

“Bố của tiểu Chí(1) trông hộ rồi.”

(1) Tên cún cơm của Căn Tử.

Hai người nói xong đã bước đến cạnh xe, Lục Cường kéo cửa trước cho bà, bỏ hai túi hành lý vào cốp sau.

Xe khởi động vài phút, độ ẩm mới hạ xuống.

Tiền Viện Thanh đặt rổ ở dưới chân, bà bới tóc lên cho gọn gàng.

Lục Cường quay đầu nhìn bà một cái.

Bà ngó ra ngoài cửa sổ, lần đầu đến thành phố lớn, mang chút hiếu kỳ.

Anh xoay vô lăng, muốn nói lại thôi, qua một lát, anh nghiêng đầu: “Mẹ.”

Tiền Viện Thanh thu hồi tầm mắt.

“Mẹ chuẩn bị dọn theo bọn con đi ạ, thủ tục xong xuôi hết rồi, còn chờ ý kiến của mẹ thôi.”

“Mẹ không đi.”

“Chuyện trước kia con không xử lý tốt, lần này lại sợ bọn chúng gây phiền đến mẹ.”

Tiền Viện Thanh hừ lạnh một tiếng: “Tôi chị là một bà già, ai có thể làm gì tôi.”

Lục Cường thuyết phục: “Hoàn cảnh sống bên đó rất tốt, trước nhà có sân, đến lúc đó mẹ muốn trồng hoa gì cũng được. Thời tiết không khác Trung Quốc bao nhiêu.” Anh tạm dừng một lát: “Huống hồ Lô Nhân mới khỏe lại, cần có mẹ chăm sóc.”

“Đó là những gì anh muốn?”

Tay Lục Cường căng thẳng, bờ môi không tự chủ được mím lại, trong lòng phiền chán, rất muốn hút một điếu thuốc.

Phía trước là đèn đỏ, anh thong thả ngừng xe.

Anh mở cửa sổ xe, lấy ra một điếu thuốc. Cả người thoáng dựa vào ghế, nhìn con số màu đỏ phía trước biến mất, cuối cùng chuyển thành màu xanh.

Lục Cường thả chân đạp ga, một lần nữa xe chạy.

Hút xong điếu thuốc anh lại nói: “Mẹ, kỳ thực chúng ta đi ra nước ngoài...”

Lời còn chưa nói xong, Tiền Viện Thanh đã nhú mày: “Đi hay không là

chuyện của hai đứa bây, đừng lôi kéo, không đi.”

Câu nói kế tiếp của anh bị nghẹn lại trong yết hầu.

Sau đó ai cũng không nói chuyện, Lục Cường lái xe trở lại bệnh viện.

Hàng lang của bệnh viện đối diện với đường cái, trước đó Lục Cường nói xong liền bỏ đi, trong lòng Lô Nhân kinh ngạc. Cô ở trong phòng bệnh đứng ngồi không yên, vì thế đứng ở hành lang nhìn ra bên ngoài.

Phía dưới là dòng xe nhốn nha nhốn nháo, cô trú ở tầng năm, căn bản không nhìn thấy gì.

Lô Nhân hơi chóng mặt, cô hạ chân xuống, đứng trên hành lang.

Không đến mười phút, cửa thang máy bước ra hai người, Lục Cường mang theo hành lý ở phía trước, Tiền Viện Thanh một bước theo sau, trên tay vác rổ.

Đôi mắt Lô Nhân sáng rỡ, mắt tự nhiên dè thấp mũ, chào hỏi: “Bác gái, bác tới rồi ạ!”

“Ừ.” Tiền Viện Thanh nhìn cô từ trên xuống dưới, nói: “Gầy quá, một trận gió là thổi bay cháu ngay.”

Cô cười: “Bác đừng khoa trương như vậy. Trên đường đi bác có mệt không?”

Lục Cường đứng cạnh nhíu mày, xoa xoa ót cô: “Chú ý cách xưng hô.”

Chậm nửa nhịp Lô Nhân mới kịp phản ứng, gò má phiểm hồng, cô há miệng thở dốc, đột nhiên muốn sửa nhưng nói không nên lời.

Tiền Viện Thanh khoát tay: “Gọi cái gì mà không được. Đừng đứng đây

nữa, phòng cháu ở đâu?”

Cô vội “a” lên một tiếng, dẫn bà đi vào phòng bệnh của mình.

Tiền Viện Thanh lặng lẽ quan sát một lát, phòng bệnh cao cấp, gian ngoài có thể tiếp khách, bên trong mới là phòng bệnh. Sạch sẽ, thoáng đãng, rèm cửa sổ màu xanh nhạt, có một phòng vệ sinh, lò vi ba và một chiếc tủ lạnh nho nhỏ.

Bà mở tủ lạnh rồi vẫy tay với Lục Cường, bảo anh đem hai cái túi đi qua.

Lô Nhân tò mò nhìn.

Bà đem mấy thứ lấy ra, Lô Nhân có chút ngạc nhiên.

Trong túi đựng toàn thịt gà, thịt heo, bên cạnh còn có táo đỏ và đậu tương, một túi khác thì chứa ít cá, trông còn rất tươi.

Lục Cường nuốt nước bọt, nhin không được liền nói: “Những thứ này Chương Châu đều có bán.”

Tiền Viện Thanh tiếp tục lấy gan heo và tim heo bỏ vào tủ lạnh, đầu cũng không nâng: “Gà là do tôi nuôi, cá là do ba của tiểu Chí tặng.”

Bà tiếp tục sắp xếp đồ bỏ vào tủ lạnh, ngẩng đầu nhìn Lô Nhân: “Tối nay cháu muốn uống canh gì?”

Lô Nhân lấy tay che mắt ngại ngùng, sau đó cô vội vờ sờ mũi, cười: “Cháu muốn uống canh gà ạ.”

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt của Lô Nhân, trên mặt tràn đầy sức sống.

Tiền Viện Thanh không khỏi mỉm cười: “Ừ, được.”

Sau khi trưng cầu ý kiến của bác sĩ, buổi tối Lô Nhân uống liền hai chén canh gà, nửa bát cháo, bên trong còn có một quả trứng gà.

Lục Cường tự mình ăn nửa con gà, Tiền Viện Thanh lại đưa qua hai quả trứng gà, anh đập vỏ ăn hết.

Phòng mở điều hòa, mồ hôi của anh vẫn chảy đều đều. Ba người chen chúc tại bàn ăn, thời gian ngắn ngủi nhưng vô cùng ấm áp.

Hoàng hôn buông xuống, Lô Nhân được phép đi tản bộ trong hoa viên nửa giờ, Tiền Viện Thanh không có chuyện gì làm nên cũng đi theo. Lục Cường chậm chạp đi ở phía sau, nhìn bóng lưng hai người phụ nữ, trong lòng anh bỗng nhiên tịch lặng. Anh khẽ cong khóe môi, vẫn đứng ở chỗ cũ, châm thuốc.

Hai người kia ngồi xuống băng ghế.

Cách khoảng mười mét, Lục Cường đứng ở bên này, bàn tay anh sờ sờ bụng, so với mấy ngày trước đã mềm đi vài phần. Đem vạt áo vén lên, hình xăm con rồng kéo dài từ bụng tới ngực nay không còn hùng hồn như trước nữa.

Anh cầm thuốc đưa lên miệng, ngẩng đầu nhả khói.

Hút xong điếu thuốc, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Lấy ra xem, thần sắc có phần âm đạm.

Lại rung vài cái, anh mới tiếp nhận.

Lão Hình gợn gàng dứt khoát, hỏi: “Cậu còn muốn bao nhiêu thời gian?”

Lục Cường nhìn về phía xa xa, ánh mắt dừng trên bóng dáng thon gầy: “Nửa tháng.”

Đối phương trầm mặc một chút: “Có thể sớm hơn được không? Nếu vượt qua thời hạn thẩm tra, cảnh sát sẽ không có quyền giữ Khưu Chấn ở lại nước để phối hợp điều tra.”

Lục Cường nói: “Nghĩ biện pháp kéo dài thời gian đi.”

“Không thể thực hiện kế hoạch trước sao?”

“Không thể.”

Anh cúp điện thoại, lại lấy điều thuốc từ trong túi ra, nhìn sắc trời, mơ hồ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, bất chợt cơn gió thổi một trận thật mát.

Lục Cường bước chân đi qua, tâm tình hôm nay của Lô Nhân rất tốt.

Tiền Viện Thanh từ trên ghế đứng lên, bà ở trong thôn nghỉ ngơi rất đúng giờ giấc, giờ này cơ bản đã tắt đèn đi ngủ.

Bà vịn thắt lưng, nói: “Thời tiết rất đẹp, hai đứa ngồi đây nói chuyện một lát đi, tôi lên ngủ trước.”

Lục Cường hỏi: “Mẹ còn nhớ số phòng chứ?”

“Biết rồi.” Nói xong hai chữ, tự mình bước đi.

Lô Nhân nhìn bà rời đi, đôi mắt mang theo ý cười tủm tỉm.

Lục Cường đứng trước người cô, từ trên cao nhìn xuống vẹo vào má cô: “Vui vậy sao?”

Lô Nhân nói: “Ăn no quá, sao có thể không vui ạ?”

“Bình thường anh bỏ đói em à?”

Cô vuốt ve tay anh, oán giận nói: “Trình độ nấu cơm của anh kém mẹ anh rất xa.”

Anh chỉ mặt cô, ngồi ở cách đó không xa trên bãi cỏ: “Có thể ăn cơm do anh nấu là vinh hạnh của em rồi, biết chưa hả.”

Lô Nhân hừ một tiếng, đứng dậy định ngồi xuống cạnh anh.

“Đợi một chút.” Lục Cường ngăn cản, sau đó anh đem áo khoác của mình đặt xuống bãi cỏ: “Ngồi đi.”

Lô Nhân đỡ lấy miệng vết thương, mượn lực cánh tay của Lục Cường thông thả ngồi xuống.

Anh ngửa người ra sau, cánh tay làm đệm lót nằm xuống, nghênh ngang gác một chân.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc, đối diện là đèn đuốc sáng trưng của tòa nhà chọc trời, còn có vài bệnh nhân tản bộ gần đó.

Gió nhẹ thổi phây phây, thổi bay vạt áo của anh, làn da màu đồng lộ rõ.

Lô Nhân đột nhiên quay đầu, hỏi: “Anh nhìn em làm gì?”

Cặp mắt Lục Cường nhấp nháy, di chuyển đến gần cô hơn: “Sợ anh nhìn em?”

“Không phải.” Lô Nhân hỏi: “Anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Qua một lát: “Không có.” Tầm mắt anh nhìn lên bầu trời.

Lô Nhân cũng nhìn theo. Bầu trời rộng lớn, rạng rỡ như màu vàng của sa mạc. Gió thổi xào xạc, đêm nay đặc biệt tinh khiết.

Lô Nhân cảm khái vạn lần: “Không biết những vì sao ở Italy có sáng rực như ở đây không nhỉ!”

Lục Cường nói: “Giống nhau cả thôi.”

“Thật không dám tưởng tượng, chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Lục Cường im lặng, cúi đầu chỉ ừ một tiếng.

“Em vẫn chưa làm giấy xin nghỉ việc.”

“Xuất viện làm.”

“Còn muốn gặp mặt Diệp Phạm một lần.”

Lục Cường quay đầu nhìn cô: “Ngày mai anh bảo cô ấy đến đây thăm em nhé?”

Lô Nhân nghĩ nghĩ: “Thôi ạ, để cậu ấy lo lắng thì không tốt lắm, dù sao cũng sắp xuất viện rồi.”

Lục Cường: “Ừ.”

Lô Nhân hơi mím môi: “Còn nữa...”

“Cái gì?”

“Còn cậu em nữa.” Cô quay đầu nhìn anh: “Em có thể quay về quê thăm cậu lần cuối được không?”

Lục Cường suy nghĩ một chút, từ trên mặt đất ngồi dậy, biểu cảm trịnh trọng: “Nhân Nhân, vé máy bay đã sớm chuẩn bị rồi.” Anh nói: “Chúng ta không phải là không bao giờ trở về đây, lần này tương đối cấp bách, em có thể không...”

“Em hiểu rồi.” Cô nhỏ giọng nói.

Màn đêm chôn vùi bóng dáng bọn họ, Lục Cường từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, nhớ tới cái gì, không châm thuốc nữa.

Điều thuốc anh vẫn đang ngậm trong miệng, hỏi: “Sau khi tốt nghiệp trung học em đã tự lập rồi sao?”

Đề tài chuyển đổi quá nhanh, cô nghi hoặc gật đầu.

“Có thể tự chăm sóc bản thân không?”

Lô Nhân nói: “Đương nhiên, bằng không sao em có thể khỏe mạnh như vậy.”

Lục Cường mỉm cười trêu cô: “Chỉ sợ bỏ em một mình ở nước ngoài, khẳng định sẽ khóc bù lu bù loa.”

Lô Nhân nhìn về phía Lục Cường, chau chau mày: “Đừng có mà xem thường em, khả năng thích ứng của em rất tốt.” Cô đặc ý nói: “Hoàn cảnh càng gian khổ, em sẽ càng kiên cường.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Anh căn cứ cuốn thuốc nhìn cô, màu đen ảm đạm trong mắt bị che khuất, cảm xúc không tên chợt ủa về.

Một lúc sau, tay cô bị anh nắm giữ.

Chương 53

Tiền Viện Thanh ở trong bệnh viện một tuần, bà mang những nguyên liệu dưới quê lên nấu nẫu toàn canh bổ cho Lô Nhân uống, Lục Cường cũng được hưởng lợi. Càng về sau gương mặt cả hai càng hồng hào, trọng lượng tạm thời không tăng, tinh thần khỏe khoắn hơn rất nhiều.

Tiền Viện Thanh mua vé xe lửa để về nhà, cự tuyệt ngồi máy bay, cũng không để cho người khác đưa tiễn.

Tính tình Tiền Viện Thanh ngang ngược, ai khuyên cũng không được, chỉ có thể thuận theo ý bà.

Cơm chiều đã qua, Căn Tử cũng tới, Lục Cường và cậu ta ngồi trong hành lang nói chuyện.

Lô Nhân từ phòng bệnh bước ra, nói: “Em và bác gái xuống dưới lầu, hai người cứ tán gẫu đi ạ.”

Căn Tử vội vàng đứng dậy: “Chị dâu nhỏ, có thể tự mình đi được không?”

“Không sao.” Lô Nhân phát tay mỉm cười: “Cũng gần đây thôi.”

Ngay sau đó, Tiền Viện Thanh chậm chạp bước ra, Căn Tử gọi: “Thím, chờ một chút.”

Tiền Viện Thanh dừng bước, mỉm cười chỉ trở vào phòng bệnh: “Trong nồi còn canh chua nấu với cá, cháu cũng uống đi. Cá là do bố của cháu cầu

được.”

Căn Tử nói năng ngọt xớt: “Ôi chao, phải đi ngay mới được, cháu thích nhất là canh do thím nấu.”

Tiền Viện Thanh vui vẻ, sau đó cũng đi về phía thang máy.

Lô Nhân chần chờ vài giây, cúi đầu nhìn Lục Cường: “Em đi đây.”

Giọng cô ngọt ngào vô cùng.

Anh nhìn cô, hai người không nói gì, lát sau giọng anh ôn hòa: “Đừng đi xa quá.”

“Hoa viên dưới lầu thôi.”

“Về sớm một chút.”

“Vâng ạ.”

Chào hỏi xong, cô bước lạo xạo đuổi theo Tiền Viện Thanh.

Hai tay Tiền Viện Thanh để phía sau, thấp giọng quát lớn: “Đừng chạy, kéo ảnh hưởng đến miệng vết thương.”

Lô Nhân bước chậm lại, bàn tay choàng qua khuỷu tay của Tiền Viện Thanh.

Thời tiết hôm nay nóng hơn mấy ngày trước, nhiệt độ bên ngoài đã 30 độ C, cho dù trời đã chạng vạng nhưng vẫn còn rất ngọt ngào.

Một cơn gió thổi ngang qua, mồ hôi vẫn chảy đều đều.

Họ đi dọc theo hoa viên, ở đây mát mẻ hơn nhiều.

Hai người tìm một chiếc ghế để ngồi xuống, Tiền Viện Thanh lấy khăn tay nhỏ lau mồ hôi trên trán, nhin không được phàn nàn: “Ở đây đúng là địa ngục, khí hậu so với Hoài Châu thật kém xa.”

“Hoài Châu lạnh lắm ạ?”

“Mát mẻ.” Tiền Viện Thanh nói: “Làm việc cực nhọc đến mấy cũng không chảy nhiều mồ hôi như vậy.”

Lô Nhân cúi đầu chú ý tới bàn tay của Tiền Viện Thanh, bàn tay màu nâu ảnh hưởng từ việc phơi nắng hằng ngày, làn da khô nứt mẻ khiến cho các mạch máu hiện rõ, có điều móng tay bà lại rất ngắn, cắt tỉa sạch sẽ.

Tay Tiền Viện Thanh ngẫu nhiên đặt lên đùi, không cần chạm vào cũng biết nó ấm áp và khô, giống như một sức mạnh vô biên khiến cho người ta kiên định.

Lô Nhân không dám nhìn lâu, cô hơi mím môi, nói: “Bác gái, cháu rất tiếc ạ, lần đầu tiên bác đến Chương Châu mà lại không thể đưa bác đi dạo phố...”

Tiền Viện Thanh nói: “Trời nóng đi chơi thì có gì thú vị.”

“Ít ra bác không cần ở bệnh viện cùng cháu.”

Tiền Viện Thanh nhìn Lô Nhân, nhặt chiếc lá rơi trên vai cô: “Hai đứa không gây rắc rối cho tôi là tôi vui lắm rồi.”

Bà hừ lạnh, nhìn về đám đông phía bên kia.

Lô Nhân cũng không nói chuyện, cúi đầu nhìn xung quanh.

Một hồi lâu, Tiền Viện Thanh mới nói: “Đã là người một nhà, cháu đừng suy nghĩ nhiều nữa, giữ gìn sức khỏe cho thật tốt đi.” Bà dừng một lát: “Thời gian còn dài, chờ cháu sinh em bé, tôi sẽ đi dạo phố cùng cháu.”

Trong lòng Lô Nhân trống rỗng, đầu ngón tay siết chặt không biết nên làm gì. Cô lẫm sang một vấn đề khác: “Bác gái, thật sự bác không muốn đi ra nước ngoài cùng với bọn cháu sao?”

“Không đi.”

Lô Nhân cắn môi, nói: “Lục Cường hi vọng bác có thể thay đổi chủ ý.”

Tiền Viện Thanh nói: “Đừng khuyên tôi, tôi sẽ không đi.”

“Có thể nói nguyên nhân không ạ?”

Tiền Viện Thanh nhìn Lô Nhân, cho tới bây giờ Lô Nhân vẫn luôn nhẫn nại.

“Đó là nhà của tôi, làm sao tôi có thể đi.”

“Chúng ta còn có thể trở về.”

Tiền Viện Thanh lắc đầu mỉm cười. Một trận gió thổi xì xào, vài sợi tóc bạc của bà bay phấp phới.

“Tôi già rồi, làm sao bây giờ?”

Lô Nhân ủ rũ.

Tiền Viện Thanh nói: “Là nó ngu dốt làm chuyện điên rồ thay người khác gánh tội, bố nó đột tử thật không đáng giá.” Bà thở dài một hơi, dựa lưng vào ghế, cách một lát tiếp tục nói: “Lục Cường đã không thể ở cạnh ông ta, nếu tôi đi cùng, nơi này chỉ còn một mình ông ta.”

“Cháu hiếu hay không?”

Tiền Viện Thanh bỗng nhiên nhìn về phía Lô Nhân, tròn mắt Lô Nhân đen láy, cô cúi đầu: “Hiếu ạ.”

Bà cười vỗ vai cô, ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Trở về đi, không còn sớm nữa.”

Tiền Viện Thanh đỡ lấy thắt lưng đứng lên, Lô Nhân xoa bóp cho bà một phen: “Bác gái.”

Bà lại ngồi xuống.

Lô Nhân do dự một lúc, cô lấy một thứ ở trong túi ra nhét vào tay bà. Là chiếc thẻ ngân hàng mỏng manh màu xanh lá cây.

Tiền Viện Thanh nhìn nhìn: “Nó cho cháu?”

“Dạ?”

Bà lặp lại: “Lục Cường bảo cháu đưa cho tôi?”

Lô Nhân phản ứng kịp thời, nhanh chóng giải thích: “Không ạ, đây là tiền của cháu.”

Tiền Viện Thanh nhất thời bần thần: “Cầm đi, tôi không dùng.”

Hai tay Lô Nhân đẩy đẩy, đem chiếc thẻ để trong tay bà, gương mặt có phần sốt ruột.

“Bên trong không nhiều đâu ạ, việc này Lục Cường không biết, là chủ trương của cháu.”

Tiền Viện Thanh nhìn biểu cảm kích động của Lô Nhân, nhin không được cười nói: “Cháu cho tôi tiền, ở quê tôi thật sự không cần dùng tới.”

“VẬY bác cứ giữ đi ạ.”

Bà còn muốn cự tuyệt, Lô Nhân đã nói: “Vừa rồi bác còn nói chúng ta là người một nhà, nếu bác cứ nhất quyết trả lại, cháu thật đau lòng.”

Lô Nhân biết, đối phó với người như Tiền Viện Thanh phải lạt mềm buộc chặt mới có hiệu quả, cô hơi khịt mũi, bộ dạng giống như sắp khóc.

Tiền Viện Thanh bất lực nhìn Lô Nhân, cuối cùng bả vai buông lỏng: “Buông ra đi, nắm chặt như vậy, tay tôi đau.”

...

Sáng ngày hôm sau, Tiền Viện Thanh sắp xếp đồ đạc chuẩn bị lên xe về quê.

Lô Nhân đến chỗ bác sĩ kiểm tra sức khỏe xong liền trở về phòng thay thường phục để tránh tầm mắt của y tá, cô vụng trộm đi ra nhà ga.

Cảnh đưa tiễn luôn luôn phiền muộn, hai người trầm mặc, Tiền Viện Thanh lại vô cùng thoải mái, giống như bà đã làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Cái gì bà cũng không chịu mang theo, cứ như vậy tay không đi về.

Khi vào phòng chờ, thời gian vẫn còn sớm. Không phải ngày lễ nên cũng không có nhiều người. Lô Nhân kéo Tiền Viện Thanh ngồi xuống ghế, Lục Cường đứng cách hai vị trí, ngồi bên cạnh.

Hai người trò chuyện rôm rả, thời gian trôi qua rất mau.

Tiền Viện Thanh muốn bọn họ trở về, nói vài lần, hai người kia cũng không hề nhúc nhích.

Xa xa trên màn hình thông báo giờ vận hành, thời gian là mười phút sau, có nhiều hành khách đã lục tục đi đến cửa soát vé, phía trước xếp hàng thật

dài.

Ly biệt càng ngày càng gần.

Tiền Viện Thanh ngó về phía bên kia, đứng dậy đuổi người: “Về đi.”

Bọn họ cũng đứng lên, sắc mặt buồn bã đi theo.

Lô Nhân hỏi: “Vé xe và chứng minh thư bác có cầm theo chưa?”

Bà vỗ vỗ túi: “Ở đây.”

“Bác nhớ giữ phiếu xe.”

“Biết rồi.”

“Buổi tối ngủ nhớ đắp chăn, trên xe rất lạnh.”

Tiền Viện Thanh không kiên nhẫn liếc nhìn Lô Nhân, tầm mắt hướng về phía trước. Lô Nhân biết điều im lặng, ngẩng đầu nhìn Lục Cường.

Lục Cường vẫn luôn im lặng, anh không biết nói gì nên tất cả những gì anh cần đều dặn dò Lô Nhân trước đó, anh nhìn thoáng qua bóng lưng mờ nhạt, mẹ anh vẫn mặc lại bộ đồ cũ như lúc anh ra đón bà, chỉ là mặc thêm một chiếc áo sơmi ngắn tay, màu sắc cũ kỹ không một nếp nhăn. Dáng bà cũng không cao, chỉ cao tới lông mày của Lô Nhân, lưng hơi còng, cầm rổ đứng trong đám đông, ăn mặc lỗi thời có vẻ không hợp với những người kia.

Lục Cường không dám nhìn lại, dời mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt Lô Nhân.

Lô Nhân nâng đầu, xoa bóp tay anh, nói: “Cho em một ít tiền lẻ.”

Lục Cường không biết cô muốn làm gì, mở ví tiền lấy ra hai trăm tệ. Lô Nhân tiếp nhận: “Chờ em một chút.”

Cô lon ton đi về phía siêu thị.

Siêu thị cách đó rất gần, vẫn trong phạm vi anh có thể nhìn thấy cô.

Giờ này chỉ còn lại bọn họ, cũng không còn bóng dáng của một ai.

Một phút đồng hồ trôi qua, tiếng loa trong phòng đợi lại thông báo: hành khách vui lòng lên tàu, tàu sẽ lập tức vào trạm...

Lục Cường thu hồi tầm mắt: “Mẹ...”

Tiền Viện Thanh hỏi: “Có chuyện gì?”

Anh ngập ngừng một lúc, nói: “Không có gì.”

Tiền Viện Thanh liếc mắt nhìn anh, hừ lạnh một tiếng, tầm mắt nhìn xa xăm. Trong siêu thị, Lô Nhân dùng tốc độ nhanh nhất lựa chọn đồ.

Lục Cường đột nhiên nói: “Con sống đến gần tuổi này dường như đã làm rất nhiều chuyện sai, nếu có thể cho con một cơ hội, con muốn cách xa hai người một thời gian.” Anh dừng một chút: “Mẹ nghĩ xem con có nên làm vậy không?”

Tiền Viện Thanh cũng không kinh ngạc: “Trong lòng anh chẳng phải đã có đáp án rồi sao?”

“Chỉ là không dám hạ quyết tâm.”

Bà nhìn bóng lưng đang bận rộn trong siêu thị, cách một lát, nói: “Vậy anh cảm thấy mình xứng đôi với con bé sao?”

Lục Cường trầm mặc.

Bên kia Lô Nhân đã trả tiền.

Tiền Viện Thanh cũng không nói ra đáp án, chỉ nói: “Mặc kệ sau này thế nào, phải nhớ kỹ, anh bây giờ đã có gia đình, phải biết gánh vác trách nhiệm của mình.”

Bà dặn một câu, lại trở nên trầm mặc.

Lục Cường ngập ngừng, gọi: “Mẹ...”

Tiền Viện Thanh nhú mày.

“Mẹ còn trách con sao?”

Dừng một chút, bà không nói gì. Phía trước đã thấp thoáng bóng dáng nhân viên kiểm tra vé tàu.

Tiền Viện Thanh đi về phía trước một bước, người xung quanh chen lấn nói chuyện ồn ào, bà chỉ nói nhanh hai chữ, Lục Cường vẫn chưa nghe rõ.

Lô Nhân chạy trở về, trong tay cầm một túi đồ thật to, Lục Cường đỡ lấy, hỗ trợ đưa cho Tiền Viện Thanh.

“Mẹ mang theo trên đường để lót bụng ạ.”

Tiền Viện Thanh cúi đầu nhìn nhìn, lần này cũng không cự tuyệt: “Về đi.”

Đám người chen chúc lên tàu, thân thể va chạm nhau, bọn họ lại dừng bước, không thể tiếp tục đi về phía trước.

Tiền Viện Thanh bỗng nhiên dừng lại, bàn tay xiết chặt cánh tay Lô Nhân: “Cháu là một cô gái tốt.”

Lô Nhân theo bản năng nắm chặt tay bà.

Tiền Viện Thanh nói: “Lục gia chúng tôi bạc đãi cháu rồi.”

Lời của bà xen lẫn tiếng ồn ào xung quanh. Trong nháy mắt, hốc mắt Lô Nhân ngập tràn nước, yết hầu nghẹn ngào, há mồm không nói chuyện.

Tiền Viện Thanh cười cười, lại vỗ vai Lô Nhân, buông tay ra, cũng không quay đầu lại đi xuyên qua đám người.

Lục Cường dẫn Lô Nhân đi đến một nơi khác, cách lan can, qua thật lâu, anh mới nhìn thấy bóng dáng còng lưng kia.

Lô Nhân lau nước mắt, bỗng nhiên cô gọi thật to.

Cả người Tiền Viện Thanh run rẩy, dưới chân lão đảo.

Bà quay đầu.

Lô Nhân lại gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Bảo trọng.”

Vành mắt Tiền Viện Thanh nóng bừng, hai bóng dáng kia mờ dần.

Từ nhà ga đi ra, đôi mắt Lô Nhân vẫn đỏ ửng.

Lục Cường ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

Ngồi vào trong xe, bầu không khí có chút nặng nề...

Lục Cường chỉnh điều hòa lên cao, cửa sổ khẽ mở, anh nhìn nhìn cô, hỏi: “Mát không?”

“Không mát.”

Lục Cường quay đầu lại nhìn về phía trước, cánh tay đưa qua, anh nắm

giữ tay cô, cách vài giây, ngón tay Lô Nhân mở ra, mười đầu ngón tay đan xen vào nhau.

Gió thổi vù vù, xe chạy vào đường hầm.

Tâm trạng của Lô Nhân đã dần dần bình phục, ngón tay siết chặt: “Đang nghĩ gì vậy?”

Lục Cường thoáng nhúu mày, nói: “Không có.”

“Anh đừng quá lo lắng, mẹ thích sống một cuộc sống không giống như chúng ta.”

“Anh biết.”

Cô nhìn anh gật đầu.

Hai người rơi vào trầm mặc, trước mắt là cửa bệnh viện, Lục Cường đột nhiên giảm tốc độ, anh chột phanh xe, thân xe nhoáng lên một cái.

Trong lòng Lô Nhân cả kinh, giữ chặt tay vịn phía trên: “Sao vậy?”

Anh nhìn về phía trước, ánh mắt tối đen như mực. Trong lòng do dự, giống như đã tìm ra kết quả.

Tiếng còi xe phía sau inh ỏi.

Lục Cường nhìn thẳng vào mắt Lô Nhân, đáp: “Không có gì.” Anh đạp chân ga, xe chạy vòng ra cửa bệnh viện: “Đột nhiên anh muốn đi đến nơi này.”

Anh điều chỉnh tay lái, trực tiếp chạy về hướng ngoại ô.

Trong lòng Lô Nhân nghi hoặc nhưng cô cũng chỉ ngồi im.

Nửa giờ sau, xe chạy vào một khu rừng, xung quanh được bao bọc bởi cây xanh, ở giữa là con đường nhỏ gồ gề. Kỳ thực, có rất nhiều địa điểm ở Chương Châu cô chưa từng đi, nơi này là lần đầu tiên cô đến.

Lục Cường kéo tay Lô Nhân, nói: “Đi thôi.”

Khóa cửa xe, anh lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, cuối cùng anh dẫn cô đến một con đường sâu hun hút.

Bên tai là tiếng chim hót, lá cây theo gió lay nhẹ, một bóng người cũng không nhìn thấy. Lục Cường im lặng quan sát xung quanh, anh hiểu thời điểm này tùy ý đi lại là rất nguy hiểm. Cả một đoạn đường dài luôn có một chiếc xe hơi không nhanh không chậm lái theo, anh biết, đó là người do lão Hình phái tới. Từ lúc anh đáp ứng yêu cầu của ông ta, ông ta liền cài người âm thầm bảo vệ.

Điều này khiến cho anh yên tâm không ít. Anh để cô đi trước, muốn dẫn cô đến đây một chuyến.

Phía trước là một con dốc nhỏ, đi vài phút mới gặp được vài người. Cô không hỏi anh tại sao lại dẫn cô đến đây, mùi khói càng ngày càng nồng, cô biết ở đây là đâu rồi.

Cơ thể Lô Nhân vẫn còn suy yếu, đầu hơi choáng, lúc sau anh ngồi xuống công cô lên lưng, hai người kề sát người nhau tiến về phía trước. Qua một lát, hai tay cô đều ôm chặt cổ anh, chớp mũi ngửi được mùi mồ hôi nam tính.

Lục Cường quay đầu, Lô Nhân cũng đồng thời cúi đầu, đối diện một lát, hai người khẽ hôn nhau, sau đó cả hai liền nhìn nhau cười.

Cô nhích người sát vào lỗ tai anh, vai anh rất rộng, so với trước kia cô ý lại vào anh nhiều hơn, càng táo bạo, càng chủ động biểu đạt nội tâm trong lòng.

Lục Cường cười nói: “Nơi này là cửa Phật, thí chủ thận trọng từ lời nói đến hành động.”

Cô không nói chuyện, cứ như vậy nghiêng đầu nhìn anh.

Bàn tay phía sau của anh khẽ néo hông cô, yết hầu anh di chuyển: “Cơ thể em hiện tại không sao chứ?”

Động tác trên tay tỏ rõ ngụ ý, nháy mắt Lô Nhân hiểu ra rồi.

Da đầu cô nóng bừng, hơi mím môi, có chút thẹn thùng: “Không, không sao ạ.”

Lục Cường nhìn về phía trước, ngoài ý muốn không nói đùa nữa.

Sải bước lên bậc thềm cuối cùng, bước qua ngưỡng cửa rộng lớn, anh đặt cô xuống mặt đất. Sân cũ được lát đá phôi theo niên đại lâu đời, bị gió mưa ăn mòn nên đã biến thành con đường không bằng phẳng.

Miếu thờ rất nhỏ, mái nhà cũ kỹ chịu không nổi, có điều hai cây Bồ Đề trông rất tươi tốt.

Nơi này không nhiều người biết, cổng và sân có chút vắng vẻ.

Lục Cường dẫn cô đi tới cửa, không khí vô cùng nghiêm trang. Lần đầu tiên Lô Nhân đến đây, nội tâm có chút sợ hãi, trong lòng không thể lý giải.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Trước kia anh thường đến đây sao?”

Lục Cường quan sát xung quanh: “Lần đầu thôi.”

“Tại sao chúng ta lại đến đây?”

Anh trả lời có lệ: “Tùy tiện thôi.”

Lục Cường buông tay Lô Nhân, đi trước một bước. Trước miếu có lư hương tròn, khói chậm rãi bay lên, hương tro bên trong rất nhiều, kể đó là cửa sổ...

Anh đứng ở đó một lúc lâu, có người đang thắp hương bái Phật, anh nghiêm cẩn nhìn một lần, lấy ví tiền ra, đi đến bên cạnh thỉnh hương.

Lô Nhân ngây dại đứng nhìn. Cô nhìn người đàn ông cầm đồ vật trở về, tay trái giữ trì hương, tay phải cầm nén châm ba cây nhang, ngừng một lát, anh giờ cao lên đỉnh đầu, cúi đầu nghiêm túc.

Ngực cô đập mãnh liệt, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, không thể tin nổi, anh lưu manh như vậy lại có thể tin tưởng Phật tổ có tồn tại.

Sau khi khấn vái, Lục Cường đem ba cây nhang thắp lên lư hương, anh không nhìn cô, nâng bước vào miếu.

Hình ảnh Phật tổ ngồi trong miếu vô cùng trang nghiêm, nét mặt khoan dung độ lượng. Lục Cường ngẩng đầu, mặt tươi cười lặng lẽ quan sát.

Anh vẫn đứng đó, cô chẳng biết mình tiến vào từ lúc nào, cô đứng sau lưng anh.

Trước mắt là một hình ảnh tĩnh lặng, bình minh xuyên qua các khung cửa sổ cũ nát chiếu sáng tổng thể nội đường. Toàn thân Đức Phật được mạ vàng, kim quang bao phủ trên người, bả vai vô cùng dày rộng, cánh tay buông lỏng tự nhiên. Đầu gối Lục Cường hơi cong, anh chậm rãi quỳ xuống.

Trái tim Lô Nhân chậm một nhịp, cô cắn môi dưới, lần đầu tiên cô gặp anh không phải là thái độ nhún nhường này. Cô không biết anh đang suy nghĩ gì, cũng không biết anh khấn cầu gì, chỉ cảm thấy hai tay anh tạo thành hình chữ thập, đặt trước ngực, gương mặt vô cùng thành kính...

Thật lâu sau, anh vẫn chưa đứng lên.

Gương mặt Lô Nhân chảy đầy nước mắt, chỉ cảm thấy anh làm như vậy khiến cho người ta đau lòng. Cô bụm miệng mất kiểm soát tuôn trào cảm xúc, bước chân về phía sau, lặng lẽ đi ra ngoài.

...

Không biết qua bao lâu, Lục Cường từ bên trong bước ra, ngẩng đầu, đó là bầu trời mênh mông vô định.

Cô đứng ở dưới bóng cây, xua tay cười với anh.

Lục Cường di chuyển.

Cô nắm cánh tay anh: “Anh cầu khẩn gì vậy?”

Lục Cường cười nói: “Sớm sinh quý tử.”

Lô Nhân không tin, nhưng cũng không muốn tra hỏi tới cùng.

Anh giúp cô che khuất ánh mặt trời, gương mặt anh khắc sâu rõ ràng trong tâm trí cô.

Đối diện vài giây.

Đột nhiên anh nắm chặt cầm cô, chẳng phân biệt xung quanh đang có ai, cúi đầu hôn môi cô.

Hơn một tháng trước, Lô Nhân bị đưa vào phòng ICU, cô rơi vào tình trạng hôn mê, sinh tử bất định.

Anh đứng cạnh cô, phía sau có người rời đi, Sinh Lão Bệnh Tử, bất quá là trong nháy mắt, chỉ cần có thể đi theo, cần gì phải để ý nhân gian và Hoàng Tuyền(1).

(1) Hoàng Tuyền: thuộc về cõi âm, hay còn gọi là chết đi sẽ xuống âm phủ.

Trong phút chốc, anh đã hiểu ra.

Anh cười nhẹ nhõm, quá mức bình tĩnh.

Lại dịu dàng nói bên tai cô: “Nếu em có thể tỉnh lại, anh hứa rằng sẽ đến tạ ơn Phật tổ, hôm nay đúng là tiện đường. Ngược lại nếu em chết đi, anh tuyệt đối cũng không sống một mình, mà sẽ cùng em đi xuống Hoàng Tuyền.”

Chương 54

Lục Cường trầm mặc từ lúc xuống núi.

Lô Nhân không hiểu nghiêng người nhìn anh vài lần. Mấy ngày hôm nay thái độ của anh khác thường, giống như có rất nhiều chuyện anh đang giấu cô. Trong lòng Lô Nhân bất an, loại cảm giác này vừa rồi càng mãnh liệt hơn, từ trước đến nay cô vẫn luôn miễn cảm, nhất thời cảm giác dường như có chuyện xảy ra.

Lô Nhân dường như ngừng thở, cô phá tan sự im lặng này, cọ cọ tay anh: “Hôm nay đã là ngày 9.”

Thần sắc của anh trở nên tốt hơn, tay anh nắm giữ tay cô: “Ừ.”

Lô Nhân ngẫm nghĩ, hỏi: “Chúng ta bay ngày 13, không biết có thuận lợi không?”

Anh khẽ vuốt ve tay cô, động tác dừng hẳn, vài giây sau mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Lục Cường nói: “Đương nhiên thuận lợi.”

Ngừng một lát, Lô Nhân lại hỏi: “Gần đây anh có tâm sự đúng không?”

Lục Cường nghiêng đầu nhìn cô: “Không có.”

“Gương mặt của anh rầu rĩ không vui.”

Cô lại tiếp tục quan sát, hơi nhú mào, bệnh nặng mới khỏi, môi không còn hồng hào căng mọng như trước, làn da tái nhợt, lộ ra mầy phần của người đang bệnh.

Lục Cường khẽ nhìn Lô Nhân, sắc mặt âm đạm, tươi cười với cô.

“Rõ ràng vậy sao?” Một tay anh cầm vô lăng, một tay kéo tay cô lên miệng mình.

Lô Nhân gật đầu: “Đúng vậy.”

Lục Cường quay đầu nhìn về phía trước: “Lâu rồi anh không chạm vào người em thì em ở đó nói bậy phải không?”

Lô Nhân hừ lạnh một tiếng, rút tay về, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Như là một loại ảo giác, cô đột nhiên hỏi: “Bình thường cũng không nghe anh đề cập đến vé máy bay?”

Anh không nhìn cô, một hồi lâu mới đáp: “Ở chỗ Căn Tử.”

“Căn Tử đặt vé ạ?”

“Ừ.”

Lô Nhân lặng lẽ quan sát Lục Cường, mầu quang thâm trầm, sắc mặt lạnh nhạt, mắt anh chăm chú nhìn phía trước, nghiêm cần lái xe.

Có lẽ cô suy nghĩ nhiều quá rồi, cô hít một hơi, nuốt lời muốn hỏi trở về, không tiếp tục truy vấn anh nữa.

Trở lại bệnh viện đã là giữa trưa.

Sau khi ngừng xe, bọn họ bị y tá ngăn chặn ở hành lang, lúc sáng cô ta đi tìm Lô Nhân để kiểm tra, lục tung phòng bệnh cũng không thấy người, gọi điện thoại không ai bắt máy.

Thì ra bác sĩ cần gặp bệnh nhân, bệnh nhân không tới nên cô ta bị trách mắng. Trong lòng cô ta ủy khuất, lúc gặp lại Lô Nhân cách nói chuyện có phần khắc nghiệt.

Lục Cường đứng trong hành lang nhìn cô ta giáo huấn Lô Nhân một hồi, không nhìn được sắc mặt liền trở nên hắc ám, ẩn nhẫn giống như bùng nổ.

Anh vừa nhắc tay, Lô Nhân liền vội vàng giữ chặt tay anh, giải thích: “Sáng nay tôi phải đưa mẹ chồng ra nhà ga, bọn họ không cho tôi đi theo, chỉ là tôi đòi phải đi bằng được.”

“Đưa tiễn cả một buổi sáng?” Y tá tiếp tục: “Đừng tưởng rằng có thể đi lại được thì cơ thể không sao, không phối hợp kiểm tra, vạn nhất trong đầu mà còn máu bầm thì đừng hối hận.” Cô ta trừng mắt nhìn Lục Cường: “Đặc biệt là người thân.”

Lô Nhân vội vàng giải thích: “Thật ngại quá, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Y tá quan sát một lát, hừ lạnh, bưng khay gạt đầu chuẩn bị bỏ đi.

Lục Cường đang định đuổi theo, Lô Nhân cho rằng anh tức giận, nhanh chóng ôm chặt lưng anh, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Lục Cường bị Lô Nhân ôm chặt, anh liếc nhìn cô một cái, nói với y tá: “Đợi một lát.”

Đối phương dừng bước: “Có chuyện gì?”

Lục Cường hỏi: “Dời lại thời gian kiểm tra vào ngày mai được không?”

“Làm sao tôi biết.”

“Có thể hỗ trợ không?”

Trên mặt Y tá không mấy tình nguyện: “Tôi tìm bác sĩ hỏi thăm.”

Lục Cường dừng một chút, cố gắng kìm nén: “VẬY PHIỀN CÔ.”

Sắc mặt đối phương hòa dịu, bước đi.

Lô Nhân vẫn chưa buông tay, thân thể cô dán chặt vào người anh, có phần kinh ngạc.

Lục Cường: “Em nghĩ rằng anh muốn làm gì?”

“Em...”

Lô Nhân buông lỏng cánh tay: “Em nghĩ anh đang rất giận.”

Bàn tay Lục Cường đặt lên mũi Lô Nhân, vỗ vỗ: “Anh khiến em không có cảm giác an toàn?”

Lô Nhân ngẩng đầu, đôi đồng tử bên trong của anh trở nên nghiêm túc, bữu bữu môi, cô gật đầu.

Lục Cường khẽ cắn hàm răng, liếm môi.

Nghiêng đầu, ánh nắng ngoài cửa sổ chói chang.

Anh híp mắt nhìn cô, qua một lúc lâu liền hôn nhẹ lên trán cô, thấp giọng: “Cho anh một chút thời gian.”

“Cái gì?”

“Em muốn có cảm giác an toàn.”

...

Ba ngày sau, Lô Nhân xuất viện.

Hôm nay là ngày 12 tháng 8, thời gian bay là ba giờ sáng ngày 13, bọn họ vẫn còn thời gian, sau khi làm đơn xin nghỉ việc, Lô Nhân tìm một ngân hàng gửi tiền vào tài khoản của cậu, cô lại đi đến siêu thị gần đó mua sắm một số yếu phẩm.

Sắc trời dần tối.

Lô Nhân hẹn Diệp Phạm ăn cơm chiều, Lục Cường không tham gia, anh chờ cô trong xe.

Diệp Phạm từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy bộ dạng của cô thì khiếp sợ không thôi. Lô Nhân tránh kể chi tiết, chỉ nói mình bị tai nạn, hiện tại đã khỏi.

Lần trước điện thoại Lô Nhân cũng không nhắc đến vấn đề này, nói mình không đủ can đảm để gặp Diệp Phạm, cô ta lo lắng nắm tay cô an ủi.

Hai người trò chuyện một hồi, trầm mặc một lúc, lần sau không biết khi nào mới được gặp lại. Từ tiệm cơm bước ra đèn đường đã sáng trưng.

Diệp Phạm đứng trước cửa ôm cô: “Chờ cậu trở về.”

Hốc mắt Lô Nhân đỏ bừng. Cô ôm bờ vai của Diệp Phạm, gương mặt nhìn về chiếc xe bên cạnh, bả vai anh thật rộng lớn, thắt lưng thon gọn, đứng ở trên đường trông rất bối bát. Anh dựa người vào xe, tay cầm điều thuốc, đôi mắt sâu thẳm đang nhìn cô.

Tâm tình nặng nề chuyển hóa.

Cô nói: “Ừ.”

“Nhớ bảo trọng.”

“Cậu cũng vậy.”

“Đến nơi thì gọi điện thoại cho tớ.”

“Được.”

Sau khi Lô Nhân vẫy tay chào tạm biệt Diệp Phạm, Lục Cường cầm thuốc đi tới, trông mắt cô vẫn đỏ ửng, anh ôm cô vào tay lái phụ, xe chạy một mạch liền đến tiểu khu.

Đã gần hai tháng bọn họ không ở đây, mở cửa, một mùi ngọt ngào bay vào mũi.

Lục Cường mở cửa sổ.

Cô đi tắm rửa, anh gõ cửa hỏi cô có cần giúp đỡ gì không, cũng không trực tiếp xông vào.

Lúc cô tắm xong đã hơn tám giờ tối, sau đó anh mới đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, cô đang ngồi trên đất sắp xếp lại hành lý, bên cạnh còn đặt vài bộ đồ của anh, gấp xếp ngay ngắn chỉnh tề.

Lục Cường chỉ mặc một chiếc quần short, người anh còn ướt, ngồi lau lau tóc: “Những thứ đó em không cần phải mang đi, bên kia anh chuẩn bị rồi.”

Lô Nhân ngẩng đầu: “Cơ bản em muốn mang theo một ít quần áo.” Nói xong, lại gấp ngay ngắn bỏ vào.

Lục Cường ngồi cạnh giường, lưng hơi cong, kéo khăn lông xuống cầm trong tay, cúi mắt nhìn người đang bận rộn.

Lô Nhân hơi liếc mắt, hỏi: “Sao anh không mang dép lê?”

Anh đi chân trần, bàn chân rất to, vững chắc đứng trên mặt đất, bên cạnh còn có vài giọt nước trên người chảy xuống. Lô Nhân nhìn xuống cẳng chân rắn chắc, phía trên là một ít lông chân ẩm ướt.

Trái tim cô đập liên hồi, thu tầm mắt, không dám nhìn tiếp.

Lục Cường nói: “Không cần mang theo đồ của anh.”

Lô Nhân ngạc nhiên, loại ảo giác không tốt lại ập tới: “Vì sao?”

“Đến lúc đó sẽ mua đồ mới.”

Cô cắn môi dưới, tay đặt trong hành lý: “Nhưng mà những đồ này cũng mới mua.”

Mấy ngày nay Lục Cường rất ít cười, ngọn đèn u ám từ đỉnh đầu chiếu xuống, chiếu rõ khuôn mặt góc cạnh của anh.

Cô ngồi xổm xuống nhìn anh.

Cả người Lục Cường giật giật, cầm khăn lông đứng lên, tay anh vòng qua nách cô nhắc cô lên giường.

“Mới ra viện đừng làm mệt quá, chỉ còn ngủ được vài giờ thôi.”

“Nhưng em vẫn chưa sắp xếp xong.”

Lục Cường tắt đèn, lấy chăn che lên hai người: “Sáng sớm tiếp tục.”

Màn đêm buông xuống, ánh sáng ngoài cửa sổ rọi vào, thời gian vẫn còn sớm, trong hoa viên truyền đến tiếng nhạc ồn ào.

Lô Nhân ngoan ngoãn nằm xuống, đôi mắt to tròn chớp trong đêm tối. Tay Lục Cường làm đệm lót cho cô gối đầu, bàn tay kia nắm giữ cánh tay cô.

Rất yên tĩnh.

Đã hai tháng bọn họ chưa làm tình, anh cũng không hành động gì khác, ngoài việc bình thản nằm trên giường, đây căn bản không phải con người của anh.

Từ sau khi tai nạn, Lô Nhân luôn lo được lo mất. Đôi mắt cô đã dần dần thích ứng trong bóng đêm, cô nhìn chăm chăm trần nhà, căn căn môi, nghiêng người đến gần anh.

Lục Cường thu lại cánh tay, ôm chặt thắt lưng Lô Nhân.

Cả người Lô Nhân cứng ngắc, qua một lát, cô lại chậm rãi căn môi, đầu ngón tay cô dừng ở bụng dưới của anh. Rõ ràng cô cảm giác được “thứ đó” của anh đang căng phồng, xúc cảm cứng rắn.

Lô Nhân thì thầm: “Muốn không?”

Lục Cường nói: “Cơ thể em không tốt.”

“Em đã khỏe hơn rất nhiều.”

“Ngày mai còn phải ngồi máy bay.”

Không có tiếng trả lời, bàn tay cô lại tiếp tục làm loạn gần dưới bụng anh. Anh cảm nhận được độ ấm của lòng bàn tay, đầu ngón tay cô trượt xuống phía dưới thêm chút nữa, lại bắt đầu tiến vào mép quần lót của anh, khảy khảy vật nam tính.

Lục Cường thở hắt ra, hàm răng cắn chặt.

Tay cô hơi do dự, lúc sau mới can đảm sờ vào nó, sờ xong lại cảm thấy hoảng sợ. Trước đây cô quá thụ động, phần lớn bọn họ chỉ làm tình vào buổi tối, khi ấy cô chỉ dám vụng trộm liếc nó, căn bản chưa từng chạm qua. Nhìn thấy và chạm vào là hai khái niệm khác nhau, xúc cảm cực kỳ rõ ràng, nhiệt độ của nó mang theo độ ẩm đặc thù, có lúc lại co giật lên.

Thế nghiệm cảm giác vừa tươi mới vừa xa lạ, nhớ lại những chuyện đã qua, quả thực cô không thể tưởng tượng được, làm thế nào cô có thể tiếp nhận vật to lớn này.

Lô Nhân then thùng, vừa rồi còn rất can đảm, bây giờ lại muốn lùi bước.

Tay cô thả lỏng, đột nhiên bị anh nắm giữ.

Ý chỉ của Lục Cường đã trở về con số 0, cô chỉ ma sát “thứ đó” có hai lần, giọng nói của anh đã trở nên khàn khàn, xoay người sang trấn áp cô.

Động tác của anh cực kỳ nhẹ nhàng, cũng không dám dùng sức trên người cô, chậm rãi di chuyển, giống như bên dưới anh là một con búp bê sứ dễ vỡ.

Lục Cường dùng sức chống tay, bởi vì ấn nhẫn cho nên mồ hôi chảy xuống người cô rất nhiều: “Chóng mặt không?”

“... Không.”

“Khó chịu không?”

Lô Nhân cắn môi lắc đầu, móng tay cào mạnh vào cánh tay anh.

Trong lòng Lục Cường tê rần, nháy mắt khiến anh nghĩ đến tương lai, cô mảnh mai như vậy, cần phải có người bảo vệ...

Yết hầu di chuyển, anh cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Lô Nhân vừa mới bắt đầu còn tích cực phối hợp, càng về sau càng vô lực chống đỡ, hô hấp có chút khó khăn.

Anh buông cô ra, môi dờn xuống dưới, ngực cô lưu lại một vết mổ, vết mổ vô cùng xấu xí, vĩnh viễn không thể phai nhạt.

Lô Nhân miễn cảm lùi lại, trong đầu muốn đẩy anh ra.

Lục Cường bình thản như chuồn chuồn lướt nước, nói: “Đừng sợ, hôn đi.” Giọng anh giống như mê dược, bầu ngực cô trở nên ẩm ướt, không tự chủ ôm chặt đầu anh.

Tình dục giống như là một liều thuốc chống trầm cảm, Lục Cường từ một con sói lang biến thành nai tơ, anh không được tận hưởng nhưng cũng không muốn cô cảm thấy không thỏa mãn.

Cô rất muốn đề nghị anh có thể di chuyển nhanh hơn được không nhưng miệng vẫn ngượng ngùng, hai cẳng chân mềm mại đặt lên hông anh.

Ở phút cuối cùng, anh muốn rời khỏi người cô, có điều hông anh bị chân cô kẹp chặt, anh không tự chủ liên đẩy nhanh hơn, anh khàn khàn giọng: “Mau, Nhân Nhân ngoan, mở chân rộng ra.”

“... Không.”

“Mẹ nó, em đừng đùa nữa.”

Trong lòng Lô Nhân ảm đạm: “Anh ghét em rồi?”

“Cái gì?” Anh cực lực ấn nhẫn.

“Vì em thay đổi nên anh không muốn gần gũi lâu đúng không?”

Anh bị chân cô kiềm hãm, bị câu hỏi kia khiến cho hoảng hồn, nội tâm

băn khoăn khiến cô không có cảm giác an toàn. Anh chống tay xuống, nhàn nhật nhìn vào đôi mắt đen láy của cô...

Anh khẽ hôn môi, hỏi: “Lại suy nghĩ bậy bạ?”

Lô Nhân cắn môi: “Trước kia anh không có thỏa mãn nhanh như vậy.” Từ lúc đưa tiễn Tiền Viện Thanh trở về, Lục Cường rất muốn có con, mà cho đến tận bây giờ bọn họ cũng không dùng biện pháp tránh thai.

Lục Cường không trả lời, cứ như vậy im lặng một lát, vừa rồi cảm xúc như sắp bùng nổ, bọn họ cần phải bắt đầu lại.

Anh chậm rãi nâng hông: “Thật hiếm thấy em lại chủ động vậy.” Cầm anh cọ vào trán cô, dịu giọng: “Bà xã của anh hoàn mỹ nhất rồi.”

Lô Nhân đột nhiên cảm thấy ủy khuất, ôm chặt thắt lưng Lục Cường.

Anh cử động một lát: “Có thể chịu được nữa không?”

Cô không nói chuyện.

Lục Cường cắn răng một cái, không quan tâm bất cứ điều gì khác, rốt cuộc cũng khởi động thêm một cuộc tiến công.

Bọn họ ân ái liên tục, thời gian trôi qua thật lâu.

Cổ họng anh đột nhiên nghẹn lại: “Nhân Nhân, gọi tên anh.”

“Lục Cường.”

Lúc lên tới đỉnh, cô nghe anh hỏi: “Em là bà xã của ai?”

Lô Nhân cắn môi, cả người run rẩy, run rẩy rên lên: “Lục Cường.”

“Nói to lên.”

“Lục Cường.”

Anh tà ác nói: “Rên đi.”

“Lục Cường, ừm, Lục Cường...” Miệng cô máy móc gọi, ngữ điệu gọi tình đến đáng sợ.

Anh vĩnh viễn không thể quên được, năm đó cô đứng ở trong hành lang tối tăm gọi điện thoại kêu hai tiếng “ông xã”, giọng cô dịu dàng đến cỡ nào, như cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi vào tâm trí anh. Lồng ngực anh cuộn cuộn vỗ sóng, không có ai biết, để đến được ngày hôm nay đối với anh không dễ dàng.

Yết hầu anh liên tục di chuyển, lúc cô đang lắp bắp gọi tên anh, anh gầm nhẹ một tiếng, phóng thích tất cả tinh dịch vào trong người cô.

Cô muốn, toàn bộ anh đều cho cô.

Đêm khuya yên tĩnh, rốt cuộc cũng bình ổn trở lại.

Lô Nhân mệt mỏi quá độ, cô đưa lưng về phía anh, mơ mơ màng màng ngủ.

Lục Cường không chớp mắt, nường theo ánh trăng lẳng lẳng nhìn hình dáng của cô, thời gian từng phút từng giây trôi qua, đã quá giữa khuya, còn ba giờ nữa là máy bay cất cánh.

Anh cử động thân thể, nửa người dựa vào đầu giường, châm thuốc.

Lô Nhân chỉ đắp chăn nửa người, Lục Cường rũ mắt nhìn xuống, ánh trăng chiếu vào tấm lưng trắng nõn thanh khiết như ngọc.

Điện thoại cạnh giường rung lên mấy lần.

Hình Duy Tân gọi điện thoại tới, Lục Cường híp mắt, dụi tắt điều thuốc, ngồi thẳng người, bắt máy.

Đối phương sốt ruột: “Bên phía Khưu Chấn đã có động tĩnh, muốn ngồi thuyền rời khỏi Chương Châu, Lục Cường, không thể chờ được rồi.”

Lục Cường nói: “Tôi cần ba giờ nữa.”

“Mẹ kiếp, cậu nghĩ gì vậy hả?” Lão Hình thô bạo hét lên: “Ba giờ đủ để bơi qua Thái Bình Dương.”

“Tôi phải đưa tiền Lô Nhân rời khỏi đây.”

Bên kia hít thở một hơi, kìm nén tính tình: “Có cảnh sát đi theo bảo vệ cô ấy, tôi cam đoan sẽ đưa cô ấy lên máy bay an toàn.” Ông chờ giây lát: “Đừng do dự nữa, xem như lần này cậu sẽ lập công chuộc tội. Ngồi tù sáu năm, các người tóm lại vẫn có thể đoàn tụ. Tình hình bên kia rất khẩn cấp, vạn lần không thể thất bại.”

Lục Cường im lặng một lúc lâu, nhìn về phía người bên cạnh, ánh mắt anh di chuyển, tóc cô đã mọc được một ít rồi, vết sẹo bên trong ẩn hiện. Não cô bị hư tổn, nằm ICU ba ngày, suýt nữa mất mạng.

Lục Cường nghiêng răng nói: “Cho tôi thêm một giờ.”

“Cậu...” Lão Hình nói không nên lời. “Cậu định làm gì?”

“Giải quyết chuyện cá nhân.”

“Cần thiết sao?”

“Ừ.” Lục Cường nói: “Đừng ra lệnh cho ai đi theo tôi.”

Lục Cường không đợi Hình Duy Tân nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Châm tiếp một liều thuốc, ngón tay anh xẹt qua vai cô, lưu luyến một lát, cúi người hôn xuống vị trí kia.

Hút thuốc xong, anh mặc quần áo vào người, trông mắt ngưng tụ, thay đổi thành một người khác.

Anh không quay đầu nhìn cô, nhấn tâm đóng cửa lại, bước nhanh ra ngoài.

Lục Cường gọi điện cho Căn Tủ.

Bên kia đang ngủ say, mơ hồ một lát.

Lục Cường nói: “Nửa tiếng nữa mày đưa Lô Nhân ra sân bay hộ anh.”

Đầu óc Căn Tủ vẫn mông lung vẫn chưa hiểu, hỏi: “Đại ca, vậy còn anh?”

“Tìm Trần Thắng.”

Đầu dây bên kia vội vàng nóng nảy: “Không phải anh nói là đưa chị dâu nhỏ qua Italy trước rồi mới đi tìm Trần Thắng hay sao?”

Lục Cường bước ra tiểu khu: “Bên phía Khưu Chấn đột nhiên có biến.”

Căn Tủ mở cửa, liên tiếp chạy xuống cầu thang: “Đại ca, anh chờ em, em đi cùng anh.”

Lục Cường đột nhiên rống lên: “Mẹ kiếp, anh bảo mày đi đón Lô Nhân, mày nghe không hiểu tiếng người?”

Bên kia ngáp ngừng một lát: “Có khả năng Trần Thắng đã sớm phòng bị, anh đi một mình không an toàn.”

Lục Cường hít một hơi: “Vương Toàn Chí(1), anh nói cho mày biết, mạng của anh là anh tự quyết, Lô Nhân anh giao cho mày, cô ấy gặp phải chuyện gì là anh sẽ xé xác mày ra.”

(1) Vương Toàn Chí: tên họ đầy đủ của Căn Tử.

Chân Căn Tử đứng phải bậc cầu thang suýt nữa ngã sấp xuống, vội hỏi: “Anh, anh đừng sốt ruột quá, em qua đó đưa anh thứ này.”

Lục Cường bước thật nhanh, ở ven đường bắt taxi, nói địa chỉ.

Căn Tử: “Đại ca, vậy anh cẩn thận, em cúp máy đây.”

“Đợi một chút.”

Căn Tử đưa điện thoại lên tai.

Lục Cường nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, dừng một chút, ngón tay anh để lên trán: “Giúp anh chuyển lời đến cô ấy.”

Lô Nhân tỉnh dậy từ trong giấc mộng, đầu cô chảy nhiều mồ hôi. Tay sờ sờ bên cạnh, không có Lục Cường.

Cô mặc quần áo, gọi to trong phòng khách, không có người trả lời.

Trong lòng xuất hiện dự cảm bất hảo, từ dưới gối lôi di động ra, chưa kịp gọi đã có tiếng đập cửa vang lên.

Trái tim cô giảm bớt nặng nề, mở cửa, ngăn người, đứng trước mặt cô là Căn Tử, không phải Lục Cường.

Chương 55

Quán bar

Tầng một là sàn nhảy, tầng hai là phòng VIP sang trọng.

Trần Thắng ngồi trên sofa ôm eo một cô gái, mắt liếc dưới lầu.

Vài giây trôi qua, thần kinh anh ta trở nên căng thẳng, có cái gì đó từ trong mạch máu đè ép tâm tình, cả người anh ta trở nên run rẩy, làn da tê ngứa khó chịu. Bàn tay anh ta di chuyển lên bộ ngực bốc lửa.

Cô gái hét lên, vùng tay né tránh.

Trần Thắng nghiêng người nghiêng rằng, bộ mặt dữ tợn liếc nhìn cô gái, cô gái liền biết mình phải làm gì...

Sau khi hưng phấn, cả người bọn họ xụi lơ, lại ngồi một lát mới đi ra khỏi phòng.

Phía sau cánh cửa là vài tên vệ sĩ đang canh gác, hai tháng nay Trần Thắng không dám hành động một mình. Có điều anh ta rất vui, tai nạn của ngày hôm đó khiến cho anh ta cảm giác được mình đã đánh bại Lục Cường.

Anh ta toan tính rất nhiều, bên người luôn mang theo vệ sĩ, dè dặt cẩn thận.

Xuyên qua hành lang vắng vẻ, bọn họ đi xuống bãi đỗ xe, một đám người bước đến lộp cộp, phá vỡ sự yên tĩnh.

Ba chiếc xe hơi màu đen đậu trong góc xó, Trần Thắng đi giữa, theo bản năng lướt đến cạnh xe, có chút sương khói nhàn nhạt quanh quần ở giữa không trung, anh ta dừng bước, nháy mắt mấy cái lại nhìn xung quanh.

Vệ sĩ phía sau luôn luôn cảnh giác, vừa định tiến lên xem xét. Trần Thắng ngăn cản: "Không có chuyện gì đâu, lên xe thôi."

Trần Thắng và cô gái ngồi vào chiếc xe thứ nhất, anh ta ngả người, nhắm mắt lại, giờ cánh tay ôm chặt cô gái. Tài xế trong rất to con, từ trong gương chiếu hậu quan sát, thấy ông chủ đã yên vị an toàn, lấy bộ đàm giao tiếp với vệ sĩ, mấy tên còn lại mới ngồi vào hai chiếc xe còn lại.

Chiếc xe vừa mới khởi động, bỗng nhiên Lục Cường mở cửa xe đặt mông ngồi vào tay lái phụ.

Trần Thắng sợ hãi trợn mắt, nghiêng đầu nhìn, cả người lạnh lẽo.

Lục Cường lười nhác dựa lưng vào ghế, miệng cắn thuốc, nửa mắt nhìn về phía trước, cũng không quay đầu nhìn Trần Thắng.

Tài xế phát hiện tình huống không ổn, nói vài câu trong tai nghe, bảo vệ từ phía sau xông tới, có người kéo cửa xe.

Lục Cường vẫn không động đậy, tay cầm điều thuốc, miệng nhả khói.

Trần Thắng lấy lại bình tĩnh, khôi phục trạng thái thản nhiên: "Ái chà, hiểm nhĩ."

Lục Cường khịt mũi.

Bảo vệ túm chặt cánh tay Lục Cường, muốn túm anh ra khỏi xe nhưng anh vẫn ngồi yên không động đậy.

Trần Thắng liếc nhìn Lục Cường, khoát tay ngăn cản, bảo vệ nới lỏng tay,

lui về phía sau hai bước.

"Thế nào, hôm nay rảnh rồi?" Anh ta nhếch môi, hà hơi hỏi: "Bà xã của mày không sao đấy chứ?"

Sắc mặt Lục Cường bình thản, ngón cái và ngón trỏ siết chặt điều thuốc, hút vào, nhả ra.

Trần Thắng quan sát Lục Cường một lúc, nhún nhún vai: "Rốt cuộc là con nhỏ đó đã cho mày uống thuốc gì mà mày phải hồn phách điên đảo thế, dám một mình chạy tới đây?"

Ngón tay cầm thuốc của Lục Cường đột nhiên siết chặt, điều thuốc bị nghiền xuống ghế ngồi.

Trần Thắng nhìn động tác của Lục Cường, miệng khẽ cong, không hài lòng. Anh ta vuốt mũi, ngoài cười nhưng trong không cười: "Sao? Có ý gì?"

Lục Cường nói: "Mày hẳn là biết lý do tao đến đây."

Anh ta chau mày, nói: "Đúng là không nghĩ tới. Sớm biết vậy tao đã ra lệnh cho tài xế nghiền nát nó rồi."

Lục Cường cười nhạt: "Mày rất bản lĩnh."

Khóe miệng Trần Thắng cứng đờ, chiếc răng màu bạc lộ ra bên ngoài, anh ta nhìn không ra biểu cảm của Lục Cường, trong đầu càng muốn bày mưu tính kế. Anh ta hừ lạnh một tiếng, kéo cửa, đẩy cô gái ra khỏi xe, nói: "Đến kho hàng."

Ở đây tổng cộng có bảy người, tất cả đều được huấn luyện chuyên nghiệp. Trong xe còn có vũ khí, hiện tại trong đầu anh ta chỉ muốn giết chết Lục Cường.

Lục Cường chỉ đi một mình, quả thật rất có lợi cho anh ta.

Ba chiếc xe chạy ra khỏi nội thành, dọc theo đường ray xe lửa, nửa km nữa là đến kho hàng.

Lục Cường dựa lưng vào ghế rũ mắt nhìn ngoài cửa sổ, không nóng không vội cũng không e sợ.

Cả người Trần Thắng co hồ trượt xuống ghế xe, mắt mở, bĩu môi. Ngón trỏ khẽ vuốt chóp mũi hỏi: "Sao mày không thử cầu xin tao?"

Ngón tay Lục Cường giật giật, trên mặt cũng không phản ứng.

Sắc trời tối đen như mực, chỉ có hai ngọn đèn đường chiếu sáng. Phía trước là đường ray xe lửa và một tòa nhà cũ nát, tiếng còi vang lên yêu cầu đoàn xe dừng lại.

Tài xế đạp chân ga, tốc độ giảm dần.

Thần sắc Lục Cường nghiêm nghị, rít một hơi, tàn thuốc thấp sáng, tay anh buông lỏng, trong xe lại rơi vào trạng thái hắc ám.

Mọi việc diễn ra trong tích tắc, Lục Cường đột nhiên kéo tóc Trần Thắng đập vào yên xe, Trần Thắng còn chưa kịp phản ứng, nháy mắt đã bất tỉnh rồi.

Tài xế trợn mắt nhìn gương chiếu hậu, anh ta nhanh chóng lấy thanh sắt ở dưới ghế ngồi, Lục Cường phản ứng mau lẹ, mượn sức mạnh của phần hông, nhào lên đá vào huyệt thái dương của anh ta, anh ta bay khỏi cửa kính.

Sau đó anh đổi vị trí, đóng sầm cửa xe, nhìn vào gương chiếu hậu, vài tên bảo vệ đang gấp rút vọt tới.

Lục Cường nhìn về phía trước, rào chắn xe lửa đã hạ xuống một nửa, kèm theo là tiếng còi phía xa xa. Lục Cường hóp má, đạp mạnh chân ga, chạy xe

vọt qua.

Đèn pha chiếu sáng trưng, Lục Cường đã hiểu, vì sao ngày ấy Lô Nhân sợ hãi đến vậy.

Trần Thắng tỉnh lại, anh ta nằm trên mặt đất ẩm ướt, bốn phía tối đen như mực, mơ hồ có thể nhận ra đây là một địa điểm hoang vắng, lá cây rậm rạp, có núi và nước.

Anh ta chống tay ngồi dậy, cổ đau đớn.

Nhìn thấy bóng lưng kia, anh ta kinh hãi thoái lui.

Cách đó không xa là chiếc xe của anh ta.

Cửa xe rộng mở, một chân Lục Cường để ở bên ngoài. Cánh tay của anh áp vào đầu gối, đầu ngón tay cầm một điều thuốc.

Trần Thắng theo bản năng nhìn về bốn phía, vắng vẻ vô cùng, anh ta chưa từng tới đây, nuốt nước bọt, hỏi: "Ở đây là đâu?"

"Núi Tề La."

Trần Thắng hít thở thật sâu, nơi này hoang sơn cùng cốc không một bóng người.

Anh ta có phần kích động: "Mày muốn thế nào?"

"Mày đoán thử xem?" Lục Cường nhàn nhạt liếc người nằm trên mặt đất.

Từ trước đến giờ anh ta chưa từng sợ Lục Cường là vì bên cạnh anh ta luôn có vệ sĩ, luận về đơn đả độc đấu Lục Cường giống như dã thú, anh ta rất nhỏ con, cơ bản không đánh thắng Lục Cường. Người tính không bằng trời tính, hoặc là anh ta đã quá coi thường Lục Cường.

Trong lòng Trần Thắng nhất thời lo lắng: "Khoan đã, giữa chúng ta chắc hẳn đã có hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?"

"Hai chúng ta không thù không oán, đừng níu kéo lẫn nhau được không."

Lục Cường ngồi im không nhúc nhích, hừ lạnh một tiếng, cúi đầu hút điều thuốc, phui bụi. Một lát sau, Lục Cường đứng lên đi đến bên cạnh Trần Thắng, đá một cước lên lồng ngực anh ta.

Trần Thắng rên lên, cả người té lăn hơn nửa mét.

Ngữ khí của Lục Cường lạnh nhạt, gần từng chữ: "Mày đừng ai không đừng, dám đừng đến người phụ nữ tao yêu thương nhất."

Trần Thắng ho khò khè, nói: "Đây là lệnh của ông chủ Khưu, kỳ thật tao không muốn nghe theo." Anh ta dừng một chút: "Tao chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi."

"Thật không?"

"Ông chủ Khưu sợ mày tiết lộ tin tức cho cảnh sát, vì thế ông ấy bảo tao dạy dỗ mày."

Lục Cường đạp chân vào ngực Trần Thắng, hỏi: "Tao lặp lại, thật không?"

"Th...Thật."

"Động vào Lô Nhân cũng là ý của ông ấy?"

Trần Thắng liếm môi: "Đ...Đúng vậy."

"Xem ra mày rất nghe lời."

Trần Thắng nói: "Trước đây mày cũng từng làm việc với ông ấy rồi, lẽ nào không rõ con người của ông ấy."

Lục Cường lườm Trần Thắng, chân liền di chuyển chỗ khác. Trần Thắng tay không trói là không chặt, so với thái độ trước đó khác hẳn. Anh ném điều thuốc, hai tay rút túi quần, di động rung lên, anh cũng không lấy ra xem.

Trần Thắng nương theo ánh trăng nhìn thấy biểu cảm của Lục Cường, che ngực chậm rãi đứng lên: "Ông chủ Khuru là nhân vật có máu mặt, tao biết mày cũng biết, ông ấy vì muốn bảo vệ cho Khuru Chấn nên mới làm vậy."

Lục Cường im lặng không nói chuyện, cúi đầu châm điều thuốc.

Trần Thắng nói: "Nếu mày không tin tao, hôm nay cứ trực tiếp giết chết tao đi, dù sao thì nơi này cũng không có ai, thần không biết quỷ không hay."

Lục Cường ngẩng đầu nhả một ngụm khói.

Anh ta tiếp tục: "Tao tình nguyện cùng mày..."

"Đi đi."

"Cái gì?" Trần Thắng kinh ngạc trừng mắt.

"Thừa diếu trước khi tao thay đổi chủ ý."

Mũi chân Trần Thắng thay đổi phương hướng, hỏi: "Tại sao mày đột nhiên lại..."

Lục Cường nở một nụ cười nham hiểm, nói: "Oan có đầu nợ có chủ, người tao cần tìm hẳn là Khuru Thế Tổ."

Trần Thắng di chuyển nửa bước: "Mày cũng đừng quá xúc động."

"Cút."

"Mà này, tao có thể trợ giúp cho mày."

"Tao bảo cút đi không nghe hả thằng chó?"

Trần Thắng cảm miệng liên tục lùi lại vài bước, quan sát một lát, Lục Cường vẫn đứng yên tại chỗ.

Anh ta nhanh chóng quay đầu, hướng về phía con đường có ánh sáng.

Khóe miệng Trần Thắng toét đến mang tai, thần sắc hèn mọn: "Thằng ngu."

Vì phối hợp với cảnh sát phá án, du thuyền cập bờ hồi lâu.

Hình Duy Tân sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Nhân viên công tác lấy cớ yêu cầu Khưu Chấn phối hợp kiểm tra, thời gian chỉ có thể kéo dài thêm nửa giờ.

Mười phút nữa là Khưu Chấn có thể lập tức xuất ngoại, có khả năng anh ta sẽ nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Hình Duy Tân đứng yên chống nạnh, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn về phía trước, Khưu Chấn mặc một bộ đồ màu đen, lạnh nhạt nói chuyện với người bên cạnh.

Sắc mặt Hình Duy Tân ngày càng âm trầm, từ trong túi lấy điện thoại cầm tay ra, lại ấn một dãy số...

Trần Thắng thở hắt hắt bước đi, cách ánh sáng ngày càng gần, trên đường có một chiếc xe đang tăng tốc, vèo một cái từ từ biến mất.

Hôm nay anh ta mất quá nhiều sức lực, so với ngày xưa suy yếu hơn rồi, trong đầu hỗn loạn, dưới chân phát run, vẫn không ngừng tiến lên phía trước.

Hi vọng ngay tại trước mắt, anh ta mở miệng cười.

Một tiếng nổ vang lên, anh ta dừng lại.

Trần Thắng quay đầu, một chiếc xe phía sau đột nhiên sáng lên, anh ta nâng cánh tay che mắt, chỗ đất trống ban nãy sáng như ban ngày.

Chiếc xe chậm rãi tiến tới gần, tóc gáy Trần Thắng dựng đứng, thì ra đây mới là dụng ý của Lục Cường. Chân anh ta đụng phải cục đá suýt nữa ngã sấp xuống, cũng chẳng quan tâm, té chạy về phía trước.

Di động trong túi rung lên, Lục Cường cũng không quản.

Môi anh nhếch lên, ánh mắt hung ác nham hiểm, đạo chân ga hướng về bóng người đang chạy.

Trần Thắng tránh trái tránh phải, thân thể ngã lăn quay, đứng lên, tiếp tục chạy.

Lục Cường đột ngột phanh xe, đạp số, bụi đất tung bay khắp nơi.

Trần Thắng đã chạy được một đoạn, chiếc xe phía sau chạy lên với tốc độ cực nhanh. Trước mắt Lục Cường hiện lên hình ảnh ngày ấy hai chiếc xe đụng nhau, Lô Nhân nằm ở gầm xe cả người đầy máu, cô ở trong phòng giải phẫu chiến đấu với Tử Thần, ngực cô lưu lại một vết sẹo, đầu cô cạo trọc...

Lòng bàn chân Lục Cường càng đạp mạnh chân ga, Trần Thắng đang ở trước mắt, chỉ cần anh kiên trì thêm hai giây, tất cả thù hận đều tan thành mây khói.

Trần Thắng thở dồn dập, toàn thân dường như có hàng vạn con kiến cắn

vào người, anh ta rét run, mạch máu chột sắp nổ tung. Rốt cuộc anh ta cũng chịu không nổi, dưới chân mềm nhũn, té lăn trên đất.

Tay chân Trần Thắng run rẩy, thậm chí lệch đi cũng không nổi, trở mình, cánh tay chống đỡ cái hông. Tốc độ xe chạy cực nhanh, mắt thấy nó sắp nghiền nát qua người mình, đôi mắt anh ta mở to, hoảng sợ rống lên thành tiếng.

Xe cán ngang chân anh ta, giọng nói của anh dường như mắc nghẹn nơi cổ họng. Anh ta cảm nhận được có một dòng chất lỏng từ vết hầu chảy ra, huyết thái dương đau đớn, ánh mắt giống như bị móc ra.

Trong một khoảnh khắc, chiếc xe tự nhiên dừng lại, Lục Cường đập phanh. Một vài hình ảnh hiện lên trong đầu anh, bọn họ cùng nhau thử sườn xám, ở trong xe ôm hôn; lấy giấy chứng nhận kết hôn vào một ngày mưa; anh cùng cô ngắm sao ở quê nhà, trở lại căn phòng hồi nhỏ anh ở, ân ái triền miên, miệng cô rên rỉ cầu xin...

Thời gian quay ngược, anh nhớ hình ảnh cô mặc một chiếc áo cưới đứng ở trong mưa, cô nhìn anh ghét bỏ, cô đứng ở hành lang gọi một tiếng "ông xã". Còn nữa, lần đầu tiên anh hôn cô là ngay tại núi Tề La này.

Cuối cùng, anh nhớ tới ngày ấy ở nhà ga, Tiền Viện Thanh đã dặn anh cái gì.

Lục Cường đập phanh.

Anh đẩy cửa xe, đi về phía trước hai bước. Cả người Trần Thắng run rẩy, miệng sùi bọt mép, nửa thân dưới còn đang mắc kẹt trong xe.

Lục Cường bước đi vài bước, chầm thuốc.

Di động ở trong túi chột rung lên, anh ổn định cảm xúc, lần này lại đứng

lên.

Hình Duy Tân không nghĩ tới Lục Cường sẽ nghe máy, sững sốt vài giây, không đợi ông ta mở miệng, bên kia nói: "Tôi sẽ tự thú."

Rạng sáng 2 giờ 30 phút ở sân bay.

Lô Nhân không đợi Lục Cường đến.

Căn Tử đã lo chu toàn mọi thứ, thần sắc của cô cũng không được tốt, không rơi nước mắt, cũng không quây phá âm ỉ đòi về.

Cô hỏi Căn Tử: "Cho nên bây giờ chỉ cần một vé máy bay?"

Cậu ta gật đầu.

Lô Nhân cắn môi, sợ sẽ nghe được đáp án, tiếp tục hỏi: "Lục Cường sẽ không gặp nguy hiểm chứ?"

Căn Tử sững sốt, nhanh chóng lắc đầu: "Vâng ạ."

"Anh ấy hi vọng tôi rời khỏi đây."

"Như vậy mới an toàn nhất."

Lô Nhân cúi đầu, cô nhìn chăm chăm vé máy bay trong tay, cách giờ bay còn có nửa giờ.

Trong lòng Căn Tử sốt ruột, cũng không dám thúc giục.

Vài giây sau, cô hít sâu một hơi: "Ừ."

Căn Tử nói: "Chị dâu nhỏ, chị nhớ kĩ số điện thoại của em nhé, qua đến

bên kia an ổn thì hãy gọi điện lại cho em."

Lô Nhân gật đầu, nỗ lực cười: "Ừ."

Cô cầm hành lý xoay người bước vào.

"Chị dâu nhớ, đợi một chút." Căn Tử bỗng nhiên gọi.

Lô Nhân dừng bước, Căn Tử đuổi theo: "Đại ca nhờ em chuyển lời đến chị."

Lô Nhân mím môi.

"Anh ấy nói, lúc gặp lại chị tội danh của anh ấy chắc chắn sẽ không còn."
Căn Tử dừng một chút: "Anh ấy bảo chị hãy chờ anh ấy."

Trong nháy mắt, nước mắt Lô Nhân tuôn rơi.

Cô vùi đầu, thật lâu sau mới nói: "Biết rồi."

Chương 56

Lục Cường bị đưa vào phòng thẩm vấn là ngày hôm sau, lão Hình ngồi đối diện anh, ngoài ra còn có hai người khác, một già một trẻ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, nhân viên cảnh sát trẻ tuổi cầm lấy tờ giấy và một cây bút, anh ta chuẩn bị ghi lại quá trình thẩm vấn.

Anh ta lịch sự hỏi: “Tên tuổi.”

Lục Cường nói: “Tôi muốn gọi một cú điện thoại.”

Nhân viên cảnh sát liếc mắt: “Bây giờ đang trong thời gian thẩm vấn, không thể gọi điện thoại.”

Lục Cường không thèm quan tâm đến anh ta, nhìn lão Hình.

Nhân viên cảnh sát kiên nhẫn lần nữa: “Tên tuổi.”

Lục Cường không trả lời.

Lão Hình lấy lại bình tĩnh, ông buông cốc nước, nghiêng người thì thầm vài câu với người bên cạnh, đối phương căn môi nhìn Lục Cường, gật đầu.

Lão Hình đứng dậy tắt camera theo dõi, ông móc điện thoại di động đưa qua.

Lục Cường không nhận: “Tôi muốn sử dụng điện thoại của mình.”

Lão Hình liếc anh một cái rồi rút tay về: “Đừng nói lâu quá.” Ông hướng về phía nhân viên cảnh sát, nói: “Vật chứng ở đâu, cậu mau mang qua đây.”

Lục Cường cầm di động bấm một dãy số.

Có hai cuộc gọi nhờ, đều là do Căn Tư gọi tới. Ngón tay anh tiếp tục lướt màn hình, mắt khẽ di chuyển, số điện thoại hiện lên trên màn hình là một dãy số đặc biệt, đây không phải là số điện thoại trong nước.

Anh liếm môi dưới, ngón cái quơ quơ trong hư không, thu hồi tầm mắt.

Lục Cường cúi mắt liếc nhìn màn hình, xoay người hỏi: “Cho tôi một điều thuốc được không?”

Lão Hình đứng bên cạnh anh, thuận tiện giúp anh châm thuốc.

Lục Cường rít một hơi thật sâu, lại liếc nhìn màn hình di động, mãi cho đến khi có người bắt máy.

Anh đưa di động lên tai.

“Alô.”

Cách một lát: “Alô.”

Lục Cường: “Lô Nhân?”

“... Là em. Anh đang ở đâu?” Giọng cô thoáng sốt ruột, khoảng cách xa quá, tín hiệu chập chờn.

Lục Cường lại rít một hơi, cổ họng nghẹn lại, đầu gục xuống, tay để lên đùi. Cuối cùng, anh phải kìm nén cảm xúc.

Qua vài giây: “Phòng thẩm vấn.”

Bên im lặng một lát, không một tiếng động.

Lục Cường hỏi: “Đến chưa?”

“Rồi ạ.”

“Dàn xếp ổn thỏa chứ?”

Lô Nhân nói: “Vâng.”

Anh cố gắng thoải mái đưa tay phủi bụi trên đùi mình: “Vừa rồi làm gì? Lâu như vậy mới nghe điện thoại.”

Lô Nhân nói: “Đang ngủ.”

“Bên đó bây giờ là buổi sáng?”

“Vâng.”

Ngoại trừ việc xác nhận anh vẫn an toàn, còn lại cô chỉ âm ừ cho qua.

Lục Cường: “Không muốn nói chuyện với anh sao?”

Hỏi xong, bên kia lại im lặng rồi, Lục Cường nín thở nghe thấy tiếng nước nổ rất nhỏ vọng ra trong di động. Tay anh siết chặt, cứ ngồi im mặc kệ những người trong phòng thăm vấn.

Một lúc sau, dường như Lô Nhân đã ổn định cảm xúc, anh nghe thấy cô nói: “Lục Cường, em hận anh.” Âm cuối rất nhỏ.

Trái tim anh dường như vỡ toạc ra, thấp giọng hỏi: “Hận anh làm gì?”

“Em ở chỗ này không quen, căn bản không thể nhìn thấy người châu Á.”

Lục Cường nói: “Căn Tử đã tìm cho em một dì giúp việc là người Trung

Quốc.”

“Hàng xóm cũng không quen thuộc.”

“Họ hàng xa không bằng láng giềng gần.” Lục Cường nói: “Không có chuyện gì làm thì cứ tâm sự với hàng xóm.”

“Phòng ở quá lớn, chỉ có một mình em.”

Gò má Lục Cường khẽ giật giật, cách thật lâu mới nói: “Nhân Nhân, anh xin lỗi.”

“... Em muốn về nhà.” Nghe được giọng nói của anh khiến cô không kìm nén nổi, khóc.

Lòng anh nặng trĩu, anh hận không thể lập tức bay qua bên đó, thậm chí chỉ cần giúp cô lau nước mắt cũng được.

Hốc mắt Lục Cường nóng lên, quyết tâm: “Cứ xem như là em đi nghỉ dưỡng đi, không lâu nữa anh có thể qua bên đó tìm em.”

“... Thật sao?”

“Anh hứa.” Lục Cường nhắm chặt hai mắt, trong đầu chỉ nghĩ đến gương mặt đầy nước mắt của cô. Anh nghiêng người, khuỷu tay chống đầu gối: “Đừng khóc nữa, Lô Nhân.”

“Vâng.”

Lục Cường nói: “Người phụ nữ của anh phải kiên cường chứ, anh tin em có thể tự chăm sóc bản thân.” Anh dừng một chút: “Em hẳn là biết vì sao anh lại ở đây, cái chết của Ngô Quỳnh cũng liên quan một phần đến anh, sai lầm nhiều năm rồi, anh không hy vọng nó sẽ trở thành khúc mắc ở trong lòng em.”

“Đây là một món nợ.” Lục Cường trầm giọng nói: “Hiểu không?”

Lô Nhân khịt mũi: “Biết rồi.”

Chân mày anh thả lỏng: “Yên tâm chờ anh, được không?”

“Phải mất bao lâu?”

“Chưa biết.”

Trong lòng Lô Nhân ủy khuất, cố ý nói: “Nếu lâu quá, em sẽ không đợi nữa.”

Trái tim Lục Cường thắt lại: “Em muốn làm gì?”

Giọng cô thì thầm: “Đi tìm người đàn ông khác.”

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, tàn thuốc rơi xuống mặt đất...

Anh rít một hơi, nói: “Ừ.” Lại cười lạnh: “Tuyệt đối đừng để anh thấy mặt hăn ta, nếu không anh sẽ làm cho hăn ta tuyệt tử tuyệt tôn.”

Lô Nhân cười khế, đầu dây điện thoại bên kia vừa khóc vừa cười. Chân mày Lục Cường giãn ra, khóe miệng hơi cong.

Lão Hình đi qua đi lại, đưa đồng hồ đến trước mặt anh.

Lục Cường nhìn một cái: “Nhân Nhân, anh không thể nói chuyện với em quá lâu.”

“Vâng.”

“Có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho Căn Tử.” Anh vỗ vỗ trán: “Nếu... Tình hình không tốt, em có thể viết thư cho anh.”

“... Được.”

Lục Cường siết chặt di động, nghe cô nói: “Em cúp máy đây.”

Anh chần chờ vài giây, người bên kia cũng không đáp lại, lúc ngón tay đè phím tắt, trong ống nghe truyền đến ba chữ khiến cho trái tim anh tan chảy.

Lô Nhân nói, em chờ anh.

... ..

Lão Hình ngồi bên cạnh bàn, tay nắm chiếc cốc, không khí nháy mắt nghiêm túc trở lại.

Ông hỏi: “Có thể bắt đầu chưa?”

Lục Cường dựa vào lưng ghế: “Ừ.”

Trong những ngày này, Lục Cường phải vào phòng thẩm vấn liên tục, có Hình Duy Tân chiếu cố, tinh thần của anh không dễ bị oanh tạc. Thời gian này anh bị tạm giam, ngủ không đủ, mắt thâm quầng, râu mọc lia chia.

Cảnh sát tận lực thu thập tư liệu, ngày đêm không ngừng điều tra.

Mười bốn ngày sau, tư liệu đã được thu thập đầy đủ, lão Hình đem những thứ này đến Viện Kiểm Sát. Đợi vài giờ, cấp trên đồng ý phát lệnh bắt người...

Vì đây là vụ án đặc biệt, tòa án cũng nhanh chóng chấp nhận.

Phiên toà được mở vào giữa tháng mười, thời tiết chuyển lạnh, lá rơi đầy đường ở thành phố Chương Châu.

Hôm đó, Lục Cường gặp được Khưu Thế Tổ, ông ta một mặt lạnh nhạt nhìn về phía Thẩm phán, bọn họ mời luật sư tốt nhất để biện hộ cho Khưu Chấn, hôm đó không phải là kết quả cuối cùng, Thẩm phán chọn một ngày khác để tuyên án.

Cuối cùng chủ tọa lên tiếng: “Toà án xử lý thẩm tra kết thúc, hiện tại bị cáo sẽ bị giam giữ. Khi nào phiên tòa mở lại sẽ được thông báo sau.”

Khưu Chấn bị cảnh sát còng tay dẫn đi.

Đám người dự thính dần dần di tản, Lục Cường quay đầu, Khưu Thế Tổ đã rời đi trước. Anh liếc mắt băng quơ, Lương Á Vinh nhìn anh một cách thù địch. Thân thể bà dường như không được khỏe, tóc làn da gầy gò, đôi mắt chứa đầy hận thù và giận dữ, nếu ánh mắt kia là con dao găm, sớm đã đâm Lục Cường về nơi Hoàng Tuyền.

Lục Cường thu hồi tầm mắt, anh ra tự thú chuyện năm xưa cũng không thể làm Lương Á Vinh nguôi hận.

Ngày tuyên án là một tuần sau, tội danh của Khưu Chấn được thành lập, bị xử án mười năm tù.

Lục Cường bao che hành vi phạm tội, kết án tám năm. Do trước kia anh đã bị giam mất sáu năm, ngoài ra có công tố giác, lại tích cực hiệp trợ cảnh sát điều tra nên được giảm hình phạt xuống là tám tháng lẻ bảy ngày...

Sau khi chánh án tuyên án xong, người nhà nạn nhân cơ hồ phản đối, Ngô Quỳnh bị giết hại, vậy mà Khưu Chấn lại thoát tội tử hình. Lương Á Vinh siết chặt lòng bàn tay, dùng lời lẽ xúc phạm bị cáo, mặt bà đầy nước mắt, tóc tai bù xù, cổ họng thét lên khàn khàn. Mọi người ngồi đó cũng rất đồng cảm với người nhà của nạn nhân.

Lương Á Vinh bị mời ra khỏi phòng xử án, không khí cay đắng này sẽ

không thể dập tắt trong một thời gian dài.

Lục Cường nghiêng đầu đối diện với Khưu Thế Tổ, Khưu Thế Tổ lấy tay kéo kéo cổ áo, khoe miệng khê cong, không nói một lời xoay người rời đi.

Khưu Chấn bị đưa vào tù, Lục Cường bị đưa đến một khu giam giữ đặc biệt.

Sau khi xem lại bản tuyên án, Hình Duy Tân thở phào nhẹ nhõm.

...

Lục Cường nhận được thư tay của Lô Nhân, năm mới còn có hai mươi ngày.

Anh đọc thư dưới sự giám sát của cảnh ngục, tổng cộng có ba trang giấy, hầu như trong thư cô đều miêu tả cuộc sống ở bên kia. Cô tìm được một việc làm nhẹ nhàng, ngay gần chỗ các cửa hàng may, cửa hàng không lớn lắm nhưng ông chủ tốt tính. Sức khỏe của cô cũng ổn định, Căn Tử thuê một dì giúp việc khoảng năm mươi tuổi, thỉnh thoảng vào cuối tuần con trai và con gái của dì ấy sẽ tới thăm. Phía trước nhà là công viên, sau bữa cơm cô thường đi tản bộ, từ nơi đó có thể nhìn thấy hoàng hôn, cô nói, mỗi khi màn đêm buông xuống là rất muốn nhìn thấy anh.

Cố hòng Lục Cường ghen lại, anh tiếp tục đọc.

Cô nói, từ công viên đi bộ vài bước có một siêu thị nhỏ dành cho người Trung Quốc, ở đó cái gì cũng có lại dễ sử dụng, bình thường cô đều mua đồ ăn ở đây về nấu ăn cùng dì giúp việc.

Bữa sáng không có bánh quẩy và sữa đậu nành, cô rất nhớ những món ăn quê nhà. Buổi tối đi ngủ thì giường quá lớn, nửa đêm trời rất lạnh. Người ngoại quốc thật cởi mở, bọn họ không hề che giấu tình cảm trong lòng, còn

có thể ôm hôn ngoài đường, mỗi khi nhìn đến hình ảnh này, cô lại nhớ tới thời gian ở bên anh.

Trong thư Lô Nhân còn viết, ba tháng đầu rất khó khăn, cô không thể ăn, mỗi lần nghe mùi dầu mỡ là cô liền nôn ra, chóng mặt, mệt mỏi, buổi tối ngủ trằn trọc. Cô ngủ không được ngon, ôm chăn dè nén khóc, liên tục gọi số của anh, có điều tín hiệu không thể kết nối, lúc này cô hận nhất là anh...

Lục Cường đưa tay vò đầu, đoạn này anh không hiểu lắm, lại nghiêm cẩn đọc thêm một lần.

Lật qua, còn có một trang giấy.

Anh đọc xuống phía dưới, ánh mắt nhìn thấy bốn chữ cuối cùng thì liền dừng lại, ngón tay run bần bật.

Cảnh ngục nhìn thấy liền hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Lục Cường hoảng thần, vội vàng đem bức thư đưa tới: “Giúp tôi nhìn xem đoạn này, cuối cùng đây là cái gì.”

Cảnh ngục kinh ngạc nhìn anh, hoài nghi tinh thần của anh không tốt, anh ta giúp anh đọc lại.

Hơn nửa ngày Lục Cường dường như không biết đang nghĩ cái gì, anh cầm bức thư trong tay, anh còn nhìn chăm chăm bốn chữ kia.

Cảnh ngục: “Cậu không có chuyện gì chứ?”

Lục Cường phản ứng kịp thời: “Cảnh ngục, tôi muốn hồi âm.”

Cảnh ngục đưa cho anh hai tờ giấy. Lâu rồi anh không cầm bút, lúc viết thư có tư thế kỳ quái, suy nghĩ thật lâu, anh mới đặt bút xuống.

Chữ viết của anh thô ráp, hạ bút nặng nề lên trang giấy. Chữ nào anh không viết được liền hỏi cảnh ngục, cảnh ngục dứt khoát ngồi xuống, tìm giấy bút, hỏi anh muốn viết cái gì.

Hỏi xong, anh lại không kiên nhẫn.

Rốt cuộc cũng viết xong một trang giấy A4. Lục Cường nhìn lại lần nữa, mím môi, đột nhiên vò nát.

Cảnh ngục: “...”

Anh nở nụ cười thanh lãnh: “Viết không hay.”

Cảnh ngục khịt khịt mũi, ném bút đi, đứng bên cạnh mặc kệ.

Lục Cường lại tiếp tục suy nghĩ, lần này anh không hỏi cảnh ngục nữa, ở trên giấy viết ra bảy chữ: Chết tiết, Lô Nhân, em giỏi lắm.

Đêm đó Lục Cường mất ngủ.

Ngày hôm sau anh xin gặp Căn Tử.

Lúc Căn Tử tới thăm anh trên mặt anh tươi cười rạng rỡ.

Lục Cường nói: “Giúp anh làm chuyện này, đưa mẹ anh ra nước ngoài.”

Căn Tử nhếch miệng, khoát tay nói: “Anh đừng làm khó em, chẳng lẽ anh không biết tính tình của mẹ anh ngang ngược cỡ nào, lúc trước anh khuyên cũng không được, em dựa vào cái gì?”

Lục Cường dựa lưng vào ghế, ngón trỏ linh hoạt vỗ trán, đắc ý nhú mày.

Anh định liệu trước liền hừ cười hai tiếng: “Mày nói thế này...”

Căn Tử ngậy ngốc.

“Con dâu của thím mang thai, thím không muốn qua bên đó thăm sao?”

Căn Tử sững sốt: “Ai mang thai hả?”

Lục Cường nói: “Chị dâu mày.”

Nháy mắt Căn Tử liền hiểu, vỗ đùi: “Thật sao?” Sau đó cậu cười rộ lên, ý tứ hàm xúc không rõ giờ thẳng ngón cái: “Anh, anh thật sự thông minh.”

Căn Tử trở về liền quay lại Hoài Châu, thực hiện theo lệnh Lục Cường phân phó.

Thoáng một cái đã đến đêm trừ tịch(1).

(1) Đêm trừ tịch là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi các gia đình sum họp, chuẩn bị đón năm mới với những điều tốt lành sẽ đến và tiễn trừ năm cũ.

Phòng giam hôm nay giăng đèn kết hoa, mọi người chúc mừng qua lại, buổi tối được ăn sủi cảo, ngồi ghế xem tiệc tối.

Trong ngục giam hiếm khi nào náo nhiệt như vậy, so với lúc bình thường cũng tắt đèn trễ hơn.

Giữa khuya, Lục Cường không ngủ được, anh nhìn những ngôi sao nhỏ ngoài cửa sổ thông hơi trên tường, nơi này cách xa nội thành, nghe không được tiếng pháo nổ, cũng không nhìn thấy pháo bay tung tóe, yên tĩnh dị thường. Anh nhớ tới tết âm lịch năm trước, cô ở nhà cậu, còn anh đang trên đường về quê.

Năm nay bọn họ cũng chia lìa như năm ngoái, anh ở trong tù, cô cách anh hơn tám nghìn cây số.

Lục Cường đột nhiên nghĩ đến đứa con chưa xuất hiện hình hài, thậm chí trở mình mấy lần cũng không buồn ngủ.

Người ở giường bên cạnh ló đầu nhỏ giọng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Lục Cường nói: “Ngủ không được.”

Anh ta lút cùi chỏ sau gáy, cười xấu xa, hỏi: “Nhớ phụ nữ?”

Lục Cường liếc anh ta một cái, xoay người lại, ánh mắt nhìn trần nhà, thấp giọng: “Nhớ vợ.”

Những ngày này anh đặc biệt hy vọng qua nhanh.

Một tháng sau, thời hạn ra tù còn năm tháng.

Có người vào tù thăm anh, anh không nghĩ người ngồi đối diện mình lại là Khưu Thế Tổ.

Hai người nhìn nhau một lát, Khưu Thế Tổ cầm lấy điện thoại hỏi anh: “Trần Thắng đã chết rồi cậu biết chưa?”

Lục Cường nói: “Biết.”

Đêm đó anh không giết chết Trần Thắng, Trần Thắng qua đời vì do chơi thuốc quá liều. Cảnh sát đã đi điều tra, Trần Thắng chết, Lục Cường không hề liên quan.

Khưu Thế Tổ gọng gàng dứt khoát: “Tôi muốn biết vì sao cậu lại trăm phương nghìn kế ép tiểu Chấn phải ngồi tù.”

Lục Cường rũ mắt, qua nửa giây, nói: “Lương tâm không cho phép.”

Khuru Thế Tổ không nghĩ anh sẽ đáp như vậy, ông ta dừng vài giây, sau đó cười to thành tiếng: “Lục Cường, trước đây cậu có biết cậu làm bao nhiêu việc thương thiên hại lý chưa, lương tâm không cho phép?”

Lục Cường dựa vào lưng ghế, bình thản nhìn ông ta, không nói chuyện.

Khuru Thế Tổ thu hồi nụ cười: “Mặc kệ mục đích của cậu là gì, Lục Cường, tôi nhất định sẽ không để tiểu Chấn ngồi tù quá lâu.” Nói xong, đặc chí hài lòng nhìn anh.

Lục Cường day day huyết thái dương, sau đó anh trầm tĩnh lại, không nói chuyện.

“Về sau tôi điều tra được, Trần Thắng ở giữa châm ngòi nổ, hại người phụ nữ của cậu chuyện này tôi căn bản không biết.” Ông ta nhìn Lục Cường: “Trước giờ tôi đều luôn tín nhiệm cậu, càng hiểu rõ con người cậu, tin tưởng cậu sẽ không bán đứng tiểu Chấn, cho nên...”

Ông ta bĩu môi: “Thật thất vọng.”

Lục Cường nói: “Tôi đối với Khuru Chấn cũng như vậy.”

Khuru Thế Tổ bỗng nhiên kéo kéo cổ áo: “Tính cách này của nó là học được từ cậu.” Lại nói: “Sự việc này tôi sẽ không truy cứu nữa, coi như hoàn lại năm đó đã nợ cậu một ân tình.”

Khuru Thế Tổ đứng lên: “Sau này tự giải quyết cho tốt.”

Lục Cường híp mắt nhìn, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đầu tháng tư anh mới biết được Khuru Chấn bị đánh đến chết, tin tức là do Hình Duy Tân truyền lại.

Hình Duy Tân nói: “Là lão Đặng làm.”

Một tháng trước, Lương Á Vinh đi thăm lão Đặng đã thuật lại, năm trước lão Đặng bị ung thư phổi, vừa mới sơ kì nhưng người đã gầy yếu không ít.

Hai người nói chuyện khoảng mười phút, sau khi Lương Á Vinh đi thì lão Đặng trầm mặc trở về.

Trong lúc làm việc, lão Đặng vụng trộm một thanh sắt giấu vào bắp đùi. Ông ta dùng thứ vũ khí này để giết Khuru Chấn.

Không ai nghĩ tới, một người có thân hình gầy ốm ở thời kỳ đầu của bệnh ung thư phổi lại có thể làm được chuyện này, khả năng là xuất phát từ tình cha con.

Sau đó, lão Đặng kiệt sức, bây giờ chỉ còn có thể thôi thóp vài ngày.

Hình Duy Tân nói: “Có lẽ ông ấy đã kìm nén quá lâu.”

Lục Cường hỏi: “Ông ấy bây giờ ở đâu?”

“Bệnh viện.”

Hai tay Lục Cường di chuyển lên mặt bàn, qua hồi lâu mới hỏi: “Có thể cho tôi một liều thuốc được không?”

Hình Duy Tân đưa tới một liều thuốc, nhìn Lục Cường chậm rãi hút xong.

Sau đó, anh đứng dậy rời đi, tròng mắt đỏ ửng. Hình Duy Tân nghe thấy Lục Cường nói: “Giúp tôi tìm cho ông ấy một chỗ an nghỉ thật tốt.”

Khuru Thế Tổ tỉnh dậy sau cơn mê, con trai độc nhất qua đời, huyết áp ông

ta lên nã, trúng gió được đưa vào bệnh viện.

Qua vài ngày, già thêm mười tuổi.

Sau khi tỉnh lại vẫn không thể chấp nhận được hiện thực, bi thống đan xen, cấp cứu liên tục hai lần.

Ông ta thoát qua cơn nguy kịch, chuyện thứ nhất ông ta muốn làm chính là khiến cho Lục Cường nhà tan cửa nát.

Nhưng mà, vài ngày sau, cấp dưới lại cấp báo, vợ và mẹ của Lục Cường đã sớm tẩu thoát ra nước ngoài.

Chương 57

Italy.

Lô Nhân từ cửa hàng may bước ra, chào tạm biệt ông chủ, ngẩng đầu nhìn, thời tiết âm u, mưa phùn lâm râm.

Cô mở ô che.

Ven đường là một giáo đường khá nhỏ, bức tường cũ kỹ loang lổ trong thời kì văn hóa Phục Hưng, đá cẩm thạch bị mài mòn. Giáo đường mở cửa hăng năm, ánh sáng màu vàng ấm áp tỏa sáng từ bên trong, những bài thánh ca nhẹ nhàng có thể khiến cho người ta bình thản, các tín đồ ngồi rải rác, hai tay siết chặt, thành kính cầu nguyện.

Trước giáo đường có một hồ nước nhân tạo, dưới đất là những chú chim bồ câu, mỗi khi chạng vạng dân địa phương thường hay mang đồ tới đây cho chúng. Gần quảng trường có vài đứa bé đang nghịch nước, Lô Nhân mỉm cười nhìn.

Điện thoại vang lên, là Tiền Viện Thanh gọi tới, xuyên thấu qua microphone cô có thể nghe thấy tiếng kêu bô bô, trái tim cô mềm nhũn, cất đi động, bước vội về nhà.

Cô ghé siêu thị gần đó, Tiền Viện Thanh dặn cô mua hai hộp sữa bột và nướm vú. Kế bên là các cửa hàng tạp hóa, cô dừng bước, đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng Trung Quốc, bảng hiệu màu đen, bốn chữ đơn giản được phác họa thật to: xăm hình nghệ thuật. Bên cạnh là những hàng chữ tiếng Anh, kế

đó còn vẽ kèm theo hình mẫu.

Cô nhớ tới năm trước cô cùng Lục Cường đi bộ trên một con phố, anh còn nói sẽ xăm hình giúp cô, cô căn cứ môi, mặt không tự giác hồng lên, do dự hai giây, cô đẩy cửa đi vào.

Về đến nhà đã là bảy giờ đêm.

Ở ngoài cửa nhà cô đứng mặt bà Rhede, hàn huyền vài câu sau đó mới đi vào.

Dì giúp việc đang chuẩn bị cơm, Tiền Viện Thanh bước ra tiếp nhận đồ trên tay Lô Nhân, hỏi: “Vừa rồi hàn huyền gì đó?”

Hai người vào phòng, Lô Nhân đi đến chiếc giường trẻ con: “Bà Rhede nói gần đây trị an không tốt lắm, có vài nhà bên cạnh đã bị trộm viếng, bảo chúng ta cẩn thận.”

Đứa bé nhìn Lô Nhân, bàn tay nhỏ bé mồm mĩm đung đưa, cười khanh khách.

Tiền Viện Thanh nói: “Sau này nhớ khóa kỹ cửa.”

“Dạ.” Lô Nhân gật đầu, nghiêng người hôn xuống bàn tay nhỏ bé...

Tiền Viện Thanh chặc chặc một tiếng, vội nói: “Tắm gội rồi hăn ôm, mẹ nói nhiều lần rồi mà, đừng đem vi khuẩn bên ngoài chấy chết trên người cháu mẹ.”

Lô Nhân xoa tay: “...”

Lại một tuần trôi qua, thời tiết sáng sủa vô cùng.

Lô Nhân vạch màn, hít thở một hơi.

Trẻ một chút, cô đưa con ra sân phơi nắng, tiếng trẻ em bập bẹ, tiếng cười vang vọng trong không khí.

Tiền Viện Thanh và dì giúp việc đi vào phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, lò than để ngoài góc vườn.

Lô Nhân ngồi trên xích đu cầm một quyển sách, bé gái bên cạnh cứ vùng vẫy liên tục, a a không biết nói cái gì. Lô Nhân không còn tâm trí để đọc sách nữa, cứ như vậy nhìn nhìn con gái, trong lòng trở nên yên bình.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên nhớ đến một người. Cô rất hạnh phúc, hiện tại chỉ thiếu một thứ.

Đột nhiên, Tiền Viện Thanh gọi cô, cô hoảng hồn chạy vào phòng khách...

Ngoài sân có một bóng đen đang lén lút, anh ta rít một hơi thuốc rồi lại dập tắt. Hai tay anh ta chống lan can, linh hoạt tiến vào.

Tiền Viện Thanh dùng tay kiểm tra nhiệt độ của bình sữa: “Đừng để cháu của mẹ đói.”

Lô Nhân mỉm cười, cầm bình sữa đi ra ngoài.

Ánh sáng bên ngoài rất chói mắt, ngồi xổm bên cạnh đứa bé là một người đàn ông cao to, lưng anh ta đưa về phía cửa, tay chuẩn bị ôm đứa bé vào lòng.

Lô Nhân hoảng sợ hét to: “Mẹ ——”.

Cô chạy nhanh ra ngoài, đầu óc hỗn loạn, dép bay tứ tung.

Người đàn ông ngậy ngốc ôm lấy đứa bé, nhún vai, quay người lại.

Chợt Lô Nhân dừng bước.

Cách năm sáu mét, giống như kẻ ngu nhìn chăm chăm người trước mặt. Làn da anh ngăm đen, đầu trọc(1), trên người mặc áo thun và quần bố, chân mang giày vải Bắc Kinh.

(1) Tội phạm thường bị cạo trọc.

Cơ thể anh che phủ ánh mặt trời, mỉm cười nhìn cô. Biểu cảm này cũng giống như lần đầu tiên họ gặp mặt.

Lục Cường chậm rãi cười nói: “Anh về rồi.”

Lô Nhân thờ ơ.

Anh hỏi: “Chóng mặt sao?”

Trước mắt cô dần dần mơ hồ.

Yếu hèn anh di chuyển, thu hồi nụ cười, giọng nói dịu dàng: “Lại đây, cho anh ôm em một cái.”

Vào lúc đó, cô nhìn thấy rõ ràng, bàn tay mũm mĩm của đứa bé nhẹ nhàng chạm vào cằm anh...

Chương 66: Phiên Ngoại 1

Tiền Viện Thanh mém chút nữa bị dọa ngất, bà và quản gia đều nhìn nhau, sau đó bọn họ ném chai rọ trong tay xuống đất.

Lúc chạy tới cửa và nhìn thấy người bên ngoài, Tiền Viện Thanh mới giơ tay ngăn cản quản gia.

Giữa sân có một cây chanh rất to được người chủ trước lưu giữ lại, hàng năm nở hoa kết quả, lúc này phiến lá đã đầy trái. Có gió thổi qua, nhánh cây lay động, đưa tới một hương vị tươi mát kỳ lạ.

Dưới tàng cây là một đôi nam nữ đang ôm nhau, một tay nam chế trụ cái ót của người nữ, còn nữ quàng chặt eo người nam, đầu cô chôn chặt trong ngực anh ta.

Ở giữa bọn họ là một đứa trẻ sơ sinh, từ khi chào đời dường như bé rất hiểu chuyện, không thích khóc, cũng hiếm khi mè nheo, đột nhiên bé nhoẻn miệng cười.

Quản gia kinh ngạc nhìn về phía Tiền Viện Thanh. Nhận thức được có người nhìn mình chăm chú, Tiền Viện Thanh bỗng dừng quay mặt lau đi nước mắt.

Quản gia họ Vu, so với bà lớn hơn hai tuổi. Tiền Viện Thanh cười nói: “Đó là con trai của em.” Lúc nói những lời này trên mặt bà lộ ra thần sắc dịu dàng hiếm có.

Quản gia ở đây đã hơn một năm trời, đại khái cũng hiểu được một số vấn đề, lúc này nhìn thấy biểu cảm vui mừng của Tiền Viện Thanh thì hốc mắt cũng nóng lên.

Tiền Viện Thanh trì hoãn cảm xúc, bước xuống bậc thềm.

Lục Cường cúi đầu hôn lên trán Lô Nhân.

Tiền Viện Thanh đi qua, oán trách: “Được rồi, hai cái đứa này.”

Lục Cường ngược mắt nhìn, đột nhiên gọi: “Mẹ.”

“Trở về là tốt rồi.”

Tiền Viện Thanh không thêm quan tâm đến Lục Cường, chỉ sốt ruột đỡ đứa bé trong tay con trai, trẻ con gân cốt yếu ớt, vạ nhất con trai và con dâu làm đau đứa cháu của bà thì bà đau lòng mất.

Bà lườm Lục Cường một cái, muốn dạy dỗ vài câu, nhẫn nhịn, chung quy cũng không mở miệng.

Hai người lia cuối cùng cũng tách ra, Lô Nhân cúi đầu lau nước mắt.

Quản gia cũng đi tới.

Lô Nhân giương mắt khịt mũi giới thiệu: “Anh ấy là ông xã của cháu, mới từ Trung Quốc đến ạ.”

Quản gia quan sát vài lần, cũng không hỏi nhiều, cười nói: “Ừ, ừ, đến là tốt rồi.”

Lục Cường im lặng không nói, cách một hồi lâu mới mở miệng: “Cám ơn bác.”

Vài giây trăm mặc, ai ai cũng không nói tiếp nhưng đều hiểu ý của đối phương.

Lô Nhân bóp lòng bàn tay, hỏi: “Anh tới tay không?”

Lục Cường hướng cửa nâng cầm, trên nền cỏ là một chiếc túi xách màu đen. Từ trong túi ra anh chỉ kịp về nhà thu dọn một chút đồ đạc liền bị người của Hình Duy Tân đưa qua biên giới.

Quản gia đi tới cửa nhặt túi xách lên, Tiền Viện Thanh nói khoảng hai câu thì cũng ôm đứa bé vào nhà.

Lô Nhân đi về phía trước hai bước, ngẩng đầu nhìn Lục Cường: “Không phải là tháng sau mới tại ngoại sao?”

Lục Cường nắm lấy tay cô, nói: “Biểu hiện tốt, được phóng thích sớm.”

“Sao không báo em một tiếng, em đi đón anh.”

Lục Cường nói: “Muốn tạo cho em bất ngờ.”

Tròng mắt Lô Nhân vẫn đang ướm sừng, quở trách: “Có cửa không đi còn cố tình trèo tường tiến vào, anh làm em tưởng trộm biết không.” Cô xiết chặt tay anh trừng phạt: “Ngạc nhiên ở đâu không thấy chỉ thấy sốc hơn thôi.”

Anh cầm tay cô di chuyển đến trước lồng ngực rắn chắc của mình, khàn giọng: “Thật sự không ngạc nhiên sao?” Anh dùng ánh mắt bình thản trực tiếp nhìn cô.

Một lát sau, người bại trận vẫn là Lô Nhân, mở to mắt, hơi nhếch môi.

Lại qua một lúc, Lục Cường tắm rửa đi xuống lầu, thay đổi quần áo ở nhà và dép lê. Người nhà của quản gia cũng tới, trong sân bày đầy nguyên liệu nấu ăn và than lửa, khói mù mịt bay xung quanh.

Mọi người lại giới thiệu ngắn gọn với nhau, Lục Cường hàn huyên vài câu, không bao lâu sau bầu không khí liền trở nên sôi nổi. Bọn họ mở bia cùng nhau cạn chén, giống như đây là cuộc hội ngộ đầy bất ngờ.

Lục Cường uống hết một ngụm, rũ mắt xuống nhìn lên người phụ nữ đối diện, hôm nay bọn họ chỉ nói chuyện có vài câu.

Thân thể anh dựa vào lưng ghế, gọi: “Lô Nhân.”

“Sao ạ?” Ánh mắt không hẹn mà gặp.

Lục Cường nhìn về hướng phòng khách nhú mào, nói: “Đi lấy vài cái đĩa ra đây.”

Giọng anh thông thả trầm thấp, rũ mí mắt lười nhác nhìn cô, hút vài hơi thuốc rồi lại nghiền nó trên góc bàn.

Lô Nhân liếm liếm môi, tiếng nói chuyện chung quanh đều biến thành tạp âm, chỉ có thể nghe thấy tiếng lòng của trái tim. Gò má cô đột nhiên ửng đỏ, buông đĩa xuống, chậm mất nửa nhịp mới chạy về phòng bếp.

Một lát sau, Lục Cường đứng dậy nói: “Tôi vào toilet.”

Không ai chú ý đến bọn họ, Tiền Viện Thanh và quản gia vẫn đang chơi đùa cùng đứa bé, những người còn lại bận việc nướng thịt.

Lục Cường đi theo Lô Nhân vào nhà.

Gian phòng khách thật rộng rãi, trang trí đơn giản nhỏ gọn, toàn bộ nội thất đều là màu trắng. Phòng ăn nằm ngay phòng khách, bên cạnh phòng khách còn có hai căn phòng, là của Tiền Viện Thanh và quản gia. Đi vào bên trong là thang cuốn được thiết kế công phu.

Đối diện là phòng bếp.

Lô Nhân nhón chân lấy đĩa trên tủ bếp. Hôm nay cô mặc một bộ đồ bông và quần short, động tác này khiến da thịt phía sau lưng cô lộ ra ngoài.

Đằng sau đột nhiên có một tiếng động, cửa phòng nhẹ nhàng bị khóa.

Tóc gáy Lô Nhân nháy mắt dựng thẳng, tâm trí hỗn loạn. Sớm có dự cảm này liền quay người lại, Lục Cường đứng ở trước mặt cô, ánh mắt ẩn nhẫn nhìn chăm chăm thắt lưng cô.

Giọng cô hơi cuống: “Sao anh lại vào đây?”

Cách rào chắn nhà cô có thể nhìn thấy phòng bếp của phu nhân Rhede. Lô Nhân đứng ở cửa sổ, gương mặt không rõ biểu cảm.

Lục Cường đi qua.

Không khí biến thành ái muội, anh vội vàng chớp nhanh thắt lưng cô hỏi: “Thật sự không nhớ anh sao?”

Khi nói chuyện, hơi thở đã hồng hộc lên tới mũi.

Gót chân Lô Nhân bị Lục Cường nâng lên, ánh mắt hai phần sợ sệt hai phần chờ mong, còn thừa lại là tưởng niệm, cô mở miệng: “Nhớ...”

Còn chưa nói xong đã bị anh hôn tới tận tóc.

Tưởng niệm càng lúc càng sâu, một năm nay trong đầu anh chỉ có thể phác họa hình dáng của cô, mỗi một ngày ở trong ngục giam là mỗi một ngày anh phải chịu đựng.

Hai tay cô khoát lên bả vai anh, hàm hồ nói: “Chúng ta nên đi ra ngoài.”

Thân thể Lục Cường nghiêng tới phía trước, cơ hồ ấn cô ở trên kệ bếp, anh dùng ngón cái vuốt tóc và mặt của cô. Tóc cô đã mọc dài ra, đen nhánh mượt mà vừa chạm đến vai.

Tay anh ngừng lại một chút, là vết sẹo giải phẫu vẫn còn lưu lại trên trán.

Cô đẩy đẩy anh: “Bên ngoài có người.”

“Mặc kệ bọn họ.” Anh lại hôn cô, ôm chặt người cô vào trong ngực mình, bàn tay to di chuyển theo vạt áo.

Cả người cô cứng đờ, anh lại mò vào. Xúc cảm đã lâu chưa chạm nhưng da thịt vẫn trắng mịn như ban đầu, hai đầu nhũ hoa mềm mại bỗng chốc cương cứng, ngón tay anh xoa xoa, có lúc lại chà xát.

Cô bị anh hôn đến không thở nổi, chỉ cảm thấy dường như cả người sắp bị căn phòng bếp thiêu cháy.

Ngón tay thô kệch trượt xuống khe quần.

Trong đầu Lô Nhân vang lên hồi chuông báo cảnh tỉnh, cô cắn môi anh một cái.

Lục Cường thở gấp dừng lại, rốt cuộc cũng buông Lô Nhân ra.

Cánh môi Lô Nhân đỏ tươi, nhúu mày nói: “Lục Cường, anh thật đáng ghét.”

Tay anh vẫn để ở bên trong quần cô, dùng môi cọ cọ lung tung sau cổ và tai cô, giọng khàn khàn: “Ngại nhiều người? Lên lầu nhé?”

Trái tim Lô Nhân đập mạnh, đẩy vai anh: “Lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến chuyện này.”

“Không sai, mỗi ngày đều nghĩ đến nó.”

Gò má Lô Nhân đỏ bừng, thắt lưng bị anh ôm chặt, chỉ có thể ngửa người ra sau. Lục Cường cup đầu, cách quần áo cản trước ngực cô.

Lô Nhân khẽ gọi: “Mọi người đang ở bên ngoài, anh chú ý một chút có được không?”

Lục Cường không nhúc nhích, Lô Nhân cắn môi, nhỏ giọng nói: “... Đợi đến tối.”

Mũi anh gí sát vào người cô, buông lỏng lực đạo, bản thân cũng không có ý định làm gì.

Nắm lấy tay cô xoa nhẹ hai cái, rốt cuộc cũng chịu giữ khoảng cách.

Lục Cường miễn cưỡng hỏi: “Trên lưng em có cái gì thế?” Vừa rồi khoảng cách xa quá, anh không nhìn thấy rõ.

Lô Nhân lắc lắc thân thể không cho Lục Cường xem.

Cô càng kỳ quái, anh càng hiếu kỳ.

Mắt anh ảm đạm vài phần, cánh tay nhanh chóng ôm lấy eo cô, chỉ vài động tác đã đem cô đặt trên đùi.

Lô Nhân thốt lên, anh một phen kéo quần cô ra. Trên mông cô là một hình xăm màu đỏ nhạt.

Lục Cường dời đi tầm mắt, hình xăm kia kéo dài trên lưng lọt vào con ngươi của anh.

Hồ hấp anh trở nên trì trệ, cuối cùng cũng không thể nói rõ là cảm xúc gì.

.....

Một lát sau, hai người một trước một sau đi ra ngoài, mặt Lô Nhân vẫn chưa hết đỏ, có chút mất tự nhiên.

Cô vui đầu ăn, còn anh tán gẫu, hai người cũng không trao đổi quá nhiều.

Một bữa cơm đến hai giờ chiều mới xong, sau khi thu dọn quần gia mới xin phép về nhà ở cùng con trai vài ngày, Tiền Viện Thanh mang cháu vào phòng ngủ trưa.

Thời tiết rất tốt, gió nhẹ hây hây.

Bọn họ dứt khoát lên lầu thay quần áo, đi ra bên ngoài mua một ít đồ dùng.

Lô Nhân nắm cánh tay Lục Cường, mười ngón bọn họ đan xen, cho đến giờ phút này cô mới rõ ràng cảm giác được bọn họ đã chia ly mất một năm trời, thời gian hai bên lệch nhau 6 tiếng, cách hơn tám nghìn km. Lần này, anh đã thật sự ở bên cô.

Cô không muốn rơi lệ, ngẩng đầu mở to mắt nhìn bầu trời xanh lam, trước mắt sáng ngời. Cô bỗng nhiên cười thành tiếng.

Anh nhìn cô hỏi: “Cười cái gì?”

Cô kéo tay anh lại gần, kéo đến bên môi hôn một cái, không nói gì lại nhìn anh, ánh mắt khẽ cong.

Mu bàn tay Lục Cường nóng bỏng, yết hầu di chuyển, anh có thể thấy rõ hơi nước ẩn nhẫn trong mắt của cô.

Phía trước là đèn đỏ, nhìn những người châu Âu khác nhau đứng trên đường bỗng dưng cô cảm thấy ngã tư đường thật chật hẹp. Lục Cường ôm eo

Lô Nhân, đứng cạnh đèn giao thông không hề xấu hổ cúi đầu hôn cô.

Lô Nhân chớp mắt kinh ngạc, bản năng muốn đẩy anh ra thì nghe văng vẳng bên tai tiếng ngôn ngữ hỗn tạp, phút chốc tay cô trở nên căng thẳng liên tục theo nhăm mắt lại.

Nụ hôn này dịu dàng vô cùng, chỉ cần chạm vào môi cô là cả người anh dường như tan chảy.

Khóe môi Lô Nhân khẽ nhếch, nước mắt từ đuôi mắt chảy xuống.

Đèn xanh, đám người đi qua.

Một hồi lâu, Lục Cường mới buông Lô Nhân ra. Anh liếc mắt bốn phía, nâng cằm hỏi: “Trước mặt người nước ngoài thì không còn xấu hổ sao?”

“Hả?” Cô khịt khịt mũi.

“Đó không phải là tâm nguyện của em à.”

“...”

Thoáng cái đã hết buổi trưa, cuộc sống của cô nhanh chóng trở về quỹ đạo.

Lúc bọn họ về nhà đã sáu giờ tối, ăn cơm xong, mãi cho đến khi ngủ Tiễn Viện Thanh mới bằng lòng giao con cho bọn họ.

Lục Cường tắm rửa xong chỉ mặc một chiếc quần lót đi ra.

Lô Nhân nằm nghiêng ở trên giường lớn, cánh tay cô lót dưới ót, hạ mi mắt dịu dàng nhìn khuỷu tay của em bé sơ sinh.

Lục Cường đem khăn lông ném sang bên cạnh, thả lưng nằm xuống.

Lô Nhân hạ giọng: “Nhẹ một chút.”

Lục Cường nằm sấp rồi mới quan sát con gái của mình. Lông mi thon dài, mũi cao, bờ môi hồng hào, nước bọt chảy bên khóe miệng.

Không thể tin được, đứa bé này là con của anh ư, lớn lên nó sẽ gọi anh bằng bố? Cảm giác này tương đối kỳ diệu.

Lồng ngực Lục Cường dâng trào, nhịn không được cúi người hôn rồi lại hôn, bàn tay to để trên gương mặt cô bé: “Nhỏ thật.”

Lô Nhân buồn cười nói: “Vừa mới sinh còn nhỏ hơn bây giờ, làn da nhăn nhúm nữa chứ.”

Ngón tay anh rút lại: “Thật sao?”

“Sinh không đủ ngày.”

Tay Lục Cường siết chặt, gò má hóp vào: “Sợ không?”

Cô nói chuyện vô cùng bình thản: “Có gì phải sợ, mẹ anh ở bên cạnh em rồi.”

Lục Cường im lặng một hồi, cầm bàn tay trẻ con dán lên môi. Trong phòng ngủ yên tĩnh cực kỳ, chỉ có đồng hồ báo thức đầu giường vẫn chạy.

“Lúc đó có phải hận anh lắm không?”

Lô Nhân cười cười, thoải mái nói: “Đúng vậy, muốn giết chết anh ngay tức khắc.”

“Không kịp nữa rồi.”

“Cái gì không kịp?”

Anh vuốt ve cổ cô, nói: “Chờ em sinh thêm một đứa bé nữa, nhất định lần này anh sẽ ở cạnh chăm sóc em.”

Những lời này khiến cho Lô Nhân vỡ òa: “Ai sinh con cho anh hả, đau chết rồi. Muốn sinh thì anh tự đi mà sinh.”

Lục Cường ngẫm nghĩ, nghiêm cần nói: “Nếu anh mà có thể thay em sinh nở, đừng nói là năm hay mười đứa con, sức khỏe của anh đủ để sinh đến mười tám đứa.”

Lô Nhân suýt cười thành tiếng, lại nhanh chóng che miệng, Lục Cường một mặt nghiêm trang: “Nhé? Sinh thêm cho anh một đứa con trai.”

“Còn bảo là không trọng nam khinh nữ!”

“Không mà.”

“Đối trá.”

Anh ngược mắt lên, ngón cái lướt qua gò má cô, xoa nhẹ vành tai: “Con gái là để yêu thương, còn con trai thay anh tiếp quản gia đình.”

Lô Nhân sững sốt, xoang mũi đỏ ngầu: “Chỉ biết nói lời mật ngọt.”

Chương 59

Lục Cường chỉ ở Italy được 3 tháng theo chế độ thăm thân nhân, anh là người có tiền sự, di dân là vấn đề khó giải quyết.

Mùa thu Italy, nơi này chịu ảnh hưởng khí hậu của Địa Trung Hải, không khí ẩm ướt cộng với ánh nắng tươi sáng nên lá cây rụng đầy đất vàng rực cả thị trấn.

Không có việc gì làm nên mỗi ngày anh đều đưa cô tới cửa hàng may mặc, từ cửa hàng may mặc bước ra anh lê la đến quảng trường ở trước nhà thờ ngồi một lát, có khi anh gầy bánh mì cho bồ câu ăn, có khi lại ngồi nghe người khác nói chuyện nhưng không hiểu...

Những lúc nhàn rỗi anh đều ở nhà làm bạn với con gái nhỏ, anh chứng kiến cảnh cô bé biết lật người và bập bẹ bước đi, cảm thụ này tương đối vui sướng và kỳ diệu. Anh cẩn trọng ôm con gái vào lòng, giống như chỉ cần bóp nhẹ một cái là cô bé sẽ tan biến đi.

Đứa bé này và anh ngày càng thân thiết, có lúc con gái sẽ chuyển mắt nhìn anh, có lúc lại vươn bàn tay nhỏ bé đụng vào cằm anh, lấy ngón tay vuốt ve khóe miệng anh, cười khanh khách. Cô bé rất thích nằm trên bụng anh mà ngủ, một lớn một nhỏ ru rú trên ghế sofa trong phòng khách, sau khi tỉnh lại vạt áo trước và râu trên miệng Lục Cường dính đầy nước miếng, nhưng anh vẫn cảm thấy những giọt nước miếng này vô cùng thơm tho.

Càng về sau, quan hệ của Lục Cường và con gái càng tốt hơn, hai bố con cả ngày quấn quýt với nhau, vị trí tình cảm trong lòng cô bé đối với Lô Nhân

tuột dốc không phanh, Lô Nhân lại càng xót xa, khổ cực mang thai nhiều tháng, đổi lại Lục Cường mới là người quan trọng.

Tiền Viện Thanh không mặn mà nói: “Trong lòng uất ức rồi sao? Không bằng sinh thêm một đứa.”

Lô Nhân mím môi suy nghĩ, cũng từ lúc đó trở đi cô mới dự tính đến chuyện này.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, visa đến kỳ, Lục Cường bắt đắ dĩ bí mật trở về Chương Châu, lại không nghĩ rằng Chương Châu xảy ra biến.

Từ lúc Lục Cường ra tù và được cảnh sát hộ tống xuất ngoại an toàn, Khưu Thế Tổ ngày đêm nghĩ đến đứa con trai đã mất, bệnh tình của ông chuyển biến, miễn cưỡng chống đỡ được hai tháng vẫn không trị được mà chết. Lúc chết đi cũng không có người thân lo lắng hậu sự, kẻ bên cạnh lại nghĩ đến cách cướp đoạt tài sản của ông. Tổ chức trở nên hỗn loạn, không có người chủ sự, tổ chức xuống dốc không phanh, đoàn thể bên trong dần dần tan rã, huynh đệ bốn phía phân tán mỗi nơi.

Không qua bao lâu thì tài sản của Khưu Thế Tổ cũng bị nhà nước tịch thu vì việc làm ăn phi pháp.

Trong một đêm, tất cả các câu lạc bộ của Khưu Thế Tổ bị đóng cửa, câu chuyện về ông trùm từ đó biến mất, sau này vẫn là đề tài cho mọi người bàn tán.

Cái chết của Khưu Thế Tổ trải qua nhẹ nhàng, không có sự trả thù bởi những tổ chức khác nhưng lại chết vì bệnh tật.

Đây quả là ý trời. Tất cả đều do ông trời sắp xếp.

Một mảnh bông tuyết dừng ở trên trán Lục Cường, Lục Cường nhấc mí

mắt nhìn trời, sắc trời âm u.

Anh lười nhác đứng dậy, liếc mắt di chuyển trên tấm mộ bia.

Chương Châu bây giờ đã là mùa đông, bên cạnh mộ bia là những cành cây khô cằn nằm rải rác, mặt trên tích đầy tro bụi bao phủ bầu không khí ảm đạm. Anh không mang hoa tươi, cũng không xách theo rau quả, ngồi xõm xuống, hai mắt nhìn thẳng mấy chữ trên mộ bia.

—— Đặng Khải Minh.

Hậu sự của lão Đặng do Lương Á Vinh và giáo sư Ngô tự tay xử lý, sau khi biết được chuyện cũ và con gái Ngô Quỳnh tử nạn, giáo sư Ngô đau buồn không thôi...

Khi lão Đặng còn sống cũng chỉ có giờ phút này là viên mãn, một tấc đất trên nền cỏ trống trải, ông cùng con gái đoàn tụ dưới âm phủ, không xa xôi cũng không còn khoảng cách.

Con người của Lục Cường khẽ giật giật, từ trong túi lấy ra điều thuốc, châm một điều đứng ở trước mộ bia, xong một điều lại hút thêm một điều. Anh rũ mắt nhìn chăm chăm ánh lửa, cắn điều thuốc, hàm hồ hỏi: “Lão Đặng, ông không muốn nhìn thấy tôi đúng không?”

Gió lạnh thổi qua, không có người trả lời. Cành khô quất vào mộ bia, bụi đất trong góc gom lại thành đống.

Khói thuốc cháy sáng, anh nâng người đứng dậy. Quang cảnh trong nghĩa trang mờ mịt, anh chớp mắt kẹp lấy điều thuốc trên ngón cái xoa xoa, hốc mắt đỏ bừng.

Anh trầm mặc hút xong một điều thuốc: “Sau này tôi sẽ không đến đây thăm ông được nữa, có ân oán gì, chờ tôi chết xuống đó rồi tính.” Anh phải

tro bụi trên người, xoay người rời đi.

Từ lúc anh gặp được cô là mỗi một lần quyết định sẽ có cố kị, không ngại người khác oán hận mình, chỉ sợ cô khổ sở rơi lệ. Anh ích kỷ nhưng cũng không phải là dạng người ghê gớm, có lẽ lão Đặng sẽ không tha thứ cho anh, nhưng anh tin, ông nhất định sẽ hiểu.

.....

Lễ trừ tịch(1) anh lại bay qua Italy đoàn viên với gia đình, rồi vội vội vàng vàng trở về Chương Châu, Đại Long lúc này đã mở một công ty vận chuyển nho nhỏ. Mọi người hỗ trợ phụ giúp Đại Long một tay. Giữa năm đó thì anh cũng lấy được bằng lái xe, Căn Tử và Khôn Đông lo chuyện hậu cần. Đến cuối năm, bọn họ sắm sửa thêm vài chiếc xe cỡ trung, thuê được một nhóm người, khi ấy anh mới thở dài nhẹ nhõm.

(1) Lễ trừ tịch thường được các gia đình thắp hương trước bàn thờ tổ tiên, cúng trừ tịch với mâm xôi với con gà trống luộc hoặc mâm xôi với chân giò lợn.

Vài năm gần đây anh cứ chạy ngược chạy xuôi hai đầu, có đôi khi bay qua Italy chỉ vì muốn thăm cô rồi lại sốt ruột gấp gáp trở về. Chờ nơi này an bày thỏa đáng anh mới dám mang cô cùng Tiền Viện Thanh và con gái trở về.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lúc này con gái anh đã ba tuổi, trên đầu cô bé cột nơ bướm, mặc váy xòe tay chân ngăn ngùn ôm đùi gọi anh bằng bố.

Bọn họ sống trong một tòa nhà cao tầng, ba phòng ở đại sảnh, ngoài cửa sổ sát đất còn có ban công ngoài trời, tầm nhìn rộng lớn, đối diện là hồ nước nhân tạo ở trong công viên Nam Sơn.

Cuộc sống dần dần trôi về quỹ đạo, quay một vòng cuối cùng trở lại lúc ban đầu.

Thế chất Lô Nhân không dễ thụ thai, anh ép buộc cô thế nào cũng đều không có động tĩnh.

Mãi cho đến mùa đông sang năm vào ngày sinh nhật của cô, anh đem con gái giao cho Tiền Viện Thanh giữ, mang cô ra ngoài phóng túng. Từ lần đó trở đi về nhà kinh nguyệt của cô bị trễ, ngẫu nhiên xuất hiện tình trạng kén ăn, đi bệnh viện kiểm tra mới biết mang thai.

Lô Nhân từng có một lần kinh nghiệm sinh nở, lại có Lục Cường ở bên cạnh chăm sóc nên thời gian mang thai kỳ này vô cùng sung sướng. Năm sáu tháng sau khi bụng đã phình to, tính cách của cô cũng trở nên táo bạo dễ giận, nhìn anh liền phiền lòng càng chán ghét anh đụng chạm vào người, buổi tối ngủ lưng toàn đối diện anh.

Hôm nay, Lục Cường qua phòng con gái, lúc tiến vào liền hỏi: “Ngủ rồi sao?”

Lô Nhân đưa lưng về phía cửa, miễn cưỡng trả lời.

Đầu giường chỉ có một ánh đèn màu vàng, tóc cô đã dài đến lưng, hình thành một cuộn sóng đen nhánh. Anh cúi người ngửi ngửi mái tóc, dọc theo mái tóc hôn lên huyết thái dương của cô.

Lô Nhân phiền lòng xoay tay lại đẩy Lục Cường: “Cách xa em một chút.”

Phía sau yên tĩnh vài giây, một bàn tay to vươn tới ôm eo cô rồi tiếp tục trườn vào góc áo xoa lên ngực. Cả người anh áp vào lưng cô, động tác không đơn thuần, ngón tay vuốt ve rất điêu luyện: “Bác sĩ nói nếu biết cách thì sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi.”

Cô bị động tác của anh làm cho ngứa ngáy liền cảm thấy phiền, túm chặt ngón tay anh dùng sức bẻ: “Anh có phiền hay không.”

Tay Lục Cường hơi tê, đẩy nhẹ bả vai cô: “Mẹ nó, em dám đánh anh?”

“Ai kêu anh động thủ trước.”

“Chạm vào cũng không được sao?”

“Phiền chết anh.”

Lục Cường cắn chặt hàm răng, hung hăng vỗ vào hông Lô Nhân mấy cái, quát: “Có phiền thì anh cũng là chồng hợp pháp của em.”

Lô Nhân bị đánh đau quá liền nổi giận đứng lên, tiện tay cầm chiếc gối mềm mại vỗ vào mặt đối phương: “Lục Cường, anh thật đáng ghét.” Cảm xúc kích động nhưng lại bài trừ vài giọt nước mắt sắp rơi ra.

Anh ngơ ngác một hồi, phản ứng chậm nửa nhịp, nghiêng người qua ôm cô. Anh dùng đầu lưỡi liếm liếm môi cô, nói: “Anh sai rồi, em đừng lộn xộn nữa được không.”

Lô Nhân néo ngực Lục Cường một cái, hét: “Anh xuống mau.”

“Xuống đâu cơ chứ?”

“Không được nằm trên giường.”

Mông Lục Cường đặt cạnh mép giường, cô đạp một cước anh liền trượt xuống, lúc sắp rơi xuống đất anh nhanh chóng dùng tay chống đỡ rồi lại linh hoạt nhảy lên, hình tượng buồn cười chật vật.

Lô Nhân nhìn về phía Lục Cường, lau mặt nhưng lại cười nhạo đứng lên.

Sắc mặt anh không tốt, nói: “Em coi chừng anh.”

Hiện tại cô không còn sợ anh nữa, tay chia về phía cửa: “Anh ra ngoài

phòng khách mà ngủ.”Lục Cường cầm chiếc gối bên cạnh lên, giọng ỉu xìu: “Phòng khách lạnh lắm.”

Cô lại đẩy đẩy anh phàn nàn: “Anh đang cố ý có phải không, rõ ràng là biết em đang dưỡng thai!”

Lục Cường khoanh tay suy nghĩ, xoa ót hai cái, Lô Nhân vẫn còn thở gấp nhìn anh, cô ngồi sang một bên, lòng bàn tay chống lên nệm, bụng to như nấp nôi, gánh nặng trầm trọng. Lục Cường đau lòng muốn ôm Lô Nhân nhưng lại không dám, anh không thể chọc giận cô, khom lưng âm thầm ôm đệm chăn chuẩn bị bước ra ngoài.

Lô Nhân nói: “Đóng cửa cho kỹ.”

“Em giỏi lắm, chờ em sinh xong rồi biết tay anh.” Lục Cường nhàn nhạt nở nụ cười, lại nhanh chóng hôn lên trán và môi cô, cắn răng nói: “Vì đứa bé, cố chịu vậy.”

Đương nhiên nói thì nói vậy cũng không thể chấp nhận với cô, anh hâm sữa rồi nhìn cô uống xong mới yên tâm lui ra ngoài.

Cứ thế một tháng trôi qua, lần nào Lục Cường cũng vụng trộm tiến vào phòng của con gái. Điều này càng khiến cho con gái quẫn quýt lấy anh. Tiền Viện Thanh biết được cũng làm ngơ, một lòng một dạ nấu canh bồi bổ thân thể cho Lô Nhân, anh ở trong nhà không có địa vị, nén giận rốt cuộc cũng chờ đến ngày dự tính cô sẽ sinh.

Hôm nay khám thai bác sĩ nói dinh dưỡng của cô quá dư thừa, đề nghị giảm bớt khẩu phần, mấy ngày nay nên tản bộ nhiều.

Từ phòng bệnh đi ra, Lô Nhân nhìn thấy một người phụ nữ cũng mang thai như mình nhưng vẫn mang giày cao gót và trang điểm sắc sảo. Cô nhìn vài lần liền cảm thấy rất quen, đột nhiên cô nhớ tới một người, gặp lại sau

nhiều năm nhưng lại khiến cho ký ức của con người ta vẫn mới mẻ. Bên cạnh cô ta là một người đàn ông đầu hói béo phì, tuổi tác được liệt vào hàng trung niên, trên người ông ta mặc toàn hàng hiệu, căn bản không phải là Lưu Trạch Thành, là người đàn ông đã phản bội cô năm xưa.

Lục Cường ôm thắt lưng Lô Nhân hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

Cô chột hoàn hồn: “Nên tản tản bộ nhiều.”

“Em nhìn gì vậy?” Anh liếc mắt về phía sau xem xét.

Lô Nhân thu hồi tầm mắt, cô nghiêng đầu hạnh phúc dựa vào ngực anh, cười nói: “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Bên ngoài trời mưa lâm lâm, Lục Cường ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình thật tốt.

Hai người nhìn nhau: “Qua bên kia ngồi nghỉ một chút nhé?”

“Vâng.”

Lục Cường từ trên xe mang ô che tới, mưa bụi triền miên đánh vào mặt ô, lúc nhất thời bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi.

Lô Nhân hỏi: “Anh thích trời mưa?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Lục Cường nói: “Ngày đó ra tù trời đổ cơn mưa.”

Lô Nhân ngẫm nghĩ, cuối cùng cô mỉm cười: “Tái sinh không phải là điều tốt lành hay sao?”

Lục Cường cũng không giải thích, khéo môi nhàn nhạt nở nụ cười.

Đi qua vài con đường mưa rơi dần dần thành lớn. Bọn họ đụt mưa ở trong hành lang gấp khúc, nước mưa hình thành thành cột nước thuận theo mái hiên chảy xuống, giọt mưa tí tách nện trên mặt đường.

Có đôi tình nhân chạy ngang qua bọn họ, tiếng cười rộn ràng.

Lô Nhân nhìn thấy bọn họ chạy đi, đùa cợt hỏi: “Vì sao lúc trước anh lại yêu em?”

Lục Cường nói: “Em có một vóc dáng rất đẹp.”

Cô đánh vào cùi chỏ của anh một phen: “Không đứng đắn.”

“Không đứng đắn với em thôi.” Anh nhìn cô nói: “VẬY em kể xem, quan tâm đến anh từ khi nào?”

Lô Nhân không nói.

“Lúc nhảy Bungee?”

Lô Nhân trừng mắt nhìn: “Không sớm như vậy.”

“Em đồng ý để anh sờ soạng còn nói không phải?”

Mặt cô đỏ bừng rụt rè nói: “Chỉ là có chút thiện chí đối với anh.” Mím môi dưới: “Là tình cảm đơn thuần.”

Lục Cường cười gượng, bỗng nhiên môi anh dán sát tai cô: “Nhìn em gần bướng bả thủ nhưng kỳ thực trong lòng rất muốn quẩn lấy anh, muốn tìm kích thích lại thiếu can đảm, vừa vặn gặp phải anh...” Anh nhỏ giọng nói: “Đụng phải thân thể cường tráng như anh làm sao em có thể dễ dàng từ chối.”

Bị anh nói trúng tim đen cô khẽ hừ một tiếng, nhéo mạnh vào eo anh.

Lục Cường nhanh nhẹn tránh né, duy trì khoảng cách cùng Lô Nhân.

Anh hỏi: “Thế thì khi nào?”

Cô xoay đầu đi không thèm để ý.

“Không biết đùa cợt.”

Tránh né một lát, Lô Nhân chung quy trả lời: “Chắc là hôm em phát sốt, cũng có thể là sau ngày hôm đó.”

“Trẻ như thế sao?” Lục Cường vỗ vỗ đỉnh đầu Lô Nhân, khó chịu nói: “Đừng xem anh là trai bao chứ.”

Lô Nhân cười rộ.

“Phục vụ còn chưa đủ hài lòng sao?”

Nháy mắt mấy cái, nói: “Cho anh đạt điểm trung bình.”

Anh khẽ cười nhạt, nhìn xem bên ngoài lại nhìn Lô Nhân: “Lạnh không?”

Lô Nhân nói: “Một chút.”

“Lại đây.”

Bàn tay anh xoa nắn lên gương mặt cô, chờ đến khi nhiệt độ thân thể của cô ấm dần anh mới chậm rãi ngừng lại.

Xuyên qua màn mưa, bọn họ nhìn về phía đường cái nhộn nhịp.

Hành lang gấp khúc chỉ còn lại hai người.

Nếu nói là tình yêu thì cũng không có gì ngọt ngào hơn những thứ này.

Hoặc là.

Trong đêm giá lạnh, vừa khéo anh có thể giúp em sưởi ấm.